

ФЛОРИНДА ДОНЕР ЖИВОТ В СЪНУВАНЕТО

Превод от английски: Диана Николова, 1996

chitanka.info

*ЗА ВСИЧКИ ОНЕЗИ, КОИТО СЪНУВАТ
МАГЪОСНИЧЕСКИ СЪНИЩА,
И ЗА НЕКОЛЦИНАТА, КОИТО ГИ СЪНУВАХА С МЕН.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

ПЪРВИЯТ МИ КОНТАКТ със света на магьосниците не беше нещо, което съм планирала или търсила. Беше по-скоро случайно събитие. През юли 1970 година се запознах с една група хора в Северно Мексико, които в последствие се оказаха строги последователи на магьосническа традиция, принадлежала на индианците от предколумбово Мексико.

Тази първа среща имаше дълготрайно, разтърсващо въздействие върху мен. Тя ме въведе в един друг свят, който съществува паралелно с нашия и с който съм обвързана вече двайсет години. Настоящата книга е разказ за това как навлязох в него и как бях насърчавана и напътствана от магьосниците, които бяха отговорни за моето присъствие там.

Сред тях най-много се отличаваеше една жена на име Флоринда Матус. Тя беше моят наставник и водач. От нея получих и името си, Флоринда, като дар на любов и сила.

Наричам ги магьосници не по мой избор. Brujo и bruja, което означава магьосник и магьосница, са испанските термини, които те самите използват, за да назоват мъж или жена практиканти. Винаги ми е бил неприятен отрицателният нюанс в тези думи. Но магьосниците сами ме освободиха от притесненията ми веднъж завинаги, като ми обясниха, че под „магьосничество“ се разбира нещо доста абстрактно, а именно — способността, която някои хора развиват, да разширяват границите на нормалното възприятие. Поради тази абстрактна характеристика на магьосничеството, всякакви термини, използвани, за да се назоват неговите практиканти, автоматично губят своите положителни или отрицателни нюанси.

Разширяване границите на нормалното възприятие е една идея, която се базира на магьосническото схващане, че нашият избор в

живота е ограничен, тъй като е определен от социалния ред. Магьосниците вярват, че социалният ред установява алтернативите, а ние вършим останалото: приемайки само тези алтернативи, ние поставяме граници на иначе почти безграничните си възможности.

Това ограничение, както твърдят те, за щастие важи само за нашата социална страна, но не и за другата ни страна — една практически недостъпна част, която не е в обсега на обикновеното съзнание. Затова основните усилия на магьосниците са насочени към разкриване на тази друга страна. И те го правят като разчупват крехкия, но въпреки това устойчив щит от общоприети човешки схващания за това какви сме ние и какви *сме* способни да бъдем.

Магьосниците признават, че и в света на ежедневните дела има хора, които се впускат в непознатото в търсене на алтернативни виждания за реалността. Според тях, идеалното последствие от подобни начинания би трябвало да бъде способността да извлечем от нашите открития необходимата енергия, за да се променим и да се дистанцираме от нашето определение за реалността. За жалост обаче, твърдят те, подобни търсения са изцяло умствени дерзания. А промяната не настъпва само с нови мисли или нови идеи.

Едно от нещата, които научих в света на магьосниците, беше, че без да се отдръпват от света и без да пострадат в процеса, магьосниците действително изпълняват тази удивителна задача да разчупят социалната договореност, която определя реалността.

1

СЛЕД КАТО ПРИСЪСТВАХ НА кръщенето на приятелско дете в Ногалес, щата Аризона, аз импулсивно реших да пресека границата и да отида в Мексико. Докато си тръгвах, една от гостенките на приятелката ми — някаква жена на име Делия Флорес — ме помоли да я откарам до Хермозийо.

Тя беше към четирийсет и пет годишна, мургава, средна на ръст и добре сложена.

От тялото ѝ лъхаше сила, а черната ѝ, права коса бе сплетена в дебела плитка. Тъмните ѝ, искрящи очи подчертаваха проникателно и все пак малко момичешко, кръгло лице.

Сигурна, че е мексиканка, родена в Аризона, аз я политах дали ѝ трябва туристическа карта, за да влезе в Мексико.

— За какво ми е туристическа карта, за да вляза в собствената си страна? — троснато ми отвърна тя, ококорвайки очи в пресилена изненада.

— От държанието и начина ви на говорене заключих, че сте от Аризона — казах аз.

— Родителите ми бяха индианци от Оаксака — обясни тя. — Но аз съм *Iadina*.

— Какво означава *Iadina*?

— Това са хитри индианци, които израстват в града — хвърли тя светлина по въпроса.

Имаше някакво странно, необяснимо за мен, вълнение в гласа ѝ, когато добави:

— Те подражават на белия човек и се научават да го правят така добре, че могат да заблудят всекиго за каквото и да е.

— Това съвсем не е повод за гордост — отсъдих аз. — И положително не ви прави чест, госпожо Флорес.

Виновното изражение на лицето ѝ отстъпи място на широка усмивка.

— Един истински индианец или един истински бял човек вероятно биха се засегнали — рече тя нагло. — Но не и аз. Аз съм напълно доволна от това, което съм.

Тя се наведе към мен и добави:

— Наричай ме Делия. Имам чувството, че ще станем много добри приятели.

Като не знаех какво да кажа, аз насочих вниманието си към пътя. Пътувахме мълчаливо до контролно — пропускателния пункт. Граничарят поиска само моята туристическа карта. Към Делия дори и не погледна. Сякаш въобще не я забелязваше.

Когато се опитах да я заговоря, тя енергично ме спря с повелителен жест на ръката. Граничарят ме погледна озадачено. И тъй като аз не казах нищо, той сви рамене и ми махна да потеглям.

— Как така граничарят не ти поиска документите? — попитах аз, след като изминахме известно разстояние.

— А, той ме познава — излъга тя.

И понеже знаеше, че аз знам, че лъже, тя най-безсрамно прихна да се смее.

— Мисля, че го изплаших и той не посмя да ме заговори — излъга тя отново и пак избухна в смях.

Реших да сменя темата, дори и само за да ѝ спестя усилията да измисля нови лъжи. Заговорих за актуални новинарски събития, но през повечето време пътувахме мълчаливо. Това не беше неприятна или напрегната тишина; беше като пустинята около нас — необятна, застинала и странно успокояваща.

— Къде да те оставя? — попитах аз, като навлязохме в Хермозийо.

— В търговската част — отвърна тя. — Винаги отсядам в един и същ хотел, когато идвам тук. Познавам собствениците и съм сигурна, че мога да уредя и за теб същата цена.

С благодарност приех предложението ѝ.

Хотелът беше стар и западнал. Стаята, която ми дадох, гледаше към пращен двор. Мебелировката, състояща се от двоен креват с балдахин и масивен, старомоден шкаф, я свиваха до клаустрофобични размери. В по-ново време бе добавена и баня, но под леглото все още стоеше цукалото, което беше в тон с порцелановия комплект за миене, поставен върху шкафа.

Първата нощ прекарах ужасно. Непрекъснато се пробуждах, а в съня си долавях шепот и сенки, които се движеха по стените. Иззад мебелите се появяваха силуетите на странни същества и чудовищни животни. От тъмните ъгли изплуваха хора — бледи и ефирни като призраци.

На следващия ден обходих с колата града и околностите му, а през нощта, макар да бях крайно изтощена, останах будна. Когато най-после заспах, сънувах ужасен кошмар, в който някакво същество с формата на амеба ме дебнеше в края на леглото. От пещеристите му образувания се простираха дъгоцветни пипала. Когато съществото се надвеси над мен, усетих как дишаше, издавайки къси дрезгави звуци, които замираха в хриптене.

Виковеите ми бяха заглушени от дъгоцветните му въжета, които се затягаха около врата ми. След това ми причерня, когато съществото, за което някакси знаех, че е от женски пол, се стовари с цялата си тежест върху мен.

Този безкраен миг между съня и будното състояние най-сетне бе прекъснат от настоятелното чукане по вратата и разтревожените гласове на гостите на хотела, събрали се в коридора. Светнах лампата и измънках някакви извинения и обяснения през вратата.

Все още чувствайки кошмара по себе си като полепнала по кожата ми пот, аз отидох в банята. Едва не изкрещях, като се погледнах в огледалото. Червените резки по шията ми и правилно разпределените червени точки по целия ми гръден кош изглеждаха като недовършена татуировка. На бърза ръка си стегнах багажа. Беше три часа сутринта, когато слязох в безлюдното фоайе да си платя сметката.

— Къде си тръгнала в този ранен час? — запита ме Делия Флорес, появявайки се откъм вратата зад рецепцията. — Чух за кошмара, който си сънувала. Вдигнала си на крак целия хотел.

Толкова се радвах да я видя, че я прегърнах и се разплаках.

— Хайде, хайде, успокой се — промълви тя нежно, като ме галеше по косата. — Ела да спиш в моята стая, ако искаш. Аз ще бдя над теб.

— За нищо на света не оставам в този хотел — отвърнах аз. — Още сега се връщам в Лос Анджелис.

— Често ли сънуваш кошмари? — попита небрежно тя, докато ме водеше към разнебитената стара кушетка в ъгъла.

— Да, случва ми се от време на време — отвърнах аз. — Но така е откакто се помня и вече съм свикнала с тях. Тази нощ обаче беше различно; това беше най-истинският, най-ужасният кошмар, който някога съм сънувала.

Тя ме огледа критично от главата до петите, след което бавно и провлачено рече:

— Искаш ли да се освободиш от кошмарите си? Докато говореше, леко извърна глава и погледна през рамо към вратата, като че ли се опасяваше някой да не ни подслушва оттам.

— Познавам един човек, който може да ти помогне — рече тя.

— Много бих се радвала — прошепнах аз, докато развързвах шала си от врата, за да ѝ покажа белезите.

След което ѝ разказах кошмара си в най-големи подробности и попитах:

— Виждала ли си някога такова нещо?

— Изглежда доста сериозно — заяви тя, докато внимателно разглеждаше резките по шията ми. — Наистина не бива да си тръгваш преди да си се срещнала с лечителката, която имам предвид. Тя живее на стотина километра на юг от тук. Около два часа път с кола.

Възможността да се посъветвам с лечителка ме зарадва извънредно много. Бях свикнала с тяхното присъствие още от детството си във Венецуела. Винаги когато се разболеех, родителите ми викаха лекар, а след като го си отидеше, нашата икономка, венецуелка, ме обличаше и ме отвеждаше при някой лечител. Като поотраснах и вече не исках да ме лекуват разни шамани — никой от приятелите ми не го правеше — тя ме убеди, че няма нищо лошо в това да си двойно защитен. С течение на времето тази практика се превърна в толкова силно установен навик, че когато се преместих да живея в Лос Анджелис, разболеех ли се, винаги гледах да се посъветвам както с лекар, така и с лечител.

— Мислиш ли, че ще ме приеме днес? — попитах аз.

И като видях учуденото ѝ изражение, ѝ напомних, че вече е неделя.

— За нея няма значение, ще те приеме по всяко време — увери ме Делия. — Просто ме изчакай тук и аз ще те отведа при нея. Само да си събера багажа и идвам.

— Защо ще си променяш плановете, за да ми помогнеш? — попитах аз, внезапно смутена от предложението ѝ.

— В края на краищата, за теб аз съм една абсолютно непозната.

— Точно затова! — възкликна тя, ставайки от кушетката. След което ме изгледа снизходително, сякаш усещаше надигащите се у мен съмнения. — Каква по-добра причина може да има от тази? — попита тя риторично. — Да помогнеш на абсолютно непознат е проява или на глупост, или на огромна сила. В моя случай е проява на огромна сила.

Като не знаех какво да кажа, аз се вгледах в очите ѝ, които сякаш приемаха света с почуда и любопитство. Имаше в нея нещо странно успокояващо. Не само ѝ вярвах, но и имах чувството, че съм я познавала цял живот. Усещах някаква връзка помежду ни, някаква близост.

И въпреки това, когато изчезна зад вратата, отивайки да си вземе нещата, аз се замислих дали пък да не си грабна багажа и да се втурна към колата. Не исках от глупав авантюризъм да се забъркам в някоя каша, както често ми се беше случвало досега. Но някакво необяснимо любопитство ме задържаше, въпреки познатото глождещо чувство на безпокойство.

Бяха минали около двацет минути, когато една жена в червено сако и панталон и груби туристически обувки влезе от вратата зад рецепцията. Спря за малко под светлината, след което със заучен жест отметна глава назад, така че къдриците на русата ѝ перука отразиха светлината.

— Ти май не ме позна, а? — засмя се тя.

— Но това си ти, Делия — възкликнах аз, като я гледах втренчено, със зяпнала уста.

— Какво ще кажеш? — попита весело тя, докато вървахме към колата, паркирана пред хотела.

Тя хвърли кошницата и вълнената си торба на задната седалка на кабриолета ми, след което седна до мен и рече:

— Лечителката, при която те водях, твърди, че само младите или пък много старите могат да си позволят да изглеждат скандално.

Преди да успее да ѝ напомня, че не е нито едно от двете, тя ми довери, че всъщност е доста по-стара, отколкото изглежда. Лицето ѝ светеше от възбуда, когато се извърна към мен и възкликна:

— Дегизирала съм се така, защото обичам да смайвам приятелите си!

Не каза обаче дали имаше предвид мен или лечителката. Аз определено бях смаяна. Не само дрехите ѝ бяха различни; цялото ѝ поведение се беше променило. Нямахме и следа от мълчаливата, сдържана жена, която пътува с мен от Ногалес до Хермозийо.

— Това ще бъде едно чудесно пътуване — обяви тя, — особено ако смъкнем покрива. — Гласът ѝ беше щастлив и замечтан.

— Обожавам да пътувам нощем със смъкнат покрив. С готовност изпълних желанието ѝ.

Беше почти четири часа сутринта, когато оставихме Хермозийо зад гърба си. Тъмното небе, нежно и обсипано със звезди, изглеждаше по-високо от всякога. Карах бързо, а сякаш не се движехме. На светлината на фаровете ту се появяваха, ту изчезваха чворестите силуети на кактусови и мескитови дървета, които като че ли нямаха край; и всичките изглеждаха с еднаква форма, с еднакви размери.

— Взех малко сладки кифлички и цял термос champurado — рече Делия, докато се пресягаше към кошницата на задната седалка. — Ще се съмне преди да сме стигнали до къщата на лечителката.

Тя ми наля половин чаша от гъстата царевична напитка, наподобяваща горещ шоколад, и започна да ми дава хапка по хапка от сладката кифличка.

— Минаваме през магическа земя — рече тя, докато отпиваше от вкусната шоколадова напитка. — Магическа земя, населена с воюващи хора.

— Какви воюващи хора? — попитах аз, като се постарах да не прозвучи надменно.

— Племето яки от Сонора — отвърна тя и замълча, вероятно за да прецени реакцията ми. — Възхищавам се от индианците яки, защото живеят в постоянна война — продължи тя. — Първо испанците, а след това и мексиканците, съвсем не отдавна, през 1934 година, са изпитали на гърба си свирепието, хитростта и безпощадността на воините яки.

— Не мога да се възхищавам на войната или пък на войнствените хора — казах аз.

А след това, като извинение за нападателния ми тон, обясних, че произхождам от немско семейство, което бе разделено от войната.

— При теб е друго — заяви тя. — Ти нямаш идеалите на свободата.

— Напротив! — възразих аз. — Именно защото изповядвам идеалите на свободата, смятам, че войната е нещо ужасно.

— Говорим за различни видове война — настоя тя.

— Войната си е война — вметнах аз.

— Войната, която ти имаш предвид — продължи тя, като пренебрегна моята забележка, — е между двама братя, и двамата управници, които се борят за надмощие.

Тя се наведе към мен и настоятелно прошепна:

— А войната, за която аз говоря, е между роб и господар, който си мисли, че притежава хората. Виждаш ли разликата?

— Не, не я виждам — заинатих се аз и повторих, че войната си е война, независимо от причината.

— Не мога да се съглася с теб — рече тя, като въздъхна шумно и се облегна назад на седалката. — Може би различията във философските ни възгледи се дължат на факта, че произхождаме от различни социални реалности.

Изумена от начина ѝ на изразяване, аз автоматично намалих скоростта. Не исках да се държа невъзпитано, но академичното ѝ изказване ми се стори толкова несъвместимо със ситуацията и така неочаквано, че не ми оставаше нищо друго освен да се разсмея.

Делия не се обиди; наблюдаваше ме с усмивка, напълно доволна от себе си.

— Когато опознаеш моята гледна точка, може би ще реагираш другояче — рече тя.

Пои това го каза толкова сериозно и същевременно така меко, че аз се засрамах, задето ѝ се присмях.

— Дори може би ще ми се извиниш, задето ми се присмя — добави тя, като че ли четеше мислите ми.

— Извинявай, Делия — казах аз искрено. — Ужасно съжалявам, че се държах грубо. Твоите изказвания така ме изненадаха, че не знаех как да реагирам.

Погледнах я бързо и виновно добавих:

— Затова се разсмях.

— Нямам предвид да ми се извиниш от учтивост — рече тя, поклащайки глава разочаровано. — А да се извиниш за това, че не

разбираш тежкото положение, в което се намира човекът.

— Не разбирам за какво говориш — казах аз притеснено. Усещах как очите ѝ ме пронизват.

— Тъй като си жена, би трябвало да разбираш това положение много добре — рече тя. — Ти цял живот си била робиня.

— Какви ги приказваш, Делия? — възкликнах аз, подразнена от неуместните ѝ твърдения, след което обаче веднага се успокоих, уверена, че горката индианка, без съмнение, е принудена да понася груб и властен съпруг.

— Повярвай ми, Делия, аз съм напълно свободна. Правя каквото си искам.

— Може и да правиш каквото си искаш, но не си свободна — настоя тя. — Ти си жена, а това автоматично означава, че зависиш от благоволението на мъжете.

— Не завися от ничие благоволение — изкрещях аз.

Не знам дали изказването ми или тонът, с който го направих, накараха Делия да избухне в силен смях. И тя ми се изсмя така искрено, както аз ѝ се бях изсмяла преди.

— Изглеждаш доволна от отмъщението си — подхвърлих аз докачена. — Твой ред беше да ми се присмееш, нали?

— Съвсем не е същото — рече тя, изведнъж станала сериозна. — Ти ми се присмя, защото се чувстваш по-висша от мен. А роб, който говори като господар, винаги представлява за момент забавна гледка за господаря.

Опитах се да я прекъсна, за да ѝ кажа, че нито за миг не ми е минавало през ума да я смятам за роб или пък себе си за господар, но тя пренебрегна усилията ми. След което със същия тон каза, че ми се е присмяла, защото съм се оказала глупава и сляпа за собственото си положение на жена.

— Какво ти става, Делия? — попитах аз озадачено. — Ти съзнателно ме обиждаш.

— И още как — с готовност се съгласи тя и се изкикоти, абсолютно безразлична към надигацията се у мен гняв. После шумно ме плясна по коляното.

— Притеснява ме това — продължи тя, — че ти дори не знаеш как поради самия факт, че си жена, ти си роб.

Като събрах цялото търпение, на което бях способна, казах на Делия, че греши:

— В наши дни няма роби.

— Жените са роби — не отстъпваше тя. — Мъжете ги заробват. Те замъгляват разсъдъка им. Тяхното желание да превърнат жените в своя собственост замъглява разсъдъка ни — заяви тя. — Тази мъгла тегне около вратовете ни като хомот.

Недоумението, изписано по лицето ми, предизвика усмивката ѝ. Тя се отпусна на седалката и склучи ръце пред гърдите си.

— Сексът замъглява разсъдъка на жените — добави тя меко и въпреки това категорично. — Жените са с така напълно замъглен разсъдък, че и през ум не им минава, че ниският им социален статус е пряката последица от подчиненото им положение в сексуално отношение.

— Това е най-нелепото твърдение, което някога съм чувала — заявих аз.

След което, малко смутено, се впуснах в дълга филипика за обществените, икономическите и политически причини за ниския социален статус на жените. Говорих обстойно за промените, настъпили през последните няколко десетилетия и за това как жените са постигнали значителни успехи в борбата си срещу мъжкото върховенство.

Докачена от насмешливото изражение на лицето ѝ, аз не се съдържах да отбележа, че несъмнено предразсъдъците ѝ се дължат на личния ѝ опит и собствените ѝ перспективи за в бъдеще.

Делия цялата се разтреса от сподавен смях, след което направи опит да се овладее и каза:

— Нищо не се е променило. Жените са роби. Възпитават ни да сме роби. Образованите роби днес вдигат голям шум около социалната и политическа онеправданост на жените. Никой от робите обаче не насочва вниманието си към корените на своето робство, а именно — половия акт, освен ако той не е свързан с изнасилване или някакъв друг вид физическо насилие.

Лека усмивка се плъзна по устните ѝ като добави, че духовенството, философите и учените люде от векове насам твърдят, че мъжете и жените трябва да следват една биологическа, божия повеля, свързана пряко с половите им възпроизводителни способности.

— Устроени сме да вярваме, че сексът е полезен за нас — подчерта тя. — Това вътрешно убеждение и приемането му ни лишава от възможността да си зададем верния въпрос.

— И що за въпрос е това? — попитах аз, като полагам неимоверни усилия да не се разсмея на крайно погрешните ѝ схващания.

Делия, изглежда, не ме чу; дълго време не каза нищо и тъкмо си помислих, че е задрямала, когато гласът ѝ ме стресна:

— Въпросът, който никой не смее да зададе — рече тя, — е какво означава за нас — жените — да легнем с мъж?

— Сериозно? — възкликнах аз с насмешка.

— Жените са с така тотално замъглен разсъдък, че ние насочваме вниманието си към всеки друг елемент от нашата онеправданост, но не и към този, който е причината за всички останали — заяви тя.

— Но, Делия, не можем да минем без секс — засмях се аз. — Какво би станало с човешката раса, ако не се...

Тя секна въпроса и смеха ми с повелително движение на ръката.

— В наши дни, жените като теб, в стремежа си към равенство, подражават на мъжете — рече тя. — Жените подражават на мъжете до такава абсурдна степен, че сексът, който ги интересува, няма нищо общо с възпроизвеждането. Те отъждествяват свободата със секса, без въобще да се замислят как се отразява секса на физическото им и емоционално благосъстояние. Така здраво са ни втълпили необходимите идеи и схващания, че ние твърдо вярваме, че сексът е полезен за нас.

Тя ме побутна с лакът и добави като песнопение:

— Сексът е полезен за нас. Доставя удоволствие. Необходим е. Облекчава депресията. Премахва главоболието, лекува ниско и високо кръвно налягане. Изчиства пъпките по лицето. Бюстът и задникът ти нарастват. Стабилизира се менструалният ти цикъл. С една дума, сексът е нещо фантастично! Полезен е за жените. Всеки казва така. Всеки го препоръчва.

Тя спря за миг, след което с театрална завършеност провъзгласи:

— Едно чукане на ден, държи лекаря далеч от мен.^[1] Изявленията ѝ ми се сториха невероятно забавни, но след това внезапно отрезвах, като си спомних как близки и приятели, включително семейният ни лекар, предлагаха секса, разбира се не

толкова натуралистично, като лек срещу всичките ми младежки притеснения. И това, като се има предвид, че растях в изключително строга и деспотична среда. Той бе казал, че щом се ожения ще имам редовна менструация. Ще се позакръгля. Ще спя по-добре. Ще стана по-блага.

— Не виждам нищо лошо в това да имам нужда от секс и любов — защитих се аз. — Това, което съм изпитала от секса ми е харесало. И никой не ми замъглява разсъдъка. Аз съм свободна! Аз избирам с кого да го правя и кога да го правя. В тъмните очи на Делия припламна дяволито огънче, когато рече:

— Това, че си избираш партньора по никакъв начин не променя факта, че те чука.

След което, като че ли да смекчи грубостта на изказването си, добави с усмивка:

— Да се отъждествява свободата със секса е най-великата ирония. Замъгляването на разсъдъка ни от мъжете е толкова цялостно, толкова всеобхватно, че ни лишава от енергията и въображението, необходими да насочим вниманието си към истинската причина за нашето заробване.

— Да желаш един мъж сексуално или да се влюбиш в него романтично са единствените две възможности, дадени на робите — подчерта тя. — А всички приказки, които са ни изприказвали за тези две възможности, не са нищо друго освен оправдания, които ни правят съучастници и ни потопяват в невежество.

Бях възмутена от думите ѝ. Не знаех какво друго да мисля, освен че е някаква потисната, мразеща мъжете особнячка.

— Защо толкова мразиш мъжете, Делия? — попитах аз с възможно най-циничен тон.

— Не ги мразя — увери ме тя — Това, което абсолютно не мога да приема, е нашето нежелание да се поровим в себе си и да разберем колко пълно ни индоктринират. Натискът, оказван върху нас, е толкова силен и целенасочен, че ние се превръщаме в доброволни съучастници. Всеки, който се осмели да е различен, бива заклеймяван като мъжемразец или особняк.

Изчервявайки се, аз я погледнах изпод вежди. Реших, че може би говори така презрително за секса и любовта, защото все пак си беше стара. Всякакви физически желания са вече зад гърба ѝ.

Подсмихвайки се леко, Делия сложи ръце зад главата си.

— Физическите ми желания са зад гърба ми, не защото съм стара — довери ми тя, — а защото ми бе дадена възможност да използвам своята енергия и въображение, за да стана нещо различно от роба, който бях възпитана да бъда.

Почувствах се крайно обидена, вместо изненадана от това, че беше прочела мислите ми. Започнах да се защитавам, но думите ми само предизвикаха още смях. Като престана да се смее, тя се извърна към мен. Лицето ѝ беше строго и сериозно като на учителка, която ще се кара на свой ученик.

— Ако не си роб, как така са те възпитавали да бъдеш Hausfrau? — попита тя. — И как става така, че мислиш само как да се heiraten и за своя бъдещ Herr Gemahl, който ще те Dich mitnehmen?

Стана ми така смешно от нейния немски, че трябваше да спра колата, за да не се блъснем някъде. Тъй като повече ме интересуваше къде е научила немски толкова добре, аз забравих да се защита от нападките ѝ, че всичко, което искам от живота, е да си намеря съпруг. Но колкото и да я молах, тя отказа да задоволи любопитството ми относно нейния немски.

— С теб ще имаме достатъчно време да си поговорим за моя немски по-късно — увери ме тя.

Изглежда ме закачливо и добави:

— Или пък за твоето състояние на роб.

Преди да успея да ѝ възразя, тя предложи да сменим темата и да си поговорим за нещо не толкова лично.

— Като например? — попитах аз, подкарвайки колата отново.

Делия си спусна седалката и затвори очи.

— Ще ти разкажа нещо за четиримата най-известни водачи на индианците яки — рече тя меко. — Аз се интересувам от хората-водачи, от техните успехи и поражения.

Преди да успея да възроптая, че мен пък не ме интересуват разни военни истории, Делия каза, че Каликсто Муни бил първият водач от племето яки, който привлякъл вниманието ѝ. Тя нямаше дар слово. Разказът ѝ беше праволинеен, почти академичен. И въпреки това аз попивах всяка нейна дума.

Каликсто Муни бил индианец, който дълги години плавал под пиратски флаг в Карибско море. Като се върнал в родната Сонора,

оглавил въоръжено въстание срещу испанците някъде около 1730 година. В последствие бива предаден, след което заловен и екзекутиран от испанците. После Делия ми разказа на дълго и на широко как в началото на деветнайсети век, след като била извоювана независимостта на Мексико и мексиканското правителство се опитало да раздаде земите, принадлежали на индианците яки, съпротивителното движение се превърнало в широкомащабно въстание. И в този момент, рече тя, Хуан Бандера бил човекът, който, воден от самия дух, организиран военни отряди сред индианците яки. Често въоръжени само с лъкове и стрели воините на Бандера се борили с мексиканските войски в продължение на почти десет години. През 1832 година Хуан Бандера бил победен и екзекутиран.

Делия каза, че следващият прославен водач бил Хосе Мария Лейва, известен повече като Сајте — „човекът, който не пие“. Той бил яки от Хермозийо. Бил образован и бил овладял многобройни военни умения като войник в Мексиканската армия. Благодарение на тези умения той обединил всички градове, населени с индианци яки. От първото въстание, което вдигнал около 1870 година, Сајте държал армията си в постоянна активност. Бил победен от Мексиканската армия през 1887 година в Буатачиве, укрепена планинска твърдина. Макар Сајте да успял да избяга и да се укрие в Гуайамас, в крайна сметка бил предаден и екзекутиран.

Последният от великите герои на индианците яки беше Хуан Малдонадо, известен още като Tetabiate — „търкалящ се камък“. Той реорганизиран останките от индианските сили в планините Бакатете, откъдето над десет години водил жестока и отчаяна партизанска война срещу мексиканските войски.

— До края на века — завърши Делия своя разказ — диктаторът Порфирио Дياز разгърнал кампания за унищожаване на индианците яки. Те били застрелвани на място, докато работели на полето. Хиляди били взети и изпратени с кораб в Юкатан да работят в сизалните плантации или пък в Оаксака, за да работят на полетата със захарна тръстика.

Бях впечатлена от познанията ѝ, но все пак не разбихах защо ми разказа всичко това.

— Говориш като учен-историк, специалист в областта на индианската история — казах аз с възхищение. — Коя си ти всъщност?

За миг като че ли бе хваната на тясно от въпроса ми, който беше напълно реторичен, но след това тя бързо се съвзе и отвърна:

— Казах ти коя съм. Просто знам много за индианците яки. Живея в близост до тях, нали разбираш.

За момент замълча, после кимна на себе си, като че ли беше стигнала до някакво заключение, и добави:

— Разказах ти за водачите яки, защото на нас, жените, е предопределено да виждаме у водача слабостите и силните му страни.

— Защо? — попитах аз озадачена. — Кой го е грижа за водачите? Ако питаш мен, те всички са жалки нещастници.

Делия се почеса под перуката, кихна няколко пъти и каза с колеблива усмивка:

— За жалост, жените трябва да се навъртат около тях, ако не искат те самите да водят.

— И кого ще водят? — попитах аз саркастично.

Тя ме погледна изумено, после потри горната част на ръката си с жест, момичешки като лицето ѝ.

— Доста трудно е за обяснение — измърмори тя. Някаква особена мекост се беше прокраднала в гласа ѝ. Отчасти нежност, отчасти нерешителност, отчасти липса на интерес.

— По-добре не. Рискувам да те изгубя напълно. Засега мога да ти кажа само, че не съм нито учен, нито историк. Аз съм разказвач и още не съм ти казала най-важната част от историята.

— И каква ли ще да е тя? — попитах аз, заинтригувана от желанието ѝ да смени темата.

— Всичко, което ти казах досега, е само фактология — рече тя. — Не споменах обаче магическия свят, от който са действали тези водачи яки. За тях действията на вятъра и сенките, на животните и растенията, са били толкова важни, колкото и действията на хората. Това е, което ме интересува най-много.

— Действията на вятъра и сенките, на животните и растенията, значи? — повторих аз подигравателно.

Без да се засегне от тона ми, Делия кимна. Изпрани се на седалката, свали русата, къдрава перука и остави вятърът да развява черните ѝ прави коси.

— Онова там са планините Бакатете — рече тя, като посочи планинската верига в ляво от нас, едва доловимо очертана на фона на

зазоряващото се небе.

— Там ли отиваме? — попитах аз.

— Сега не — отвърна тя и се смъкна отново на седалката. После леко се извърна към мен, а по устните ѝ играеше загадъчна усмивка.

— Може би един ден ще имаш възможност да посетиш тези планини — рече тя замечтано, притваряйки очи. — Планините Бакатете са населени със същества от друг свят и от друго време.

— Същества от друг свят и от друго време ли? — повторих като ехо аз с престорена сериозност. — И що за същества са това?

— Просто същества — отвърна тя неопределено. — Същества, които не са от нашия свят и от нашето време.

— Хайде сега, Делия. Да ме сплашиш ли се опитваш?

Не се сдържах да не се разсмея, като се извърнах да я погледна. Дори в тъмното лицето ѝ светеше. Изглеждаше невероятно млада, с кожа гладко изпъната по скулите, брадичката и носа.

— Не. Не се опитвам да те сплаша — рече тя небрежно, като прибра кичур коса зад ухото си. — Просто ти казвам това, което всички тук знаят.

— Интересно. И що за същества са това? — позаинтересувах се аз, като прехапах устни, за да не се разсмея. — Ти виждала ли си ги?

— Разбира се, че съм ги виждала — отвърна тя снизходително. — Иначе нямаше да говоря за тях.

Усмихна се мило, без и следа от негодувание.

— Това са същества, които са населявали земята по друго време и сега са се оттеглили на изолирани места.

Отначало не успях да не се разсмея с глас на наивността ѝ. Но после, като видях колко беше сериозна и убедена, че тези създания наистина съществуват, реших, че вместо да ѝ се подигравам, ще е по-добре да приема нейното лековерие. В края на краищата тя ме водеше при лечителка, а аз не исках да я измъчвам с моето рационално неверие.

— Да не би тези същества да са духовете на воините яки, които са изгубили живота си в битка? — попитах аз.

Тя поклати отрицателно глава, след което, сякаш опасявайки се, че някой може да ни чуе, се наведе към мен и ми прошепна в ухото:

— Широко известен факт е, че тези планини се обитават от омагьосани същества — говорещи птици, пеещи храсти, танцуващи

камъни. Същества, които могат да приемат каквато форма пожелаят.

Тя се отпусна на седалката и ме загледа в очакване.

— Индианците яки наричат тези същества *surem*. Те смятат, че *surem* са древни индианци яки, които са отказали да бъдат покръстени от първите йезуити, дошли да християнизират индианците.

Тя нежно ме потупа по ръката.

— Внимавай, казват, че *surem* харесвали руси жени — рече тя и се разсмя от удоволствие. — Може би това всъщност бе кошмара ти: един *surem*, който се опитва да те открадне.

— Нали не вярваш истински във всичко това, което казваш? — попитах аз с насмешка, неспособна да сдържам повече раздражението си.

— Не — отвърна тя утешително. — Това, че *surem* харесват блондинки си го измислих. Истината е, че въобще не ги харесват.

Макар че не се извърнах да я погледна, усещах усмивката на лицето ѝ и веселото пламъче в очите ѝ. Това доста ме притесни. Реших, че е или много откровена, или много стеснителна, или, още по-лошо, много луда.

— Нима наистина вярваш, че създания от друг свят действително съществуват? — подхвърлих аз злъчно.

Веднага след това обаче, опасявайки се, че може да съм я обидила, аз ѝ хвърлих бърз поглед, готова да се извиня. Но преди да успея да кажа каквото и да е, тя ми отговори със същия висок, злъчен тон, който и аз бях използвала:

— Разбира се, че вярвам, че съществуват. Защо да не съществуват?

— Защото просто не съществуват! — отсякох аз категорично, след което бързо се извиних. Разказах ѝ за прагматичното възпитание, което съм получила, и за това как баща ми постепенно ме бе принудил да осъзная, че чудовищата в кошмарите ми и съществата, с които си играех като дете — разбира се невидими за всеки друг, освен мен — не са нищо друго освен плод на свръхактивното ми въображение.

— От най-ранна възраст са ме учили да бъда обективна и да преценявам всичко — подчертах аз. — В моя свят само фактите са от значение.

— Това е проблемът при хората — отбеляза Делия. — Те са толкова разсъдливи, че само като слушам за това, жизнените ми сокове

намаляват.

— В моя свят — продължих аз, като пренебрегнах забележката ѝ — никъде няма факти за същества от друг свят, а само догадки и надежди за тяхното съществуване — подчертах аз, — измислици на болни умове.

— Не е възможно да си толкова тъпа! — възкликна Делия, докато се заливаше от смях, като че ли моето обяснение бе надминало всичките ѝ очаквания.

— Може ли да се докаже, че тези създания съществуват? — поднових атаката си аз.

— И в какво да се състои доказателството? — позаинтересува се тя с очевидно мнима неувереност.

— Ако и някой друг може да ги види, това би било доказателство — казах аз.

— Искаш да кажеш, че ако ти, например, ги видиш, това ще е доказателство за тяхното съществуване — позаинтересува се Делия, доближавайки глава до моята.

— Може и с това да започнем.

Делия въздъхна, положи глава на облегалката на седалката и затвори очи. Дълго време не отрони нито дума и аз бях сигурна, че е заспала, когато тя внезапно се изправи и настоя да отбия встрани от пътя, защото ѝ се ходело по нужда.

За да се възползвам от спирането, аз също отидох в храстите. Тъкмо си вдигах дънките и чух висок мъжки глас да казва: „Каква прелест!“ и да въздиша точно зад мен. С все още разкопчани дънки, аз се втурнах към мястото, където беше Делия.

— Бързо да се махаме оттук — извиках аз. — В храстите има някакъв мъж.

— Глупости — отвърна нехайно тя. — Единственото нещо в храстите е едно магаре.

— Магаретата не въздишат като похотливи мъже — изтъкнах аз и повторих думите, които бях чула.

Делия се запревива от смях, но като видя колко обезпокоена изглеждам, махна примирително с ръка.

— А видя ли всъщност мъж? — попита тя.

— Не ми беше необходимо да го виждам — сопнах се аз. — Достатъчно ми беше, че го чух.

Тя се помота още миг, след което се отправи към колата. Тъкмо преди да изкачим насипа до пътя, тя внезапно спря, извърна се към мен и прошепна:

— Случи се нещо доста загадъчно. Трябва да те посветя.

Тя ме хвана за ръката и ме отведе обратно на мястото, където бях клекнала. И там, зад храстите, видях едно магаре.

— Преди го нямаше — настоях аз.

Делия ме огледа с видимо задоволство, после сви рамене и се обърна към животното:

— Малко магаренце — заговори му тя като на бебе — видя ли й купето?

Тя е вентрилоквист, помислих си аз, и ще накара животното да проговори. Нищо не се случи обаче, освен че магарето изрева високо няколко пъти.

— Да се махаме оттук — примолех се аз, като я задърпах за ръкава. — Сигурно собственикът му се спотайва из храсталаците.

— Но това сладурче няма собственик — галъвно каза тя със същия глупав бебешки глас и почеса меките, дълги уши на животното.

— Разбира се, че има собственик — троснах се аз. — Не виждаш ли колко е охранено и добре поддържано?

С дрезгав от страх и нетърпение глас аз отново изтъкнах колко е опасно две жени да се мотаят сами на безлюден път в Сонора.

Делия мълчаливо ме погледна привидно обезпокоена. После ми кимна, сякаш в съгласие, и ми направи знак да я последвам. Магарето вървеше близо зад мен, като от време на време побутваше задните ми бузки с муцуната си. Мърморейки проклетия, аз се обърнах, но магарето го нямаше.

— Делия! — извиках аз внезапно изплашена. — Какво стана с магарето?

Стреснати от вика ми, ято птици шумно се вдигна към небето. Извиха се в кръг около нас, след което отлетяха на изток към онази тънка ивица в небето, която отбелязва края на нощта и началото на новия ден.

— Къде е магарето? — попитах отново аз с едва доловим шепот.

— Точно пред теб — отвърна Делия меко, като посочи едно чворесто дърво без листа.

— Не го виждам.

— Сложи си очила.

— Нищо ми няма на очите — сопнах се аз. — Виждам дори нежните цветчета по дървото.

Удивена от красотата на мерзелеещите се, снежно бели, подобни на ореол, цветчета, аз се приближих още повече.

— Какво е това дърво? — попитах аз.

— Пало Санто — отвърна тя.

За миг помислих, че магарето, което излизаше иззад гладкия, сребристо сив дънер на дървото, бе проговорило.

— Пало Санто — разсмя се тя.

И тогава ме осени мисълта, че Делия си прави шега с мен. Магарето вероятно беше на лечителката, която, без съмнение, живееше някъде наблизо.

— Какво смешно има? — попита Делия, доловила многозначителната усмивка на лицето ми.

— Стомахът ми се бърка ужасно — излъгах аз. После притиснах с две ръце корема си и клекнах. — Моля те, изчакай ме в колата.

Тя се обърна и тръгна към пътя, а аз развързах шала си и го завързах около врата на магарето. С нетърпение очаквах да видя изненадата на Делия като пристигнем при лечителката и разбере, че съм прозряла шегата ѝ от самото начало.

Скоро обаче загубих всякаква надежда да видя магарето или пък шала си отново. Пътувахме още близо два часа преди да стигнем до дома на лечителката.

[1] Парафраза на известната английска поговорка: „Една ябълка на ден, държи лекаря далеч от мен“. — Бел. пр. ↑

2

БЕШЕ КЪМ 8 ЧАСА СУТРИНТА, когато пристигнахме в дома на лечителката, в покрайнините на Сиудат Обрегон. Той представляваше масивна стара къща с варосани стени и керемиден покрив, посивял от времето. Прозорците бяха от ковано желязо, а входът с формата на арка.

Тежката врата към улицата беше широко отворена. С увереността на човек, познаващ мястото, Делия Флорес ме преведе през тъмния вестибюл и по дълъг коридор към задната част на къщата, до някаква стая, оскъдно обзаведена с тясно легло, маса и няколко стола. Най-странното в стаята беше, че имаше врата на всяка от четирите стени; всичките бяха затворени.

— Изчакай тук — нареди ми Делия, като посочи тясното легло. — Подремни малко, докато доведе лечителката. Може да се позабавя — добави тя, затваряйки вратата след себе си.

Изчаках стъпките ѝ да заглъхнат по коридора преди да разгледам по-обстойно най-странно изглеждащата лечителска стая, която някога бях виждала. Варосаните стени бяха голи; светлокафявите кахлени плочки на пода лъщяха като огледало. Нямаше олтар, нямаше образи или статуетки на светци, нито на Девата или пък на Исус, за които бях свикнала да приемам, че са нещо обичайно в стаите на лечителите.

Надникнах и през четирите врати. Зад две от тях започваха дълги коридори, а другите две водеха към двор, заобиколен от висока ограда.

Докато пристъпях на пръсти по тъмния коридор към една друга стая, чух тихо, заплашително ръмжене зад себе си. Бавно се извърнах. На по-малко от метър зад мен стоеше огромно черно куче със свиреп вид. То не ме нападна, а остана на място, като продължаваше да ръмжи и да се зъби. Без да гледам животното право в очите, но и без да го изпускам от поглед, аз се върнах обратно в лечителската стая.

Кучето ме съпроводи чак до вратата. Аз внимателно я затворих, точно под носа му, и се облегнах на стената, докато сърцето ми си възвърне нормалния ритъм. После легнах на леглото и след няколко

мига — без ни най-малкото намерение да го правя — дълбоко съм заспала.

Събудих се от леко докосване по рамото. Отворих очи и видях, надвесено над мен, набръчканото, розово лице на някаква старица.

— Ти сънуваш — рече тя. — И аз съм част от твоя сън. Машинално кимнах в съгласие, но не бях убедена, че сънувам.

Жената беше извънредно дребна. Не че беше джудже, а по — скоро имаше размерите на дете, с мършави ръце и тесни, крехки на вид рамене.

— Ти ли си лечителката? — попитах аз.

— Аз съм Есперанса — рече тя. — Аз съм тази, която носи сънищата.

Гласът ѝ беше плавен и необичайно нисък. Имаше в него някакъв особен, екзотичен нюанс, като че ли испанският — който тя говореше гладко — бе език, непривичен за мускулите на горната ѝ устна. Постепенно звукът от гласа ѝ се усили, докато се превърна в безплътна сила, изпълваща стаята. Напомняше ми течаща вода в дълбините на пещера.

— Тя не е жена — измърморих си аз. — Тя е звукът на мрака.

— Сега ще премахна причините за твоите кошмари — рече тя, като заби властно поглед в мен, докато пръстите ѝ леко обхванаха врата ми. — Ще ги извадя една по една — обеща тя.

Ръцете ѝ се движеха по гръдния ми кош като мека вълна. После се усмихна и ме подкани с жест да разгледам отворените ѝ длани.

— Виждаш ли? — рече тя. — Излязоха толкова лесно.

Тя ме гледаше така щастлива и доволна, че не можах да събера кураж да ѝ кажа, че не виждам нищо в ръцете ѝ.

Убедена, че лечебният сеанс е приключил, аз ѝ благодарих и се изправих в леглото. Тя укорително поклати глава и внимателно ме бутна назад да легна отново.

— Ти спиш — напомни ми тя. — Аз съм тази, която носи сънищата, забрави ли?

С най-голямо удоволствие бих настояла, че съм напълно будна, но успях само да се ухили глупаво, докато сънят ме потапяше в приятен унес.

Смях и шепот се тълпяха около мен като сенки. Искях да се събудя. Струваше ми неимоверно усилие да си отворя очите, да се

изправя в леглото и да огледам хората, събрани около масата. Особеният полумрак в стаята не ми позволяваше да ги видя ясно. Делия беше сред тях. Тъкмо щях да я извикам по име, когато настоятелен, дращещ звук зад мен ме накара да се обърна. Някакъв мъж, нестабилно клекнал върху високо столче, шумно белеше фъстъци. На пръв поглед изглеждаше млад човек, но аз някакси знаех, че е стар. Беше слаб, с гладко, голобрадо лице. Усмивката му беше смесица от лукавост и невинност.

— Искаш ли? — попита той.

Преди да успея дори да кимна, устата ми се отвори. Неспособна да направя нищо друго, аз го гледах втренчено, докато той прехвърли тежестта си на едната ръка и без никакви усилия повдигна нагоре дребното си, жилаво тяло. От това положение той ми хвърли един фъстък, който падна точно в зяпналата ми уста.

Задавих се от фъстъка. Силен удар между лопатките моментално ми върна дишането.

Благодарна, аз се извърнах да видя кой от хората, вече всички застанали около мен, беше реагирал толкова бързо.

— Аз съм Мариано Аурелиано — рече човекът, който ме беше ударил по гърба.

Ръкувахме се. Мекият му тон и очарователната официалност на жеста посмекчиха малко свирепото изражение в очите му и суровостта на орловите му черти. Извитите му нагоре, тъмни вежди му придаваха вид на хищна птица. Зрялото му, загоряло лице подсказваше напреднала възраст, но мускулестото му тяло излъчваше младежка жизненост.

С Делия, жените в групата бяха шест. Те всички се ръкуваха с мен със същата елегантна официалност. Не ми казваха имената си, а само че се радват да се запознаем, физически те не си приличаха. Имаше обаче нещо поразително общо помежду им, една противоречива смесица от младост и старост, от сила и крехкост, която беше безкрайно объркваща за мен, свикналата с грубите черти и праволинейността на моето доминирано от мъже, патриархално немско семейство.

Също като при Мариано Аурелиано и акробата на столчето, не можех да определя възрастта на жените. Биха могли да са както на четирийсет, така и на шейсет години.

Обзе ме мимолетно безпокойство, докато жените ме гледаха втренчено. Имах ясното усещане, че виждат вътре в мен и размишляват върху това, което са видели. Доволните усмивки по замислените им лица също не ме успокояваха особено. В желанието си да наруша някак тази неловка тишина, аз се извърнах от тях и се обърнах с лице към човека на столчето. Попитах го дали е акробат.

— Аз съм г-н Флорес — рече той, след което се превъртя назад и се приземи на пода с кръстосани крака.

— Аз не съм акробат — обяви той. — Аз съм вълшебник.

Дяволита усмивка се плъзна по лицето му, когато бръкна в джоба си и извади оттам моя шал — същия, който бях вързала около врата на магарето.

— Знам кой си. Ти си съпругът ѝ! — възкликнах аз, като обвинително посочих Делия. — Вие двамата ми погодихте наистина хубав номер.

Господин Флорес не каза нито дума. Просто ме гледаше и учтиво мълчеше.

— Аз не съм ничий съпруг — рече накрая той и с премятане на цигански колелета излезе от стаята през една от вратите, които водеха към двора.

Импулсивно, аз скочих от леглото и го последвах. Заслепена от ярката слънчева светлина навън, аз постоях няколко секунди, замаяна от блясъка, след което прекосих двора и се спуснах по черен път до наскоро изорано поле, преградено от високи евкалиптови дървета. Беше горещо. Браздите искряха под палещите лъчи на слънцето като огромни, проточили се змии.

— Господин Флорес! — извиках аз.

Не последва отговор. Уверена, че се крие зад някое дърво, аз прекосих бегом полето.

— Внимавай да не си нараниш босите крака — предупреди ме един глас, идващ някъде отгоре.

Стъписана, аз вдигнах поглед и съзрях обърнатото наопаки лице на господин Флорес. Той висеше от един клон с главата надолу и леко се люлееше на краката си.

— Опасно е, а и крайно глупаво да тичаш насам — натам без обувки — смъмри ме той строго, люлеейки се напред — назад като

майстор на трапеца. — Това място гъмжи от змии. По-добре се качи горе при мен. Тук е хладно и безопасно.

Макар да знаех, че клоните са твърде високо, за да ги достигна, аз все пак протегнах нагоре ръце с детска наивност. Преди да осъзная какво възнамерява да прави, господин Флорес ме сграбчи за китките и ме изтегли на дървото с такава лекота, сякаш бях парцалена кукла.

Смаяна, аз се настаних до него и се загледах в шумолящите листа; те проблясваха на слънчевата светлина като късчета злато.

— Чуваш ли какво ти казва вятърът? — попита ме господин Флорес след дълго мълчание.

Той си въртеше главата насам — натам, за да мога по достойнство да оценя поразителния начин, по който си мърдаше ушите.

— Замурито! — възкликнах тихо аз, докато спомените нахлуваха в съзнанието ми.

Замурито, т.е. мишеловче, беше прякорът на един приятел от детството ми във Венецуела. Господин Флорес имаше същите фини, птичи черти, смолисто черна коса и очи с цвят на горчица. А най-странното беше, че и той, също като Замурито, можеше да си мърда ушите едно по едно или пък двете заедно.

Разказах на господин Флорес за моя приятел, когото познавах още от детската градина. Във втори клас седяхме на един чин. През обедната почивка, вместо да си ядем обяда в училищния двор, ние се измъквахме навън и се качвахме на върха на близкия хълм, за да обядваме в сянката на едно мангово дърво, което за нас беше най-голямото дърво в света. Най-ниските му клони докосваха земята, а най-високите се губеха в небесата. Като узрееха плодовете, се тъпчехме с манго.

Върхът на хълма бе любимото ни място до деня, в който видяхме училищния пазач да виси обесен на един висок клон. Не смеехме да мръднем или да извикаме; никой от нас не искаше да се покаже страхливец пред другия. Него ден не се качихме на дървото, а се опитахме да си изядем обяда на земята, буквално под краката на мъртвеца, като чакахме да видим кой ще се предаде пръв. Аз бях тази, която не издържа.

— Някога мислила ли си за смъртта? — ме бе попитал Замурито шепнешком.

Погледнах обесения човек. В същия момент вятърът прошумоля през листата с непозната настоятелност. В шумоленето ясно чух как мъртвецът ми казва, че смъртта отпуска и утешава. Беше толкова неестествено и страшно, че аз станах и побягнах с писък, без да ме интересува какво ще си помисли за мен Замурито.

— Вятърът е накарал онези клони и листа да ти говорят — каза господин Флорес, когато свърших разказа си.

Гласът му беше мек и тих. Златистите му очи трескаво пробляснаха, като продължи с обяснението, че в момента на смъртта му, в един мигновен порив, всички спомени, чувства и усещания на стария пазач са се освободили и са били поети от манговото дърво.

— Вятърът е накарал онези клони и листа да ти говорят — повтори господин Флорес. — Защото вятърът е твой по право.

С премрежен поглед той се загледа през листата към ширналото се под слънцето поле.

— Тъй като си жена, ти можеш да разполагаш с вятъра — продължи той. — Жените не го знаят, но те могат да разговарят с вятъра, когато поискат.

Поклатих глава в недоумение.

— Не разбирам за какво говориш — казах аз, като тонът ми издаваше надигащото се у мен безпокойство. — Всичко това е като някакъв сън. И ако не продължаваше безкрайно, бих се заклела, че е един от моите кошмари.

Той дълго време не отвърна нищо и това ме подразни. Усещах, че лицето ми се изчервява от яд. „Какво търся аз тук, седнала на някакво дърво с един луд старец?“ — помислих си аз. В същото време обаче се опасявах, че може да съм го обидила. Реших да се извиня за грубостта си.

— Разбирам, че думите ми нямат кой знае какъв смисъл за теб — призна той. — Но това е защото има твърде много кора по теб. Тя ти пречи да чуеш това, което има да ти казва вятърът.

— Твърде много кора ли? — попитах аз с недоумение и известни подозрения. — Да не искаш да кажеш, че съм мръсна?

— И това също — отвърна той и аз се изчервих.

Той се усмихна и повтори, че съм обвита в твърде дебела кора, която не може да се измие с вода и сапун, независимо колко пъти се къпя.

— Ти си изпълнена с преценки — обясни той. — Те ти пречат да разбереш какво ти казвам и това, че вятърът е на твоё разположение да се разпореждаш с него.

Той присви очи и ме изгледа критично.

— Е? — рече нетърпеливо и преди да разбере какво става той ме беше хванал за ръцете и с едно бързо, плавно движение ме залюля и ме пусна леко на земята.

Стори ми се, че видях как крайниците му се разтегнаха като ластик. Това беше мимолетно видение, което аз веднага си обясних като зрителна измама, дължаща се на горещината. Не се задълбочих повече, защото в същия момент вниманието ми беше привлечено от Делия Флорес и приятелите ѝ, които разстилаха широка ленена покривка под съседното дърво.

— Кога дойдохте тук? — обърнах се аз към Делия, изумена от факта, че не съм видяла или пък чула групата да пристига.

— Устройваме си пикник в твоя чест — рече тя.

— Защото днес ти се присъедини към нас — добави една от жените.

— Как съм се присъединила към вас? — попитах аз притеснено.

Не бях успяла да видя коя беше говорила. Поглеждах ги една след друга в очакване някоя от тях да ми обясни изказването.

Безразлични към растящото ми безпокойство, жените се заеха отново с покривката, като гледаха да е навсякъде гладко изпъната. Колкото по-дълго ги наблюдавах, толкова по-съсредоточена ставах. Всичко това беше толкова странно за мен. Лесно можех да си обясня защо бях приела предложението на Делия да ме заведе при лечителка, но последвалите мои действия ми бяха напълно непонятни. Сякаш някой друг управляваше мозъка ми и ме караше да стоя там, да реагирам и да казвам неща, които не съм искала да кажа. Сега пък и се готвеха да празнуват в моя чест. Това най-малкото беше смущаващо. Колкото и да се напругах, не можех да си обясня какво правя там.

— С нищо не съм заслужила тези почести — смутолевих аз, когато немското ми възпитание взе връх у мен. — Хората не вършат разни неща за другите просто така.

Едва след като чух гръмкия смях на Мариано Аурелиано, осъзнах, че те всички се бяха втренчили в мен.

— Не е необходимо да се напругаш толкова, за да си обясниш какво става с теб днес — рече той, като ме потупа леко по рамото. — Правим си пикник, защото обичаме да вършим нещата импулсивно, на момента. И тъй като ти беше излекувана днес от Есперанса, приятелите ми нарекоха пикника в твоя чест.

Той говореше небрежно, почти безразлично, като че ли ставаше въпрос за нещо незначително. Но очите му казваха друго; те бяха твърди и сериозни, като че ли беше от жизнено важно значение да го слушам внимателно.

— За приятелите ми е удоволствие да нарекат пикника в твоя чест — продължи той. — Приеми го, също както те го правят, простичко и без много мислене.

Погледът му омекна, като се извърна към жените, след което се обърна към мен и добави:

— Пикникът съвсем не е в твоя чест, повярвай ми. И все пак — той се замисли за миг — е в твоя чест. Това е едно противоречие, за което ще ти трябва доста време, за да го разбереш.

— Не съм молила никого да върши каквото и да било за мен — казах аз навъсено.

Бях станала извънредно мрачна, каквато ставах винаги, когато се чувствах застрашена.

— Делия ме доведе тук и аз съм ѝ благодарна — продължих аз, след което се почувствах длъжна да добавя: — И бих искала да си платя за всички направени ми услуги.

Бях сигурна, че съм ги обидила; знаех, че сега вече всеки момент ще ме помолят да си вървя. Освен че щеше да ми накърни малко самолюбието, това нямаше да ме притесни особено. Бях изплашена, а и ми беше дошло до гуша от тях.

За моя най-голяма изненада и раздразнение, те не ме взеха на сериозно. Присмяха ми се.

Колкото повече се ядосвах, толкова по-весело им ставаше на тях. Искрящите им, смеещи се очи не се откъсваха от мен, като че ли бях някакъв непознат биологически вид.

Гневът ми ме накара да забравя страха си. Нахвърлих се върху тях, като ги обвиних, че ме вземат за глупачка. Обвиних Делия и мъжа ѝ — не знам защо, продължавах да ги смятам за двойка, — че си бяха направили отвратителна шега с мен.

— Затова ли ме доведе тук — обърнах се аз към Делия, — за да можете ти и твоите приятели да се забавлявате с мен като с шут?

Колкото повече се пенех, те толкова повече се смееха. И когато бях на ръба да се разплача от самосъжаление, гняв и чувство на безсилие, Мариано Аурелиано се приближи и застана до мен. Заговори ми като на дете. Искях да му кажа, че мога сама да се грижа за себе си, че не ми е необходимо неговото съчувствие и че си отивам вкъщи, когато нещо в тона му, в очите му, ме успокои така напълно, че бях сигурна, че ме е хипнотизирал. И все пак знаех, че не е.

Най-обезпокоителното и непознато усещане за мен беше внезапността и пълнотата на промяната, настъпила у мен.

Това, което обикновено отнемаше дни, сега стана за миг. А аз бях свикнала при всяка обида или унижение — били те истински или въображаеми — да се отдавам на мрачни мисли върху случилото се и да се наслаждавам на тъгата си, като най-систематично и усърдно предъвквам всяка подробност, докато не й намеря задоволително за мен обяснение.

Като погледнах Мариано Аурелиано, неотдавнашното ми избухване ми се стори направо смешно. Дори не си спомнях какво ме беше вбесило толкова, че да ме докара до сълзи.

Делия ме дръпна за ръката и ме помоли да помогна на останалите жени да разопаковат порцелановите чинии, кристалните чаши и гравираните сребърни прибори от многобройните кошници, които бяха донесли. Жените не разговаряха с мен или помежду си. Само леки въздишки на задоволство се откъсваха от устните им, докато Мариано Аурелиано отхлупваше различните блюда; имаше царевични питки с месо и подправки, пирогови, пикантна яхния и тортили. Но не от пшенично брашно — каквито често се срещаха в Северно Мексико и които аз не обичах много, — а от царевично брашно.

Делия ми подаде една чиния, в която имаше по малко от всичко. Ядох така лакомо, че свърших преди всички останали.

— Това е най-вкусната храна, която някога съм яла — казах аз, като се надявах да ми предложат допълнително.

Но никой не го направи. За да скрия разочарованието си, аз изказах своето възхищение от красотата на старинната дантела, украсяваща покривката, върху която седяхме.

— Аз съм я плела — рече жената от ляво на Мариано Аурелиано.

Тя беше стара на вид, с разчорлена сива коса, която скриваше лицето ѝ. Въпреки горещината, тя беше облечена с дълга пола, блуза и пуловер.

— Истинска белгийска дантела — обясни ми тя с приятен, замечатан глас.

Дългите ѝ, изящни ръце, по които проблясваха пръстени със скъпоценни камъни, нежно галеха широката украсителна ивица. С най-големи подробности тя ми разказа как е изработила тантелата, като ми показва дори видовете бримки и конци, които е използвала. От време на време успях да зърна за миг лицето ѝ през всичката тази коса, но въпреки това не можех да кажа как изглежда.

— Това е истинска белгийска дантела — повтори жената. — Тя е част от чеиза ми.

После взе една от кристалните чаши, отпи глътка вода и добави:

— Тези чаши също са част от чеиза ми; бакара са.

Не се и съмнявах. Разкошните чаши, всяка от които беше различна, бяха от най-фин порцелан. Тъкмо се чудех дали ще успея незабелязано да погледна дъното на моята, когато жената от дясно на Мариано Аурелиано ме насърчи да го направя.

— Не се стеснявай. Погледни отдолу — подкани ме тя. — Тук си сред приятели.

И като ми се усмихна окуражително, вдигна своята.

— От Лимож е — обяви тя, след което погледна моята и отбеляза, че е от Розентал.

Тази жена имаше детски, деликатни черти. Беше дребна, с кръгли очи и дълги мигли. Косата ѝ бе черна, с изключение на темето, където беше почнала да побелява. Беше сресана назад и прибрана в малък, стегнат кок. Имаше в нея някаква сила, някаква острота, от която тръпки ме побиха, когато започна да ме обсипва с директни, лични въпроси.

Нямах нищо против разпита ѝ. Бях свикнала баща ми и братята ми да ме бомбардират с въпроси всеки път, когато излизах на среща или въобще се захванех с нещо свое. Мразех тази ситуация, но това бяха нормалните взаимоотношения вкъщи. Поради тази причина аз така и не се научих да разговарям. Разговорът за мен се състоеше в това да парирам словесни атаки и да се защитавам на всяка цена.

Изненадах се, че разпитът, на който тази жена ме подлагаше, не предизвика у мен желание веднага да започна да се защитавам.

— Омъжена ли си? — попита тя.

— Не — казах тихо, но твърдо аз, като се надявах да смени темата.

— Имаш ли мъж? — настоя тя.

— Не, нямам — отвърнах троснато аз, усещайки как се събужда старият ми навик да се защитавам.

— Има ли тип мъж, който харесваш? — продължи тя. — Има ли някакви личностни черти, които предпочиташ у един мъж?

За миг си помислих дали не ме взема на подбив, но тя изглеждаше истински заинтересувана, а също и компанията ѝ. Техните любопитни, гледащи ме в очакване, лица ме накараха да се отпусна. Като забравих войнствената си натура и факта, че тези жени бяха достатъчно възрастни, за да ми бъдат сигурно баби, аз им заговорих, като че ли ми бяха приятелки на моята възраст и обсъждахме мъжете.

— Трябва да е висок и красив — започнах аз. — Трябва да има чувство за хумор. Трябва да е чувствителен без да е сантиментален. Трябва да е интелигентен без да е интелектуалец.

Сниших гласа си и с поверителен тон добавих:

— Баща ми често казваше, че интелектуалците са мекушави до мозъка на костите и всичките са предатели. Мисля, че съм съгласна с него.

— Това ли е всичко, което искаш у един мъж? — позаинтересува се жената.

— Не — побързах да кажа аз. — Преди всичко, мъжът на мечтите ми трябва да бъде атлетичен.

— Като баща ти — вметна една от жените.

— Естествено — казах отбранително аз. — Баща ми беше отличен атлет, забележителен скиор и плувец.

— Добре ли се разбираш с него? — попита тя.

— Чудесно! — отвърнах аз въодушевено. — Аз го обожавам. Само при мисълта за него очите ми се навлажняват.

— А защо не си при него?

— Твърде много си приличаме — обясних аз. — Има нещо у мен, което не мога много да си обясня или контролирам и което ме дърпа настрана от него.

— А майка ти?

— Майка ми ли — въздъгнах аз и поспрях, за да намеря най-подходящите думи, с които да я опиша. — Тя е много силна жена. Тя е трезвата част у мен. Тази част, която стои в сянка и не се нуждае от подкрепа.

— Много ли си близка с родителите си?

— Мислено, да — казах аз меко, — но в действителност аз съм самотник. Не обичам да се обвързвам.

И тогава, сякаш нещо вътре в мен напираше да излезе, аз им разкрих един недостатък на своя характер, който и в най-интроспективните си мигове не смеех да призная дори пред себе си.

— Аз по — скоро използвам хората, отколкото да се грижа за тях или да треперя над тях — казах аз, след което веднага се опитах да поправа грешката, като допълних:

— Но, разбира се, мога да изпитвам нежни чувства. Донякъде облекчена, но и малко разочарована, аз ги изгледах една по една. Никоя от тях като че ли не придаваше каквото и да е значение на моята изповед. Продължиха с въпросите, като ме помолиха да им кажа дали се смятам за смел човек или страхливец.

— Непоправим страхливец съм — заявих аз. — Но за жалост, страхливостта ми никога не ме е спирала.

— Не те е спирала за какво? — позаинтересува се жената, която ме разпитваше.

Черните ѝ очи гледаха сериозно, а широките ѝ вежди, като начертана с въглен линия, бяха смръщени.

— Не ме е спирала да правя опасни неща — отвърнах аз.

Доволна от това, че те, изглежда, ме слушаха много внимателно и попиваха всяка моя дума, аз обясних, че друг недостатък на характера ми е моята невероятна способност да се забърквам в неприятности.

— Разкажи ни за една неприятност, в която си се забъркала — помоли жената.

Лицето ѝ, което през цялото време беше мрачно, сега се озари от широка, почти злобна усмивка.

— Какво ще кажете за кашата, в която съм сега? — отвърнах аз полу на шега, като същевременно се опасявах, че може да ме разберат погрешно.

За моя изненада и облекчение, те всички се разсмяха и се развикаха, както правят селяните, когато нещо им се стори дръзко или забавно.

— Как така се озова в Съединените щати? — попита жената, след като всички се бяха успокоили.

Свих рамене, тъй като не знаех какво да кажа.

— Искях да ходя на училище — смутолех накрая. — Отначало бях в Англия, но там се отдадох повече на забавления. Наистина не знам какво искам да уча. Мисля, че търся нещо, макар че не знам точно какво.

— Това ни връща към първия ми въпрос — рече жената, като слабоватото ѝ, остро лице и черните ѝ очи бяха оживени и проникателни като на животно. — Да не би да търсиш мъж?

— Сигурно — признах аз и нетърпеливо добавих: — Но коя жена не го прави? И защо толкова настоятелно ме разпитвате за това? Имате ли някого предвид? Това да не е някакъв тест?

— Наистина имаме предвид един човек — намеси се Делия Флорес. — Но той не е мъж.

След което тя и компанията ѝ така се разсмяха, че не ми оставаше нищо друго, освен и аз да се усмихна.

— Това определено е тест — увери ме разпитващата ме жена, когато всички се успокоиха. После замълча за малко, като че ли да прецени нещо.

— От това, което ми каза, мога да заключа, че си типична представителка на средната класа — продължи тя, като разтвори широко ръце, за да покаже, че няма друг избор, освен да приеме заключението. — От друга страна пък, какво друго би могла да бъде една германка, родена в Новия свят?

Тя забеляза гнева по лицето ми и с едва сдържана усмивка добави:

— Хората от средната класа имат среднокласни мечти. Като видя, че съм на път да избухна, Мариано Аурелиано обясни, че тя ми задавала всички тези въпроси просто защото те били любопитни да узнаят повече неща за мен. Твърде рядко идвали при тях външни хора, а още по-рядко млади.

— И така да е, това не ви дава право да ме обиждате — оплаках се аз.

Сякаш не бях казала нищо, Мариано Аурелиано продължи да се оправдава заради жените. Мекият му тон и успокоителното потупване по гърба стопиха гнева ми, също както предния път. Усмивката му беше така трогателно ангелска, че аз нито за миг не се усъмних в неговата искреност, когато започна да ме ласкае. Каза, че съм една от най-необикновените, най-забележителните личности, които те някога били срещали. Бях толкова развълнувана, че го насърчих да ме пита за всичко, което го интересува за мен.

— Чувстваш ли се значима? — поиска да узнае той. Кимнах.

— Всички ние сме много значими за себе си — заявих аз. — Да, смятам, че съм значима; не в най-общ смисъл, а лично, само за себе си.

След което се впуснах в обстойно излияние за позитивното отношение на човек към самия себе си, за стойността на личността и за това колко е важно за нашето физическо и психическо здраве да си напомняме, че сме значими.

— А какво ще кажеш за жените? — попита той. — Те по-значими ли са от мъжете или не?

— Съвсем очевидно е, че мъжете са по-значими — отвърнах аз. — Жените нямат избор. Те трябва да са по-малко значими, за да може семейният живот да върви гладко, така да се каже.

— Но правилно ли е това? — настоя Мариано Аурелиано.

— Ами, да, разбира се, че е правилно — заявих аз. — Мъжете по рождение са по — висши; затова и те управляват света. Аз съм възпитавана от властен баща, който при все че се отнасяше към мен така свободно, както към братята ми, ми даде да разбера, че някои неща не са чак толкова важни за една жена. Ето защо не знам какво правя в училище, нито пък какво искам от живота.

Погледнах Мариано Аурелиано, след което с безпомощен, пораженчески тон, добавих:

— Предполагам, че търся мъж, който е така уверен в себе си, както баща ми.

— Каква глупачка — вметна една от жените.

— Не, не е глупачка — увери ни Мариано Аурелиано. — Просто е объркана и самоуверена като баща си.

— Като немския си баща — поправи го настоятелно господин Флорес, наблягайки на думата „немски“. Той се беше спуснал от

дървото като листо — леко и безшумно. Сипа си невероятно количество храна.

— Колко си прав — съгласи се Мариано Аурелиано и се ухили. — Тъй като е самоуверена като немския си баща, тя просто повтаря това, което е слушала цял живот.

Гневът ми, който се вдигаше и спадаше като някаква загадъчна треска, се дължеше не само на това, което говореха за мен, но и на факта, че те говореха за мен, като че ли не съм там.

— Непоправима е — рече една от жените.

— Подходяща е за целта — защити ме Мариано Аурелиано.

Господин Флорес подкрепи Мариано Аурелиано. Единствената жена, която не беше проговаряла досега, каза с плътен дрезгав глас, че е съгласна с мъжете, че съм подходяща за целта. Тя бе висока и стройна. Бледото ѝ, изпито и строго лице бе овенчано със сплетена на плитка, бяла коса и подчертано от големи искрящи очи. Въпреки вехтите ѝ, невзрачни дрехи, у нея имаше някакъв естествен, вътрешен финес.

— Какво ми правите всички вие? — изкрещях аз, неспособна да сдържам повече гнева си. — Не разбирате ли колко ужасно се чувствам, като ви слушам да говорите за мен, като че ли не съм тук?

Мариано Аурелиано впи свирепите си очи в мен.

— Ти не си тук — рече той с тон, лишен от каквото и да е чувство. — Или поне все още не си. А най-важното, ти не си от значение. Нито сега/нито когато и да било.

Едва не припаднах от гняв. Досега никой никога не ми беше говорил така грубо и с такова безразличие към чувствата ми.

— Плюя и пикая на всички ви, проклети, шибани духачи! — изкрещях аз.

— О, боже! Немска школа! — обясни Мариано Аурелиано и всички се разсмяха.

Тъкмо щях да скоча и да си тръгна, когато Мариано Аурелиано ме потупа няколко пъти по гърба.

— Хайде, хайде — промърмори той, като че ли успокояваше бебе.

И също както преди, вместо да се наежа, че се отнасят с мен като с дете, гневът ми изчезна. Почувствах се лека и щастлива. Поклащайки глава в недоумение, аз ги погледнах и се ухилих.

— Научих испанския по улиците на Каракас — казах аз — сред хулиганчетата. Мога да ругая страшно.

— Не бяха ли просто прекрасни царевичните питки с месо? — попита Делия, като блажено притвори очи.

Въпросът ѝ сякаш беше парола; разпитът свърши.

— Разбира се, че бяха прекрасни и много ѝ харесаха — отвърна господин Флорес вместо мен. — Само съжалява, че не ѝ дадохме допълнително. Има ненаситен апетит.

Той седна до мен и рече:

— Мариано Аурелиано надмина себе си и е стотвил превъзходно.

— Нима искаш да кажеш, че той е приготвил храната? — попитах аз с недоверие. — При толкова жени готви той?

Притеснена да не изтълкуват думите ми погрешно, аз побързах да се извиня. Обясних, че съм била безкрайно изненадана от факта мъж мексиканец да готви вкъщи, когато има жени. Смехът им ме накара да разбера, че и това не беше каквото исках да кажа.

— Особено, ако жените са неговите жени. Нали това имаше предвид? — попита господин Флорес, като думите му бяха прекъсвани от смеха на околните. — Абсолютно си права, това са жените на Мариано. Или, за да бъдем по-точни, Мариано е техен.

Той весело се плясна по коляното, след което се обърна към най-високата от жените — тази, която беше проговорила само веднъж. — и рече:

— Защо не ѝ разкажеш за нас?

— Разбира се, господин Аурелиано няма чак толкова много жени — започнах аз, все още притеснена от гафа, който бях направила.

— Защо не? — сопна ми се жената и всички отново се разсмяха.

Това беше радостен, младежки смях и въпреки това не ме успокои.

— Всички ние тук сме свързани от нашата борба, от дълбоката ни обич един към друг и от разбирането, че ако не се държим един за друг, нищо не е възможно — рече тя.

— Не сте някаква религиозна група, нали? — попитах аз с глас, който издаваше нарастващото ми безпокойство. — Не принадлежите към някаква комуна или нещо такова, нали?

— Ние принадлежим на силата — отвърна жената. — Приятелите ми и аз сме наследници на древна традиция. Ние сме част

от един мит.

Не разбирах за какво говореше. Плъзнах разтревожен поглед по останалите; очите им бяха фиксирани върху мен. Наблюдавах ме с една смесица от очакване и любопитство.

Отново насочих вниманието си към високата жена. Тя също ме гледаше с това омаяно-вгълбено изражение. Очите ѝ бяха толкова бляскави, че искряха. Тя се надвеси над кристалната си чаша и изящно отпи от водата.

— Ние сме основно сънувачи — обясни тя меко. — Сега всички ние сънуваме и поради факта, че ти ни беше доведена, ти също сънуваш с нас.

Тя изрече това толкова гладко, че аз всъщност не осъзнах какво беше казала.

— Искаш да кажеш, че спя и сънувам един и същ сън с вас? — попитах аз с престорена недоверчивост.

Прехапах устни, за да потисна смеха, който напираше в мен.

— Не е точно това, но си достатъчно близко — призна тя. И без да обръща внимание на нервното ми подсмиване, тя продължи, като ми обясни, че това, което се случвало с мен, било по — скоро като един необикновен сън, в който всички те ми помагали, като сънували моя сън.

— Но това са глу... — започнах аз, но тя ми даде знак с ръка да мълча.

— Ние всички сънуваме един и същи сън — увери ме тя. Изглеждаше обладана от някаква радост, която беше непонятна за мен.

— Ами вкусната храна, която току-що изядох? — попитах аз като потърсих петното от сос върху блузата си.

Показах ѝ го.

— Това не може да е сън! Аз изядох храната! — настоях аз с висок, развълнуван глас. — Изядох я! Знам, че го направих!

Тя ме огледа от главата до петите съвсем сдържано, като че ли беше очаквала точно такова избухване.

— А какво ще кажеш за това как господин Флорес те изтегли на върха на евкалиптовото дърво? — попита тя спокойно.

Тъкмо щях да ѝ кажа, че той не ме беше изтеглил на върха на дървото, а само на един клон, когато тя прошепна:

— За това замисли ли се?

— Не, не съм — отсякох аз.

— Разбира се, че не си — съгласи се тя, кимайки многозначително с глава, сякаш знаеше, че в същия момент си бях спомнила, че дори и най-ниските клони на дърветата около нас не можеха да се стигнат от земята. Тогава тя каза, че не съм се замислила за това, защото в сънищата си ние не сме рационални, не разсъждаваме.

— В сънищата можем само да действаме — подчерта тя.

— Чакай малко — прекъснах я аз. — Сигурно съм малко замаяна, признавам. В края на краищата ти и твоите приятели сте най-странните хора, които някога съм срещала. Но аз съм напълно будна.

И като видях, че тя ми се смееше, изкрещях:

— Това не е сън!

С едва доловимо кимване тя направи знак на господин Флорес, който с едно бързо движение ме хвана за ръката и се изстреля, влачейки ме след себе си, до един клон на най-близкото евкалиптово дърво. Останахме там за миг и преди да успея да кажа каквото и да е, той ме върна обратно на земята, на същото място, където бях седяла до преди малко.

— Сега разбираш ли какво имам предвид? — попита ме високата жена.

— Не, не разбирам — изкрещях аз, убедена, че това е било халюцинация.

Страхът ми премина в ярост, която се изрази в поток от най-мръсни клетви. Като се изтощих да беснея, ме обзе вълна от самосъжаление и аз се разплаках.

— Какво ми направихте, бе хора? — попитах аз, хлипайки. — В храната ли сложихте нещо? Във водата ли?

— Нищо подобно не сме направили — рече мило високата жена. — Не е необходимо да...

Едва я чувах. Сълзите ми бяха като тъмен, прозирен воал; те размиваха лицето и думите й.

— Дръж се — чух я да казва, макар че вече не виждах нито нея, нито компанията й. — Дръж се, не се събуждай още.

Имаше нещо толкова повелително в тона й, че знаех, че животът ми зависи от това да я видя отново. С някаква непозната за мен и съвсем неочаквана сила аз разкъсах воала на сълзите си.

Чух тих, пляскащ звук и след това ги видях. Те се усмихваха, а очите им блестяха с такъв наситен блясък, че зениците им изглеждаха като запалени от някакъв вътрешен огън.

Извиних се за своето глупаво избухване първо на жените, а след това и на мъжете. Но те не искаха и да чуят. Казаха, че съм се представила изключително добре.

— Ние сме живата част от един мит — каза Мариано Аурелиано, след което сви устни и духна във въздуха. — Аз ще те издухам към единствения човек, който сега държи мита в ръцете си. Той ще ти помогне да си изясниш всичко това.

— Кой ли пък ще да е той? — попитах аз насмешливо. Щях да попитам също дали ще е така самоуверен като баща ми, когато вниманието ми беше привлечено от Мариано Аурелиано. Той все още духаше във въздуха. Бялата му коса беше щръкнала; бузите му бяха зачервени и издути.

Като че ли в отговор на усилията му, лек бриз прошумоли в евкалиптовите дървета. Той кимна, очевидно съзнавайки неизказаната ми мисъл и объркване. После внимателно ме обърна, докато застанах с лице към планините Бакатете.

Бризът прерасна във вятър, толкова остър и студен, че ми беше трудно да дишам. С много плавно движение, подобно на развиваща се змия, високата жена се изправи, дръпна ме и ме повлече със себе си през браздите. Изведнъж спряхме наскоро полето. Можех да се закълна, че с разперените си ръце тя примамваше стълбчето от прах и сухи листа, което се виеше спираловидно в далечината.

— В сънищата всичко е възможно — прошепна тя.

Смеейки се, аз разтворих ръце, за да призова вятъра. Прах и листа танцуваха около мен с такава сила, че всичко се замъгли пред очите ми. Изведнъж високата жена се оказа далеч от мен. Тялото ѝ като че ли се разтапяше в някаква червеникава светлина, докато напълно изчезна от погледа ми.

След това всичко потъна в мрак.

3

По ОНОВА ВРЕМЕ ми беше невъзможно да определя дали пикникът е бил сън или действителност. Не бях в състояние да си спомня, в хронологичен ред, всички събития, в които взех участие от момента, когато заспах на леглото в стаята на лечителката. Следващият ми ясен спомен беше, че разговарям с Делия на масата в същата тази стая.

Свикнала с подобни бели петна в паметта, тъй като често ми се случваха в детството, аз отначало не отдадох голямо значение на това несъответствие. Като дете, в желанието си да играя, аз често ставах от леглото в полусънно състояние и се измъквах от къщи през прозореца. Много често действително се събуждах на площада, заиграна с други деца, чиито родители не бяха ги прибрали да си лягат толкова рано като мен.

В съзнанието ми нямаше съмнение, че пикникът е бил действителен, макар че не можех веднага да му намеря точното място във времето. Опитвах се да мисля, да възстановя събитията, но ме плашеше мисълта отново да се върна към детските бели петна в паметта. Някакси не ми се искаше да питам Делия за приятелите ѝ, а и тя сама не ми даде никаква информация. Все пак я попитах за лечебния сеанс, за който знаех, че беше сън.

— Сънувах много обстоен сън за една лечителка — започнах предпазливо аз. — Тя не само ми каза името си, но и ме увери, че е накарала всичките ми кошмари да изчезнат.

— Това не беше сън — заяви Делия, като тонът ѝ ясно показваше недоволство.

После ме загледа така настоятелно, че ми се прииска да се махна, да си тръгна.

— Лечителката действително ти каза името си — продължи тя — и действително те излекува от кошмарите.

— Но това беше сън — настоях аз. — И в него лечителката беше с размерите на дете. Не би могла да е истинска.

Делия хвана стъклената чаша с вода на масата, но не отпи. Завъртя я няколко пъти в ръцете си без да разлее нито капка, след което ме погледна с искрящи очи.

— Лечителката само ти е създала впечатлението, че е малка, това е — рече тя, кимвайки на себе си, като че ли думите току-що ѝ бяха дошли наум и тя ги одобряваше.

Бавно отпи от водата, посрббвайки тихо, а очите ѝ станаха меки и замислени.

— Трябваше да бъде малка, за да те излекува — рече тя.

— Трябваше?! Искаш да кажеш, че само съм я видяла като малка? — попитах аз.

Делия кимна няколко пъти, след което се наведе към мен и прошепна:

— Разбираш ли, ти сънуваше. И все пак това не беше сън. Лечителката дойде и те излекува, но ти не беше на мястото, където си сега.

— Не ме занасяй, Делия — възпротивих се аз. — Какви ги приказваш? Знам, че беше сън. Винаги, когато сънувам, съзнавам, че сънувам, макар сънищата ми да са съвсем реални за мен. Точно в това се състоеше моят проблем, забрави ли?

— Може би сега, след като вече си излекувана, това няма да е повече твой проблем, а твой талант — предположи Делия с усмивка. — Но да се върнем на твой въпрос; лечителката трябваше да бъде дребна като дете, защото ти си била твърде малка, когато са започнали кошмарите ти.

Изявлението ѝ беше толкова изумително, че не успях дори да се разсмея.

— И сега вече съм излекувана, така ли? — попитах аз шеговито.

— Да — увери ме тя. — В сънуването лечението става много лесно, почти без никакви усилия. Трудното е да се накарат хората да сънуват.

— Трудно ли? — попитах аз с глас, който беше по-груб, отколкото исках. — Всеки сънува. На всички ни се налага да спим, нали?

Делия комично изви очи към тавана, след което ме погледна и рече:

— Не тези сънища имам предвид. Те са обикновени сънища; сънуването, за което говоря, има цел; обикновените сънища нямат.

— Разбира се, че имат! — възразих енергично аз, след което се впуснах в обстойна филипика за психологическото значение на сънищата.

Цитирах трудове по психология, философия и изкуство.

Делия съвсем не изглеждаше впечатлена от знанията ми. Тя се съгласи, че обикновените сънища вероятно наистина са полезни за психическото здраве на човека, но настоя също, че не това я интересува.

— Сънуването има цел; обикновените сънища нямат — повтори тя.

— Каква цел, Делия? — попитах аз снизходително.

Тя извърна глава настрани, като че ли искаше да скрие лицето си от мен. Миг по-късно отново ме погледна. Имаше нещо студено и чуждо в очите ѝ, а и промяната в изражението ѝ беше толкова пълна и безпощадна, че аз се изплаших.

— Сънуването винаги има някаква практическа цел — заяви тя. — То служи на сънувача по прости или сложни начини. На теб ти послужи да се освободиш от кошмарите си. На магьосниците на пикника послужи, за да разберат същността ти. На мен ми послужи, за да спусна параван между себе си и съзнанието на проверяващия на границата, който ти поиска туристическата карта.

— Опитвам се да разбера думите ти, Делия — смутолех аз. — Да не би да искаш да кажеш, че вие хипнотизирате хората против волята им? — попитах аз твърдо.

— Може и така да го наречеш, ако искаш — отвърна тя. По лицето ѝ се четеше спокойно безразличие без и следа от съчувствие.

— Това, което все още не знаеш, е че ти самата твърде лесно можеш да влизаш в състоянието, което наричаш хипноза. Ние го наричаме сънуване: един сън, който всъщност не е сън, един сън, където можем да правим едва ли не всичко, което сърцата ни желаят.

Казаното от Делия ми прозвуча почти смислено, само дето не можех да намеря думи, с които да изразя мислите и чувствата си. Гледах я втренчено, объркана. Изведнъж си спомних една случка от юношеството ми. Когато най-после ми разрешиха да се науча да карам на джипа на баща ми, аз изненадах цялото семейство, като им показах,

че вече знам как да сменям скоростите. Бях го правила години наред в сънищата си. А на първото си пътуване поех по стария път от Каракас до Ла Гуайра, пристанищния град, с една увереност, която беше изненадваща дори за мен.

Подвоумих се дали да не запитам Делия за този епизод, но вместо това я попитах за ръста на лечителката.

— Тя не е висока жена — отвърна Делия. — Нито пък е толкова дребна, колкото си я видяла. В своя лечителски сън тя, заради теб, е представила своята проекция на малка и, вършейки това, е била малка. Такова е естеството на магията. Трябва да бъдеш такъв, за какъвто искаш да създадеш впечатление.

— Тя вълшебница ли е? — попитах аз, почти уверена, че ще получа положителен отговор.

Мисълта, че всички те работят в някакъв цирк, че са част от някакъв магически спектакъл, на няколко пъти бе минавала през съзнанието ми. Смятах, че много неща около тях биха ми се изяснили, ако беше така.

— Не, не е вълшебница — рече Делия. — Тя е магьосница.

След което ме погледна с такова презрение, че се засрамах от своя въпрос.

— Вълшебниците са в спектаклите — обясни тя, като ме гледаше остро. — А магьосниците са в света, без да бъдат част от света.

Тя дълго време мълча, след което от устните ѝ се изплъзна лека въздишка.

— Искаш ли да видиш Есперанса сега? — попита тя.

— Да — отвърнах въодушевено аз. — Много бих искала да я видя.

От мисълта, че е възможно лечителката да е била истинска, а не сън, ми се зави свят. Не вярвах много на Делия и въпреки това исках да ѝ повярвам за най-лошото. Мислите ми се завъртяха с шеметна скорост; изведнъж осъзнах, че не бях споменавала на Делия, че лечителката от моя сън ми се беше представила като Есперанса.

Бях така погълната от мислите си, че не съм забелязала кога Делия е заговорила.

— Извинявай, какво каза? — попитах аз.

— Единственият начин да си обясниш всичко това, е да призовеш отново сънуването — рече тя и като се усмихваше леко,

помаха с ръка, като че ли даваше знак на някого да дойде.

Думите ѝ нямаха значение за мен. Аз вече следях друга нишка на мисълта си. Есперанса беше истинска. И аз бях сигурна, че тя щеше да ми изясни всичко. Освен това тя не беше на пикника; не се беше държала с мен така отвратително, както всички останали жени. Таях слабата надежда, че Есперанса ме е харесала, и тази мисъл някакси ми възвърна увереността. За да скрия чувствата си от Де лия, аз ѝ казах, че много бих искала да видя лечителката.

— Бих искала да ѝ благодаря и, разбира се, да ѝ платя за това, което е направила за мен.

— Вече е платено — рече Делия.

Подигравателното огънче в очите ѝ красноречиво говореше, че тя е наясно с мислите ми.

— Как така вече е платено? — попитах аз, като неволно повиших тон. — Кой е платил?

— Трудно е да се обясни — започна Делия с една сдържана любезност, която моментално ме накара да се отпусна. — Всичко започна на тържеството на приятелката ти в Ногалес. Веднага те забелязах.

— Нима? — попитах аз заинтригувано, като очаквах да чуя някой комплимент за добрия ми вкус и грижливо подбрания ми гардероб.

Настъпи неловка тишина. Не можех да видя очите на Делия, прикрити под полузатворените ѝ клепачи; Имаше нещо неизказано и все пак странно обезпокоително в гласа ѝ, когато ми обясни, че всъщност това, което ѝ направило впечатление у мен, било как всеки път, когато ми се налагало да говоря с бабата на моята приятелка, аз съм ставала някак разсеяна, като че ли заспала.

— Разсеяна е меко казано — рекох аз. — Не можеш да си представиш дори през какво трябваше да мина и какво ми струваше да убедя тази старица, че не съм самото възплъщение на дявола.

Делия сякаш не ме чу.

— Веднага разбрах, че имаш невероятна способност да сънуваш — продължи тя. — Затова те следвах навсякъде из къщата и те видях в действие. Ти не съзнаваше напълно това, което правиш или казваш. И въпреки това се справяше чудесно — говореше и се смееше и честичко послъгваше, за да се харесаш на околните.

— Нима искаш да кажеш, че съм лъжкиня? — попитах аз на шега, но очевидно засегната.

Почувствах желание да се ядосам. Втренчих се в каната с вода на масата, докато надигащото се в мен чувство премина.

— Не бих се осмелила да те нарека лъжкиня — провъзгласи Делия малко пресилено. — Бих те нарекла сънувач.

Гласът ѝ беше тежък и тържествен, но в очите ѝ проблясваха весели, дяволити огънчета, когато рече:

— Магьосниците, които ме отгледаха, ме научиха, че не е важно какво казва човек, щом като има силата да го каже.

Говореше така въодушевено и одобрително, че се усъмних да не би някой да стои зад една от вратите и да ни подслушва.

— А тази сила се взема от сънуването. Не го знаеш, защото при теб то става естествено, но когато си хваната на тясно, съзнанието ти мигновено преминава в сънуване.

— Ти от магьосници ли си била отгледана, Делия? — попитах аз, за да сменя темата.

— Разбира се — заяви тя, като че ли това беше най-естественото нещо на света.

— Родителите ти магьосници ли бяха?

— Не, не — отвърна тя и се подсмихна. — Магьосниците ме намериха един ден и ме отгледаха оттам нататък.

— На колко години беше тогава? Още дете ли? Делия се разсмя, сякаш имаше нещо смешно във въпроса ми.

— Не, не бях дете — рече тя. — Била съм сигурно на твоята възраст, когато ме откриха и започнаха да ме отглеждат.

— Какво искаш да кажеш с това „започнаха да ме отглеждат“?

Делия ме погледна без да фокусира очите си върху мен. За момент помислих, че не ме е чула, или пък, ако ме е чула, не възнамерява да ми отговори. Повторих въпроса си. Тя сви рамене и се усмихна.

— Отгледаха ме както се отглежда дете — рече най-сетне тя. — Няма значение на колко години си; в техния свят си дете.

Внезапно обезпокоена да не ни подслушват, аз хвърлих бърз поглед през рамо и прошепнах:

— Кои са тези магьосници, Делия?

— Труден въпрос — отвърна замислено тя. — По настоящем не мога дори да започна да му отговарям. Мога само да ти кажа, че те са хората, които ме научиха, че човек никога не бива да лъже с цел да му повярват.

— И за какво ще лъже тогава? — попитах аз.

— Заради самото удоволствие от това — отрязва ме бързо тя.

После стана от стола си и се запъти към вратата, която водеше към двора. Преди да излезе, тя се обърна и с усмивка на лицето ме попита:

— Чувала ли си поговорката „Ако не лъжеш с цел да ти повярват, можеш да кажеш всичко, което искаш, без значение какво ще си помислят хората за теб“?

— Никога не съм чувала такава поговорка — отвърнах аз.

Подозирах, че си я беше измислила; носеше нейния отпечатък.

— Освен това не разбирам какво се опитваш да кажеш — добавих високомерно аз.

— Сигурна съм, че разбираш — рече тя, като ме гледаше през кичури черна коса. И с леко движение на брадичката ми даде знак да я последвам. — Хайде вече да отидем да видим Есперанса.

Аз скочих и се втурнах след нея, но рязко спрях на вратата. Мигновено заслепена от ярката светлина навън, аз стоях и се чудех какво се е случило. Като че ли не беше минало никакво време от момента, в който се бях затичала след господин Флорес през полето. Слънцето, както и тогава, все още си стоеше на зенита.

Успях да зърна крайчеца на червената пола на Делия, докато завиваше покрай един ъгъл. Втурнах се след нея през каменна арка, която водеше към приказан вътрешен двор.

Отначало не виждах нищо; толкова силна беше разликата между ослепителната слънчева светлина и плътните сенки във вътрешния двор. Затаила дъх, аз просто стоях там, абсолютно неподвижно и вдишвах влажния въздух. — Той беше наситен с аромата на портокалов цвят, орлови нокти и благовонно секирче. Увило се по нишки, които сякаш се спускаха от небето, благовонното секирче висеше като пъстроцветен гоблен сред зеленината от дървета, храсти и папрат.

Лечителката, която бях видяла в съня си, седеше в люлеещ се стол наред двора. Тя беше доста по-възрастна от Делия и от жените

на пикника, макар че не бих могла да кажа откъде съдех за това. Тя се люлееше напред — назад, като че ли в полусън. Мъчителна болка обхвана цялото ми същество, тъй като изпитвах някаква подсъзнателна сигурност, че това люлеещо движение я отнася все по-далеч и по-далеч от мен. Обзе ме чувство на безсилие и неопишуема самота, докато стоях и я гледах. Искях да прекося двора и да я прегърна, но нещо в тъмните плочки на пода, наредени в невероятно сложни фигури, държеше краката ми на място.

— Есперанса — успях най — сетне да прошепна аз едва доловимо.

Тя отвори очи и се усмихна съвсем не изненадана, като че ли ме беше очаквала. После стана и тръгна към мен. Не беше с размерите на дете, а долу — горе мой ръст — около метър и шейсет. Беше слаба и крехка на вид, но излъчваше жизненост, която ме накара да се почувствам дребна и хилава.

— Колко се радвам да те видя отново — рече тя и гласът ѝ звучеше искрено.

После ми даде знак да взема един от плетените столове и да седна до нея.

Като се огледах около себе си, открих и останалите жени, включително Делия. Те седяха в плетени столове, полускрити от храсти и дървета; те също ме наблюдаваха с любопитство. Някои ми се усмихнаха, докато други продължиха да ядат питките с месо от чиниите в скута си.

В сенчестата зелена светлина на двора — въпреки своето твърде земно занимание, яденето, — жените изглеждаха безплътни, илюзорни. При все това, всяка от тях беше неестествено жива, без да е с ясно доловими черти. Те сякаш бяха попили зеленикавата светлина на двора, която ни беше обгърнала отвсякъде като прозрачна мъгла. Мина ми през ума мимолетната, но ужасяваща мисъл, че може да съм в къща, населена с духове.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита ме Есперанса. — Делия е приготвила най-вкусната храна, която можеш да си представиш.

— Не, благодаря — смутолевих аз с глас, който сякаш не беше мой.

И като видях озадачената ѝ физиономия, добавих плахо:

— Не съм гладна.

Беше ми така нервно и притеснено; че дори и да умирах от глад, нямаше да мога да хапна и залък.

Есперанса сигурно усети страховете ми. Тя се наведе към мен и успокоително докосна ръката ми.

— Кажи сега какво искаш да знаеш — рече тя.

— Мислех, че съм те видяла насън — изтърсих аз, но като забелязах смеха в очите ѝ, добавих: — Сега сънувам ли?

— Сънуваш, но не си заспала — отвърна тя, като произнасяше думите бавно и отчетливо.

— Как може да сънувам без да съм заспала?

— Някои жени го правят много лесно — рече тя. — Те могат да сънуват без да са заспали. Ти си една от тях. На други им трябва цял живот, за да постигнат това.

Долових нотка на възхищение в гласа ѝ и въпреки това съвсем не бях поласкана. Напротив, разтревожих се повече от всякога.

— Но как е възможно да сънуваш без да спиш? — настоях аз.

— Ако ти обясня как е възможно, няма да го разбереш — отвърна тя. — Повярвай ми, по-добре е засега да отложим обяснението.

Тя отново ме докосна по ръката и нежна усмивка озари лицето ѝ.

— За момента ти е достатъчно да знаеш, че за теб аз съм тази, която носи сънищата.

Не смятах, че е достатъчно, но не посмях да ѝ го кажа. Вместо това я попитах:

— Бях ли будна, когато ме излекува от кошмарите ми? И сънувах ли, когато бях в полето с Делия и останалите?

Есперанса дълго ме гледа, след което кимна като мъдрец, сякаш беше решила да разкрие някаква велика истина.

— Твърде си глупава, за да разбереш тайнството на това, което ние вършим — рече тя толкова небрежно и безпристрастно, че и през ум не ми мина да се обидя или пък да се опитам да се защитя.

— Но вие можете да ми помогнете да го разбера, нали?

— примолих се горещо аз.

Останалите жени се разкискаха. Това не беше присмехулен звук, а нещо като ромон, който отекна навсякъде около мен като приглушен хор. Звукът сякаш не дойде от жените, а от сенките на двора. Това не беше кискане, а по — скоро шепот, едно деликатно предупреждение,

което не само спря порива ми, но и заличи гризящите ме съмнения, желанието ми да знам. И аз знаех, без сянка от съмнение, че съм била будна и съм сънувала едновременно и в двата случая. Това, обаче, беше знание, което не можех да обясня. То беше нещо отвъд думите.

И все пак, след няколко мига, аз се почувствах длъжна да анализирам прозрението си, да го вмъкна в някаква логическа рамка.

Есперанса ме изгледа с явно задоволство. После каза:

— Ще ти обясня кои сме ние и какво правим.

Но преди да започне, ме предупреди, че това, което — има да ми каже, не е лесно за вярване. Следователно, трябвало да не бързам с преценките и да я изслушам докрай, без да я прекъсвам и без да ѝ задавам въпроси.

— Можеш ли да го направиш? — попита накрая тя.

— Естествено — бързо отвърнах аз.

Тя замълча за миг, като очите ѝ внимателно ме преценяваха. Навярно беше усетила моята несигурност и въпроса, който напираше на устните ми.

— Не че не искам да отговоря на въпросите ти — рече тя. — По-скоро на този етап за теб ще е невъзможно да разбереш отговорите.

Кимнах — не като съгласие, — а от страх, че само да гъкна и тя ще спре да говори.

С глас, който напомняше тихо ромолене, тя ми каза нещо едновременно невероятно и пленително. Каза, че е духовният потомък на магьосници, които живели в долината на Оаксака хилядолетия преди испанското нашествие.

Есперанса мълча дълго. Очите ѝ, приковани върху яркото, пъстроцветно благовонно секирче, сякаш с носталгия се вглеждаха в миналото.

— Също както при мен, частта от дейността на онези магьосници, свойствена за теб, е сънуването — продължи тя. — Онези магьосници са били мъже и жени, притежаващи изключителни умения за сънуване и са вършели неща, които са предизвикателство за въображението.

Прегърнала колене, аз внимателно я слушах. Есперанса бе превъзходен разказвач и невероятно талантлив мимик. Лицето ѝ се променяше с всеки нюанс на обясненията ѝ. Понякога биваше лице на

млада жена, понякога — на старица, друг път — на мъж или пък на палаво или невинно дете.

Тя каза, че преди хиляди години имало мъже и жени, притежаващи един вид знание, което им позволявало свободно да влизат и излизат от нашия обичаен свят. И така те разделяли своя живот на две сфери: деня и нощта. През деня те се държели като всички останали: имали нормално, очаквано, ежедневно поведение. През нощта, обаче, ставали сънувачи. Те систематично сънували сънища, които разрушавали границите на това, което смятаме за реалност.

Тя отново поспря за малко, като че ли да ми даде време да осмисля думите ѝ.

— Под прикритието на мрака — продължи тя — те постигнали нещо невъобразимо; научили се да сънуват докато са будни.

Готова за въпроса, който щях да задам, Есперанса обясни, че да сънуват докато са будни означавало, че те можели да се потапят в сън, който да им даде енергията, необходима, за да вършат смайващи ума дела, докато са, напълно будни и в съзнание.

Поради агресивния начин на общуване вкъщи, аз не бях развила способност да слушам много дълго. Ако не можех да се намеся с директни, предизвикателни въпроси, всякакво словесно общуване, независимо колко интересно, ставаше безсмислено за мен. И тъй като сега не можех да споря, станах неспокойна. Изгарях от желание да прекъсна Есперанса. Имах въпроси, но не стремежът да получа отговори, да ми се обяснят нещата, бе това, което ме подтикваше да я прекъсна. Исках да се поддам на своя импулс да ѝ се развикам, за да се почувствам отново нормална.

Като че ли наясно с вътрешния ми смут, Есперанса ме изглежда втренчено за миг, след което ми даде знак да говоря. Или поне така ми се стори. Аз отворих уста, за да кажа — както обикновено — каквото и да е, дори и да не е свързано с темата. Но не можех да отроня и дума. Мъчех се да проговоря, при което се чуваха само някакви гъгнещи звуци, за най-голяма наслада на жените наоколо.

Есперанса отново заговори, сякаш не беше забелязала напразните ми усилия. За моя най-голяма изненада, аз я слушах с нераздвоено внимание. Тя каза, че корените на магьосническото познание могат да бъдат разбрани само под формата на легенда. Едно

по — висше създание, изпитвайки съчувствие към тежкото положение на човека — да бъде воден като животно само от инстинктите си за храна и възпроизводство — дало на човека силата да сънува и го научило как да използва сънищата си.

— Легендите, разбира се, казват прикрито истината — поясни тя. — Техният успех в прикриването на истината се осланя на човешкото убеждение, че са просто истории. Легендите за хора, превръщащи се в птици или ангели, са разкази на прикрита истина, които изглеждат като фантазии или просто халюцинации на примитивни или болни умове.

— Така че задачата на магьосниците от хилядолетия насам — продължи тя — е да създават нови легенди и да откриват скритата истина в старите. На това място в картината се появяват и сънувачите. Жените са най-добри в сънуването. Те имат способността да забравят за себе си и да се отпускат.

— Жената, която ме учи на сънуване, можеше да поддържа двеста съня — рече накрая тя.

Есперанса ме изгледа настойчиво, като че ли преценяваше реакцията ми, която беше да стоя в тъпо вцепенение, защото няхах ни най-малка представа какво имаше предвид. Тя обясни, че да поддържаш даден сън, означавало да можеш да сънуваш нещо специфично за себе си и да можеш да влизаш в този сън, когато пожелаеш. Нейната учителка, рече тя, можела по желание да влиза в двеста специфични съня за себе си.

— Жените са несравними сънувачи — увери ме Есперанса. — Жените са изключително практични. За да поддържа един сън, човек трябва да е практичен, защото сънят трябва да има някаква практическа насоченост. Любимият сън на моята учителка беше да се сънува като ястреб. Друг неин сън беше да се сънува като бухал. Така че, в зависимост от времето на деня, тя сънуваше един от двата съня и тъй като сънуваше докато беше будна, тя биваше действително и абсолютно ястреб или бухал.

В тона и очите ѝ имаше такава искреност и убеденост, че аз бях напълно омагьосана. Нито за миг не се усъмних в думите ѝ. Каквото и да беше казала в оня момент, не би ми се сторило странно.

По-нататък тя обясни, че за да могат да постигат такива сънища, жените се нуждаят от желязна дисциплина. Тя се наведе към мен, като че ли не искаше останалите да чуят, и с поверителен тон ми каза:

— Под „железна дисциплина“ нямам предвид някакъв вид суров режим, а по — скоро, че жените трябва да нарушат режима на това, което се очаква от тях.

— И трябва да го направят в младостта си — подчерта тя. — А най-важно — когато силата им е непокътната. Често, когато жените са достатъчно възрастни да прекратят функциите си на жени, те решават, че е време да се захванат с несветски или другосветски мисли и дейности. Не искат и да знаят или пък да повярват, че много рядко такива жени успяват.

Тя леко ме потупа по корема, като че ли свиреше на тъпан.

— Силата на жената се крие в утробата ѝ — рече тя и енергично кимна, сякаш действително беше чула глупавия въпрос, който изникна в съзнанието ми: „Утробата ѝ ли?“

— Жените — продължи тя — трябва да започнат, като изгорят своята матка. Те не бива повече да бъдат плодородната почва, предназначена за осеменяване от мъжете, по самата божия повеля.

Все още наблюдавайки ме внимателно, тя се усмихна и добави:

— Не си набожна, нали?

Поклатих глава. Не можех да говоря. Гърлото ми така се беше свило, че едва дишах. Бях се втрещила от страх И почуда; не толкова от това, което казваше, колкото от промяната, настъпила у нея. Ако някой ме попиташе, аз не бих могла да кажа кога се е променила, но изведнъж лицето ѝ беше станало младо и лъчезарно; като че ли някакъв вътрешен живот бе запален вътре в нея.

— Това е добре! — възкликна Есперанса. — Така няма да се налага да се бориш срещу убежденията си — изтъкна тя. — Те много трудно се преодоляват. Аз бях възпитана отявлена католичка. Едва не умрях, когато трябваше да преразгледам отношението си към религията.

Тя въздъхна. После с мек и леко натъжен глас добави:

— Но това беше нищо в сравнение с битката, която трябваше да водя преди да стана истински сънувач.

Стоях в очакване, едва дишайки, докато едно доста приятно усещане се разля като лек електричен поток по цялото ми тяло. Очаквах да чуя разказ за жестока битка между нея и някакви страховити същества. И не успях да скрия разочарованието си, когато тя каза, че трябвало да се бори със себе си.

— За да бъда сънувач, трябваше да надвия вътрешното си „аз“ — обясни Есперанса. — Нищо, ама нищо не е по-трудно от това. Ние, жените, сме най-окаяните затворници на своето вътрешно „аз“. То е нашата клетка. Нашата клетка, направена от задължения и очаквания, с които ни засипват от момента, в който се родим. Знаеш как е. Ако първородното дете е син, се празнува. А ако е момиче, се посреща с едно свиване на раменете и изказване от рода на: „Нищо. Въпреки това ще я обичам и ще направя всичко за нея.“

От уважение към възрастната жена, не се разсмях с глас. Никога през живота си не бях чувала подобни изявления. Смятах се за независима жена. Но очевидно, в светлината на това, което Есперанса казваше, аз не бях по-различна от всяка друга жена. И противно на начина, по който обикновено бих реагирала на подобна идея, аз се съгласих с нея. Винаги ми бяха давали да разбера, че самият факт, че съм жена предполага да съм зависима. Учиха ме, че жената трябва да е благодарна, ако е привлекателна, така че мъжете с желание да ѝ предлагат услугите си. Казваха ми, че е под женското ми достойнство да се захващам да върша сама каквото и да е, ако това същото може да ми бъде дадено. Беше ми набивано в съзнанието, че мястото на жената е вкъщи, при съпруга и децата си.

— Също като теб, аз бях отгледана от властен, но все пак либерален баща — продължи Есперанса. — И аз като теб смятах, че съм свободна. И когато трябваше да разбера магьосническото схващане — че свободата не означава да отстояваш себе си, — това едва не ме уби. Да отстоявам себе си означаваше да утвърждавам своята женственост. А това ми отнемаше всичкото време, усилия и енергия.

— Противно на това — продължи тя — магьосниците разбират свободата като способността да вършиш невъзможното, неочакваното — да сънуваш сън, който няма основа, няма реалност в ежедневиия живот.

Гласът ѝ отново се сниши до шепот, като добави:

— Познанието на магьосниците е винаги вълнуващо и ново. На жената ѝ трябва единствено въображение, за да промени вътрешното си „аз“ и да стане сънувач.

Есперанса каза, че ако не била успяла да надвие вътрешното си „аз“, сега щяла просто да води нормалния живот на всяка жена;

животът, който родителите ѝ били предначертали. Един живот на поражения и унижения. Един живот, лишен от всякакво тайнство. Живот, програмиран от обичаите и традицията.

Есперанса ме оципа по ръката. Изпицях от болка. — По-добре слушай внимателно — укори ме тя.

— Но аз внимавам — измърморих аз в своя защита, като разтърквах ръката си; а бях сигурна, че никой няма да забележи отслабващия ми интерес.

— Няма да бъдеш примамена или прилъгана в света на магьосниците — предупреди ме тя. — Ти трябва да избереш, като знаеш какво те очаква.

Колебанията в настроението ми ме изненадваха, защото съвсем не бяха в съответствие със здравия разум. Би трябвало да ме е страх. А аз бях спокойна, като че ли моето присъствие там беше най-естественото нещо на света.

— Силата на жената се крие в утробата ѝ — рече Есперанса и отново ме шляпна по корема.

Тя каза, че жените сънували със своите утробы, или по — скоро от утробите си. Фактът, че имали утробы, ги правел идеални сънувачи.

Преди да успее да довърши дори мисълта „защо е толкова важна утробата“, Есперанса ми отговори:

— Утробата е центърът на нашата съзидателна енергия — обясни тя — до такава степен, че ако мъжете изчезнат от света, жените пак ще могат да се възпроизвеждат. И тогава светът ще бъде населен само от женски индивиди на човешкия вид.

Тя допълни, че размножавайки се едностранно, жените биха могли да възпроизвеждат само копия на самите себе си.

Бях истински изненадана от тези ѝ познания. Не се сдържах и я прекъснах, за да ѝ кажа, че бях чела за партеногенетично и безполово размножаване в курс по биология.

Тя сви рамене и продължи с обясненията:

— По този начин жените, имайки способността и органите за възпроизводство на живот, имат също и способността да продуцират сънища със същите тези органи.

И като видя съмнението в очите ми рече:

— Не се мъчи да си обясниш как става. Обяснението е много просто и понеже е просто, е най-трудното нещо за разбиране. Аз

самата още имам проблеми. И затова, съвсем по женски маниер, аз действам. Аз сънувам и оставям обясненията за мъжете.

Есперанса ми довери, че първоначално магьосниците, за които ми беше разказала, предавали своето познание на биологическите си потомци или на хора, които те сами избирали, но резултатите били катастрофални. Вместо да обогатяват това познание, тези нови магьосници, избрани чрез произволна фаворизация, се впуснали да обогатяват себе си. В крайна сметка били унищожени и тяхното унищожение едва не заличило и познанието им. Тогава малкото магьосници, които останали, решили, че никога вече знанието им не бива да се предава на потомството им или пък на избрани от тях хора, а само на хора, посочени от обективна, безлична сила, която те нарекли „духът“.

— И сега, всичко това ни довежда до теб — обяви Есперанса. — Древните магьосници решили, че салдо изрично посочените ще имат право на участие. Ти ни беше посочена. И ето те теб — роден сънувач! Сега вече зависи от силите, които ни управляват, накъде ще тръгнеш оттук нататък. Не зависи от теб. Не зависи и от нас, разбира се. Можеш само да приемеш или да откажеш.

От настойчивия ѝ глас и властния ѝ поглед ставаше ясно, че говореше съвсем сериозно. Именно тази сериозност ме възпря да не се изсмея с глас. А и бях доста изтощена.

Психическата концентрация, от която се нуждаех, за да следя мисълта ѝ, беше твърде натоварваща. Спеше ми се. Тя настоя да легна с изпънати крака и да се отпусна. Изпълних всичко така прилежно, че задряхах.

Когато отворих очи, няхах ни най-малка представа колко дълго съм спала. Потърсих успокоителното присъствие на Есперанса или другите жени. Нямаше никой при мен на двора. Но въпреки това не се чувствах сама; някакси тяхното присъствие се усещаше в зеленото навсякъде около мен и аз се чувствах защитена. Лек ветрец прошумоли в листата. Усетих го по клепачите си, топъл и нежен. Той се завъртя около мен, после премина над мен, както минаваше над пустинята — бързо и безшумно.

С поглед, фиксиран върху плочките, аз тръгнах по двора, като се опитвах да следвам заплетените фигури. За мое удоволствие, линиите водеха от един плетен стол към друг. Опитах се да си спомня коя жена

в кой стол беше седяла, но колкото и да се напържах, не можех да се сетя.

Вниманието ми беше привлечено от миризмата на вкусна храна, подправена с лук и чесън. Следвайки миризмата, аз стигнах до кухнята — една широка правоъгълна стая. Тя беше също така безлюдна, както и дворът. А ярките плочки по стените, наредени в причудливи шарки, ми напомняха фигурите на двора. Не се задълбочих да търся приликите, защото открих храната, оставена на стабилна дървена маса в центъра на стаята. Приемайки, че е за мен, аз седнах и я изядох всичката. Това беше същата пикантна яхния, която бях яла на пикника; топла, беше дори още по-вкусна.

Като прибирах съдовете да ги отнеса до мивката, открих под подложката за чинии някаква бележка и нарисувана карта. Беше от Делия. Предлагаше да се върна в Лос Анджелис през Тусон, където щяла да ме чака в едно кафене, посочено на картата. Само там, пишеше тя, щяла да ми разкаже повече за себе си и своите приятели.

НЕТЪРПЕЛИВА ДА РАЗБЕРА какво има да ми казва Делия за своите приятели, аз се върнах в Лос Анджелис през Тусон. Пристигнах в кафенето в късния следобед. Някакъв старец ме упъти към едно свободно място на паркинга. И едва когато ми отвори вратата, аз го познах.

— Мариано Аурелиано! — възкликнах аз. — Каква изненада! Толкова се радвам да те видя! Какво правиш тук?

— Чаках те — рече той. — И затова с приятеля ми запазихме това място за теб.

Зърнах някакъв плещест индианец, който караше червен пикап. Той беше излязъл от паркинга, когато аз паркирах.

— За съжаление Делия няма да може да дойде — каза Мариано Аурелиано като извинение. — Наложил се неочаквано да замине за Оаксака.

Той широко се усмихна и добави:

— Аз съм тук вместо нея. Надявам се да не си разочарована.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че те виждам — казах искрено аз.

Бях убедена, че той, по-добре от Делия, ще ми помогне да разбере онова, което ми се беше случило през последните няколко дни.

— Есперанса ми обясни, че съм била в нещо като транс, когато се запознах с всички вас — добавих аз.

— Така ли е казала? — попита той почти разсеяно. Гласът му, отношението му, цялото му държание, бяха толкова различни от тези, които си спомнях, че аз го гледах втренчено с надеждата да разбере какво се беше променило. Неговото свирепост, изсечено лице беше изгубило цялата си свирепост. Аз обаче бях заета със собствения си душевен смут и не се замислих повече върху този факт.

— Есперанса ме остави сама в къщата — продължих аз. — Тя и всички жени си отидоха без дори да се сбогуват с мен. Но аз не се

разстроих — побързах да изтъкна. — Макар че обикновено много се ядосвам, когато хората не са учтиви.

— Така ли? — възкликна той, сякаш бях казала нещо изключително важно.

Опасявайки се, че може да се обиди от това, което казах за компанията му, аз веднага започнах да обяснявам, че всъщност не съм искала да кажа, че Есперанса и останалите са се държали недружелюбно.

— Напротив, бяха много мили и любезни — уверих го аз.

И тъкмо щях да му разкрия какво ми беше казала Есперанса, когато неговият неподвижен, втренчен поглед ме спря. Това не беше гневен или заплашителен поглед. Това беше един пронизателен поглед, който преминаваше през всичките ми защитни брони. Бях сигурна, че виждаше направо в бъркотията, която представляваше умът ми.

Отместих поглед, за да прикрия вълнението си, след което му казах с лек, почти шеговит тон, че всъщност за мен нямаше значение, че ме бяха оставили сама в къщата.

— Бях заинтригувана от факта, че познавах всяко кътче от това място — доверих му аз, след което спрях за малко, за да видя какъв ефект ще окажат думите ми върху него.

Но той само ме гледаше втренчено.

— Отидох в банята и разбрах, че съм бивала в тази баня и преди — продължих аз. — В нея нямаше огледала.

Спомних си тази подробност още преди да съм влязла в помещението. После си спомних, че нямаше огледала и в цялата къща. Затова обиколих всички стаи и, разбира се, в никоя от тях не намерих огледало.

Когато отново не последва никаква реакция от негова страна, аз продължих, като казах, че слушайки радио на път за Тусон, съм разбрала, че всъщност е един ден по-късно, отколкото бях очаквала.

— Сигурно съм спала цял ден — завърших аз с напрегнат тон.

— Не съвсем — уточни Мариано Аурелиано равнодушно. — Ти се разхожда из къщата и доста разговаря с нас, преди да заспиш като пън.

Разсмях се. Смехът ми граничеше с истерия, но той като че ли не го забеляза. Той също се разсмя и аз се отпуснах.

— Аз никога не спя като пън — почувствах се длъжна да обясня.
— Аз спя изключително леко.

Той помълча известно време, а когато заговори, гласът му беше сериозен, настоятелен:

— Не си ли спомняш, че полюбопитства как жените се обличат и си правят косите без да се гледат в огледало?

Не знаех какво да отговоря и той продължи:

— Не си ли спомняш колко странно ти се стори, че по стените няма картини и че няма...

— Не си спомням да съм говорила с когото и да било — прекъснах го аз насред изречението.

После го изгледах предпазливо, като си мислех дали пък не казва, че съм разговаряла с хората от къщата само за да ме обърка, а в действителност нищо такова да не се е случило.

— Това, че не си спомняш, не означава че не се е случило — рече рязко той.

Стомахът ми неволно се сви. Тази реакция беше предизвикана не от тона му, а от това, че беше отговорил на моите неизказани мисли.

Сигурна, че ако продължа да говоря, нарастващите у мен опасения ще се разсеят, аз се впуснах в дълга и объркана реч за това как се чувствам. Разказах случилото се. Имаше празноти в последователността на събитията, докато се опитвах да възстановя всичко, което ми се беше случило между оздравителния сеанс и пътуването ми до Тусон, по време на което знаех, че съм изгубила цял ден.

— Вие всички ми правите нещо, нещо странно и страшно — завърших аз, като моментално почувствах, че съм в правото си.

— Сега се държиш глупаво — заяви Мариано Аурелиано и за пръв път се усмихна. — Ако ти се струва странно и страшно, то е само защото е ново за теб. Ти си упорита жена. Рано или късно ще го разбереш.

Подразни ме как каза „жена“. Бих предпочела да каже „момиче“. Тъй като бях свикнала да ми искат документите, за да докажа, че съм навършила шестнайсет, сега изведнъж се почувствах стара.

— Младостта трябва да е само в очите на страничния наблюдател — рече той, сякаш отново четеше мислите ми. — Който и да те погледне, трябва да вижда твоята младост, твоята жизненост; но

ти да се чувстваш дете е погрешно. Ти трябва да си невинна, без да си незряла.

Необяснимо защо, думите му бяха повече, отколкото можех да понеса. Искях да се разплача — не от обида, а от отчаяние. И като не знаех какво да направя, предложих да хапнем нещо.

— Много съм гладна — казах аз, като се опитах да прозвучи весело.

— Не, не си — отвърна нещо той. — Просто се опитваш да смениш темата.

Сепната от тона и думите му, аз го погледнах с ужас. Изненадата ми бързо се превърна в гняв. Не само че бях гладна, но бях също изтощена и схваната от дългото шофиране. Искях да се разкрещя и да излея върху него всичкия си гняв и безсилие, но очите му не ми позволиха да мръдна. Имаше нещо студенокръвно в тези немигаци, горящи очи; за миг си помислих, че може да ме погълне, както змия поглъща хипнотизирана, беззащитна птица.

Смесицата от гняв и страх се покачи до такава степен, че почувствах как кръвта нахлува в лицето ми. И по лекото, любопитно повдигане на веждите му знаех, че лицето ми е станало пурпурно червено. От най-ранно детство аз често страдах от ужасни пристъпи на лошо настроение. Но вместо да се опитват да ме успокояват, никой никога не ме беше спирал да се отдавам и да се наслаждавам на тези пристъпи, и аз им се отдавах, докато не ги усъвършенствах до монументални избухвания. Тези избухвания никога не биваха резултат от това, че не съм получила нещо, което съм искала да имам или да направя, а от обиди — истински или въображаеми, — нанесени на личността ми.

Обстоятелствата в този момент обаче ме накараха някак да се почувствам засрамена от навика си. Направих съзнателно усилие да се овладее, което отне почти всичките ми сили, но се успокоих.

— Ти беше с нас цял ден; ден, който сега не можеш да си спомниш — продължи Мариано Аурелиано привидно равнодушен към колебанията в настроението ми. — И през цялото време беше много общителна и отзивчива. Нещо, което беше безкрайно ценно за нас. Когато сънуваш, ти си много по-добро същество, по-привлекателна, по-достъпна. Ти ни позволи да те опознаем в голяма дълбочина.

Думите му ме хвърлиха в смут. Принудена да раста, утвърждавайки себе си както аз си знам, аз бях станала експерт по откриване на скрит смисъл в думите. Фразата „да ме опознаят в голяма дълбочина“ ме обезпокои извънредно много, особено изразът „в голяма дълбочина“. Това можеше да означава само едно нещо, сметнах аз, и веднага отхвърлих идеята като абсурдна.

Така се задълбочих в собствените си размисли, че вече изобщо не го слушах какво говори. Той продължаваше да обяснява за деня, който бях изгубила, но аз улавях само откъслечни фрази оттук — оттам. Сигурно съм го гледала тъпо и отнесено, защото той изведнъж спря да говори.

— Ти не слушаш — укори ме той строго.

— Какво сте правили с мен докато съм била в транс? — изстрелях в отговор аз.

Това не беше толкова въпрос, колкото обвинение.

Сепнах се от собствените си думи, защото това не беше обмислено изказване; думите просто сами бяха излезли от устата ми. Мариано Аурелиано беше дори още по-изненадан. Едва не се задави от пристъпа на смях, който последва шокирания израз на лицето му.

— Ние не се занимаваме с това да се възползваме от попаднали тук момиченца — увери ме той.

Не само звучеше искрено, но и изглеждаше засегнат от моето обвинение.

— Есперанса ти каза кои сме. Ние сме много сериозни хора — подчерта той и шеговито добави: — и имаме работа да вършим.

— Каква работа? — попитах войнствено аз. — Есперанса не ми каза какво искате от мен.

— Разбира се, че ти каза — отвърна ми грубо той с такава увереност, че за миг се усъмних да не би да ни е подслушвал, докато разговаряхме на двора.

Нямаше да му се размине.

— Есперанса ти каза, че ти ни беше посочена — продължи той. — И сега ние се водим от това, както ти се водиш от страха.

— Аз не се водя от нищо и от никой — изкрещях аз, като съвсем забравих, че не ми беше казал какво искат от мен.

Без ни най-малко да се впечатли от гнева ми, той каза, че Есперанса много ясно ми е обяснила, че тяхната задача била да ме

отгледат оттук нататък.

— Да ме отгледате?! — изкрещях аз. — Вие сте луди. Стига ми толкова отглеждане.

Без да обръща внимание на моето избухване, той продължи с обяснението, че те са поели задачата, че връщане назад няма и че дали разбирам това или не за тях е без значение.

Гледах го втрещено, неспособна да скрия уплахата си. Никога досега не бях чувала някой да се изразява с такова властно безразличие и такава загриженост едновременно. В усилието си да прикрия своята тревога, аз се опитах да придам на гласа си смелост, която съвсем не изпитвах, когато попитах:

— Какво имаш предвид, като казваш, че ще ме отгледате?

— Точно това, което чуваш — отвърна той. — Заели сме се със задачата да те водим.

— Но защо? — попитах аз изплашена и любопитна едновременно. — Не виждате ли, че нямам нужда някой да ме води, че не искам...

Думите ми потънаха в радостния смях на Мариано Аурелиано.

— Разбира се, че имаш нужда някой да те води. Есперанса вече ти показва колко е безсмислен животът ти.

Предугаждайки следващия ми въпрос, той ми даде знак да мълча.

— А що се отнася до това защо ти, а не някой друг, тя ти обясни, че оставяме духът да ни посочи кого да водим. Духът ни показва, че ти си тази избраница.

— Чакайте малко, господин Аурелиано — възпротивих се аз. — Не искам да бъда груба или неблагодарна, но вие трябва да разберете, че аз не търся помощ. Не искам никой да ме води, дори и да имам нужда от напътствия. Самата мисъл за това ми е противна. Разбирате ли ме? Ясно ли се изразявам?

— Ясно се изразяваш и аз разбирам какво имаш предвид — като ехо повтори той, отстъпвайки крачка назад от вирнатия ми показалец. — Но точно защото нямаш нужда от нищо, ти си най-подходящият кандидат.

— Кандидат ли? — изкрещях аз, дошло ми до гуша от неговата настойчивост.

Огледах се да видя дали са ме чули хората, които влизаха и излизаха от кафенето.

— На какво прилича това? — продължих да крещя аз. — Ти и твоите приятели сте една шайка хаховци. Да ме оставите на мира, чуваш ли? Не ми трябва нито вие, нито който и да било.

За моя изненада и злъчна наслада Мариано Аурелиано най-после загуби самообладание и започна да ми се кара, както правеха баща ми и братята ми. Със стегнат, напълно овладян глас, който чувахме само ние двамата, той ме обиди. Нарече ме „глупава“ и „разглезена“. А после, сякаш обиждайки ме беше набрал необходимата инерция, той каза нещо непростимо. Изкрещя, че единственото предимство, което съм имала било, че съм се родила с руса коса и сини очи в една страна, където русата коса и сините очи били желани и почитани.

— Никога не ти се е налагало да се бориш за каквото и да е — заяви той. — Колониалният манталитет на местното население в твоята страна е карал хората да се отнасят с теб, като че ли наистина заслужаваш специално отношение. Привилегията, основана само на това да имаш руса коса и сини очи, е най-глупавата привилегия, която може да съществува.

Побеснях. Не беше в характера ми да търпя обиди безропотно. Дългогодишният ми тренинг във водене на словесни схватки, получен вкъщи, и невероятно цветистите псувни, които научих по улиците на Каракас в детството си и запомних за цял живот, ми свършиха хубава работа онзи следобед. Наговорих на Мариано Аурелиано такива неща, които и до ден — днешен не мога да си простя.

Така се бях разпалила, че не съм забелязала кога плещестият индианец, който караше пикапа, се е присъединил към нас. Осъзнах неговото присъствие едва когато чух гръмкия му смях. Той и Мариано Аурелиано бяха буквално на земята, като се държаха за коремите и се превиваха от смях.

— Какво толкова смешно има? — изкрещях аз, като се обърнах към плещестия индианец.

И него започнах да обиждам.

— Каква мръсна уста има тази жена — рече той на идеален английски. — Ако ти бях баща, щях да ти измия устата със сапун.

— Теб кой те пита, задник такъв? — нахвърлих се върху него аз и в сяпа ярост го ритнах по пищяла.

Тъкмо щях да го сграбча за ръката и да го ухапя, когато Мариано Аурелиано ме хвана изотзад и ме вдигна във въздуха.

Времето спря. Падането ми беше толкова бавно, толкова недоловимо, че ми се струваше сякаш съм висяла във въздуха безкрайно дълго. Не се приземих на земята със счупени кости, както очаквах, а в ръцете на плещестия индианец. Той дори не залитна, а ме пое така, сякаш бях не по-тежка от възглавница, една четирийсет и три килограмова възглавница. Като видях дяволития блясък в очите му, бях сигурна, че отново ще ме подхвърли. Той навярно усети опасенията ми, защото се усмихна и внимателно ме постави на земята.

Изчерпала всичкия си гняв и сили, аз се облегнах на колата и заридях.

Мариано Аурелиано ме прегърна и започна да гали косата и раменете ми, също както баща ми правеше, когато бях дете.

Шептейки утешително, той ме увери, че ни най-малко не се е разстроил от мръсотиите, които му наговорих. От чувството на вина и самосъжаление аз само се разхлипах още по-силно.

Той поклати примирено глава, макар че очите му весело блестяха. После, очевидно опитвайки се да ме накара и аз да се засмея, той ми призна, че все още му е трудно да повярва, че знам, а още повече и използвам такъв мръсен език.

— Ами, доколкото знам, езикът е за това, за да се използва — заявих дълбокомислено аз, — а мръсният език трябва да се използва, когато обстоятелствата го налагат.

Не ми беше забавно. И след като мина пристъпът на самосъжаление, аз започнах, както обикновено, да предъвквам мислено изявлението му, че всичко, което имам, е русата коса и сините очи.

Сигурно съм подсказала по някакъв начин чувствата си на Мариано Аурелиано, защото той ме увери, че е казал това само за да ме разстрои и че в него нямало и капка истина. Знаех, че лъже. За момент се почувствах двойно обидена, а след това с ужас осъзнах, че защитата ми е разбита. Бях съгласна с него. Беше абсолютно прав за всичко, което каза. С един единствен замах той беше свалил маската ми, беше минал през бронята ми, така да се каже. Никой, дори и най-заклетият ми враг, не би могъл да ме удари с толкова точен

опустошителен удар. И въпреки това, каквото и да мислех, знаех, че той не ми е враг.

Зави ми се свят от тази мисъл. Като че ли някаква невидима сила трошеше нещо вътре в мен, а именно — представата за мен самата. Това, което ми бе давало сила, сега ме изтощаваше.

Мариано Аурелиано ме хвана за ръката и ме поведе към кафенето.

— Хайде да подпишем примирие — рече весело той. — Искам да ми направиш една услуга.

— Само кажи каква — отвърнах аз, като се опитвах да докарам същия тон.

— Преди да дойдеш влязох в това кафене да изям един сандвич, а те буквално отказаха да ми сервират. Когато се оплаках, готвачът ме изхвърли навън.

Мариано Аурелиано ме погледна унило и добави:

— Така е, когато си индианец.

— Оплачи се от готвача на управителя — изразих на висок глас справедливото си възмущение аз, забравяйки напълно и необяснимо собствения си душевен смут.

— Той изобщо няма да ми помогне — довери ми Мариано Аурелиано.

Единственият начин да му помогна, увери ме той, бил да вляза в кафенето сама, да седна на бара, да си поръчам обилно ястие и да пусна в храната една умряла муха.

— И обвини за това готвача — завърши той.

Целият план ми прозвуча толкова абсурдно, че се разсмях. Но като видях неподправената надежда, изписана по лицето му, обещах да изпълня това, което искаше.

— Изчакай тук — рече Мариано Аурелиано и заедно с плещестия индианец, който още не ми беше представен, се запътиха към стария, червен пикап, паркиран на улицата.

Върнаха се много бързо.

— Между другото — рече Мариано Аурелиано — този човек тук е Джон. Той е индианец от племето юма, от Аризона.

Исках да го попитам дали и той е магьосник, но Мариано Аурелиано отново ме изпревари.

— Той е най-младият член на групата ни — довери ми той.

Усмивайки се притеснено, аз протегнах ръка и казах:

— Радвам се да се запознаем.

— И аз — отвърна Джон с дълбок гърлен глас и топло стисна ръката ми. — Надявам се друг път да не стигаме до бой — ухили се той.

Макар че не беше много висок, той излъчваше жизнеността и силата на гигант. Дори големите му бели зъби изглеждаха неразрушими.

Шеговито, Джон опипа бицепсите ми.

— Обзалагам се, че можеш да повалиш човек само с един удар — рече той.

Преди да успея да му се извиня за ритниците и ругатните, Мариано Аурелиано ми бутна малка кутийка в ръката.

— Мухата — прошепна той и като извади от някаква чанта една черна, къдрава перука добави: — Джон предлага да си сложиш това.

— Не се притеснявай, съвсем нова е — увери ме той, докато нахлузваше перуката на главата ми.

След което се отдръпна малко назад и ме огледа критично.

— Не е зле — изказа се той, като дооправяше перуката, така че дългата ми руса плитка да е добре прибрана. — Не искам никой да те познае.

— Не е необходимо да се дегизирам — уверих ги аз. — Повярвайте ми, не познавам никого в Тусон.

Обърнах страничното огледало на колата и се огледах.

— Не мога да вляза вътре така — изроптах аз. — Приличам на пудел.

Мариано Аурелиано ме изглежда с дразнещо задоволство, докато оправяше няколко немирни къдрици.

— И така, не забравяй, че трябва да седнеш на бара и да се разкрешиш неистово, когато откриеш мухата в храната си — рече той.

— Защо? — попитах аз.

Той ме погледна, като че ли бях малоумна.

— Трябва да привлечеш вниманието и да унижиш готвача — изтъкна той.

Кафенето беше пълно с хора, дошли за своята ранна вечеря. Въпреки това, не след дълго аз се настаних на бара и бях обслужена от измъчена на вид, но дружелюбна възрастна келнерка.

Полускрит зад гишето за поръчки беше готвачът. Също като двамата си помощника, той изглеждаше да е мексиканец или мексикано-американец. Той си вършеше задълженията леко и весело, поради което бях сигурна, че е безобиден, неспособен на злонамерени постъпки. Но като се сетих за стария индианец, който ме чакаше на паркинга, аз без никакво чувство за вина изпразних кутийката така ловко и бързо, че дори мъжете от двете ми страни не забелязаха — върху идеално приготвения хамбургер с пържола, който бях поръчала.

Писькът ми на отвращение беше истински, като видях огромна, мъртва хлебарка върху храната си.

— Какво има, мила? — попита загрижено сервитьорката.

— Как си мисли готвачът, че ще ям това? — оплаках се аз.

Не беше необходимо да симулирам гняв. Бях истински възмутена, но не от готвача, а от Мариано Аурелиано.

— Как може да постъпва така с мен? — попитах аз високо.

— Станала е просто някаква грешка — обясни сервитьорката на двамата любопитни и обезпокоени клиенти от двете ми страни. Тя показва чинията на готвача.

— Прекрасно! — рече той с ясен и висок глас и потривайки замислено брадичка заоглежда храната.

Ни най-малко не беше притеснен. Дори имах известни подозрения, че ми се присмива.

— Тази хлебарка трябва да е паднала или от тавана — размишляваше гласно той, вторачил се в главата ми с неподправен интерес — или може би от перуката ѝ.

Преди да успея да се възмутя и да поставя готвача на мястото му, той ми предложи да си избира каквото искам от менюто.

— Ще бъде за сметка на заведението — обеща той. Поръчах си пържола и печени картофи, които ми бяха донесени почти веднага. Докато подправях салатата си от маруля, която винаги ядях накрая, забелязах паяк с внушителни размери да изпълзява изпод едно от листата. Бях така сащисана от тази очевидна провокация, че не можах дори да изпищя. Вдигнах поглед. Зад гишето за поръчки ми махаше готвачът с лице, озарено от широка усмивка. Мариано Аурелиано ме чакаше с нетърпение.

— Какво стана? — попита той.

— Вървете по дяволите и ти, и твоята отвратителна хлебарка! — изсъсках аз, след което сърдито добавих: — Нищо не стана. Готвачът не се разстрои. Беше му безкрайно забавно, за моя сметка, разбира се. Единственият разстроен бях аз.

По негово настояване аз му разказах подробно какво се беше случило. Колкото повече говорех, толкова по-доволен ставаше той. Смутена от реакцията му, аз го изгледах кръвнишки.

— Какво толкова смешно има? — попитах.

Той се опита да задържи лицето си сериозно, но устните му потръпваха. Тихото му подсмиване избухна във висок, доволен смях.

— Не е възможно да се приемаш толкова насериозно — скара ми се той. — Ти си превъзходен сънувач, но очевидно не те бива за актриса.

— Сега не играя. И в кафенето също не играх — казах аз отбранително с пронизителен глас.

— Искях да кажа, че разчитах на твоята способност да си убедителна — рече той. — Трябваше да накараш готвача да повярва в нещо, което не беше истина. Наистина смятах, че можеш.

— Как смееш да ме критикуваш! — изкрещях аз. — Заради теб се изложих пред толкова хора, а единственото, което имаш да кажеш е, че не знам как да се преструвам!

Смъкнах перуката и му я хвърлих.

— Сега сигурно и въшки съм хванала — допълних.

Без да обръща внимание на моето избухване, Мариано Аурелиано продължи, като каза, че Флоринда вече го била информирала за това, че не мога да се преструвам.

— Трябваше да се уверим, че действително е така, за да те сложим на точното ти място — добави той спокойно. — Магьосниците са или сънувачи, или прикривачи. А някои са и двете.

— За какво говориш? Какви са тези глупости за сънувачи и прикривачи?

— Сънувачите се занимават със сънища — обясни той меко. — Те черпят своята сила и мъдрост от сънищата. Прикривачите, от друга страна, се занимават с хора, с ежедневния свят. Те черпят своята мъдрост и сила от взаимоотношенията си със своите събратя.

— Очевидно изобщо не ме познавате — казах с насмешка. — Аз много добре се разбирам с хората.

— Не е вярно — възрази ми той. — Ти сама каза, че не умееш да разговаряш. Ти си добър лъжец, но лъжеш само за да получиш това, което искаш. Твоите лъжи са твърде специфични, твърде лични. И знаеш ли защо?

Той направи малка пауза, като че ли да ми даде време да отговоря. Но преди да успея дори да помисля какво да кажа, добави:

— Защото за теб нещата са или бели, или черни, без никакви нюанси помежду им. И нямам предвид нещата от морална гледна точка, а от гледна точка на удобството. Твоето удобство. Ти си истински властник.

Мариано Аурелиано и Джон се спогледаха, изправиха рамене, удариха пети и направиха нещо непростимо според мен, а именно: вдигнаха ръце във фашистки поздрав и отсечено казаха „Mein Fuehrer“.

Колкото повече се смееха, толкова повече се разпалваше гневът ми. Усещах как кръвта бучи в ушите ми и нахлува в лицето ми. Но този път аз не направих нищо, за да се успокоя. Ритах колата и удрях с ръце по капака.

Двамата мъже, вместо да се опитат да ме успокоят — както определено биха постъпили родителите или приятелите ми, — стояха и се смееха, като че ли им разигравах най-смешния спектакъл на света.

Тяхното безразличие, тяхната абсолютна липса на загриженост, бяха толкова шокиращи, че гневът ми спадна от самосебе си. Никога досега не бяха ме пренебрегвали толкова пълно. Чувствах се в безизходица. Осъзнах, че бях изчерпала всичките си ходове. До онзи ден не знаех, че свидетелите на моите избухвания останеха равнодушни към тях, аз просто нямаше да зная какво да правя по-нататък.

— Мисля, че сега е объркана — обърна се Мариано Аурелиано към Джон. — Не знае какво да прави.

После прегърна плещестия индианец през раменете и добави тихо, но все пак достатъчно високо, за да чуя:

— Сега ще се разплаче и ще плаче дотогава, докато не отидем да я успокоим. Нищо не е по-досадно от една разглезена кукла.

Това вече преля чашата. Като разярен бик, аз наведох глава и се засилих към Мариано Аурелиано.

Той беше така изненадан от моята гневна, внезапна атака, че едва не падна; това ми даде достатъчно време да го ухапя за корема. Той

нададе вик, който беше смесица от болка и смях.

Джон ме сграбчи през кръста и ме дръпна настрани. Аз не си отворих устата, докато не падна частичният ми мост. Бях си счупила два от горните предни зъби, когато бях на тринайсет години, в едно сбиване между венецуелските и немските ученици в Немското училище в Каракас.

И двамата мъже се запревиваха от смях. Джон се надвеси над багажника на моя Фолксваген, като се държеше за корема и удряше по колата.

— Тя има дупка в зъбите си като футболист — изкрещя той през смях.

Притеснението ми беше неописуемо. Бях така сърдита и ядосана, че коленете ми се огънаха, аз се свлякох на павирания паркинг и припаднах. Когато се свестих, бях вътре в пикапа. Мариано Аурелиано притискаше гърба ми. Като се усмихваше, той ме погали по главата и после ме прегърна.

Изненадах се от липсата на емоция у мен; не бях нито притеснена, нито ядосана. Бях отпусната, спокойна. Това беше едно спокойствие, едно блаженство, което не бях изпитвала досега. За пръв път в живота си осъзнах, че никога не съм била в мир със себе си или пък с околните.

— Ние безкрайно много те харесваме — рече Мариано Аурелиано. — Но ти трябва да се излекуваш от тези избухвания. В противен случай те ще те погубят. Този път вината беше моя. Дълга ти извинение. Нарочно те предизвиках.

Бях твърде спокойна, за да кажа каквото и да е. Излязох от пикапа, за да се протегна. Усетих болки в прасците, След като помълчах малко, аз се извиних на двамата мъже. Казах им, че съм станала още по-раздразнителна, откакто съм се пристрастила към колата.

— Спри да я пиеш тогава — предложи Мариано Аурелиано, след което напълно смени темата и продължи да говори, като че ли нищо не се е случило. Каза, че бил извънредно доволен, че съм се присъединила към тях.

— Така ли? — запитах аз с недоумение. — Нима съм се присъединила към вас?

— Да! — подчерта той. — Един ден ще разбереш всичко това.

Той посочи ято гарвани, грачещи над нас.

— Гарваните са добър знак. Виждаш ли колко прекрасно изглеждат? Те са като картина на фона на небето. Това, че ги виждаш сега, означава, че пак ще се видим.

Наблюдавах птиците, докато се скриха от погледа ми. Когато се извърнах да погледна Мариано Аурелиано, него вече го нямаше. Червеният пикап беше отпътувал без да издаде нито звук.

Без ДА ОБРЪЩАМ ВНИМАНИЕ на бодливите храсти, аз се втурнах след кучето, което препускаше през пелина с шеметна бързина. Скоро изгубих от поглед златистата му козина, проблясваща сред уханните диви храсти, и следвах лаенето му, което все повече и повече заглъхваше в далечината.

С безпокойство погледнах гъстата мъгла, която се спускаше над мен. Тя ме обгърна цялата и само след секунди вече нямаше и следа от небето. Следобедното слънце, подобно на размита огнена топка, едва се виждаше. А прекрасният изглед към залива Санта Моника от планините Санта Сузана, вече по — скоро въображаем, отколкото действителен, беше изчезнал с невероятна бързина.

Не се притеснявах, че кучето може да се изгуби. Аз обаче, и представа си нямах как да открия усамотеното място, което приятелите ми бяха избрали за нашия пикник. Нито пък как да намеря пътеката, от която бях тръгнала след кучето.

Направих няколко колебливи крачки в посоката, накъдето беше поело кучето, когато нещо ме накара да спра. Над мен, появявайки се от някакъв процеп в мъглата, аз видях малка точица светлина, която се спускаше към мен. Последва я още една и още една, като някакви малки пламъчета, навързани на нишка. Светлинките потрепнаха и се люшнаха във въздуха и тъкмо преди да ме достиг нат, изчезнаха сякаш мъглата около мен ги погълна.

Тъй като това стана само на няколко крачки от мен, аз се приближих до мястото, любопитна да разбере каква беше тази невероятна гледка. Докато се взирах напрегнато в мъглата, аз видях тъмни човешки фигури да се носят във въздуха на половин — един метър от земята, движейки се така, сякаш стъпваха на пръсти по облаците. Една след друга човешките фигури клекнаха в кръг. Направих още няколко несигурни крачки и спрях, тъй като мъглата се сгъсти и те потънаха в нея.

Останах на място, незнаейки какво да правя. Усетих странна уплаха. Не уплахата, която познавах, а някакъв страх в тялото ми, в корема ми; уплахата, която вероятно животните изпитват. Не знам колко дълго съм стояла там. Когато мъглата се разреде достатъчно, за да виждам, аз съзрях вляво от мен, на около петнайсетина метра разстояние, двама мъже, които седяха на земята с кръстосани крака. Те си говореха шепнешком. Звукът от гласовете им като че ли беше навсякъде около мен, уловен в малките късчета мъгла, които бяха като топки памук. Не разбирах какво казват, но се почувствах по-уверена, като долавях оттук — оттам някоя дума; говореха на испански.

— Изгубих се! — извиках аз на испански.

И двамата мъже се извърнаха бавно и колебливо, не вярвайки на очите си, като че ли виждаха призрак. Аз се обърнах кръгом да видя дали няма някой зад мен, който да е причината за драматичната им реакция. Но нямаше никой.

С широка усмивка единият от мъжете стана, протегна се докато ставите му изпукаха и с широки крачки дойде при мен. Той беше млад, нисък, със силно тяло, масивни рамене и голяма глава. Тъмните му очи излъчваха веселост и любопитство.

Казах му, че съм излязла на разходка с приятели и съм се изгубила, докато тичам след кучето им.

— Не знам как да се върна при тях — завърших аз.

— По този път не можеш да продължиш нататък — предупреди ме мъжът. — Стоим на скала.

Той уверено ме хвана за ръката и ме заведе до самия край на скалата, под който зееше огромна пропаст и който беше на не повече от три метра разстояние от мястото, където бях стояла.

— Този мой приятел — рече той, посочвайки другия мъж, който беше останал седнал и ме гледаше втренчено — тъкмо ми разказваше за древното индианско гробище там долу, когато ти се появи и ни изплаши до смърт.

Той внимателно огледа лицето ми, дългата ми руса плитка, и попита:

— Шведка ли си?

Все още зашеметена от това, което младият мъж каза за гробището, аз се загледах в мъглата. При нормални обстоятелства, като студентка по антропология, аз бих се радвала да разбере повече за едно

древно индианско гробище. В момента обаче това изобщо не ме интересуваше, дори и да имаше нещо такова в мъгливата бездна под мен. Единствената мисъл в главата ми беше, че ако не бях се захласнала по онези светлинки, сега може би щях самата аз да съм погребана.

— Шведка ли си? — попита отново младият мъж.

— Да — излъгах аз и веднага съжалих.

Не знаех, обаче, как да се поправя, без да се изложам.

— Говориш испански идеално — отбеляза мъжът. — На шведите явно им се удават езиците.

Макар че се чувствах ужасно гузна, не можех да не добавя, че освен природната дарба, на скандинавците им се налага да учат езици, за да могат да контактуват с останалата част от света.

— Освен това — признах аз — съм израснала в Южна Америка.

Неясно защо, тази последна информация озадачи младия мъж. Той поклати недоверчиво глава и дълго мълча, потънал в мисли. После, сякаш стигнал до някакво решение, бързо ме хвана за ръката и ме поведе към мястото, където седеше другият мъж.

Нямах никакво намерение да завързвам запознанства. Искях да се върна при моите приятели възможно по — скоро. Но младият мъж така ме предразположи, че вместо да ги помоля да ме отведат обратно до пътеката, аз им разказах подробно за светлинките и човешките фигури, които току-що бях видяла.

— Колко странно, че духът я е пощадил — измърмори седналият мъж, като че ли на себе си смръщил сключените си черни вежди.

Но очевидно беше говорил на спътника си, защото той смутолеви някакъв отговор, който не успях да доловя. После се спогледаха заговорнически, от което безпокойството ми още повече нарастна.

— Моля? — обърнах се аз към седналия мъж. — Не разбрах какво казахте.

Той ме изглежда мрачно и настойчиво.

— Предупредили са те за опасността — заяви той с дълбок и звучен глас. — Пратениците на смъртта са ти дошли на помощ.

— Кой? — почувствах се длъжна да попитам, макар че много добре го бях разбрала.

Внимателно го огледах. За момент бях сигурна, че го познавам, но като продължих да го гледам, осъзнах че никога не съм го виждала.

И въпреки това, не можех напълно да се освободя от усещането, че го познавам. Не беше толкова млад, колкото другия мъж, но не беше и стар. Определено беше индианец. Кожата му беше тъмнокафява и имаше гарвановочерна, права и гъста като четка коса. Но не само външността му ми се струваше позната; имаше и нещо друго — той беше мрачен, както само аз можех да съм.

Уж почувствал се неловко от това как го изучавам, той рязко се изправи.

— Ще те заведе при приятелите ти — измънка той. — Следвай ме и да не си посмяла да паднеш. Ще паднеш върху мен и ще ни убиеш и двамата — добави той кисело. Преди да успее да кажа, че не съм някоя тромава глупачка, той тръгна по нанадолнището на много стръмен склон, в посока противоположна на скалата.

— Знаеш ли къде отиваш? — извиках аз след него с изострен от притеснение глас.

Не можех да се ориентирам — не че обикновено съм добра с посоките, — но не си спомнях да съм се изкачвала по хълм, докато тичах след кучето.

Мъжът се обърна. Ехидна усмивчица бързо озари лицето му, макар че очите му не се смееха. Изглежда ме с мрачен, студен поглед.

— Ще те отведе при приятелите ти — беше всичко, което каза.

Не го харесвах, но въпреки това му вярвах. Не беше много висок — около метър и седемдесет — и беше с дребен кокал, но тялото му изглеждаше масивно и стегнато като на як човек. Движеше се в мъглата с изключителна увереност, стъпвайки леко и плавно по това, което ми се струваше вертикален склон.

Младият мъж се спускаше след мен, като ми помагаше всеки път, когато закъсвах. Той имаше покровителствените обноски на старомоден джентълмен. Ръцете му бяха силни и хубави и невероятно нежни на пипане. Силата му беше огромна. На няколко пъти с лекота ме повдигна и ме преметна през главата си. Това сигурно не беше кой знае какво, ако се вземат под внимание жалките ми килограми, но доста впечатляващо, като се има предвид, че стоеше върху шистови тераси и не беше повече от пет — шест сантиметра по-висок от мен.

— Трябва да благодариш на пратениците на смъртта — настоя мъжът, който ни беше водил, веднага щом стигнахме равно място.

— Така ли? — попитах аз с насмешка.

Мисълта да благодаря на „пратениците на смъртта“ ми се струваше абсурдна.

— Трябва ли да падна на колене? — попитах аз в пристъп на смях.

На мъжа не му се стори забавно. Той сложи ръце на бедрата си и ме погледна право в очите, без следа от усмивка по тясното му, мрачно лице. Имаше нещо заплашително в стойката му, в полегатите му тъмни очи под рунтавите вежди, сключени над ясно очертания му нос. Той ми обърна гръб рязко и отиде да седне на една близка канара.

— Не можем да напуснем това място преди да си благодарил на пратениците на смъртта — заяви той.

Изведнъж ме порази мисълта, че съм сама в някакво забравено от бога място. Бях в безизходица в мъглата с двама непознати мъже, единият от които вероятно и опасен. Знаех, че няма да мръдне от мястото си, докато не изпълня налудничавата му молба. За мое най-голямо учудване, вместо да изпитам страх, ме досмеша.

Многозначителната усмивка по лицето на младия мъж ясно говореше, че знае как се чувствам и беше доста доволен от това.

— Не е необходимо чак да коленичиш — рече ми той, след което се разсмя, неспособен да се сдържа повече.

Това беше ясен, остър звук; той се затъркаля като камъчета навсякъде около мен. Зъбите му бяха снежно бели и абсолютно равни като на дете. Лицето му имаше едновременно пакостливо и меко изражение.

— Достатъчно е да кажеш „благодаря“ — подсказа ми той. — Кажи го. Какво ще ти стане?

— Чувствам се глупаво — доверих му аз, съзнателно опитвайки се да го спечеля на моя страна. — Няма да го направя.

— Защо? — попита той равнодушно. — Ще ти отнеме само секунда и — подчерта той с усмивка — изобщо няма да боли.

Противно на себе си, нервно се изсмях.

— Съжалявам, но не мога да го направя — повторих аз. — Такава съм си. Започне ли някой да настоява да направя нещо, което не искам, ставам напрегната и заядлива.

Забил поглед в земята, подпрял брадичка на ръцете си, младият мъж кимна замислено. — Факт е, че нещо те спря да не се нараниш,

може би дори убиеш — рече той след дълга пауза. — Нещо необяснимо.

Съгласих се с него. Дори признах, че всичко това беше много странно за мен. След което се опитах да защита тезата за щастливото стечение на обстоятелствата.

— Много подходящ пример — рече той с усмивка и дръзко ме хвана за брадичката. — Но той не обяснява твоя случай. Ти получи дар. Наречи дарителя съвпадение, обстоятелства, верига от събития или каквото щеш, фактът остава, че ти беше пощадена от болката, от нараняването.

— Може би си прав — отстъпих аз. — Трябва да съм по-благодарна.

— Не по-благодарна. По-гъвкава, по-податлива — рече той и се разсмя.

Като видя, че започвам да се ядосвам, той разтвори широко ръце, сякаш искаше да обхване пелина около нас и рече:

— Приятелят ми смята, че това което си видяла, е свързано с индианското гробище, разположено точно тук.

— Не виждам гробище — казах в своя защита аз.

— То трудно се забелязва — обясни той, като премигваше насреща ми, сякаш имаше проблеми с очите. — И не мъглата пречи да се види. Дори в слънчев ден, човек не вижда друго, освен няколко храста пелин.

Той коленичи и като се усмихваше широко вдигна поглед към мен.

— За окото на познавач обаче тези храсти са разположени в доста необичайна форма. — Той легна на земята по корем, изви глава на ляво и ми даде знак да направя същото.

— Това е единственият начин да го видиш ясно — обясни той, когато легнах до него на земята. — И аз нямаше да го знам, ако не беше този мой приятел, който знае всякакви интересни и вълнуващи неща.

Отначало не видях нищо, но после един по един забелязах камъните в гъстия шубрак. Тъмни и лъскави, сякаш бяха измити от мъглата, те седяха изгърбени в кръг, наподобявайки повече същества, отколкото камъни.

Едва не изпицях, като осъзнах, че кръгът от камъни беше досущ като кръга от човешки фигури, който бях видяла в мъглата.

— Сега вече наистина ме е страх — измърморих аз, като се размърдах нервно. — Казах ти, че видях човешки фигури, насядали в кръг.

Погледнах го да видя дали лицето му издава някакво неодобрение или насмешка, преди да добавя:

— Звучи абсурдно, но почти мога да се закълна, че тези камъни са хората, които видях.

— Знам — прошепна той толкова тихо, че трябваше да отида по — близо до него. — Всичко това е толкова загадъчно — продължи той. — Приятелят ми, който, сигурно си забелязала, е индианец, казва че на някои индиански гробища, като това например, има редица или кръг от камъни. Камъните са пратениците на смъртта.

Той изпитателно ме изгледа, сякаш да се увери, че го слушам внимателно, и поверително добави:

— Те са пратениците, забележи, а не изображение на пратениците.

Аз продължавах да го гледам втренчено, не само защото не знаех как да разбирам думите му, но и защото лицето му непрекъснато се променяше, докато говореше и се усмихваше. Не че чертите му се променяха, но лицето му на моменти беше като на шестгодишно дете, друг път — на седемнайсетгодишно момче, а понякога и на старец.

— Това са странни вярвания — продължи той, като се правеше, че не забелязва как го изучавам. Аз не им отдавах голямо значение до момента, в който ти се появи изневиделица, тъкмо когато моят приятел ми разказваше за пратениците на смъртта, а после ти каза, че току-що си ги видяла.

— Ако имах повод да се съмнявам — продължи той, като гласът му изведнъж стана заплашителен — щях да сметна, че вие двамата сте се наговорили.

— Но аз не го познавам! — защитих се аз, възмутена дори от намека за подобно нещо, след което тихо прошепнах така, че само той да ме чуе: — Да ти кажа право, от твоя приятел тръпки ме побиват.

— Ако имах повод да се съмнявам — повтори младият мъж, като пренебрегна моето изказване, — щях да сметна, че вие двамата се опитвате да ме изплашите. Но аз не съм подозрителен. Така че не ми

остава друго, освен да отложи преценките и да се чудя ти каква роля играеш.

— В такъв случай хич не се чуди — казах раздразнено аз.

— И без това изобщо не разбирам за какво говориш.

Изглеждах го гневно. Не изпитвах никакво съчувствие към неговата дилема. От него също ме побиваха тръпки.

— Говори за благодарност към пратениците на смъртта — рече по-възрастният мъж.

Той беше дошъл до мястото, където лежах и се беше вторачил в мен по много странен начин.

В желанието си да се махна от това място и тези двама луди, аз станах и изкрещях благодарностите си. Гласът ми отека, сякаш шубраците се бяха превърнали в скали. Слушах докато звукът заглъхна.

После като някоя луда, и абсолютно противно на убежденията си, аз изкрещях своята благодарност отново и отново.

— Сигурен съм, че пратениците са повече от доволни — рече по-младият мъж, като ме дърпаше за прасеца.

Смеейки се, той се претърколи по гръб. Имаше някаква прекрасна сила в очите му, в доволния му смях. Нито за миг не се съмнявах, че въпреки несериозността, с която го направих, аз действително бях благодарила на пратениците на смъртта. А най-странното — чувствах се защитена от тях.

— Кои сте вие двамата? — отправих аз своя въпрос към по-младия мъж.

С едно леко, плавно движение, той се изправи на крака.

— Аз съм Хосе Луис Кортес, но приятелите ме наричат Джо — рече той, като протегна ръка да стисне моята. — А това тук е моят приятел Гумерсиндо Ивънс-Причърд.

За да не се разсмея на глас като чух името, аз прехапах устни и се наведох да се почеша по коляното, уж нещо ме е ухапало.

— Сигурно е някоя бълха — казах аз, като поглеждах ту единия, ту другия.

И двамата ме изгледаха втренчено, готови за отбрана, ако се подиграя с името. Лицата им бяха толкова сериозни, че смехът ми се стопи.

Гумерсиндо Ивънс-Причърд се протегна и хвана ръката ми, която висеше свободно, и енергично я разтърси.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза той на идеален английски с британски акцент, характерен за висшето общество. — За момент си помислих, че си една от онези надути курви.

Едновременно очите ми се разшириха и устата ми зяпна. Макар нещо в мен да отбеляза, че думите му бяха казани по — скоро като комплимент, отколкото като обида, аз бях така шокирана, че просто стоях като парализирана. Не бях толкова срамежлива — ако се наложеше можех да бия по ругатни всеки мъж, — но думата „курва“ ми прозвуча толкова отвратително обидно, че онемях.

Джо ми се притече на помощ. Той се извини заради приятеля си, като ми обясни, че Гумерсиндо бил отявнен социален иконокласт. Преди да успее да кажа, че Гумерсиндо определено обърка понятията ми за благоприличие, Джо добави, че напористото желание на Гумерсиндо да бъде иконокласт било свързано с факта, че презимето му е Ивънс-Причърд.

— Не би трябвало да учудва никого — отбеляза Джо. — Баща му е англичанин, който изоставил майка му — една индианка от Халиско — още преди Гумерсиндо да се роди.

— Ивънс-Причърд ли каза? — повторих аз предпазливо, след което се обърнах към Гумерсиндо и го попитах не го ли притеснява, че Джо разкрива пред непознати такива семейни тайни.

— Това не са семейни тайни — отвърна Джо вместо приятеля си. — И знаеш ли защо?

Той закова в мен бляскавите си тъмни очи, които не бяха нито кафяви, нито черни, а с цвят на зряла череша.

Безпомощно, аз поклатих глава да кажа „не“, като цялото ми внимание беше погълнато от властния му поглед. Едното му око сякаш ми се присмиваше; другото беше напълно сериозно, зловещо и заплашително.

— Защото това, което ти наричаш „семейни тайни“ е за Гумерсиндо източник на сила — продължи Джо. — Знаеш ли, че сега баща му е известен английски антрополог? Гумерсиндо го мрази до мозъка на костите си.

Едва доловимо Гумерсиндо кимна с глава, като че ли беше горд от своята омраза.

Не вярвах на късмета си. Те говореха не за друг, а за самия Е. Е. Ивънс-Причърд — един от най-изтъкнатите социални антрополози на двайсетия век. И точно този семестър имах да пиша курсова работа за историята на социалната антропология и нейните най-видни представители.

Какво попадение! Едва се сдържах да не се разkreщя от радост и да заподскачам от вълнение. Да се появя с такова сензационно разкритие. Велик антрополог прелъстява и изоставя индианка. Ни най-малко не ме притесняваше факта, че Ивънс-Причърд не е правил разкопки в Мексико — той беше известен главно с изследователската си дейност в Африка, — защото бях сигурна, че ще открия как по време на едно от посещенията си в САЩ той е отскочил и до Мексико. Доказателството стоеше пред мен.

С мила усмивка на лицето аз се вгледах в Гумерсиндо и си обещах наум, че разбира се няма да разкрия нищо без негово разрешение. „Е, може би ще кажа нещичко само на някои от моите професори“, помислих си. В края на краищата, човек не попада на такава информация всеки ден.

В съзнанието ми се въртяха хиляди възможности. Може би камерна лекция с няколко избрани студенти в дома на някой от професорите ми. Мислено вече бях избрала професора. Не го харесвах особено, но ми допадаше малко наивния начин, по който се опитваше да впечатли студентите си. От време на време се събирахме в дома му. Всеки път, когато бивах там, намирах на бюрото му адресирана до професора бележка от известия антрополог Клод Леви — Щраус, уж случайно забравена там.

— Ти не ни каза как се казваш — рече учтиво Джо, като леко ме дръпна за ръкава.

— Кармен Гебауър — отвърнах аз без колебание, като казах името на моя приятелка от детството.

За да разсея чувството на неловкост и вина, че отново излъгах с такава лекота, аз попитах Джо дали е от Аржентина. Но като видях как озадачено се намръщи, побързах да добавя, че акцентът му е определено аржентински.

— Макар че не изглеждаш като аржентинец — отбелязах аз.

— Мексиканец съм — рече той. — А ако се съди по твоя акцент, ти си израснала или в Куба, или във Венецуела.

Не исках разговора да продължава в тази насока, затова бързо смених темата.

— Знаеш ли как да се върнем обратно на пътеката? — попитах аз, внезапно обезпокоена, че приятелите ми може би вече се притесняват за мен.

— Не, не знам — призна Джо с детска откровеност. — Но Гумерсиндо Ивънс-Причърд знае.

Гумерсиндо ни поведе през гъсталака, след което се заизкачвахме по тясна пътечка от другата страна на хълма. Не след дълго чухме гласовете на моите приятели и лая на кучето им.

Почувствах невероятно облекчение, но и разочарование, че никой от двамата мъже не се опита да ми поиска телефон или адрес, за да се свърже с мен.

— Сигурен съм, че пак ще се срещнем — каза Джо небрежно вместо довиждане.

Гумерсиндо Ивънс-Причърд ме изненада, като галантно ми целуна ръка. Направи го толкова естествено и елегантно, че и през ум не ми мина да му се изсмея.

— Това му е в кръвта — обясни Джо. — Макар да е само наполовина англичанин, обноските му са безупречни. Истински джентълмен!

Без да кажат повече нито дума или да хвърлят поглед назад, двамата мъже изчезнаха в мъглата. Много се съмнявах, че отново ще ги видя. Обзета от угризения, че ги излъгах за името си, аз насмалко да хукна след тях, когато кучето на моите приятели ме повали на земята, като се хвърли върху мен и се опита да близне лицето ми.

ВТРЕЩЕНА ОТ ПОЧУДА, аз гледах изумено поканения лектор. С костюм и вратовръзка, с късата си къдрава коса и гладко избръснато лице, Джо Кортес изглеждаше като човек от друго време сред редиците от дългокоси, брадати, небрежно облечени студенти в една от големите аудитории на Калифорнийския Университет в Лос Анджелис.

Бързо заех свободното място на последния ред в претъпканата аудитория, запазено ми от същата приятелка, с която ходих на излет в планините Санта Сузана.

— Кой е този? — попитах я аз.

Поклащайки недоверчиво глава, тя ме изгледа нетърпеливо, след което надраска на едно листче КАРЛОС КАСТАНЕДА.

— И кой, по дяволите, е този Карлос Кастанеда? — попитах аз и неволно се изхилих.

— Дадох ти книгата му — изсъска тя, след което добави, че бил известен антрополог, работил дълго време на терен в Мексико.

Насмалко да доверя на приятелката ми, че лекторът е същият човек, когото срещнах, когато се изгубих. Но си замълчах и то с основание. Този човек едва не развали приятелството ни, което аз много ценях. Приятелката ми беше твърдо убедена, че историята за сина на Ивънс-Причърд е пълна измислица. Аз настоях, че двамата мъже нямат повод да ме лъжат. Просто знаех, че откровено ми бяха казали истината. Приятелката ми, ядосана, че им вярвам, ме беше нарекла „наивна глупачка“.

И тъй като никоя от двете не искаше да отстъпи, спорът ни стана доста разгорещен. Съпругът ѝ, надявайки се да ни вразуми, бе предположил, че може пък и да са ми казали истината. Вбесена, че не е солидарен с нея, приятелката ми му изкрещя да мълчи.

През целия път на връщане бяхме в мрачно настроение и с обтегнати отношения. Минаха няколко седмици, докато отново се сдобрим. Междувременно аз се опитах да проверя достоверността на моята информация за сина на Ивънс-Причърд. Консултирах се с

няколко човека, по-вещи по въпросите на антропологията и антрополозите от мен или моята приятелка. Не е необходимо да казвам, че навсякъде се почувствах като пълна глупачка. От инат обаче продължавах да се държа за сляпата си вяра, че аз единствена знам истината. Бяха ме възпитавали да съм практична; ако човек лъже, то трябва да е защото иска да постигне нещо, което не може да се постигне по друг начин. А аз така и не успях да си обясня какво биха могли да постигнат тези двама мъже, като ме излъжат.

Не слушах внимателно лекцията на Карлос Кастанеда. Бях твърде погълната от мисълта каква ли е причината му да ме излъже за името си. Тъй като бях склонна да търся мотивите на хората от едно изказване или забележка, аз си блъсках ума да намеря ключ към неговите. Но тогава си спомних, че аз също му бях казала фалшиво име, а не можех да определя защо бях постъпила така.

След дълги размишления аз реших, че го бях излъгала, защото автоматично съм почувствала, че не мога да му вярвам. Беше твърде самоуверен, твърде наперен, за да заслужи доверието ми. Майка ми ме беше възпитала да не вярвам на хората от латинската раса, особено ако не са склонни да засвидетелстват раболепие. Тя често казваше, че латиноамериканците са като петлети — интересува ги само да се бият, да ядат и да правят секс, в този ред.

И, предполагам, съм й повярвала, без дори да се замислям за това.

Най-после погледнах Карлос Кастанеда. Нищо не разбихах от това, което говореше. Но ме плениха движенията му. Сякаш говореше с цялото си тяло, а думите му, вместо от устата, като че ли излизаха от ръцете му, които той движеше с ловкостта и изяществото на вълшебник.

След лекцията аз уверено отидох при него. Той беше наобиколен от студенти. Държеше се така мило и закачливо с жените, че веднага го намразих.

— Ти ме излъга за името си, Джо Кортес — казах аз на испански, сочейки го обвинително с пръст.

Като се хвана с ръка за корема, сякаш са го ударили, той ме погледна със същото колебливо, невярващо изражение, което имаше и когато ме видя за пръв път, в планината.

— Лъжа е също и това, че приятелят ти Гумерсиндо е син на Ивънс-Причърд — добавих аз преди да успее да се съвземе от изненадата, че ме вижда. — Нали?

Той направи умотелен жест с ръка да не казвам нищо повече. Съвсем не изглеждаше притеснен. Но в очите му имаше такова явно и искрено учудване, че моят основателен гняв се уталожи. Той внимателно ме хвана за китката, като че ли се опасяваше да не си тръгна. След като свърши да разговаря със студентите, той мълчаливо ме отведе до една усамотена пейка под сянката на гигантски бор в северната част на университетския двор.

— Всичко това е толкова странно, че наистина не знам какво да кажа — рече той на английски/когато седнахме.

Гледаше ме, сякаш все още не може да повярва, че съм до него.

— Не съм се и надявал даже, че отново ще те намеря — рече замислено той. — След като си тръгнахме, приятелят ми, който между другото се казва Нестор, и аз дълго те обсъждахме. Накрая решихме, че си била едва ли не привидение.

Той неочаквано премина на испански и каза, че дори се върнали на мястото, където ме бяха оставили, с надеждата, че ще ме открият там.

— Защо искахте да ме намерите? — попитах аз на английски, уверена, че той ще отговори на английски, че е отишъл там, защото ме е харесал.

На испански няма как да се каже, че един човек просто харесва друг. Отговорът трябва да бъде по-засилен и същевременно по-точен. На испански, човек може да събуди или приятни чувства — *me caes bien*, — или всепоглъщаща страст — *me gustas*.

Моят прям въпрос го потопи в дълго мълчание. Сякаш водеше вътрешна борба дали да заговори, или не. Най-накрая каза, че да ме открие в мъглата онзи следобед било невероятен катаклизъм за него. Лицето му беше въодушевено, докато разкриваше всичко това, а гласът му издаваше най-дълбоко страхопочитание, когато добави, че да ме открие в аудиторията било едва ли не края му.

— Защо? — попитах аз с поласкана суетност.

И веднага съжалих, защото бях убедена, че ще ми признае как е влюбен до полуда в мен, което би било твърде обезпокоително, тъй като нямаше да знам как да отговоря.

— Това е много дълга история — рече той все още замислен.

После сви устни, сякаш говореше на себе си и упражняваше следващата си реплика.

Познавах признаците, когато един мъж се готви да се обясни в любов.

— Не съм чела книгата ти — казах аз, за да насоча мислите му в друга посока. — На каква тема е?

— Написал съм няколко книги за магьосничеството — отвърна той.

— Кой вид магьосничество? — попитах аз. — Уду, спиритизъм или нещо друго?

— Знаеш ли нещо за магьосничеството? — попита той с нотка на надежда в гласа.

— Разбира се, че знам. Аз съм израснала с него. Прекарала съм дълго време в крайбрежния район на Венецуела; това е място, известно със своите магьосници. Повечето лета в детството си прекарвах с едно семейство от жени — магьосници.

— Жени-магьосници ли?

— Да — отвърнах аз, доволна от реакцията му. — Имах бавачка, която беше магьосница. Беше негърка от Пуерто Кабейо. Тя се грижеше за мен до юношеската ми възраст. Майка ми и баща ми работеха, така че като бях дете с радост ме оставяха на нейните грижи. Тя се справяше с мен много по-добре и от двамата ми родители. Оставяше ме да върша каквото искам. Родителите ми, разбира се, ѝ позволяваха да ме води навсякъде. През ваканциите тя ме взимаше със себе си на гости при нейното семейство. Това не беше нейното биологическо семейство, а магьосническото ѝ семейство. Макар че не ми позволяваха да участвам в техните ритуали и транс-сеанси, аз успявах да видя много.

Той ме изгледа странно, като че ли не ми вярваше. После ме попита със загадъчна усмивка:

— По какво съдеше, че е магьосница?

— По много неща. Убиваше пилета и ги предлагаше на боговете срещу някакви услуги. Тя и приятелите ѝ магьосници — мъже и жени — танцуваха, докато изпаднат в транс. Тя редеше тайни заклинания, които имаха силата да изцеляват приятелите ѝ и да поразяват враговете ѝ. Беше се специализирала в любовни отвари. Приготвяше ги от

лечебни растения и всякакви човешки отпадъци като например менструална кръв, изрязани нокти и косми, за предпочитане от срамните области. Правеше и амулети за късмет в хазарта и любовта.

— И родителите ти позволяваха всичко това? — попита той недоверчиво.

— Вкъщи никой не знаеше за това, освен мен и клиентите на бавачката ми, разбира се — обясних аз. — Тя ходеше по домовете, както всеки лекар. Единственото, което пра веше вкъщи, беше да пали свещи зад тоалетната чиния, когато сънувах кошмари. И тъй като това, изглежда, ми помагаше, а и на плочките нямаше опасност нещо да се запали, майка ми открито ѝ позволяваше да го върши. Той рязко стана и започна да се смее.

— Какво смешно има? — попитах аз, чудейки се дали не смята, че съм си измислила всичко това. — Говоря истината, уверявам те.

— Ти си мислиш, че щом си наумиш нещо и след това го изразиш, то се превръща в истина — рече той сериозно.

— Но аз ти казах истината — настоях аз, сигурна, че имаше предвид бавачката ми.

— Аз мога да виждам в съзнанието на хората — рече той спокойно. — Например виждам как си убедена, че ще ти се обясня. Убедила си себе си, че е така и сега за теб това е истината. Това имам предвид.

Опитах се да кажа нещо, но с възмущение замрях. Искаше ми се да побягна. Но щеше да бъде твърде унизително.

Той леко се намръщи и аз имах неприятното усещане, че знае как се чувствам. Лицето ми почервения. Разтреперих се от потискан гняв. След няколко мига обаче, се почувствах изключително спокойна. Това не се дължеше на съзнателно усилие от моя страна и въпреки това имах ясното усещане, че нещо в мен се е променило, сякаш преместило. Смътно си спомних, че съм изживявала нещо подобно и преди, но споменът се заличи така бързо, както се беше и появил.

— Какво ми правиш? — измърморих аз.

— Просто виждам в хората — рече той с разкаяние в гласа. — Не винаги и не при всеки, а само с хората, с които съм тясно свързан. Не знам защо мога да виждам в теб. Беше явно, че е искрен. Изглеждаше по-объркан и от мен. Отново седна и се премести по — близо до мен на пейката. Известно време останахме в пълно мълчание. Беше

толкова приятно да не правиш никакви усилия да поддържаш разговор без при това да се чувстваш глупаво. Вдигнах поглед към небето; беше безоблачно и прозрачно като синьо стъкло. Лек ветрец прошумоля в боровите клони и игличките се посипаха върху нас като дъждец. После ветрецът се превърна във вятър и сухите, пожълтели листа, изпадали от близкия чинар, се понесоха към нас; те се завихриха около нас с нежен, ритмичен звук. След което с един рязък порив вятърът ги отнесе високо във въздуха.

— Това беше чудесно проявление на духа — измърмори той. — И то беше за теб. Вятърът, листата, въртящи се във въздуха пред нас. Магьосникът, с който работя, би казал, че това е знак. Нещо те посочи на мен, точно в момента, в който си мислех, че е по-добре да си тръгвам. Сега вече не мога да си тръгна.

Като мислех само за последното му изречение, аз се почувствах неизразимо щастлива. Това не беше радостното, тържествуващо щастие, което човек изпитва, когато получава каквато е искал. Беше по — скоро едно усещане за абсолютно блаженство, което не трая дълго. Инертната част от мен внезапно взе ситуацията в свои ръце и настоя да се освободя от тези мисли и чувства. Нямах работа там. Бях зарязала едно упражнение, бях пропуснала обяда с истинските ми приятели и ежедневните няколко дължини в плувния басейн на женския гимнастически салон.

— Може би ще е по-добре да си тръгвам — рекох аз. Искях да го кажа като облекчение, но прозвуча сякаш изпитвам самосъжаление — което беше донякъде така.

Но вместо да си тръгна, аз го попитах, възможно най-небрежно, дали винаги е имал тази способност да прозира в хората.

— Не, не винаги — отвърна той.

Мекият му тон ясно показваше, че съзнава вътрешния ми смут.

— Възрастният магьосник, с когото работя, неотдавна ме научи как да го правя.

— Смяташ ли, че може и мен да научи? — попитах аз.

— Да, мисля че би го направил.

Изглеждаше изумен от собственото си изказване.

— Ако и той те усеща така, както и аз, положително ще се опита да те научи.

— Ти знаеше ли за магьосничеството преди? — попитах плахо аз, като се освобождавах полека-лека от вълнението си.

— В Латинска Америка всеки си мисли, че знае, и аз също смятах, че знам. В това отношение ми напомняш за мен самия. Също като теб, аз бях убеден, че знам какво е магьосничество. Но после, когато действително се сблъсках с него, съвсем не беше това, което си мислех.

— А какво беше?

— Просто. Толкова просто, че чак е страшно — призна той. — Ние си мислим, че магьосничеството е страшно, защото е зловредно. Магьосничеството, с което аз се сблъсках, съвсем не е зловредно и поради това е най-страшното нещо.

Прекъснах го, за да отбележа, че вероятно има предвид бялата магия в съпоставка с черната магия.

— Не говори глупости, дявол да го вземе! — отрязва ме припряно той.

Грубият му тон и начинът, по който го каза, бяха толкова шокиращи за мен, че ми беше трудно да си поема дъх. Моментално се върнах в предишния си душевен смут. Той извърна лице, за да избегне втренчения ми поглед. Беше си позволил да ми крещи. Така се ядосах, че усещах как съм на ръба на истерията. Ушите ми бучаха. Тъмни петна се въртяха пред очите ми. И щях да го ударя, ако не беше отскочил извън обсега ми така бързо.

— Много си недисциплинирана — рече той и отново седна. — И доста агресивна. Бавачката ти сигурно е изпълнявала всяка твоя прищявка и се е отнасяла с теб като че ли си направена от най-скъпоценно стъкло.

И като видя смръщеното ми лице, продължи с обяснението, че не ми е изкрещял от нетърпение или гняв.

— За мен лично няма значение дали слушаш или не — поясни той. — Но има значение за един друг, заради когото ти изкрещях. Един друг, който ни наблюдава.

Отначало се почувствах объркана, а след това неспокойна. Огледах се наоколо ми, чудейки се дали неговият учител-магьосник не ни наблюдава отнякъде.

Той пренебрегна всичко тава и продължи:

— Моят баща никога не ми е казвал, че всички ние имаме един постоянен свидетел. А не ми го е казвал, защото не го е знаел. Също както и ти самата не го знаеш.

— Какви глупости ми говориш?

Грубият ми, ядосан глас отразяваше чувствата ми в момента. Той ми беше изкрещял, беше ме обидил. Дразнеше ме това, че ме заливаше с приказки, сякаш нищо не се е случило. Ако смяташе, че ще пренебрегна постъпките му, жестоко се лъжеше. „Няма да ти се размине, приятел“, мислех си аз, като му се усмихвах злобно, „не и на мен тия“.

— Говоря за една сила, за едно същество, заедно присъствие, което не е нито сила, нито същество, нито присъствие — обясни той с ангелска усмивка.

Изглежда съвсем не забелязваше войнственото ми настроение.

— Звучи като безсмислица, но не е. Имам предвид нещо, което само магьосниците познават. Те го наричат „духът“. Нашият личен наблюдател, нашият постоянен свидетел.

Не знам точно как стана или точно коя дума го причини, но изведнъж той разполагаше с цялото ми внимание. Продължи да говори за тази сила, която не била, както твърдеше той, нито Бог, нито каквото и да е, свързано с религията или с морала, а била една безлична, обективна сила, която сме можели да използваме, стига само да се научим да се свеждаме до нищото. Той дори ме хвана за ръката и аз нямах нищо против. Даже ми хареса да усещам неговото силно и все пак нежно докосване. Бях болезнено, очарована от странната власт, която имаше над мен. Бях поразена, че копнеех да седя с него на тази пейка вечно, оставила ръката си в неговата.

Той продължаваше да говори, а аз продължавах да попивам всяка негова дума. В същото време обаче перверзно си мислех кога ли ще ме хване и за бедрото, защото знаех, че няма да се задоволи само с това да ме държи за ръката, а аз нямаше да мога да направя нищо, за да го спра. Или пък може би не исках да направя нищо, за да го спра?

Той обясни, че бил безкрайно нехаен и недисциплиниран, но не го осъзнавал, защото бил пленник на настроението на времето.

— Какво настроение на времето? — попитах аз с груб, враждебен тон, за да не се издам, че ми е приятно да съм с него.

— Магьосниците го наричат „модалност на времето“ — рече той. — В наши дни това е ценностната система на средната класа. Аз съм мъж от средната класа, също както ти си жена от...

— Подобни класификации нямат никаква стойност — прекъснах го аз грубо, изтегляйки ръката си от неговата. — Те са просто обобщения.

Смръщих лице подозрително. Имаше нещо страшно познато в думите му, но не можех да си спомня къде съм ги чувала преди или пък какво значение им придавам. Въпреки това бях сигурна, че те са от жизнено важно значение за мен, само да можех да си спомня това, което вече знаех за тях.

— Не ми разигравай този социално-научен театър — рече той. — И двамата го съзнаваме.

Обзета от вълна на пълно объркване и безпомощност, аз хванах ръката му и я ухапах.

— Истински съжалявам за това — веднага смутолевих аз, още преди да се е опомнил от изненадата си. — Не знам защо го направих. Не съм хапала никого от дете.

Примъкнах се до края на пейката в очакване на съответна агресивна реакция. Нямаше такава.

— Ти си абсолютно примитивна — беше всичко, което каза той, разтърквайки ръката си някак замаяно.

Въздъхнах с облекчение. Неговата власт над мен беше разбита. И аз си спомних, че имам да уреждам стари сметки с него. Той ме бе превърнал в посмешище за приятелите ми, студенти-антрополози.

— Да се върнем към първоначалния ни проблем — предложих аз, като се опитвах да разпаля гнева си. — Защо ми надрънка всички онези глупости за сина на Ивънс-Причърд? Не може да не си знаел, че ще стана за смях.

Наблюдавах го внимателно, сигурна, че фронталната ми атака след ухапването най-после ще го извади от равновесие, или поне ще го смути. Очаквах да повиши тон, да загуби самообладание и увереност. Но той остана невъзмутим. Пое дълбоко въздух и придаде сериозно изражение на лицето си.

— Знам, че изглежда като прост случай на хора, които разказват измислици за собствено удоволствие — започна той с лек, небрежен тон. — Но всъщност е по-сложно.

Той тихичко се изхихика, след което ми напомни, че по онова време не е знаел, че съм студентка по антропология и че ще стана за посмешище. Направи малка пауза, като че ли търсеше подходящите думи, след което безпомощно сви рамене и добави:

— Наистина не мога да ти обясня сега защо ти представих моя приятел като сина на Ивънс-Причърд, освен ако не ти кажа още много за мен самия и моите цели. А това не е практично.

— Защо?

— Защото колкото повече знаеш, толкова повече ще се заплетеш с мен.

Той ме изгледа замислено, а очите му говореха, че е искрен.

— И нямам предвид духовно заплитане, а лично. Лично ще се заплетеш с мен.

Това беше толкова дръзка изява на наглост, че аз си възвърнах цялата увереност. Пуснах в ход своя добре оттрениран саркастичен смях и язвително казах:

— Ти си абсолютно отвратителен. Познавам този тип хора. Ти си типичен пример на надут латиноамерикански „мачо“, с каквито съм се борила цял живот.

Като видях изненадата по лицето му, аз подчертах с възможно най-надменен тон:

— Как смееш да си помислиш дори, че ще се забъркам с теб?

Той не почервения от гняв, както очаквах. Удари се по коляното и избухна в неистов смях, като че ли това беше най-смешното нещо, което някога е чувал. И за мое най-голямо изумление започна да ме гъделичка в ребрата, сякаш съм дете.

За да не се разсмея, тъй като имах гъдел, аз изпищях от възмущение:

— Как смееш да ме докосваш?

Станах да си вървя. Треперех. След което изненадах себе си още повече, като отново седнах. И като видях, че пак се кани да ме гъделичка, аз свих юмруци пред себе си.

— Ще ти разбия носа, само да ме докоснеш още веднъж — предупредих го аз.

Абсолютно равнодушен към заплахата ми, той отпусна глава на гърба на пейката и затвори очи. Смееше се весело, с дълбок, ликуващ смях, от който се тресеше целият.

— Ти си типично германско момиче, израснало сред тъмнокожи — рече той, извърщайки се настрана към мен.

— Откъде знаеш, че съм германка? — попитах аз с неуверен глас, който исках да прозвучи малко заплашително. — Никога не съм ти го казвала.

— Още първия път, когато те срещнах, знаех, че си германка — рече той. — А и ти го потвърди в момента, в който излъга, че си шведка. Само германците, родени в Новия свят след Втората световна война, лъжат така. Ако живеят в Съединените щати, разбира се.

Макар че нямаше да го призная пред него, той беше прав. Често ми се беше случвало да усетя враждебността на хората, веднага щом разберат, че родителите ми са германци; в техните очи това автоматично ни правеше нацисти. Не помагаше и обяснението, че родителите ми са идеалисти. Разбира се, трябваше да призная пред себе си, че като добри германци, те смятаха своята раса за генетично по-добра, но в основата си бяха меки души, които въобще не се интересуваха от политика.

— Аз само се съгласих с теб — отбелязах кисело аз. — Видя руса коса, сини очи и високи скули и единственото, за което можа да се сетиш, беше швед. Май не ти работи много въображението, а?

Възползвах се от предимството си.

— На теб също не ти беше необходимо да лъжеш, освен ако не си гаден лъжец по природа — продължих аз, повишавайки тон без да искам. И като опрях показалец в гърдите му, добавих иронично: — Джо Кортес, а?

— Твоето име наистина ли е Кристина Гебауер? — върна ми той въпроса, имитирайки моя изпълнен с ненавист, висок глас.

— Кармен Гебауер! — изкрещях аз, обидена, че дори не ми е запомнил правилно името.

После, внезапно засрамена от това, че избухнах, аз се впуснах в хаотична словесна защита. След няколко мига, като осъзнах, че не разбирам какво говоря, аз рязко спрях и признах, че действително съм германка и че Кармен Гебауер е името на моя приятелка от детството.

— Това ми харесва — рече меко той, като едва сдържаше усмивката си.

Дали имаше предвид лъжата или признанието ми, не можех да кажа. Очите му преливаха от благост и веселие.

С нежен, носталгичен глас той започна да ми разказва за своя приятелка от детството на име Фабиола Кунзе.

Объркана и смутена от реакцията му, аз се загледах в близкия чинар и в боровете отвъд. После, в желанието си да прикрия своя интерес към неговия разказ, аз започнах да си играя с ноктите; дърпах им назад кожичките и им лющех лака, методично и внимателно.

Историята за Фабиола Кунзе толкова много приличаше на собствения ми живот, че не след дълго аз изоставих всякакви опити да се преструвам на безразлична и започнах да слушам внимателно. Подозирах, че си измисля историята, но въпреки това трябваше да му призная заслугата, че споменаваше подробности, които само една дъщеря на немско семейство в Новия свят би могла да знае.

Фабиола, както твърдеше той, изпитвала смъртен страх от тъмнокожи момчета от латинската раса, но също толкова я било страх и от германците. Латиноамериканците я плашели, защото били безотговорни; а германците — защото били толкова предсказуеми.

Едва не се разсмях с глас, когато той описа сцената от дома на Фабиола в неделния следобед, когато две дузини германци са насядали около красиво подредената маса — с най-скъпия порцелан, сребърни прибори и кристал — и тя трябвало да слуша две дузини монолози, които минавали за разговор.

Когато продължи със специфични подробности от тези неделни следобеди, аз започнах да се чувствам все по-неудобно: там беше бащата на Фабиола, забраняващ всякакви политически дебати в къщата му, като същевременно импулсивно се стремеше да започне такива, търсейки заобиколни начини да разказва мръсни вицове за католически свещеници. Или пък майка ѝ, с нейния смъртен страх, че финият ѝ порцелан е в ръцете на тези непохватни простаци.

Думите му бяха подмятания, на които аз неволно реагирах. Започнах да виждам като диапозитиви пред себе си сцени от моите неделни следобеди. Станах цялата топка от нерви. Искях да затропам с крака и да продължа както аз си знам. Искях да мразя този човек, а не можех. Искях реабилитация, извинения, а не можех да получа никакви от него. Искях да властвам над него. Искях той да се влюби в мен, за да мога да го отхвърля.

Засрамена от незрелите си чувства, аз положих огромни усилия да се взема в ръце. След което, преструвайки се на отегчена, аз се

наведох към него и попитах:

— Защо ме излъга за името си?

— Не съм те излъгал — заяви той. — Това е моето име. Аз имам няколко имена. Магьосниците имат различни имена за различните случаи.

— Колко удобно! — възкликнах аз саркастично.

— Много удобно — повтори като ехо той и леко ми намигна, което невероятно ме вбеси.

И тогава той направи нещо абсолютно странно и неочаквано. Прегърна ме. В прегръдката му нямаше сексуален нюанс. Това беше спонтанна, мила и проста реакция на дете, което иска да успокои свой приятел. Докосването му мигновено ме успокои и то така пълно, че аз неудържимо се разридах.

— Нищо не става от мен — признах аз. — Искам да те ударя, а виж ме: стоя в прегръдката ти.

И тъкмо щях да добавя, че ми е приятно, когато ме заля прилив на енергия. И, като че ли събуждайки се от някакъв сън, аз го отблъснах от себе си.

— Пусни ме — изсъсках аз, станах и побягнах.

Чух го да се дави от смях. Това изобщо не ме засегна; гневът ми се беше разсеял мигновено. Останах закована на място, треперейки цялата, неспособна да си тръгна. И тогава, сякаш бях вързана с гигантски ластик, аз се върнах на пейката.

— Не се разстройвай — рече мило той.

Изглежда знаеше точно какво ме беше върнало на пейката. Потупа ме по гърба, както се потупват бебетата, след като са яли.

— Причината не е в това, което правиш ти или аз — продължи той. — Причината е в нещо извън нас ни въздейства. На мен ми въздейства от дълго време и вече съм свикнал. Но не мога да разбера защо въздейства и на теб. Не ме питай какво е то — рече той, предугаждайки въпроса ми — още не мога да ти го обясня.

Аз и без това нямаше да го питам нищо. Умът ми беше спрял да работи. Чувствах се точно така, сякаш съм заспала и сънувам, че говоря.

Няколко мига по-късно вцепенението ми премина Чувствах се по-оживена и въпреки това не много на себе си.

— Какво става с мен? — попитах аз.

— Нещо, непроизтичащо от теб, те наглася и направлява — рече той. — Нещо те направлява, като използва мен за посредник. Нещо наслагва друг критерий върху среднокласовите ти убеждения.

— Не започвайки пак с тези глупости за средната класа — казах вяло аз.

Беше по-скоро сякаш му се молех. Усмигнах се безпомощно, като си мислех къде ли съм изгубила обичайната си агресивност.

— Това, между другото, не са мои собствени мнения или идеи — рече той — Аз съм като теб, типичен продукт на идеологията на средната класа. Представи си ужаса ми, когато се изправих лице в лице с една различна и по-завладяваща идеология. Това ме разкъса.

— Що за идеология е това? — попитах кротко аз, като гласът ми беше толкова слаб, че едва се чуваше.

— Един човек ме запозна с тази идеология — обясни той.

— Или по-точно, духът говори и ми въздейства чрез него. Този човек е магьосник. Името му е Хуан Матус. Той ме изправи лице в лице с моя среднокласов манталитет.

— Хуан Матус — продължи той — веднъж ми зададе един важен въпрос; попита ме „Какво е според теб университета?“ Аз, разбира се, отговорих като социален научен работник: „Център за висше образование“. Той ме поправи и заяви, че университетите трябва да се казват „Институти на средната класа“, защото това е институцията, която посещаваме, за да затвърдим своите среднокласови ценности. „Посещаваме институцията, за да станем професионалисти“, рече той. „Идеологията на нашата социална класа ни учи, че трябва да се подготвим да заемем ръководни длъжности“. Хуан Матус каза, че мъжете отиват в институцията на средната класа, за да станат инженери, адвокати, лекари и така нататък, а жените отиват там, за да си намерят подходящ съпруг, опора в живота им и баща на децата им. „Подходящ“, естествено, според критериите на среднокласовите ценности.

Исках да му възразя. Исках да му изкрещя, че познавам хора, които не гонят кариера или пък спътник в живота; че познавам хора, които се интересуват от идеи, от познанието като такова. Но не познавах такива хора. Усетих невероятен натиск в гърдите си и се задавих от суха кашлица. Но не беше кашлицата или пък физическото ми неразположение причината да се сгърча на мястото си и да не мога

да споря с него. Причината беше увереността ми, че говореше за мен: аз постъпих в университета точно за да си намеря подходящ съпруг.

Отново станах, готова да си тръгна. Дори протегнах ръка да се сбогувам, когато усетих мощно дръпване за гърба. Беше толкова силно, че трябваше да седна, за да не падна. Знаех, че той не ме е докоснал; бях го гледала през цялото време.

Мисли за хора, които не си спомнях съвсем, за сънища, които не бях забравила съвсем, нахлуха в съзнанието ми, образувайки сложна плетеница, от която не можех да се освободя. Непознати лица, полудочути изречения, тъмни места и неясни образи на хора, моментално ме хвърлиха в някакво състояние на полузабравя. Бях близко да си спомня нещо за целия този калейдоскоп от образи и звуци. Но знанието отлетя и ме обхвана чувство на спокойствие и лекота, едно толкова дълбоко блаженство, че ми мина всякакво желание да отстоявам себе си.

Проснах крака пред себе си, като че ли нямах и едничка грижа на света — и в момента наистина нямах — и започнах да говоря. Не си спомнях някога да съм говорила толкова открито за себе си, а и не можех да си обясня защо изведнъж станах толкова откровена с него. Разказах му за Венецуела, за моите родители, за детството си, за постоянното ми неудовлетворение, за безсмисления ми живот. Казах му неща, които не смеех да призная дори пред себе си.

— От миналата година следвам антропология — казах аз. — И наистина не знам защо.

Бях започнала да се чувствам малко неловко от собствената си изповед. Размърдах се неспокойно на пейката, но не можах да не добавя:

— Двата предмета, които ме интересуват повече, са испанската и немска литература. Това, че съм във факултета по антропология, надхвърля способностите ми за обяснение.

— Тази подробност е много интересна — рече той. — Сега не мога да се задълбоча повече, но изглежда, че аз съм се озовал тук, за да можеш ти да ме откриеш или обратното.

— Какво означава всичко това? — попитах аз, а после се изчервих, като осъзнах, че свеждам и насочвам всичко към своята женственост.

Той, изглежда, беше съвсем наясно с мислите ми. Хвана ръката ми и я притисна до сърцето си.

— Me gustas, nibelunga! — възкликна той драматично и за сигурно преведе думите на английски: — Страстно съм влюбен в теб, нибелунга.

Той ме погледна с горещия поглед на латиноамерикански любовник, след което избухна в смях.

— Ти си убедена, че рано или късно ще трябва да ти го кажа, така че защо да не е сега.

Вместо да се ядосам, че ми се подиграват, аз се разсмях; чувството му за хумор ми беше приятно. Единствените нибелунги, които познавах, бяха от книгите на баща ми по немска митология. Зигфрид и нибелунгите. Доколкото си спомнях, те бяха дребни като джуджета магически същества, които живееха под земята.

— Нима ме наричаш джудже? — попитах аз на шега.

— Опазил ме бог! — възрази той. — Наричам те немско магическо същество.

Малко по-късно, като че ли това беше единственото, което можехме да направим, ние отидохме с колата до планините Санта Сузана на мястото, където се бяхме срещнали. И двамата не проронихме нито дума, докато седяхме на скалата с изглед към индианското гробище. Изпълнени единствено от чувство на съпричастност, ние седяхме там мълчаливо, без да забележим кога следобедът се е превърнал в нощ.

Джо КОРТЕЗ ПАРКИРА СВОЯ ПИКАП в подножието на един хълм. Заобиколи, за да ми отвори вратата и с галантен жест ми помогна да слеза. Чувствах облекчение, че най-после спряхме, макар че не можех да си обясня защо. Намирахме се сред пустошта. Бяхме тръгнали рано сутринта. Горещината на деня, равната пустиня, безмилостното слънце и прашният път бяха само бледи спомени, докато вдишвах студения, тежък нощен въздух.

Раздвижен от вятъра, въздухът се въртеше около нас като нещо осезаемо, нещо живо. Нямаше луна. А звездите, безброй и невероятно ярки, само подчертаваха колко сме сами. Под това неспокойно великолепие хълмовете и пустинята се простирала около нас почти невидими, изпълнени със сенки и сподавени звуци. Опитах се да се ориентирам по небето, но не знаех как да разпозная съзвездията.

— Гледаме на изток — прошепна Джо Кортес, като че ли бях изказала мислите си на глас.

После търпеливо се зае да ми обяснява основните съзвездия по лятното небе. Успях да запомня само звездата Вега, защото името ѝ ми напомняше един испански писател от седемнайсети век, Лопе де Вега.

Докато седяхме мълчаливо върху пикапа и гледахме небето, аз започнах да прекарвам през ума си случките от нашето пътуване.

Преди по-малко от двацет и четири часа, докато ядяхме в един японски ресторант в Лос Анджелис, той ме беше попитал, съвсем неочаквано, дали бих го придружила до Сонора за няколко дни.

— С удоволствие — бях отвърнала аз. — Семестърът свърши. Свободна съм. Кога мислиш да тръгнеш?

— Довечера! — рече той. — Всъщност, веднага след като се нахраним.

Аз се разсмях, сигурна, че поканата е била шега.

— Не мога да тръгна толкова бързо — рекох аз. — Какво ще кажеш да тръгнем утре?

— Довечера — настоя меко той, след което протегна ръка и стисна моята в официално ръкостискане.

Едва когато видях дяволитото огънче в очите му, разбрах, че с този жест не си вземаше довиждане, а скрепваше споразумение.

— Когато се вземат решения, трябва да се изпълняват незабавно — заяви той, оставяйки думите да висят във въздуха пред мен.

И двамата се втренчихме в тях, като че ли действително можехме да видим размера и формата им.

Кимнах, едва ли съзнавайки, че съм взела решение. Възможността беше там, извън мен, готова, неминуема. Не трябваше да върша каквото и да е, за да я предизвикам.

Изведнъж, с поразителна яснота, аз си спомних предишното ми пътуване до Сонора миналата година. Тялото ми се стегна от страх и стрес, когато образите — несвързани в своята последователност — се размърдаха дълбоко в мен. Събитията от това странно пътуване бяха избледнели в съзнанието ми така пълно и цялостно, че само допреди миг ми се струваше, че сякаш никога не са се случвали. Но сега събитията бяха така ясни в съзнанието ми, както и в деня, когато се случиха.

Треперейки не от студ, а от неопределим страх, аз се извърнах да погледна Джо Кортес и да му разкажа за това пътуване. Той ме гледаше втренчено със странна настоятелност; очите му бяха като тунели — дълбоки и тъмни; те погълнаха почудата ми. Но също така накараха образите от това пътуване да избледнеят. А щом образите изгубиха своя импулс, в съзнанието ми остана единствено някаква банална, празна мисъл. В онзи момент вярвах, че не мога да кажа нищо на Джо Кортес, защото истинското приключение винаги само диктува посоката си, и най-вълнуващите и паметни събития в живота ми бяха тези, в чието развитие не се бях намесвала.

— Как искаш да те наричам — Джо Кортес или Карлос Кастанеда? — попитах аз с отвратителна женска закачливост.

Загорялото му лице се набръчка в усмивка.

— Аз съм твойт другар от детството. Дай ми име. Аз ще те наричам „нибелунга“.

Не можех да измисля подходящо име.

— Има ли някаква закономерност в имената ти? — попитах аз.

— Ами... — замисли се той. — Джо Кортес е готвач, градинар, момче за всичко; един внимателен и грижовен човек. Карлос Кастанеда е човек от академичния свят, но смятам, че още не си се запознала с него.

Той ме изгледа наистина и се усмихна; имаше нещо детинско и безкрайно доверчиво в тази усмивка.

Реших да го наричам Джо Кортес.

Прекарахме нощта — в различни стаи — в един мотел в Юма, щата Аризона. След като излязохме от Лос Анджелис, аз през цялото дълго пътуване се притеснявах от мисълта как ще спим. На моменти се опасявах, че ще ми се нахвърли още преди да стигнем до мотела. В края на краищата той беше силен млад мъж, твърде самоуверен и агресивен. Нямах да се тревожа толкова, ако беше американец или европейец. Но понеже беше латиноамериканец, аз просто знаех как работи подсъзнанието му — това, че приех поканата му да прекарам няколко дни с него, означаваше, че съм готова и да легна с него.

Неговата загриженост и внимание към мен през цялото това дълго пътуване беше подробност, която пасваше идеално с мислите и очакванията ми; той подготвяше почвата.

В мотела пристигнахме късно вечерта. Той отиде да ангажира стаи, а аз останах в колата, като прекарвах през съзнанието си възможните сценарии, един от друг по-страстни.

Бях така погълната от фантазиите си, че не съм забелязала кога се е върнал. Като го чух да дрънка връзка ключове пред мен, аз подскочих на седалката и изпуснах кесията от кафява амбалажна хартия, която държах несъзнателно притисната към гърдите си. В нея бяха тоалетните ми принадлежности, които бяхме купили по пътя.

— Взех ти стая в задната част на мотела — рече той. — Далечно от магистралата.

После посочи към вратата на няколко крачки от нас и добави:

— Аз ще спя в тази, близо до пътя. Свикнал съм да спя на всякакъв шум.

Той се подсмихна на себе си и рече:

— Това бяха единствените свободни стаи. Разочарована, аз взех ключа от ръката му. Всичките ми сценарии отидоха по дяволите. Нямах да ми се удаде възможността да го отхвърля. Не че

действително исках да го направя. Въпреки това, в дъното на душата си аз исках да постигна някаква победа, независимо колко малка.

— Не виждам защо трябва да наемаме две стаи — казах аз със заучена небрежност.

Ръката ми трепереше, докато събирах тоалетните принадлежности от земята и ги пъхах обратно в кесията. Не беше за вярване това, което казах, и все пак не успях да се спра:

— Движението няма да те остави да спиш, а ти имаш нужда от сън толкова, колкото и аз.

Дори и за миг не вярвах, че някой може да спи на шума, идващ от магистралата.

Без да го поглеждам, аз слязох от колата, след което се чух да предлагам:

— Можем да спим в една и съща стая; в две легла, разбира се.

Стоях там вдървена и ужасена. Никога досега не бях правила подобно нещо, нито пък бях имала такава шизофренична реакция. Казвах неща, които не мислех. Или пък ги мислех, но не знаех какво чувствам?

Радостта му сложи край на моето объркване. Разсмя се така силно, че един прозорец светна и хората ни изкрещяха да мълчим.

— Да остана с теб в една и съща стая и да ме изнасилиш посред нощ? — рече той, задъхвайки се от смях. — Точно след като съм си взел душ. В никакъв случай!

Изчервих се толкова силно, че ушите ми пламнаха. Идеше ми да потъна в земята от срам. Това не беше предвидено в моите сценарии. Върнах се в колата и тръгнах вратата.

— Откарай ме до автобусната спирка — изсъсках му аз със сподавен гняв. — Кой ли дявол ме караше да идвам с теб? Трябва да се прегледам на психиатър.

Все още смеейки се, той отвори вратата и внимателно ме издърпа навън.

— Хайде да спим не само в една и съща стая, но и в едно и също легло — рече той.

Погледна ме стеснително.

— Моля те, нека те любя! — примоли се той, като че ли наистина го мислеше.

Втрещена, аз се откъснах от него и изкрещях:

— Не и в този живот!

— Ето — рече той. — Това е такъв яростен отказ, че не смея да настоявам.

Хвана ръката ми и я целуна. После добави:

— Ти ме отхвърли и ме постави на място ми. Край на проблемите. Ти си отмъсти.

Извърнах се настрана, готова да заплача. Огорчението ми не се дължеше на неговото нежелание да прекара нощта с мен — ако беше имал намерение да го направи, наистина нямаше да знам как да постъпя, — а на факта, че той ме познаваше по-добре, отколкото се познавах аз самата. Бях отказала да повярвам на това, което смятах, че е начин да се само поласкае. Той действително виждаше в мен. Изведнъж това ме изплаши.

Той се приближи и ме прегърна. Това беше мила, обикновена прегръдка. И както преди, вътрешният ми смут напълно изчезна, сякаш никога не е съществувал. Аз също го прегърнах и казах, най-неочаквано за мен:

— Това е най-вълнуващото приключение в живота ми.

И веднага съжалих за казаното. Думите, които се бяха откъснали от устата ми, не бяха мои. Дори не знаех какво имам предвид. Това не беше най-вълнуващото приключение в живота ми. Бях имала много вълнуващи пътувания. Бях обиколила света.

Раздразнението ми достигна своя връх, когато той ме целуна за лека нощ — нежно и бързо, както се целува дете — и на мен ми хареса, въпреки волята ми. Побутна ме надолу по алеята към моята стая.

Проклинайки себе си, аз седнах на леглото и се разплаках от безпомощност, гняв и самосъжаление. Откакто се помнех, аз винаги успях да постигна своето. Бях свикнала с това. Да съм объркана и да не знам какво искам, беше напълно ново усещане за мен и то доста неприятно.

Спах неспокойно, с дрехите, докато, рано сутринта; той почука на вратата да ме събуди.

Пътувахме цял ден, криволичейки по разни черни пътища. Както ми беше казал, Джо Кортес беше наистина грижовен човек. През цялото ни дълго пътуване той беше най-милият, най-внимателният и най-забавен спътник, за какъвто би могъл да мечтае човек. Той

угаждаше на глада и жаждата ми и ме забавляваше с песни и всевъзможни истории. Имаше невероятно плътен и въпреки това ясен, баритонов глас. И знаеше всичките ми любими песни. В репертоара му имаше сантиментални любовни песнички. От всички латиноамерикански страни, националните им химни, стари балади и дори детски стихчета.

От историите, които разказваше, ме заболяваше стомахът от смях. Беше добър разказвач и аз през цялото време го слушах в захлас. Беше роден мимик. Необичайните му имитации на всевъзможни южноамерикански акценти — включително характерния бразилски португалски — бяха повече от подражаване. Бяха магия.

— По-добре да слезем от покрива на колата — рече Джо Кортес, прекъсвайки унеса ми. — Нощем в пустинята става студено.

— Не е много безопасно тук — казах аз, като се надявах да влезем в колата и да тръгнем. С безпокойство го наблюдавах как смъква няколкото торби от колата. Беше накупил всякакви подаръци за хората, при които отивахме.

— Защо спря тук, сред тази пустош? — попитах аз.

— Задаваш най-глупавия въпрос, нибелунга — отвърна той. — Спрых тук, защото тук свършва нашето пътуване с кола.

— Нима сме пристигнали на тайнственото си местоназначение, за което не можеше да говориш? — попитах аз саркастично.

Единственото нещо, което беше помрачило очарованието на пътуването, беше отказът му да ми каже къде отиваме.

За части от секундата така му се ядосах, че бях готова да го фрасна в лицето. Мисълта, че внезапното ми раздразнение е резултат от дългия, изморителен ден, който бях прекарала, ми донесе необходимото чувство на облекчение.

— Започвам да се държа лошо, но всъщност не го искам — казах аз с весел тон, който дори на мен ми прозвуча фалшиво.

Гласът ми беше толкова напрегнат, че ясно издаваше какво ми коства да си сдържам нервите. Притесняваше ме това, че му се ядосвам толкова лесно и толкова бързо.

— Ти наистина не умееш да разговаряш — рече той с широка усмивка. — Знаеш само как да налагаш своето.

— О, виждам, че Джо Кортес си е отишъл. Пак ли възнамеряваш да започнеш да ме обиждаш, Карлос Кастанеда?

Той весело се разсмя на забележката ми, която не бях предвидила като забавна.

— Това място не е пустош — рече той. — Град Аризпе е наблизно.

— А границата с Щатите е на север — изрецитирах аз. — Чиуауа е на изток, а Лос Анджелис е някъде на северозапад оттук.

Той поклати глава пренебрежително и тръгна. Последвах го. Вървахме мълчаливо през храсталака, който повече усещах, отколкото виждах, по някаква криволичеща, тясна пътечка. Тя се разшири, когато наближихме просторно сечище, оградено от ниски мескитови дървета. Силуетите на две къщи се забелязваха в мрака. В по-голямата имаше запалени светлини. Малката къща беше на известно разстояние от нея и беше тъмна.

Отидохме до голямата къща. Белезникави нощни пеперуди кръжаха около светлината, процеждаща се от прозорците.

— Трябва да те предупредя, че хората, с които ще се запознаеш, са малко странни — прошепна ми той. — Не казвай нищо. Остави ме аз да говоря.

— Винаги казвам, каквото искам — заявих аз. — И не обичам да ми казват как да се държа. Не съм дете. Освен това, обноските ми в обществото са безупречни. Можеш да си сигурен, че няма да те изложя.

— Престани да важничиш, дявол да го вземе! — изсъска той с едва сдържан глас.

— Не се дръж с мен, като че ли съм ти жена, Карлос Кастанеда — изкрещях аз с цяло гърло, произнасяйки презимето му, както смятах, че трябва да се произнася: с тилда на буквата „ñ“, което знаех, че му е неприятно.

Но той не се ядоса. Напротив, разсмя се, както много пъти досега се беше случвало да се разсмее, когато аз очаквах да избухне от гняв. Той никога не избухва, помислих си аз, и въздъхнах унило. Този човек имаше невероятно самообладание. Изглежда нищо не можеше да го разтревожи или да го извади от равновесие. Дори когато повишаваше тон, това звучеше някакси фалшиво.

Тъкмо се канеше да почука и вратата се отвори. Черната сянка на слаб мъж се очерта на фона на светлия правоъгълник на вратата. С припряно движение на ръката той ни покани вътре. Влязохме в потънал в растения вестибюл. Бързо, като че ли се страхуваше да ни

покаже лицето си, мъжът вървеше пред нас и, без нито дума за поздрав, отвори една вътрешна врата с разхлопани стъкла.

Последвахме го по тъмния коридор и през един вътрешен двор, където някакъв млад човек, седнал в плетен стол, свиреше на китара и пееше с печален глас. Щом ни забеляза, той спря. Не отвърна на поздрава ми и отново засвири, когато ние завихме зад един ъгъл и тръгнахме по друг, също толкова тъмен коридор.

— Защо всички са толкова неучтиви? — прошепнах аз в ухото на Джо Кортес. — Сигурен ли си, че не сме сбъркали къщата?

Той се подсмихна тихо и измърмори:

— Казах ти, че са ексцентрични.

— Сигурен ли си, че познаваш тези хора? — настоях аз.

— Що за въпрос е това? — сопна ми се той тихо и все пак заплашително. — Разбира се, че ги познавам.

Бяхме стигнали до осветен вход. Зениците му блестяха.

— Тук ли ще нощуваме? — попитах неспокойно аз.

— Представа си нямам — прошепна той в ухото ми и ме целуна по бузата. — И много те моля, не задавай повече въпроси. Опитвам се да извърша почти невъзможен ход.

— Какъв ход? — прошепнах и аз.

Една внезапна мисъл ме обезпокои и развълнува едновременно. Беше породена от думата „ход“.

Изглежда, наясно с най-съкровените ми чувства, той премести торбите, които носеше, в едната си ръка, после нежно хвана моята и я целуна — докосването му разпрати приятни тръпки по цялото ми тяло — и ме преведе през прага.

Влязохме в широка, слабо осветена и оскъдно обзаведена всекидневна. Тя не се покриваше с очакванията ми за една провинциална мексиканска всекидневна. Стените и ниският таван бяха абсолютно бели; нямаше нито картини, нито каквато и да е украса по стените, която да нарушава тази белота.

До стената срещу вратата имаше широка кушетка. На нея седяха три възрастни, елегантно облечени жени. Не можех да видя ясно лицата им, но на слабата светлина те изглеждаха странно еднакви — без всъщност да си приличат — и смътно познати. Бях толкова смаяна от това, че почти не забелязах двамата души, седнали в широките кресла наблизо.

В желанието си да стигна до трите жени, аз неволно направих гигантски скок. Не бях забелязала, че тухленият под е на няколко нива. Докато се изправях, ми направи впечатление красивия ориенталски килим и жената в едно от креслата.

— Делия Флорес! — възкликнах аз. — Боже мой! Не мога да повярвам!

Докоснах я, за да се уверя, че не е плод на въображението ми.

— Какво става тук? — попитах аз вместо поздрав.

В същия момент осъзнах, че жените на кушетката бяха същите, с които се бях запознала миналата година в къщата на лечителката.

Стоях там замръзнала на място, със зяпнала уста и поразен от смайване ум. Бърза, лека усмивка изкриви тъглчетата на устните ми, когато се извърнах към беловласия старец, седящ в другото кресло.

— Мариано Аурелиано!

Гласът ми беше само един тих, треперещ шепот. Не ми беше останала и капка енергия. Извърнах се с лице към Джо Кортес и със същия немощен глас го обвиних, че ми е погостил номер. Искях да му закрещя, да го обидя, да го ударя. Но не ми беше останала сила дори да си вдигна ръката. Едва осъзнавах, че, също като мен, той стоеше закован на земята с пребледняло от учудване и объркване лице.

Мариано Аурелиано стана от креслото и тръгна към мен с широко разтворени ръце да ме прегърне.

— Колко се радвам да те видя отново! — рече той. Гласът му беше мек, а очите му силно искряха от вълнение и радост.

Повдигна ме от земята в меча прегръдка. Тялото ми беше отпуснато. Нямах никаква сила — нито желание — да отвърна на топлата му прегръдка. Не можех да отроня и дума. Той ме остави на земята и отиде да поздрави Джо Кортес със същата тази бликаща сърдечност.

Делия Флорес и приятелките ѝ дойдоха до мен. Една след друга те ме прегърнаха и ми прошепнаха нещо в ухото. Почувствах се по-добре от техните мили докосвания и нежни гласове, но не разбрах и дума от това, което ми казаха. Умът ми не беше при мен. Усещах и чувах, но не разбирах това, което усещам или чувам.

Мариано Аурелиано ме погледна втренчено и каза с ясен глас, който проби мъглата в съзнанието ми:

— Не ти е погодил номер. От самото начало ти казах, че ще те издухам към него.

— Значи ти си... — поклатих аз глава, неспособна да довърша изречението си, тъй като най-последно ме осени прозрението, че Мариано Аурелиано е човекът, за когото Джо Кортес ми беше говорил толкова много: Хуан Матус, магьосникът, който бе променил живота му.

Отворих уста да кажа нещо, но отново я затворих. Имах усещането, че съм се откъснала от собственото си тяло. Умът ми не можеше да понесе повече учудване. И тогава видях господин Флорес да изплува от сенките. Като разбрах, че това беше мъжът, който ни беше въвел, просто изгубих съзнание.

Когато се свестих, лежах на кушетката. Чувствах се невероятно отпочинала и спокойна. Чудейки се колко ли дълго съм била в несвяст, аз се изправих и вдигнах ръка да погледна часовника си.

— Беше в несвяст точно две минути и двайсет секунди — провъзгласи господин Флорес, като гледаше въображаемия часовник на ръката си.

Беше седнал на кожен диван близо до кушетката. В седнало положение той изглеждаше много по-висок, отколкото прав, защото имаше къси крака и дълго тяло.

— Колко драматично беше да припаднеш — рече той, като се премести на кушетката. — Наистина съжалявам, че те изплашихме.

Жълто-кехлибарените му очи, блестящи от смях, противоречаха на искрено загрижения му тон.

— Извинявай също и за това, че не те поздравих на вратата — рече той.

По лицето му се изписа смайване, граничещо с възторг, когато дръпна плитката ми.

— С прибрана под шапката коса и с това кожено яке те взех за момче — обясни той.

Станах и трябваше да се хвана за кушетката. Все още бях малко замаяна. Плахо се огледах около себе си. Жените вече ги нямаше в стаята, както и Джо Кортес. Мариано Аурелиано седеше в едно от креслата с поглед, закован неподвижно пред себе си. Вероятно спеше с отворени очи.

— Когато отначало ви видях да се държите за ръка — продължи господин Флорес, — си помислих да не би Чарли Спайдър да си е

сменил резбата.

Каза цялото изречение на английски. Произнасяше думите красиво и точно и с истинска наслада.

— Чарли Спайдър ли? — разсмях се аз на името и на книжовното му произношение на английски. — Кой е той?

— Нима не знаеш? — попита той с широко отворени от учудване очи.

— Не, не знам. Трябва ли?

Той се почеса по главата, объркан от моя отговор, след което попита:

— С кого се държеше за ръка?

— Карлос ми хвана ръката, докато влизахме в стаята.

— Ето, това е — рече господин Флорес, като ме гледаше с възторжено одобрение, като че ли бях разрешила невероятно трудна загадка.

После, като видя все още озадаченото ми изражение, добави:

— Карлос Кастанеда е не само Джо Кортес, но и Чарли Спайдър също.

— Чарли Спайдър^[1] — прошепнах аз. — Много приятно име.

От трите му имена това ми хареса най-много, без съмнение защото страшно обичах паяците. Те съвсем не ме плашеха, дори големите, тропически паяци. Ъглите на апартамента ми винаги биваха замрежени с паяжини. Всеки път, когато чистех, сърце не ми даваше да разруша тези ефирни плетеници.

— Защо пък „Чарли Спайдър“? — попитах аз с любопитство.

— Различни имена за различни ситуации — изрецитира отговора господин Флорес, като че ли беше лозунг. — Човекът, който ще ти обясни всички тези неща, е Мариано Аурелиано.

— Мариано Аурелиано не се ли нарича още и Хуан Матус? — попитах аз.

Господин Флорес енергично кимна.

— Точно така — рече той с широка, радостна усмивка. — Той също има различни имена за различните ситуации.

— А вие, господин Флорес? Вие също ли имате различни имена?

— Флорес е единственото ми име. Хенаро Флорес. Тонът му беше, като че ли флиртуваше. Наведе се към мен и с характерен шепот предложи:

— Можеш да ме наричаш Хенарито.

Неволно поклатих глава. Имаше нещо в него, което ме плашеше повече от Мариано Аурелиано. С разсъждения не можех да реша какво беше това, което ме караше да се чувствам така. Външно господин Флорес изглеждаше много по-достъпен от другия мъж. Беше като дете — игрив, закачлив, предразполагащ. И въпреки това, не се чувствах спокойна с него.

— Имам само едно име — прекъсна мислите ми господин Флорес — защото не съм нагуал.

— И какво означава „нагуал“?

— А, това вече е ужасно трудно да се обясни. Усмихна се подкупващо.

— Само Мариано Аурелиано или Изидоро Балтазар могат да го обяснят.

— Кой е Изидоро Балтазар? — попитах аз.

— Изидоро Балтазар е новият нагуал — отвърна той.

— Не ми казвайте повече, моля ви — рекох раздразнено аз.

Сложих ръка на челото си и отново седнах на кушетката.

— Обърквате ме, господин Флорес, а аз все още съм малко слаба.

Погледнах го умолително и попитах:

— Къде е Карлос?

— Чарли Спайдър в момента плете някакъв паешки сън — рече господин Флорес.

Той произнесе цялото изречение на своя отчетлив английски, след което доволно се изсмя, като че ли се наслаждаваше на някаква невероятно остроумна шега. После хвърли весел поглед към Мариано Аурелиано, който продължаваше да гледа втренчено стената, след това към мен, после пак към приятеля си. Изглежда долови нарастващото ми безпокойство, защото сви безпомощно рамене, вдигна примирено ръце и рече:

— Карлос, известен също като Изидоро Балтазар, отиде да посети...

— Той е заминал?!

Писъкът ми накара Мариано Аурелиано да извърне глава към мен. Бях по-шокирана от факта, че съм оставена сама с двамата старци, отколкото от това, че Карлос Кастанеда има още едно име и че е новият нагуал, каквото и да означаваше това.

Мариано Аурелиано стана от креслото, направи дълбок поклон и като протегна ръка да ми помогне да се задържа изправена, рече:

— Какво по-голямо щастие и награда за двама старци от това да те пазят, докато се събудиш от сънищата си?

Пленителната му усмивка и старомодна вежливост бяха неустойими. Моментално се отпуснах.

— Не мога да се сетя за нищо по-приятно — весело се съгласих аз и го оставих да ме поведе по коридора към ярко осветена трапезария и до овалната махагонова маса в дъното ѝ.

След което той галантно ми издърпа стола, изчака да се настаня удобно и каза, че все още не е късно за вечеря и че сам ще отиде до кухнята да ми донесе нещо вкусно за ядене. Предложението ми да му помогна беше любезно отхвърлено.

Господин Флорес, вместо да върви до масата, се запремята на циганско колело през стаята, преценявайки разстоянието толкова точно, че се приземи само на няколко сантиметра от масата. С усмивка на уста той се настани до мен. По лицето му нямаше и следа от умора; дори не се беше задъхал.

— Макар да не признаваш, че си акробат, аз смятам, че ти и приятелите ти сте участници в някакъв магически спектакъл — казах аз.

Господин Флорес отскочи от стола си с пакостливо изражение на лицето.

— Абсолютно си права. Ние сме част от магически спектакъл! — възкликна той, като се пресегна към една от двете пръстени кани, поставени на дългия бюфет. Наля ми чаша горещ шоколад.

— Ако го комбинираш със сирене, става чудесно ядене — рече той и ми отрязва парче сирене „Manchego“.

Комбинацията наистина беше превъзходна.

Искаше ми се допълнително, но той не ми предложи. Смятах, че само една чаша и то наполовина пълна, не е достатъчно. Винаги съм обичала шоколад и можех да изям огромни количества без да ми стане нещо. Бях сигурна, че ако се концентрирам върху желанието си да получа допълнително, той ще се почувства длъжен да ми налее още една чаша, без да е необходимо да го моля за това. Когато бях дете и страшно много исках нещо, този метод винаги успяваше.

Преглъщайки слюнката си, аз го наблюдавах как взема още две чаши и чинийки от високия китайски бюфет. Забелязах, че между кристалните чаши, порцелановите съдове и сребърните прибори на лавиците, имаше и една странна сбирка от глинени фигурки от времето преди испанското нашествие и пластмасови праисторически чудовища.

— Това е къщата на магьосниците — рече господин Флорес поверително, като че ли да обясни несъответствието в съдържанието на китайския бюфет.

— Жените на Мариано Аурелиано ли? — попитах аз дръзко.

Вместо да ми отговори, той ми направи знак да се обърна. Мариано Аурелиано стоеше точно зад мен.

— Същите — рече той весело, докато поставяше порцеланов супник на масата. — Същите магьосници, които приготвиха този вкусен обяд.

Използвайки сребърен черпак, той ми сипа една чиния и ме подкани да си сложа резенче лимон и авокадо.

Послушах го, след което на няколко глътки си свърших супата. Изядох няколко чинии, докато утоля глада си и се почувствам сита. Седяхме около масата дълго време. Супата ми се отрази невероятно успокояващо. Чувствах се добре. Нещо у мен, което обикновено биваше много наежено, сега беше изключено. Цялото ми същество, и тялото и духа, беше благодарно, че неми се налагаше да използвам енергия, за да се защитавам.

Кимайки с глава, като че ли мълчаливо потвърждаваше всяка една от мислите ми, Мариано Аурелиано ме наблюдаваше с проникателни, весели очи.

Тъкмо щях да се обърна към него като Хуан Матус, когато той, предугаждайки намерението ми, рече:

— Хуан Матус съм за Изидоро Балтазар. За теб аз съм нагуалът Мариано Аурелиано.

И като се усмихваше, той се наведе към мен и ми прошепна поверително:

— Човекът, който те докара тук, е новият нагуал, нагуалът Изидоро Балтазар. Това е името, което трябва да използваш, когато говориш с него или за него.

— В момента не си нито съвсем заспала, нито съвсем будна — продължи да обяснява Мариано Аурелиано, — така че ще можеш да

разбереш и да запомниш всичко, което ти казваме.

И като видя, че се каня да го прекъсна, строго добави:

— И, още нещо, тази вечер няма да задаваш глупави въпроси.

Тръпки ме полазиха, но не толкова от тона му, колкото от някакъв вид сила, някаква острота, която излъчваше. Тя парализира езика ми; главата ми обаче, по своя собствена инициатива, кимна в знак на съгласие.

— Трябва да я провериш — напомни господин Флорес на приятеля си.

И, с определено зло пламъче в очите, добави:

— Или, още по-добре, остави ме аз да я проверя.

Мариано Аурелиано замълча; една дълга, целенасочена пауза, изпълнена с най-зловещи възможности, и ме изгледа критично, като че ли чертите ми можеха да му помогнат да разгадае някаква важна тайна.

Хипнотизирана от острия му, пронизателен поглед, аз дори не мигах.

Той кимна дълбокомислено и господин Флорес ме попита с дълбок, тежък глас:

— Влюбена ли си в Изидоро Балтазар?

Проклетата да съм, ако не казах „да“ с механичен, равнодушен глас.

Господин Флорес се приближи до мен, докато главите ни почти се докоснаха, и прошепна, сподавяйки смеха си:

— Наистина ли си лудо, лудо влюбена в него? Отново казах „да“ и двамата мъже избухнаха в неистов смях. Звукът от техния смях, който подскачаше из стаята като пинг-понг, най-последно наруши подобното на транс състояние, в което бях. Аз се улових за звука и се измъкнах от магията.

— Какво, по дяволите, е това? — изкрещях аз с все сила, Стреснати, и двамата мъже скочиха от столовете си.

Погледнаха ме, после се спогледаха един друг и отново се запревиваха от смях. Колкото по-цветисто ги обиждах, толкова по-весело им ставаше. Имаше нещо толкова заразително в смеха им, че не ми оставаше друго, освен и аз да се ухия глупаво.

Веднага след като всички се успокоихме, Мариано Аурелиано и господин Флорес ме засипаха с въпроси. Най-много ги интересуваха кога и как съм се запознала с Изидоро Балтазар. Всяка дребна, нелепа

подробност им доставяше невероятна радост. Докато започнах да повтарям историята за четвърти или пети път, аз или я бях подобрила и разширила с всяко разказване, или си бях спомнила подробности, за които не бях си и помисляла, че мога да запомня.

— Изидоро Балтазар е видял в теб и в цялата ситуация — отсъди Мариано Аурелиано, когато най-сетне свърших разказа си. — Но все още не умее да вижда достатъчно добре. Дори не е схванал, че аз съм те пратил при него. Изглежда ме дяволито и се поправи:

— Всъщност не аз те изпратих при него, а духът. Духът ме избра за посредник и аз те издухах към него, когато беше най-силна, в разгара на твоето будно сънуване.

Говореше отпуснато, почти равнодушно; само очите му издаваха колко важно беше това, което казва.

— Може би твоята сила за будно сънуване е причината Изидоро Балтазар да не разбере коя си, макар да е виждал. Макар духът да му го е показал още първия път, когато те е видял. Светлинките в мъглата са най-красноречивия знак. Колко глупаво от негова страна да не види очевидното.

Той леко се подсмихна и аз кимнах в съгласие, без да знам с какво се съгласявам.

— Това идва да покаже, че да си магьосник не е кой знае какво — продължи той. — Изидоро Балтазар е магьосник. Виж, да си човек на познанието е друго нещо. За да го постигнат, на магьосниците понякога им се налага да чакат цял живот.

— Каква е разликата? — попитах аз.

— Човекът на познанието е водач — обясни той с тих, леко загадъчен глас. — Магьосниците имаме нужда от водачи, за да ни водят към непознатото и през него. Водачите се познават по делата. Водачите нямат цена на главите си, което ще рече, че не можеш да ги купиш, да ги подкупиш, да ги подмамиш или да ги заблудиш.

Той се намести по-удобно в стола си и продължи с това, че всички членове на групата му си били поставили за задача да проучат водачите през вековете, за да видят дали някой от тях отговаря на изискванията.

— Намерихте ли такива? — попитах аз.

— Няколко — призна той. — Тези, които намерихме, биха могли да бъдат нагуали.

Той постави показалец на устните ми и добави:

— Следователно, нагуалите са естествени водачи, хора, притежаващи огромна енергия, които стават магьосници, като прибавят още една точка в репертоара си: непознатото. И ако тези магьосници успеят да станат хора на познанието, тогава на практика техните възможности са безгранични.

— Могат ли жените... — той не ме остави да довърша.

— Жените, както ще разбереш един ден, могат да вършат безкрайно по-сложни неща от това — потвърди той.

— Имаше ли усещането, че Изидоро Балтазар ти напомня на някой твой познат или че си го срещала и преди? — намеси се господин Флорес.

— Ами... — започнах аз — с него се чувствах много свободно. Имах усещането, че съм го познавала цял живот. Може би ми е напомнял на някой забравен приятел от детството.

— Значи наистина не си спомняш да си го срещала преди? — вметна господин Флорес.

— В къщата на Есперанса ли имаш предвид? — попитах аз, като се чудех възможно ли е да съм го видяла в къщата на лечителката и да не си спомням.

Той поклати разочаровано глава. После, явно незаинтересуван повече от моя отговор, ме попита дали съм видяла някой да ни маха, докато сме пътували насам.

— Не — казах аз. — Не видях никой да ни маха.

— Пак си помисли — настоя той.

Казах на двамата мъже, че след Юма, вместо да тръгнем на изток към Ногалес по магистрала № 8, което беше най-логичният маршрут, Изидоро Балтазар се насочи на юг в Мексико, после на изток през Ел Гран Дизьерто, после пак на север в САЩ през Сонойта, до Ахо, щата Аризона, и отново в Мексико до Каборка, където обядвахме с много вкусен телешки език в зелен сос от чили.

— След като се качих в колата с пълен стомах, не обръщах много внимание на пътя — признах аз. — Знам, че минахме през Санта Ана и после отново се насочихме на север до Кананеа и после пак на юг. Доста заплетено беше.

— Не си ли спомняш да си видяла някого на пътя? — не отстъпваше господин Флорес. — Някой, който да ти маха?

Стиснах очи, опитвайки се да си представя някой, който ми маха. Но спомените ми от пътуването бяха истории, песни и физическо изтощение. И тогава, тъкмо когато щях да си отворя очите, ми се мярна образът на мъж. Казах им, че смътно си спомням някакъв млад мъж на изхода на едно от тези многобройни градчета, който, според мен, чакаше на автостоп.

— Може и да ни е махнал — казах аз, — но не съм сигурна.

И двамата мъже се разсмяха като деца, които едва се сдържат да не издадат някаква своя тайна.

— Изидоро Балтазар не е бил много сигурен дали ще ни намери — отбеляза весело Мариано Аурелиано. — Затова е следвал този странен маршрут. Следвал е воинската пътека, койтоската диря.

— Защо да не е бил сигурен, че ще ви намери? — прекъснах го аз.

— Не е знаел дали ще ни намери, докато не е видял младия мъж да му маха — обясни Мариано Аурелиано. — Този млад мъж е часовей от другия свят. Неговото махане е било знак за вас, че можете да продължите нататък. Изидоро Балтазар е трябвало още тогава да разбере коя си всъщност, но той е като теб — изключително предпазлив, а когато не е предпазлив е изключително припрян и неспокоен.

Той спря за момент да даде време на думите да попият в съзнанието ми и добави многозначително:

— Да се луташ между тези две точки е най-сигурният начин да „изпуснеш влака“. Предпазливостта заслепява точно толкова, колкото и припряността.

— Не мога да схвана логиката на всичко това — измърморих уморено аз.

Мариано Аурелиано ме осветли:

— Винаги когато Изидоро Балтазар ни води гост, той трябва да види сигнала на часовей, преди да продължи пътуването си.

— Веднъж беше взел едно момиче, в което беше влюбен — подсмихна се господин Флорес, притваряйки очи, като че ли унесен от собствения си спомен за момичето. — Високо, чернокоeso момиче. Спортна фигура. Широки ходила. Хубаво лице. Няколко пъти обиколи Калифорнийския залив, но часовейта така и не го пусна да мине.

— Да не би да искаш да кажеш, че води тук приятелките си? — попитах аз с мрачно любопитство. — Колко ви е довел досега?

— Доста — рече господин Флорес искрено. — Но го е правел, разбира се, изцяло по своя инициатива. Твоят случай е друг. Ти не си му приятелка; ти просто се връщаш. Изидоро Балтазар едва не умря, като разбра колко е бил глупав да не забележи всичките знаци на духа. Той беше просто твоят шофьор. Ние те чакахме.

— Какво щеше да стане, ако часовоят не беше там? — попитах аз.

— Това, което винаги става, когато Изидоро Балтазар идва с компания — отвърна Мариано Аурелиано. — Нямаше да ни намери, защото не зависи от него да избира кого да доведе в света на магьосниците.

Гласът му беше примамливо мек, когато добави:

— Само онези, посочени от духа, могат да почукат на нашата врата, след като са били доведени от един от нас.

Понечих да го прекъсна, но си спомних предупреждението му да не задавам глупави въпроси и бързо притиснах с ръка устата си.

Усмивайки се одобрително, Мариано Аурелиано продължи, като каза, че в моя случай Делия ме била довела в техния свят.

— Тя е една от двете колони, така да се каже, подпиращи вратата към нашия свят. Другата е Клара. Скоро ще се запознаеш и с нея.

В очите и гласа му имаше неподправен възторг, когато каза:

— Делия пресече границата просто за да те доведе вкъщи. Границата е действителен факт, но магьосниците я използват символично. Ти беше от другата страна и трябваше да бъдеш доведена тук, от тази страна. Оттатък, от другата страна, е ежедневието; тук, от тази страна, е светът на магьосниците.

— Делия те въведе много плавно, като истинска професионалиста — подчерта той. — Това беше безупречен ход, който ще оценяваш все повече с течение на времето.

Мариано Аурелиано се понадигна от стола си и се пресегна към порцелановата фруктиера на бюфета. Постави я пред мен.

— Вземи си. Много са вкусни — предложи ми той. Очарована, аз се загледах в месестите сушени кайсии в изрисувания на ръка съд, след което си взех една. Бяха повече от чудесни. Напъхах още три в устата си. Господин Флорес ми намигна.

— Хайде — подкани ме той. — Напъхай ги всичките в устата си, преди да сме взели фруктиерата.

Изчервих се и опитах да се извиня с пълна с кайсии уста.

— Не се извинявай! — възкликна Мариано Аурелиано. — Бъди такава, каквато си, но се контролирай. Ако искаш да изядеш всичките кайсии, тогава хайде, изяж ги и да приключим въпроса. Това, което никога не бива да вършиш обаче, е да ги изядеш и след това да съжаляваш, че си го направила.

— Добре, ще ги изям — казах аз и това ги разсмя.

— Знаеш ли, че си се срещала с Изидоро Балтазар миналата година? — рече господин Флорес, който така опасно се клатеше на двата крака на своя стол, че се опасявах да не падне назад и да разбие главата си в китайския бюфет.

Дяволито огънче на задоволство припламна в очите му, като започна да си тананика известна готварска песничка. Вместо думите, които вървяха с мелодията, той римуваше разни стихчета, които разказваха историята на Изидоро Балтазар, известен готвач в Тусон. Готвач, който никога не губел самообладание, дори когато го обвинят, че слага мъртви хлебарки в храната.

— О! — възкликнах аз. — Готвачът! Готвачът в кафенето е бил Изидоро Балтазар! Но това не може да е истина — измънках аз. — Не мисля, че той би ...

Спрях насред изречението.

Гледах втренчено Мариано Аурелиано, надявайки се да открия нещо в лицето му, в орловия му нос, в проникателните му очи. Неволно се разтреперах, като че ли внезапно са ме побили тръпки. Имаше нещо диво в студените му очи.

— Да? — подтикна ме той. — Не мислиш, че той би... — и с движение на главата ме подкани да си довърша изречението.

Щях да кажа просто, че не мисля, че Изидоро Балтазар би ме излъгал така безцеремонно. Но някакси не можех да го кажа.

Очите на Мариано Аурелиано станаха още по-твърди, но аз бях твърде разстроена, твърде изпълнена със самосъжаление, за да се почувствам изплашена.

— Значи сте ми скроили номер, все пак — най-сетне изтърсих аз, като го погледнах сърдито. — Изидоро Балтазар е знаел през цялото време коя съм. Всичко това е една игра.

— Всичко това е една игра — съгласи се с готовност Мариано Аурелиано. — Една прекрасна игра, обаче. Единствената игра, която си заслужава да се играе.

Той спря за момент, като че ли да ми даде време да се оплача още малко. Но преди да успее да го направя, той ми напомни за перуката, която бе нахлузил на главата ми.

— Ако ти не си познала Изидоро Балтазар, който при това не беше дегизиран, кое те кара да мислиш, че той те е познал, когато вече не изглеждаш като пудел?

Мариано Аурелиано не сваляше поглед от мен. Очите му бяха загубили своята твърдост; сега те бяха тъжни, уморени.

— Не сме ти скроили номер. Не сме се опитвали дори да те примаим. Не че не бих пристъпил и към това, ако сметнех за необходимо — отбеляза гой с тих, мек глас.

— От самото начало ти казах кое какво е. Ти беше свидетел на изумителни събития и въпреки това не си ги забелязала. Както повечето хора, ти свързваш магьосничеството със странно поведение, ритуали, опии, заклинания.

Той се наведе още повече към мен, сниши гласа си до едва доловим шепот и добави, че истинското магьосничество е едно изкусно и деликатно манипулиране с възприятието.

— Истинското магьосничество — вметна господин Флорес — не позволява човешка намеса.

— Но Мариано Аурелиано твърди, че ме е издухал към Изидоро Балтазар — побързах да изтъкна аз. — Нима това не е вмешателство?

— Аз съм нагуал — рече Мариано Аурелиано простиичко. — Аз съм нагуалът Мариано Аурелиано и фактът, че съм нагуалът, ми дава възможност да манипулирам с възприятието.

Много внимателно го слушах какво казва, но си нямах ни най-малка представа какво има предвид под „манипулиране с възприятието“. От чиста нервност аз се пресегнах за последната сушена кайсия във фруктиерата.

— Ще ти стане лошо — рече господин Флорес. — Толкова си дребничка, а пък си толкова ненасит... ненагледна.

Мариано Аурелиано застана зад мен и така тупна гърба ми, че се задавих и изкашлях последната кайсия, която все още беше в устата ми.

[1] Спайдър — паяк (англ.) — Бел. пр. ↑

От ТОЗИ МОМЕНТ НЕЩО ми се губи в последователността на събитията, както ги помня. Не знам какво се е случило след това. Може би съм заспала без да го осъзнавам или пък ударът, който Мариано Аурелиано упражни върху гърба ми, е бил толкова силен, че съм припаднала.

Когато отново се свестих, лежах върху някаква рогозка на пода. Отворих очи и веднага ме поразя ярката светлина около мен. Изглежда стаята беше окъпана в слънчеви лъчи. Премигнах няколко пъти, като се чудех дали не се е случило нещо с очите ми; не можех да ги фокусирам.

— Господин Аурелиано! — извиках аз. — Нещо става с очите ми.

Опитах се да се изправя, но не можах.

До мен стоеше някой, но не беше нито Мариано Аурелиано, нито господин Флорес; беше някаква жена. Тя се бе надвесила над мен, препречвайки пътя на светлината, така да се каже. Черната ѝ коса беше разпусната свободно по раменете ѝ; имаше кръгло лице и внушителен бюст. Отново се опитах да стана. Тя не ме докосваше, но въпреки това знаех, че някакси ме държи легнала.

— Не го наричай господин Аурелиано — рече тя. — Нито пък Мариано. Това е доста непочтително от твоя страна. Наричай го „нагуал“, а когато говориш за него, го наричай „нагуалът Мариано Аурелиано“. Той обича да го наричат с пълното му име.

Гласът ѝ беше мелодичен. Харесах я. Усетих прилив на сили. Искях да я попитам защо ми говори тези глупости, че съм била непочтителна. Бях чувала Делия и останалите да го наричат с всякакви галени имена и да се суетят около него, като че ли е любимата им кукла, И на него определено му харесваше. Но не можех да си спомня кога и къде съм била свидетел на това.

— Разбираш ли ме? — попита ме жената.

Исках да кажа „да“, но нямах глас. Опитах да си отворя устата и да кажа нещо, но напразно. Когато отново ме попита дали съм разбрала, можах само да кимна.

Тя ми подаде ръка да се изправя. Но още преди да ме докосне, аз вече бях на крака, като че ли желанието ми да се изправя беше заместило действителния контакт с ръката ѝ и ме беше издърпало до изправено положение преди тя да го направи.

Изумена от случилото се, аз исках да я попитам как беше станало всичко това, но едва се държах на краката си. А що се отнася до говоренето, думите просто отказваха да излязат от устата ми.

Тя ме погали по косата няколко пъти. Очевидно напълно съзнаваше състоянието ми. Усмихна се мило и рече: ■ — Ти сънуваш.

Не я чух да го казва, но знаех, че думите ѝ минаха направо от нейното съзнание в моето. Тя кимна и потвърди, че наистина чувам мислите ѝ, както и тя моите. Увери ме, че е като плод на въображението ми и все пак може да действа с мен или върху мен.

— Сега внимавай! — нареди ми тя. — Аз не си мърдам устните и въпреки това ти говоря. Направи същото.

Устата ѝ въобще не помръдна. Чудейки се дали бих усетила някакво движение на устните ѝ, докато безмълвно изговаряше думите, аз протегнах ръка да докосна с пръсти устата ѝ. Всъщност тя беше много хубава, но заплашителна. Хвана ръката ми и я допря до своите усмихващи се устни. Не усетих нищо.

— Как мога да говоря без да си движа устните? — помислих аз.

— Имаш дупка между краката — рече тя направо в съзнанието ми. — Насочи вниманието си към нея. „Котенцето“ говори.

Тази забележка дръпна някаква забавна струна в мен. Разсмях се така силно, че дъхът ми спря и отново ми причерня.

Жената ме разтърси да се събудя. Все още бях на същата рогозка на пода, но този път твърда възглавница подпираше гърба ми. Премигнах и се разкърших, след което поех дълбоко въздух и я погледнах. Тя седеше на пода до мен.

— По принцип не припадам често — казах аз и се изненадах, че мога да произнасям думите.

Звукът от собствения ми глас беше така успокояващ, че аз се разсмях силно и няколко пъти повторих същото изречение.

— Знам, знам — успокой ме тя. — Не се безпокой, все още не си съвсем будна. Аз съм Клара. Вече сме се виждали при Есперанса.

Би трябвало да ѝ възразя или да я попитам какво има предвид. Но вместо това, без да се съмнявам нито за миг, аз приех, че съм все още заспала и че вече сме се срещали при Есперанса.

В съзнанието ми бавно започнаха да изплуват спомени, неясни мисли, образи на хора и места. Една ясна мисъл се откри на фона на останалите. Бях сънувала веднъж, че се срещам с нея. Беше сън. Следователно никога не бях мислила за това като за реалност. В момента, в който се улових за тази мисъл, аз си спомних Клара.

— Разбира се, че сме се срещали — казах ликуващо аз. — Но се срещнахме в един сън; значи ти не си истинска. Сигурно в момента сънувам и затова мога да си те спомня.

Въздъхнах, довольна, че всичко може да се обясни толкова лесно, и се отпуснах на твърдата възглавница. Още един ясен спомен за един сън изникна в съзнанието ми. Не можех да си спомня кога точно съм сънувала този сън, но го помнех така ясно, сякаш случилото се в него действително беше станало; в този сън Делия ме беше представила на Клара. Тя беше описала Клара като най-общителната от жените-сънувачи.

— Някои от приятелите ѝ дори я обожават — ми беше доверила Делия.

Жената, представена ми като Клара в този сън, беше доста висока, силна и закръглена. Тя ме бе огледала щателно, както човек оглежда представител на непознат вид, с внимателни очи и неспокойна усмивка. И все пак, въпреки обстояния ѝ оглед, аз я бях харесала безмерно. Имаше зелени умозрителни и усмихнати очи. Това, което най-ясно си спомнях от напрегнатата ѝ бдителност беше, че ме бе огледала с немигация поглед на котка.

— Знам, че това е просто сън, Клара — повторих аз, като че ли имах нужда сама да се уверя.

— Не. Това не е просто сън, а един особен сън — възрази ми убедено тя. — Погрешно е да храниш такива мисли. Мислите притежават сила; внимавай с тях.

— Ти не си истинска, Клара — настоях аз с напрегнат, почти истеричен глас. — Ти си един сън. Затова не мога да си те спомня, когато съм будна.

Упоритата ми настойчивост разсмя Клара.

— Ти никога не си се опитвала да ме запомниш — обясни накрая тя. — Няма смисъл да го правиш, няма причина. Ние, жените, сме изключително практични. И това е нашият голям недостатък или пък предимство.

Тъкмо щях да я попитам какъв е практическият смисъл да си я спомням сега, тя предугади въпроса ми и рече:

— Тъй като съм пред теб, ти трябва да си ме спомниш. И го правиш.

Тя се наведе още по-ниско, заби котешките си очи в мен и добави:

— И вече няма да ме забравиш. Магьосниците, които ме отгледаха, ми казаха, че жените имат нужда от два пъти от каквото и да било, за да го затвърдят. Два пъти да видят нещо, два пъти да прочетат, два пъти да се сбият и така нататък. С теб вече сме се срещнали два пъти. Сега вече аз съм солидна и истинска.

За да докаже колко е истинска, тя запретна ръкавите на блузата си и сви своите бицепси.

— Пипни ги — подкани ме тя.

Подсмихвайки се, аз ги пипнах. Наистина имаше стегнати, ясно очертани мускули. И бяха съвсем истински. Накара ме да докосна също и мускулите на бедрото и прасеца ѝ.

— Ако това е особен сън — казах аз предпазливо, — какво да правя аз в него?

— Каквото пожелаеш — рече тя. — Засега се справяш чудесно. Макар че аз не мога да те водя, защото не съм твоята учителка по сънуване. Аз съм просто една дебела магьосница, която всъщност се грижи за останалите магьосници. Партньорката ми, Делия, беше тази, която те доведе в света на магьосниците, също като акушерка. Но не тя те откри, а Флоринда.

— Коя е Флоринда? — изкисках се нервно и неудържимо аз. — И кога ме е открила?

— Флоринда е една от магьосниците — рече Клара небрежно, след което също се захили. — Ти я познаваш. Тя е тази, която те взе в съня си в къщата на Есперанса. Спомняш ли си пикника?

— А — въздъхнах аз с разбиране. — Имаш предвид високата жена с дрезгавия глас ли?

Засиях. Винаги съм се възхищавала от високи жени.

— Да, високата жена с дрезгавия глас — потвърди Клара. — Тя те откри преди няколко години на едно парти, където сте били с приятеля ти. Богата официална вечеря в Хюстън, щата Тексас, в къщата на някакъв петролен магнат.

— И какво ще прави една магьосница на парти в къщата на петролен магнат? — попитах аз.

И едва тогава осъзнах напълно изказването ѝ. Макар че не си спомнях да съм видяла Флоринда, аз със сигурност си спомнях партито. Бях отишла с един приятел, който бе летял от Лос Анджелис с частния си самолет специално, за да присъства на партито, и се бе върнал на другия ден обратно. Аз му бях преводачка, тъй като на партито имаше няколко мексикански бизнесмени, които не говореха английски.

— Исусе Христе! — възкликнах аз, затаила дъх. — Какъв странен обрат на събитията.

С най-големи подробности описах на Клара въпросното парти. Това беше първото ми ходене в Тексас. Подобно почитателка на филмови звезди, която най-сетне е попаднала сред своите любимци, аз гледах мъжете в захлас, нежно и влюбено. Не защото бяха кой знае колко красиви, а защото ми изглеждаха толкова чуждоземни и странни със своите меки шапки, костюми в пастелни тонове и каубойски ботуши. Домакинът бе наел професионални артисти и певци да забавляват гостите му. Те бяха разиграли вариететно шоу, достойно за Лас Вегас, в един нощен клуб с формата на пещера, построен специално за случая. Той кънтеше от силна музика и се озаряваше от мигащи светлини. А храната беше превъзходна.

— Но защо Флоринда ще присъства на такова парти? — попитах аз.

— Светът на магьосниците е най-странното нещо, което можеш да си представиш — рече Клара вместо отговор.

Тя скочи, като акробат, от седнало положение в изправено, без да използва ръцете си. Закрачи из стаята напред-назад пред рогозката, на която седях. Изглеждаше страшна с тази дълга тъмна пола, каубойско дънково яке с многоцветна бродерия на гърба и здрави каубойски ботуши. Австралийската шапка, нахлупена ниско над челото ѝ, като че

да я предпазва от обедното слънце, завършваше този ексцентричен, необичаен външен вид.

— Какво ще кажеш за облеклото ми? — попита тя, като застана пред мен като манекен.

Лицето ѝ сияеше.

— Чудесно е — отвърнах енергично аз. Тя действително имаше усета, увереността да изглежда добре в каквито и да е дрехи. — Изглеждаш наистина страхотно.

Тя коленичи на рогозката до мен и поверително ми прошепна:

— Делия сигурно е позеленяла от завист. Ние сме в постоянно съревнование коя ще се облече по-налудничаво. Премияната трябва да е странна, без да е глупава.

Тя замълча за момент, като ме оглеждаше от главата до петите.

— Можеш и ти да се съревноваваш — предложи тя. — Искаш ли да се включиш в нашата игра?

Аз енергично кимнах и тя ми каза какви са правилата.

— Облеклото трябва да е оригинално, практично, на ниска цена и да не подчертава формите — избърбори весело тя.

После стана, завъртя се още няколко пъти из стаята и, смеейки се, се приземи до мен.

— Флоринда смята, че трябва да те насърча да участваш — рече тя. — Тя твърди, че на въпросното парти е открила, че имаш нюх към абсолютно практичното облекло.

Едва довърши изречението си, защото се задави от смях.

— Флоринда разговаряла ли е с мен там? — попитах аз и я погледнах крадешком, чудейки се дали ще ми каже онези подробности, които пропуснах в разказа си, тъй като бяха информация, която не възнамерявах да дам.

Клара поклати глава и разсеяно ми се усмихна, с което искаше да каже, че не е необходимо да задавам повече въпроси за партито.

— А как стана така, че Делия беше на кръщенето в Ногалес, Аризона? — попитах аз, прехвърляйки разговора към събитията от другото парти.

— Флоринда я изпрати там — призна Клара, като прибираше всичката си свободна коса под шапката. — Намъкнала се на партито, като каза, че е с теб.

— Чакай малко! — прекъснах я аз. — Това не е сън. Какво се опитваш да направиш с мен?

— Опитвам се да те инструктирам — настоя Клара без да променя равния си тон.

Говореше гладко, почти небрежно. Като че ли не я интересуваше какво влияние оказват думите ѝ върху мен. И все пак ме наблюдаваше внимателно, когато добави:

— Това е сън и ние определено разговаряме в твоя сън, защото аз също сънувам твоя сън.

Фактът, че странните ѝ изявления бяха достатъчни, за да се успокоя, беше доказателство, че сънувам. Умът ми се отпусна; стана сънлив и способен да приеме ситуацията. Чух се да говоря — един глас, откъснат от волята ми.

— Няма начин Флоринда да е знаела за пътуването ми до Ногалес — казах аз. — Приех поканата на приятелката ми в последния момент.

— Знаех си, че няма да го разбереш — въздъхна Клара. После, като ме гледаше в очите и внимателно претегляше думите си, заяви:

— Флоринда е твоя майка повече от всяка друга, която някога си имала.

Твърдението ѝ ми се стори абсурдно, но не можех да отроня и дума.

— Флоринда те чувства — продължи Клара и с дяволито огънче в очите добави: — Използва радиокompас. Винаги знае къде си.

— Какъв радиокompас? — попитах аз, като изведнъж контролирах цялото си съзнание.

Мисълта, че някой може да знае винаги къде съм и какво правя, ме изпълни с ужас.

— Нейните чувства към теб са нейният радиокompас — рече Клара с една красива простота и с толкова мек и мелодичен глас, че мрачните ми опасения на часа се изпариха.

— Какви чувства към мен, Клара?

— Кой знае, детето ми? — рече замислено тя. После сви колене, обгърна ги с ръце и подпря брадичката си на тях. — Никога не съм имала такава дъщеря.

Както ми беше забавно, изведнъж пак ме обзеха опасения. Типично в мой стил, започнах да мисля и да преценявам какъв ли е

скритият смисъл в думите на Клара. И точно рационалните ми размишления отново събудиха съмненията ми. Това не можеше да е сън. Бях будна; и бях твърде съсредоточена, за да е обратното.

Като се плъзнах надолу по възглавницата, подпиреща гърба ми, аз притворих очи. Продължих да наблюдавам Клара през миглите си, като се чудех дали образът ѝ бавно ще избледнее, както избледняват хората и сцените в сънищата. Но тя не избледня. Моментално се почувствах спокойна и уверена, че съм будна, а също и Клара.

— Не, не сме будни — възрази ми тя, отново натрапвайки се в мислите ми.

— Но аз мога да говоря — казах аз, за да докажа състоянието си на пълно съзнание.

— Голяма работа! — изсмя се тя. — Сега ще направя нещо, което ще те събуди, така че ще можеш да продължиш разговора вече действително будна.

Произнесе последната дума много внимателно, като я провлачи прекомерно.

— Чакай, чакай, Клара — примолих се аз. — Дай ми малко време да се адаптирам към всичко това.

Предпочитах моята несигурност пред това, което би могла да ми направи.

Глуха към молбата ми, Клара стана и се пресегна за каната с вода, оставена на една ниска масичка наблизо. Все още с усмивка на уста тя се надвеси над мен, като държеше каната над главата ми. Опитах да се изтърколя на една страна, но не бях способна да го направя. Тялото ми не ми се подчиняваше; като че ли беше залепено за рогозката. Преди действително да излее водата върху ми, аз усетих студени, леки пръски по лицето си. По-скоро студенината, отколкото мокротата породиха едно извънредно странно усещане. Първо разми лицето на Клара, надвесено над мен, както вълничките изкривяват повърхността на водата; после студенината се концентрира в корема ми и ме издърпа навътре, както ръкав се обръща наопаки. Последната ми мисъл беше, че ще се удавя в кана вода. Тъмни петна започнаха да кръжат около мен, докато накрая всичко потъна в мрак.

Когато се свестих, вече не лежах на рогозката на пода, а на кушетката във всекидневната. Две жени седяха на края на кушетката и ме гледаха с широко отворени, любопитни очи. Флоринда — високата

беловласа жена с дрезгав глас — седеше до мен и тананикаше със затворена уста стара приспивна песничка — или поне така ми се струваше — и галеше косата, лицето и ръцете ми с голяма нежност.

Нейното докосване и звукът от гласа ѝ ме държаха легнала. Аз просто лежах, заковала немигащите си очи в нейните, сигурна, че сънувам един от моите ясни сънища, които винаги започваха като сънища и свършваха като кошмари. Флоринда ми говореше. Казваше ми да я погледна в очите. Думите ѝ се движеха беззвучно като криле на пеперуда. Но това, което виждах в очите ѝ, ме изпълни с познато чувство — подсъзнателния, неизказан ужас, който изпитвах при своите кошмари. Скочих и се втурнах право към вратата. Това беше машиналната, животинска реакция, която винаги имах при кошмар.

— Не се плаши, мила — рече високата жена, идвайки след мен. — Отпусни се. Ние всички сме тук, за да ти помогнем! Не е необходимо така да се разстройваш. Ще нараниш крехкото си тяло, като го подлагаш на излишен стрес.

Бях спряла до вратата, не защото тя ме беше убедила да остана, а защото не можех да отворя това проклето нещо. Френетично започнах да бутам и да дърпам вратата; тя не помръдна. Високата жена вече беше точно зад мен. Още повече се разтреперах. Тялото ми се тресеше така силно, че ме болеше, а сърцето ми биеше така ускорено и нестабилно, че усещах как ще се пръсне в гърдите ми.

— Нагуале! — извика високата жена, като се извърна през рамо. — Направи нещо. Тя ще умре от страх.

Не виждах на кого говори, но в отчаяното си търсене на изход да избягам, аз видях втора врата в дъното на стаята. Бях сигурна, че имам достатъчно енергия в себе си, за да се впусна към нея, но краката ми се огънаха. И, сякаш животът вече беше напуснал тялото ми, аз се свлякох на пода. Изпуснах последен дъх. Дългите ръце на жената се спуснаха върху мен като крилете на огромен орел. Тя ме взе в прегръдката си, долепи уста до моята и вдиша въздух в мен.

Бавно тялото ми се отпусна; сърцето ми отново заби нормално. Изпълни ме странно спокойствие, което бързо се превърна в диво вълнение. Не беше страх това, което ме разбушува, а дъхът ѝ. Беше горещ; изгори гърлото ми, дробовете, корема, слабините ми, като стигна чак до ръцете и нозете ми. За миг знаех, че тази жена е също като мен, само че по-висока, каквато и аз бих искала да бъда.

Почувствах такава любов към нея, че направих нещо изумително: целунах я страстно.

Усетих как устните ѝ се разтеглят в усмивка. После отметна глава назад и се разсмя.

— Това котенце ме целуна — рече тя, като се обърна към останалите.

— Аз сънувам! — възкликнах аз и те всички се запревиваха от смях като деца.

Отначало не знаех какво да направя, освен също да се разсмея. След няколко мига обаче бях отново себе си — притеснена след една от своите импулсивни постъпки и ядосана, че са ме хванали. Високата жена ме прегърна.

— Аз съм Флоринда — рече тя, като ме взе в прегръдките си и ме залюля, като че ли бях бебе.

— Двете с теб сме еднакви — продължи тя. — Ти си нежна и крехка, каквато аз бих искала да бъда. Голям недостатък е да си висок. Никой не те люлее в прегръдките си. Аз съм метър и осемдесет.

— А аз съм метър и петдесет и седем — признах аз и двете се разсмяхме, защото се разбяхме идеално.

На мен малко не ми достигаше до „и седем“, но винаги го закръглях. Бях сигурна, че Флоринда пък е над метър и осемдесет, но и тя го закръгля, само че надолу. Целунах я по бузите и очите. Обичах я с една непонятна за мен любов; това беше чувство, неопетнено от съмнения, страх или очаквания. Това беше любовта, която човек изпитва в сънищата си.

Сякаш напълно съгласна с мен, Флоринда тихичко се подсмихна. Неуловимата светлина в очите ѝ, призрачната белота на косата ѝ бяха като забравен спомен. Сякаш съм я познавала цял живот. Хрумна ми, че децата, които харесват майките си, сигурно са изгубени деца. Синовната обич, съчетана с възхищение от физическите дадености на майката, трябва да води до една тотална любов — такава, каквато аз изпитвах към тази висока загадъчна жена.

Постави ме на земята.

— Това е Кармела — рече тя, като ме обърна към една красива черноока и чернокоса жена.

Тя имаше деликатни черти и гладка кожа, нежна и бледа като на човек, който не излиза много навън.

— Аз правя само лунни бани — прошепна тя в ухото ми, докато ме прегръщаше. — И ти трябва да постъпваш така. Твърде бяла си, за да се излагаш на слънце; съсипваш си кожата.

Повече от всичко друго, разпознах гласа ѝ. Тя беше жената, която ми бе задавала всички онези директни, лични въпроси на пикника. Спомнях си я седнала; тогава ми се беше сторила дребна и крехка. За моя изненада, тя беше пет-шест сантиметра по-висока от мен. Силното ѝ, мускулесто тяло ме караше да се чувствам едва ли не жалка в сравнение с нея.

Прегърнала ме през раменете, Флоринда ме насочи към втората жена, която седеше на кушетката, когато се събудих. Тя беше яка и висока, но не колкото Флоринда. Не можеше да се каже, че е красива — имаше прекалено силни черти за това — и все пак у нея имаше нещо впечатляващо, нещо доста привлекателно, включително мъха над горната ѝ устна, който тя очевидно не си правеше труда да изскубва или изрусява. Усещах в нея някаква огромна сила, някаква възбуда, която беше напълно под контрол, но все пак я имаше.

— Това е Зойла — рече ми Флоринда.

Зойла не пожела нито да ми стисне ръката, нито да ме прегърне. Кармела се разсмя и каза вместо нея:

— Много се радвам да те видя отново.

Устните на Зойла се разтегнаха в очарователна усмивка, която разкри огромни, бели, равни зъби. Когато дългата ѝ, слаба ръка, обсипана със скъпоценни пръстени, погали бузата ми, аз осъзнах, че тя беше жената, която бе изработила белгийската дантела, украсяваща покривката, на която бяхме седели на пикника.

Трите жени ме наобиколиха и ме накараха да седна на кушетката.

— Когато се срещнахме с теб за пръв път, ти сънуваше — рече Флоринда. — Така че, всъщност, нямахме време да се опознаем. Този път обаче си будна; затова — разкажи ни за себе си.

Щях да я прекъсна и да ѝ кажа, че това е сън и че по време на пикника, независимо дали съм била будна или заспала, им бях казала всичко по-важно за себе си.

— Не, не. Грешиш — рече Флоринда, като че ли бях изказала мислите си на глас. — Сега си напълно будна. А това, което искаме да знаем, е какво си правила след последната ни среща. Разкажи ни най-вече за Изидоро Балтазар.

— Искате да кажете, че това не е сън? — попитах плахо.

— Не. Това не е сън — увери ме тя. — Допреди няколко минути сънува, но сега вече е различно.

— Аз не виждам разликата — изтъкнах аз.

— Това е защото си добър сънувач — обясни тя. — Кошмарите ти са истински; сама го каза.

Цялото ми тяло се стегна. А после, сякаш знаеше, че няма да издържи още един пристъп на страх, отново се отпусна. Остави се на момента. Повторих им това, което вече няколко пъти бях разказвала на Мариано Аурелиано и господин Флорес. Този път обаче си спомних подробности, които напълно бях пропуснала преди, като например двете страни на лицето на Изидоро Балтазар, двете едновременни настроения, ясно изразени в очите му. Лявото беше зловещо, заплашително; дясното — дружелюбно, открито.

— Той е опасен човек — заявих аз, увлечена в мислите си. — Той има една особена сила да мести събитията, в която посока пожелае, докато той самият остава настрана и те гледа как се измъчваш.

Жените бяха очаровани от това, което казах. Флоринда ми даде знак да продължа.

— Това, което кара хората да се поддават на обаянието му, е фактът, че той е щедър — продължих аз. — А щедростта е може би единствената добродетел, на която никой от нас не може да устои, защото всички сме лишени от собственост, независимо от произхода ни.

Осъзнавайки какво бях казала, аз внезапно спрях и ги погледнах с ужас.

— Не знам какво ми стана — измърморих аз в опит да се извиня. — Наистина не знам защо го казах при положение, че никога не съм мислила за Изидоро Балтазар в тази светлина. Сякаш не говоря аз. Аз дори не съм способна на такива преценки.

— Няма значение, детето ми, откъде вземаш тези мисли — рече Флоринда. — Очевидно се включваш директно в източника. Всеки го прави — включва се директно в източника, — но само магьосниците го осъзнават.

Не разбирах какво се опитваше да ми каже. Отново заявих, че не бях имала никакво намерение да се разприказвам толкова.

Флоринда се подсмихна и ме изгледа замислено.

— Действай, все едно, че си в сън. Бъди дръзка и Не се извинявай — рече тя.

Чувствах се глупаво, неспособна да анализирам чувствата си. Флоринда кимна, като че ли в съгласие, след което се обърна към своята компания и рече:

— Разкажете ѝ за нас.

Кармела се прокашля и без да ме погледне рече:

— Ние трите, плюс Делия, сме едно звено. Ние се занимаваме с ежедневиия свят.

Чувах всяка нейна дума, но нищо не разбирах.

— Ние сме звеното от магьосници, което се занимава с хората — поясни Кармела. — Има друго звено от четири жени, които въобще не се занимават с хората.

Тя взе ръката ми в своята и заразглежда дланта ми, като че ли щеше да ми гадае за бъдещето, след което нежно я затвори в юмрук и добави:

— В общи линии, ти си точно като нас. Тоест можеш да се занимаваш с хора. А по-специално, си като Флоринда.

Тя отново направи пауза и със замечтан израз на лицето повтори това, което Клара вече ми беше казала.

— Именно Флоринда те намери — рече тя. — Затова, докато си в света на магьосниците, ти принадлежиш на нея. Тя ще те напътства и ще се грижи за теб.

Тонът ѝ изразяваше такава абсолютна увереност, че аз истински се разтревожих.

— Аз не принадлежа на никого — казах. — И не ми е необходимо някой да се грижи за мен.

Гласът ми беше напрегнат, неестествен, несигурен. Жените ме наблюдаваха безмълвно със замечтани усмивки по лицата.

— Смятате ли, че имам нужда от напътствия? — попитах аз предизвикателно, като ги мерех с поглед една след друга.

Очите им бяха притворени, а устните леко разтворени в същите тези замислени усмивки. Едва доловимите кимвания на брадичките им ясно показваха, че чакат да довърша това, което имам да казвам.

— Смятам, че и сама се справям прекрасно в живота — завърших вяло аз.

— Спомняш ли си какво направи на партито, на-което те намерих? — попита ме Флоринда.

Докато я гледах изумена, Кармела прошепна в ухото ми:

— Не се тревожи, ти винаги можеш да намериш начин да обясниш каквото и да било.

Тя размаха пръст пред мен, ни най-малко не обезпокоена. Обзе ме паника при мисълта, че може да знаят как бях вървяла гола на партито пред няколко дузини хора.

До този момент, ако не горда от необичайното си поведение, поне го бях приела. По мое виждане, това, което направих на партито, беше манифестация на моята спонтанна личност. Първо, бях предприела една дълга езда с домакина, облечена във вечерната си рокля и без седло, за да му покажа, след като ме беше предизвикал и се бе обзаложил, че не мога да го направя, че не бях по-лоша в ездата от който и да е каубой. Имах във Венецуела чичо, собственик на коневъдна ферма, така че яздех още от прохождането си. После, след като спечелих облога, замаяна от умората и алкохола, аз се гмурнах в огромния басейн — гола.

— Аз бях до басейна, когато влезе в него гола — рече Флоринда, явно посветена в спомените ми. — Дори ме отърка с голото си дупе, докато минаваше край мен. Ти шокира всички, включително и мен. Хареса ми твоята дързост. А най-много ми хареса това, че измина гола цялото разстояние от противоположния край на басейна, за да се отъркаш в мен. Приех го като знак, че духът те посочва на мен.

— Това не може да е истина — смутолех аз. — Ако си била на партито, щях да те запомня. Твърде си висока и впечатляваща, за да не те забележи човек.

Не го казах като комплимент. Искях да убедя себе си, че ми играят номер, че ме манипулират по някакъв начин.

— Хареса ми факта, че не се спираш пред нищо, само да се изперчиш — продължи Флоринда. — Ти беше един шут, изгарящ от желание да привлече вниманието към себе си на всяка цена, особено когато скочи на масата и затанцува, като безсрамно тресеше дупето си, докато домакинът се скъсваше да вика отзад.

Вместо да ме притеснят, забележките и ме изпълниха с невероятно усещане за лекота и наслада. Почувствах се свободна. Тайната беше излязла наяве; тайната, която никога не бях имала

смелостта да призная, а именно — че съм една кукла, която би направила всичко, за да привлече вниманието към себе си. Обзе ме някакво ново настроение, определено по-смирено и по-малко отбранително. Опасявах се обаче, че подобно настроение няма да трае дълго. Знаех, че всички прозрения и заключения, до които стигам в сънищата си, никога не оцеляваха. Но може пък Флоринда да е права и това да не е сън и моето ново разположение на духа да се задържи.

Като че ли съзнаващи мислите ми, трите жени енергично кимаха. Но вместо да се почувствам окуражена от тяхното съгласие, то само отново разбуди несигурността ми. За секунди вече изгарях от съмнения. А имах нужда да си почина от всичко това.

— Къде е Делия? — попитах аз.

— В Оаксака — отвърна Флоринда и добави многозначително: — Тя беше тук само за да те поздрави.

Мислех си, че ако сменя темата, ще мога да си отдъхна от всичко това и да възстановя силите си. А сега се изправях срещу нещо, с което не бях способна да се справя. Не можех да обвиня Флоринда направо — както обикновено бих постъпила с всеки друг, — че лъже, за да ме манипулира. Не можех да й кажа, че я подозирам, че са ме упоили и са ме мъкнали от стая в стая, докато съм била в безсъзнание.

— Това, което казваш, е наистина абсурдно, Флоринда — сгълчах я аз. — Не мога да повярвам, че очакваш да го приема на сериозно.

Дъвчейки вътрешната страна на устната си, аз я изгледах продължително и твърдо.

— Знам, че Делия се крие в някоя от стаите — заявих аз. Очите на Флоринда сякаш ми казваха, че тя разбира моето недоумение.

— Нямах друг избор, освен да приемеш думите ми на сериозно — рече тя с мек, но категоричен тон.

Обърнах се към другите две жени с надеждата за някакъв вид отговор, какъвто и да е, само да облекчи нарастващото ми безпокойство.

— Ако някой те направлява, всъщност е много лесно да сънуваш — довери ми Кармела. — Единственият проблем е, че този някой трябва да бъде нагуал.

— Непрекъснато ми говорите за някакъв нагуал — казах аз. — Какво е това „нагуал“?

— Нагуалът е магьосник, притежаващ огромна сила, който може да води другите магьосници през мрака и да ги извежда от него — обясни Кармела. — Но и самият нагуал ти каза това преди известно време. Не си ли спомняш?

Флоринда се застъпи за мен, когато тялото ми се изкриви в опит да си спомни.

— Лесно си спомняме събитията, които преживяваме в ежедневието си живот — рече тя. — Непрекъснато го правим. Но събитията, преживени в сънищата, са друга история. За да си ги спомним, трябва да полагаме неимоверни усилия, просто защото тялото ги складира на различни места.

— При жените, които не са сомнамбули като теб — посочи тя, — инструкциите за сънуване започват с това да начертаят карта на своето тяло: една невероятно трудна задача, която показва къде в телата им са складираните образите от сънищата.

— Как се чертае тази карта, Флоринда? — попитах аз, истински заинтригувана.

— Като систематично потупваш цялото си тяло, сантиметър по сантиметър — отвърна тя. — Но не мога да ти кажа повече. Аз съм твоята майка, не твоята учителка по сънуване. А тя препоръчва малко дървено чукче за действителното потупване, както и да се потупват само краката и ханша. Много рядко тялото съхранява тези спомени в гръдния кош или в корема. В гръдния кош, корема и гърба се съхраняват спомените от ежедневието. Но това е друг въпрос.

— Сега трябва да разбереш само, че спомнянето на сънищата е свързано с физически натиск върху определено място по тялото, където е складиран съответният образ. Например, ако упражниш натиск във влагалището си като притиснеш клитора, ще си спомниш какво ти е казал Мариано Аурелиано — завърши тя с някаква лека веселост.

Погледнах я изумено, след което избухнах в нервен, накъсан смях. Не смятах да упражнявам натиск върху каквото и да е.

Флоринда също се разсмя, сякаш наслаждавайки се на моето смущение.

— Ако не го направиш — заплаши ме тя, — ще трябва просто да накарам Кармела да го направи вместо теб.

Обърнах се към Кармела. С полуусмивка, готова да се превърне в смях, тя ме увери, че действително би натиснала влагалището ми вместо мен.

— Няма да е необходимо! — изкрещях аз. — Помня всичко!

И наистина си спомних. И не само това, което бе казал Мариано Аурелиано, но и другите събития. — Мариано Аурелиано...

— Клара ти каза да го наричаш нагуала Мариано Аурелиано — прекъсна ме насред изречението Кармела.

— Сънищата са врати към непознатото — рече Флоринда, като ме погали по главата. — Нагуалите водят чрез сънищата. А сънуването с цел е изкуството на магьосниците. Нагуалът Мариано Аурелиано ти помогна да влезеш в сънища, които всички ние сме сънували.

Премитах няколко пъти. Поклатих глава и се отпуснах назад върху възглавниците на кушетката, потресена от нелепостта на спомените си.

Спомнях си, че ги бях сънувала преди около година в Сонора; един сън, който ми се беше сторил безкраен. В него аз се запознах с Клара, Нелида и Хермелинда — другия тим, сънувачите. Те ми казаха, че тяхната водачка била Зулейка, но че все още не съм можела да я сънувам.

Когато споменът за този сън се изясни в съзнанието ми, изясни ми се също и че сред тези жени никоя не е нещо повече или нещо по-малко от останалите. Това, че във всяка група една от жените е водачка, не беше въпрос нито на сила, нито на престиж, нито на постижения, а просто на способности. Не знаех защо, но бях убедена, че за тях беше от значение единствено дълбоката обич, която изпитваха една към друга.

В този сън всички ми бяха казали, че Зулейка е моята учителка по сънуване. Това беше всичко, което си спомнях. Точно както ми беше казала Клара, трябваше да ги видя или да ги сънувам още веднъж, за да затвърдя знанието си за тях. Засега бяха само безплътни спомени.

Смътно чух Флоринда да казва, че след още няколко опита ще успявам много по-добре да се прехвърлям от спомените си за даден сън в самия сън и после в нормалното будно състояние.

Чух я да се подхилква, но вече не бях в стаята. Бях навън и вървах през храсталака. Вървах бавно по невидима пътечка, малко

неспокойна, защото нямаше никаква светлина, никаква луна или звезди по небето.

Теглена от някаква невидима сила, аз пристъпих в широка стая. В нея беше тъмно, с изключение на нишките светлина, които се простираха от стена до стена и образуваха плетеница над лицата на хората, насядали в два кръга — вътрешен и външен. Светлината стана ярка, а после намаля, като че ли някой в кръга си играеше с електрическия ключ, като го включва и изключва.

Разпознах Мариано Аурелиано и Изидоро Балтазар, седнали с гръб един към друг в центъра на вътрешния кръг. Не ги познах толкова по лицата им, колкото по тяхната енергия. Не че тя беше по-ярка или различна от тази на останалите. Просто беше повече, беше масивна. Беше един великолепен, огромен къс неизчерпаем блясък.

Стаята се озари в бяло. Нещата ярко изпъкваха, всеки ръб или ъгъл бяха ясно очертани. Имаше такава яснота в тази стая, че всичко се открояваше и изпъкваше самостоятелно, особено тези нишки светлина, които бяха вързани за насядалите в кръг хора или пък излизаха от тях. Всичките хора бяха свързани посредством нишките светлина и изглеждаха сякаш бяха точките на окачване на гигантска паяжина. Те всички общуваха без думи, посредством светлината. Бях притеглена към това безмълвно електрическо напрежение, докато аз също станах точка в тази паяжина от сияйност.

— Какво ще се случи? — попитах аз, вдигайки поглед към Флоринда.

Лежах изтегната на кушетката, като главата ми беше в скута ѝ.

Тя не отговори; нито пък Кармела или Зойла, които седяха до нея със затворени очи. Повторих своя въпрос няколко пъти, но в отговор чувах единствено тихото дишане на трите жени. Бях сигурна, че са заспали и въпреки това усещах техните спокойни, проникателни очи върху себе си. Тъмнината и тишината се движеха из стаята като нещо живо, водейки със себе си ледено студен вятър и уханието на пустинята.

ТРЕПЕРЕЙКИ ОТ СТУД, аз се загърнах плътно в одеалото и седнах. Намирах се в чуждо легло, в чужда стая, чиято мебелировка се състоеше само от въпросното легло и една нощна масичка, и все пак всичко около мен излъчваше близост. Не можех да определя, обаче, защо всичко ми беше така добре познато. „Може би все още спя“, помислих си. „Как мога да съм сигурна, че това не е сън?“ Отново се отпуснах назад и потънах във възглавниците. Лежах с ръце под главата и оставих странните събития, които бях видяла и преживяла — полусън, полуспомен — да текат през съзнанието ми.

Всичко бе започнало, разбира се, преди една година, когато отидох с Делия Флорес в къщата на лечителката. По нейните думи, пикникът, в който бях участвала с всички останали там, е бил сън. Тогава ѝ се изсмях и отхвърлих твърдението ѝ като абсурдно.

Била е права, обаче. Сега знаех, че пикникът е бил сън. Не мой сън, а сън, сънуван от останалите, в който аз бях поканена; аз бях участващ гост. Грешката ми през цялото време бе била, че упорито се опитвах да го отрека, да го отхвърля като измислица, без да знам какво имам предвид под „измислица“. И по този начин бях успяла да дистанцирам това събитие от ума си така пълно, че просто никога не го съзнавах.

А е трябвало само да приема, че имаме една писта за сънища, един жлеб, по който минават единствено сънищата. Ако се бях настроила да си спомня съня, който имах в Сонора, именно като сън, а не нещо друго, щях да успея да задържа чудото на това, което се бе случило, докато сънят бе в процес на сънуване.

Колкото повече размишлявах за това и за всичко, което ми се случваше сега, толкова по-неспокойна се чувствах. Но най-много ме изненада фактът, че всъщност не ме беше страх от всички тези хора, които, макар отзивчиви и готови да помогнат, си бяха доста страшни в своята чудатост. И изведнъж ме осени прозрението, че не се страхувах от тях, защото ги познавах много добре. Доказателството за мен беше,

че те самите бяха изказали странното и въпреки това успокояващо усещане, което имах, а именно — че се завръщам вкъщи.

Отхвърлих всички тези мисли в мига, в който ти формулирах, и искрено се зачудих дали пък не съм нещо психически неуравновесена и те да са намерили начин да съсредоточат усилията си върху това и съответно да го засилят. Съвсем сериозно и систематично, аз прехвърлих през съзнанието си родословното дърво на моето семейство, като се опитвах да си спомня всичко, което съм чувала за психически разстройства в рода ми.

Имаше една история за някакъв пра-пра-чичо по майчина линия, който с Библията в ръка проповядвал по уличните ъгли. После, и пра-дядо ми и дядо ми, при избухването на Първата и Втората световна война респективно, се самоубили, като разбрали, че за тях всичко е загубено. Една от бабите ми пък си пръснала черепа, като започнала да усеща, че е загубила своята красота и привлекателност.

Харесваше ми да вярвам, че, като примерна внучка, съм наследила стремежа си към самостоятелност от всички тези луди. Винаги съм смятала, че именно този стремеж към самостоятелност ме прави дръзка.

Тези нездравни мисли така ме напегнаха, че скочих от леглото. С нервни, резки движения се освободих от одеалото. За мое най-голямо изумление се оказа, че съм облечена в плътна фланелена нощна риза. На краката имах дебели, тричетвърти вълнени чорапи, ръкавици на ръцете и жилетка на гърба.

— Сигурно съм болна — измърморих си аз слисана. — Иначе защо ще ми е студено, като съм така навлечена?

Обикновено спях гола, независимо от сезона.

Едва тогава забелязах слънчевата светлина в стаята; тя се процеждаше през дебел полуматов прозорец. Бях сигурна, че съм се събудила от светлината. И имах належаща нужда да намеря тоалетната. С обезпокоителната мисъл, че къщата сигурно няма вътрешна канализация, аз пристъпих към плъзгащата се врата в другия край на стаята, която беше отворена и, разбира се, беше на ватерклозет, в който имаше цукало с похлупак.

— По дяволите! Не мога да ходя в цукало! — изкрещях аз. Вратата се отвори и влезе Флоринда.

— Спокойно — рече тя, като ме прегърна. — Има външна тоалетна. Ватерклозетът е останка от миналото.

— Какво щастие, че вече е сутрин — изсмях се нервно аз. — Така никой няма да разбере, че съм твърде страхлива, за да ходя до тоалетната през нощта.

Флоринда ме изгледа странно, после отмести погледа си и накрая прошепна:

— Какво те кара да мислиш, че е сутрин?

— Слънцето ме събуди преди малко — казах аз, като се приближих до прозореца.

С недоумение се взрях в тъмнината отвън.

Лицето на Флоринда засия. Отначало се владееше, но после раменете ѝ се разтресоха в смях, като посочи електрическата крушка на лампата зад леглото.

Бях взела ярката крушка за слънчева светлина.

— Кое те кара да си толкова сигурна, че си будна? — попита тя.

Извърнах се към нея и казах:

— Това, че страшно ми се ходи до тоалетна.

Тя ме хвана за ръката и рече:

— Ела да те заведе до външната тоалетна преди да си се опозорила тук.

— Никъде няма да ходя, докато не ми кажеш дали съм будна или сънувам — троснах се аз.

— Ама че нрав! — възкликна Флоринда, като наведе глава, докато челото ѝ докосна моето.

Очите ѝ бяха широко разтворени.

— Ти сънуваш будна — добави тя, като произнасяше всяка дума много внимателно.

Въпреки нарастващото ми безпокойство, аз се разсмях. Звукът от смеха ми, който отекна из цялата стая като далечно ехо, разпръсна безпокойството ми. В същия момент вече не ме беше грижа дали съм будна или сънувам. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху това да достигна по-бързо до тоалетната.

— Къде е тоалетната? — изръмжах аз.

— Ти знаеш къде е — рече Флоринда, скръствайки ръце пред гърдите си. — Но нямаш шанс да я достигнеш навреме, освен ако не повелиш на себе си да си там. Не се изхитряй, обаче, да местиш

тоалетната до леглото си. Това се нарича „мързеливо сънуване“, най-сигурния начин да се оплескаш в леглото. Ти самата иди до тоалетната за части от секундата.

За мой най-голям ужас, не можах да достигна вратата, когато се опитах. Краката ми нямаха увереността да вървят. Бавно и несигурно, като че ли бяха неспособни да решат накъде да тръгнат, те се задвижиха — първо единият крак, после другият. Като не исках да приема, че собствените ми крака вече не са под мой контрол, аз се опитах да ускоря придвижването си, като повдигах с ръце ту единия, ту другия си крак. Флоринда, изглежда, не я интересуваше какво става с мен. Сълзи на безпомощност и самосъжаление наводниха очите ми, докато стоях там закована на място. Устните ми изговориха думата „помощ“, но никакъв звук не излезе от устата ми.

— Какво става? — попита тя, като ме хвана за ръката и внимателно ме придърпа на пода.

Събу ми дебелите вълнени чорапи и заразглежда стъпалата ми; сега изглеждаше истински загрижена. Исках да ѝ обясня, че моята неспособност да се движа се дължи на емоционалното ми изтощение. Но колкото и да се опитвах, не можех да формулирам мислите си в думи. Докато се мъчех да издам някакъв звук, забелязах, че нещо не е наред със зрението ми: не можех да си фокусирам погледа. Лицето на Флоринда оставаше неясно и размито, независимо колко присвивах очи и колко приближавах лицето си до нейното.

— Знам какво ти е — прошепна Флоринда в ухото ми. — Трябва да отидеш в тоалетната. Направи го! Повели си да отидеш там!

Кимнах енергично. Знаех, че наистина сънувам будна или поточно, че съм в друга действителност, която все още не е напълно моя, но до която имам достъп чрез тези хора. После се почувствах необяснимо спокойна. И изведнъж се оказах в тоалетната — не в сънувана тоалетна, а в истинска.

Дълго време проверявах мястото, за да се уверя, че е истинско. Истинско беше.

После отново се озовах в стаята, но не знам как стана това. Флоринда каза някакъв комплимент във връзка със способностите ми за сънуване. Почти не слушах какво говори, защото вниманието ми беше привлечено от купчината одеала, наредени едно върху друга до

стената. Не бях ги забелязала, когато се събудих и въпреки това бях сигурна, че съм ги виждала преди.

Усещането ми за спокойствие бързо се изпари, докато се опитвах да си спомня къде съм виждала тези одеала. Терзанието ми нарастваше все повече. Вече не знаех дали съм в същата къща, в която бях дошла с Изидоро Балтазар рано вечерта, или съм на друго място.

— Чия е тази стая? — попитах аз. — И кой ме е навлякъл с всички тези дрехи?

Ужасих се да чуя собствения си глас.

Флоринда ме погали по главата и с мил, тих глас каза, че засега това била моята стая и че тя ме е навлякла, за да не ми е студено. Обясни, че пустинята заблуждава, особено нощем.

Тя ме огледа със загадъчно изражение на лицето, като че ли намекуваше за нещо друго. А това ме притесни, защото думите ѝ не ми даваха никакъв ключ какво би могла да има предвид. Мислите ми се вихреха безцелно. Ключовата дума, реших аз, беше „пустиня“. Бяхме дошли до къщата по такъв криволичещ път, че не бях успяла да определя къде точно се намира тя.

— Чия е тази къща, Флоринда? — попитах аз.

Тя, изглежда, се бореше с някакъв голям проблем, тъй като изражението ѝ се смени от замислено към обезпокоено няколко пъти.

— Ти си си вкъщи — най-последно рече тя с прочувствен глас.

Преди да успее да ѝ напомня, че не е отговорила на въпроса ми, тя ми направи знак да мълча и посочи с пръст към вратата.

Нещо прошумоля в тъмнината отвън. Можеше да е вятърът или пък листата, но аз знаех, че не е нито едното, нито другото. Това беше един успокояващ, познат звук; той ми върна спомена за пикника. И поспециално, думите на Мариано Аурелиано: „Аз ще те издухам, както направих и с останалите, към единствения човек, който сега държи мита в ръцете си“.

Думите звъняха в ушите ми; обърнах се да погледна дали пък Мариано Аурелиано не е влязъл в стаята и ги повтаря на глас в същия този момент.

Флоринда кимна. Беше прочела мислите ми. И очите ѝ, приковани върху моите, ме заставиха да призная, че разбирам неговото твърдение. На пикника не бях обърнала голямо внимание на изявлението му; то бе просто твърде абсурдно. Сега обаче бях толкова

любопитна да раз бера кои са тези „останали“, че не можех да си позволя да оставя разговора да премине на друга тема.

— Изидоро Балтазар спомена за някакви хора, които работели с него — започнах аз предпазливо. — Каза, че му били поверени и че негов свещен дълг бил да им помага. Те ли са тези, които... е издухал към него? — попитах аз колебливо.

Флоринда кимна утвърдително и лека усмивка се плъзна по устните ѝ, като че ли нежеланието ми да произнеса думата „издуха“ ѝ се беше сторило забавно.

— Това са хората, които старият нагуал е издухал към новия нагуал; те са жени и са също като теб.

— Като мен ли? — попитах аз неуверено.

Искаше ми се да не бях била така погълната от собствените си, постоянно сменящи се, чувства и настроения към Изидоро Балтазар по време на пътуването и да бях слушала по-внимателно това, което беше разкрил за своя свят.

— В какъв смисъл тези жени са като мен? — попитах аз и добавих: — Ти познаваш ли ги?

— Виждала съм ги — рече тя уклончиво.

— Колко жени са били издухани към Изидоро Балтазар? — попитах аз със зле прикрито недоволство.

И все пак, самата мисъл за тях беше и вълнуваща, и тревожна.

Флоринда определено се зарадва на реакцията ми.

— Няколко — рече тя. — И те не приличат на теб физически, но въпреки това са като теб. Имам предвид, че те си приличат една с друга, както си приличаме аз и моите съратнички-магьосници — обясни Флоринда. — Когато ни видя за пръв път, не беше ли и ти самата безкрайно изненадана от това колко много си приличаме?

И като прие кимването ми, тя продължи с обяснението, че приликата между нея и съратничките ѝ — въпреки очевидните физически различия — се дължала на тяхното безпристрастно, непредубедено отдаване на света на магьосниците.

— Ние сме привързани една към друга от едно чувство на обич, което засега все още не познаваш и не разбираш — допълни тя.

— Има си хас — казах аз, възможно най-цинично. После обаче любопитството ми относно жените, издухани към Изидоро Балтазар, надделя и аз попитах:

— Кога ще се запозная с тях?

— Когато ги намериш — отвърна Флоринда.

Гласът ѝ, макар тих, беше изключително властен, което ме накара да занемея за миг.

— Как ще ги намеря, като не ги познавам? Та това е невъзможно!

— Не и за една магьосница — отбеляза тя небрежно. — Както вече казах, ти не приличаш на тях физически, но сиянието вътре в теб е така ярко, както сиянието в тях. Ще ги познаеш по това сияние.

Очите ѝ ме гледаха неподвижно и напрегнато, сякаш наистина виждаше сиянието вътре в мен.

— Това е сиянието на магьосниците — рече тя. Лицето ѝ беше сериозно, а гласът — необичайно нисък.

Исках да вметна някаква дръзка забележка, но нещо в поведението ѝ ме разтревожи.

— Аз мога ли да видя това сияние? — попитах.

— За това ни е необходим нагуалът — рече Флоринда и посочи нагуала Мариано Аурелиано, който стоеше в полутъмния ъгъл на стаята.

Въобще не бях го забелязала, но внезапното му появяване съвсем не ме обезпокои.

Флоринда му каза какво искам. Той ми направи знак да го последвам до средата на стаята.

— Ще ти покажа това сияние — рече той и като клекна, вдигнал нагоре и двете си ръце, ме подкани с жест да се кача на гърба му.

— Сега пък на гръб ли ще се носим? — попитах аз без да полагам каквито и да е усилия да прикрия разочарованието си. — Нали щеше да ми показваш сиянието на магьосниците?

Макар ясно да си спомнях думите му, че истинското магьосничество не е странно поведение, ритуали, опии или заклинания, аз все пак очаквах някакво шоу, някаква демонстрация на силата му, като например да бърка разни магически билки над огъня.

Без да обръща внимание на разочарованието ми, Мариано Аурелиано ме подкани да обвия ръце около врата му леко, за да не го удуша.

— Не смяташ ли, че ми е минало времето да ме носят на гръб? — предупредих го аз.

Смехът на Мариано Аурелиано загърголи в него, след което избухна в гръмогласна радост. С едно бързо движение той се изправи на крака. После пъхна ръце под коленете ми, нагласи ме удобно на гърба си и излезе в коридора без главата ми да се удари в касата на вратата.

Вървеше толкова бързо и леко, че имах ясното усещане как се нося по дългия, тъмен коридор. От любопитство, непрекъснато се оглеждах около себе си. Движехме се обаче толкова бързо, че едва успях да зърна по нещо оттук-оттам. Навсякъде се усещаше един лек и въпреки това устойчив аромат — уханье на портокалов цвят, примесено със свежестта на студения въздух.

Навън дворът се губеше в лека мъгла. Успях да различа единствено някаква еднообразна маса от тъмни силуети. Стълбчета мъгла изпълваха цялото пространство, като ту разкриваха, ту скриваха непознати очертания на дървета и камъни. Не бяхме в къщата на магьосниците. В това поне бях сигурна.

Не чувах нищо друго, освен едно ритмично дишане. Не можех да кажа дали това беше дишането на нагуала Мариано Аурелиано или моето собствено. Звукът се разнесе из целия двор. Листата се разтрепераха от него, като че ли вятър беше преминал през клоните. Това треперене проникваше в тялото ми с всеки дъх, който поемах. От него така ми се замая главата, че стегнах прегръдката си, за да не изгубя съзнание. Преди да успея да му кажа как се чувствам, мъглата ме обгърна цялата и усетих как се разтварям в нищото.

— Подпри брадичката си на темето ми — чух да казва нагуалът Мариано Аурелиано.

Гласът му дойде сякаш много отдалеч. Думите му ме разтърсиха, тъй като съвсем бях забравила, че съм на гърба му.

— Каквото и да правиш, не ме пускай — добави той много настоятелно, като леко ме повдигна, така че главата ми да е над неговата.

— Какво толкова ще стане, ако те пусна? — попитах аз с глас, който издаваше нарастващото ми безпокойство. — Просто ще падна на земята, нали?

Гласът ми беше станал ужасно писклив. Мариано Аурелиано се изсмя тихо, но не отговори. Без да бърза, той тръгна нагоре-надолу из обширния двор с леки, плавни стъпки, сякаш едва ли не танцуваше. И

тогава, за миг, имах ясното усещане, че се издигнахме във въздуха, станахме безтегловни. За един мимолетен миг почувствах, че действително пътуваме през мрака, след което усетих твърдата земя чрез тялото на Мариано Аурелиано. Дали мъглата се беше вдигнала или бяхме в друг двор, не можех да определя, но нещо се беше променило. Може би беше просто въздухът; беше по-тежък, по-труден за дишане.

Нямаше луна, и звездите бяха бледи, но въпреки това небето светеше, като че ли озарено от някаква далечна точка. Бавно, сякаш някой ги рисувахе във въздуха, се появиха очертанията на дърветата.

След около метър и половина Мариано Аурелиано изведнъж спря пред едно изключително високо и обрасло с храсти лаврово дърво. В подножието на дървото имаше група хора, може би дванайсет или четиринайсет на брой. Дългите листа, натежали от мъглата, закриваха лицата им.

Една странна зелена светлина, излъчваща се от дървото, придаваше неестествена живост на всеки от хората. Очите им, носовете им, ушите им, въобще всичките им черти, сияеха в тази зелена светлина и въпреки това не различавах нищо от лицата им. Не успях да позная никой от тях. Не можех дори да определя дали са мъже или жени; бяха просто хора.

— Какво правят те? — прошепнах аз в ухото на Мариано Аурелиано. — Кои са?

— Дръж си брадичката върху темето ми — изсъска той. Притиснах плътно брадичка до главата му, опасявайки се, че ако натисна твърде силно, цялото ми лице ще потъне в черепа му.

Като се надявах да позная някого по гласа, аз ги поздравих с „Добър вечер“.

Мимолетни усмивки се плъзнаха по устните им. Вместо да отвърнат на поздрава ми, те извърнаха лица. Някакъв странен звук се разнесе сред тях. Звук, който ги активира, защото и те, също като дървото, започнаха да светят. Но не със зелена светлина, а със златист блясък, който малко по малко се срастваше, докато накрая всички се сляха в едно голямо златисто кълбо, което просто висеше във въздуха под дървото.

После златистото кълбо се разпадна на късове сияйност. Като гигантски светулки, те се появяваха и изчезваха сред дърветата, сеейки

светлина и сенки при своето движение.

— Запомни това сияние — измърмори Мариано Аурелиано. Гласът му отекна в главата ми. — Това е сиянието на *surem*.

Внезапен порив на вятъра разпръсна думите му. Вятърът беше жив; той сияеше на фона на тъмното небе. Духаше с невероятна сила, със странен, раздиращ звук. После вятърът се обърна срещу мен; бях сигурна, че иска да ме унищожи. Извиках от болка, когато един леденостуден порив смрази дробовете ми. По цялото ми тяло се разля студенина, докато почувствах как се вдървявам. Дали Мариано Аурелиано беше проговорил или вятърът, не мога да кажа. Вятърът забуча в ушите ми, заличавайки всичко около мен. После влезе в дробовете ми. Провираше се като нещо живо, настървено да погълне всяка клетка от тялото ми. Чувствах как се срутвам и знаех, че умирам. Но бученето спря. Тишината настъпи толкова внезапно, че я чух. Разсмях се на глас, благодарна, че съм все още жива.

ЛЕГЛОТО БЕШЕ ГОЛЯМО и удобно меко. Златисто сияние изпълваше стаята. Като се надявах да продължа този прекрасен миг още малко, аз затворих очи и се отпуснах в сънливо блаженство сред уханните ленени чаршафи и ухаещите на лавандула възглавници.

Усещах как всички мускули, всяка кост по тялото ми се изпълва с напрежение, когато си спомних събитията от нощта — разпокъсани фрагменти от някакъв ужасен сън. Нямаше никаква взаимосвързаност, никаква последователност в преживяното от мен в онези безкрайни часове. Бях се събуждала два пъти през нощта в различни легла, в различни стаи, дори в различни къщи.

И, като че ли имаха свой собствен живот, тези несвързани образи мигновено се натрупаха и разшириха в един лабиринт, който някакси успях да разбера наведнъж. Тоест, възприемах всички случки едновременно. Усещането, че тези образи излизат от черепа ми и се превръщат в огромна чудновата шапка беше толкова истинско, че аз скочих от леглото и се втурнах през стаята към тоалетката. Трикрилото огледало беше покрито с оризова хартия. Опитах се да отлющя единия ъгъл, но хартията се беше прилепила към огледалото като кожа. При вида на четката за коса със сребърна дръжка и също такъв гребен, шишенцата с парфюм и бурканчетата с кремове и друга козметика, поставени на тоалетката, малко се поуспокоих; аз също бих наредила шишенцата и бурканчетата по големина, в редица, като инструменти. Някакси знаех, че съм в стаята на Флоринда, в къщата на магьосниците; това знание ми върна усещането за равновесие.

Стаята на Флоринда беше огромна; леглото и тоалетката бяха единствените мебели в нея. Те стояха в противоположни ъгли, на разстояние от стените и под ъгъл, така че пространството зад тях имаше формата на триъгълник. Дълго размишлявах над тази подредба на леглото и тоалетката, но не можах да си обясня дали е в съответствие с някакъв езотеричен дизайн, чието значение ми

убягваше, или е просто резултат от естетическа приумица на Флоринда.

Любопитна да узная накъде водят трите врати в стаята, аз ги проверих всичките. Първата беше заключена отвън. Втората водеше към малък, правоъгълен, отвсякъде заобиколен със стени, вътрешен двор. Озадачена, аз се загледах в небето, докато най-после ме осени мисълта, че не е сутрин, както бях приела като се събудих, а късен следобед. Не ме притесни фактът, че съм спала цял ден; напротив — бях въодушевена. Убедена, че безсънието е едва ли не болестно състояние при мен, аз винаги се радвах, когато успявах да поспя по-дълго.

Третата врата водеше към коридора. Нетърпелива да открия Изидоро Балтазар, аз се отправих към всекидневната; беше празна. Имаше нещо неприветливо в изрядно подредените мебели. По нищо не личеше, че на кушетката и столовете предната вечер са седели хора. Дори възглавниците бяха изправени, като че ли в стойка „мирно“.

Трапезарията, от другата страна на коридора, изглеждаше също толкова изоставена, също толкова аскетична. Нито един стол не беше разместен. Нямаше нито трошица, нито петънце по полираната повърхност на махагоновата маса — нищо, което да издава, че снощи бях вечеряла там с нагуала Мариано Аурелиано и господин Флорес.

В кухнята, отделена от трапезарията чрез сводест вестибюл и тесен коридор, намерих кана, наполовина пълна с онази шоколадова напитка, която така ми беше харесала, и чиния с няколко сладки царевични питки. Бях твърде гладна, за да си правя труда да ги претоплям.

Налях си една чаша от гъстата шоколадова напитка и изядох три от царевичните питки.

С пълнеж от ананас, стафиди и счукани бадеми, те бяха много вкусни.

Не можех да приема, че са ме оставили сама в къщата. И въпреки това, тишината и спокойствието около мен бяха осезателни. Това не беше приятният покой, който човек усеща, когато хората наоколо съзнателно пазят тишина, а по-скоро беше потискащото безмълвие на изоставено място. При мисълта, че е възможно действително да са ме изоставили там, сладката питка ми преседна на гърлото.

Докато се връщах към стаята на Флоринда, аз се спирах пред всяка врата, покрай която минавах.

— Има ли някой тук? — извиквах и почуквах няколко пъти.

Никъде не получих отговор.

Тъкмо щях да изляза навън, когато ясно чух някой да пита:

— Кой вика?

Гласът беше плътен и груб, но не можех да кажа дали беше на мъж или жена. Не можех да определя дори от коя посока беше дошъл, да не говорим, от коя стая.

Върнах се няколко крачки назад и отново извиках с пълен глас „Има ли някой тук?“ Като стигнах другия край на коридора се поколебах за миг пред една затворена врата. После завъртях валчестата дръжка, безшумно я отворих, колкото да мина, и се проврях вътре с рамото напред.

Облегнах се на стената, затворих очи и зачаках дишането ми да се нормализира. „Ами ако някой ме спипа тук?“, помислих си аз гузно. Но любопитството ми надделя над угризенията, докато вдишвах въздуха в стаята, изпълнен със загадъчност и тайнственост.

Тежките тъмни завеси бяха дръпнати и единствената светлина идваше от висока настолна лампа. Нейният огромен абажур, оброчен с пискюли, хвърляше кръг светлина върху шезлонга до прозореца. В самия център на стаята имаше легло с балдахин, което изпълваше пространството със своето присъствие, като че ли беше трон бронзовите и дървени ориенталски статуетки, поставени върху кръгла масичка във всеки от четирите ъгъла на стаята, изглеждаха като застанали на стража небесни божества. Върху френското писалище и скрина бяха натрупани книги, вестници и списания. На бърбековидната тоалетка нямаше огледало, а вместо четка за коса и гребен или пък шишенца парфюм и козметика, върху стъклената повърхност имаше сервиз от крехки на вид, малки чашки за черно кафе със златен ръб. Нанизани от перли, златни верижки, пръстени и брошки преливаха от фините чаши като някакво изоставено съкровище. Познах два от пръстените; бях ги виждала на ръката на Зойла.

Леглото разгледах най-накрая. Почти с благоговение, като че ли наистина беше трон, аз дръпнах завеските и затаих дъх от възторг; възглавниците в ярки цветове върху зелената копринена покривка ми

напомниха на диви цветя в ливада. И въпреки това, неволно потръпнах, докато стоях наред стаята. Някакси инстинктивно чувствах, че топлината, тайнството и очарованието на тази стая не са нищо друго, освен една илюзия.

Усещането, че съм влязла в нещо като мираж, беше дори още по-силно в третата стая. Тя също изглеждаше топла и приветлива отначало. Самият въздух беше нежен и мил. Ехо от смях като че ли се носеше откъм стените. Тази уютна атмосфера обаче беше само едно слабо, мимолетно впечатление, подобно залязващата слънчева светлина, която се процеждаше през покритите с тензук прозорци без стъкла.

Също както и в предишната стая, леглото изпълваше пространството. То също беше с балдахин и яркоцветни възглавници, небрежно разхвърляни върху покривката. До стената имаше стара, изрисувана на ръка, крачна шевна машина. До нея стоеше висок шкаф за книги. Но вместо книги, по лавиците бяха наредени топове от най-фини памучни, копринени и вълнени платове, всичките изрядно подредени по цвят и материя.

Под прозореца имаше ниска масичка със забити на нея шест кратуни, върху всяка от които беше опъната перука с различен цвят. Сред тях беше русата перука, с която бях видяла Делия Флорес, и тъмната, къдрава перука, която Мариано Аурелиано ми беше сложил пред кафенето в Тусон.

Четвъртата стая беше малко по-нататък от останалите и на отсрещната страна на коридора. В сравнение с другите две, тя изглеждаше едва ли не празна. Последните слънчеви лъчи на късния следобед се процеждаха през една от стените, цялата в прозорци с ромбовидни стъкла, и образуваха на пода своеобразен килим от светлини и сенки — един трепкащ квадрат от правоъгълни шарки.

Няколкото мебели бяха така изкусно поставени на местата си, че стаята изглеждаше по-просторна, отколкото беше всъщност. До стените бяха наредени ниски лавици за книги със стъклени вратички. В една ниша в отдалечения край беше поставено тясно легло. Одеалото на бели и сиви карета стигаше до земята и беше в тон със сенките на пода. Изящната писалищна маса от палисандрово дърво и финият стол от същото дърво, полирано като абанос, с позлатена метална украса, не

намаляваха общото впечатление за голота на стаята, а по-скоро го засилваха. Знаех, че това е стаята на Кармела.

Щеше ми се да видя какви са книгите зад стъклените витринки, Но бях твърде развълнувана. Като че ли някой ме преследваше, аз излязох тичешком в коридора и се втурнах по него към вътрешния двор. Седнах на един от плетените столове; треперех цялата и ме избиваше пот, а ръцете ми бяха ледено студени. Не треперех от чувство за вина — нямаше да се трогна много, ако ме бяха хванали да надничам из стаите, — а от чуждата, другосветска атмосфера в тези красиво обзаведени стаи. Покоят, който цареше в тях, беше неестествен. Той не беше следствие от отсъствието на обитателите им, а от отсъствието на чувства и емоции, които обикновено изпълват пространствата, където живеят хора.

Всеки път, когато някой наричаше тези жени „магьосници“, аз вътрешно се бях изсмивала; те нито се държаха като такива, нито приличаха на такива според моите представи, а именно — подчертано драматични и зловещи. Но сега вече със сигурност знаех, че са различни от останалите човешки същества. Плашеше ме това, че са различни по начин, който не разбирам, по начин, който дори не можех да си представя.

Тих стържещ звук сложи край на тревожните ми мисли. Следвайки този определено загадъчен шум, аз тръгнах на пръсти по коридора, по-далеч от спалните, към другия край на къщата. Стържещият звук идваше от една стая зад кухнята. Припълзях тихо, но звукът замря в мига, в който долепих ухо до вратата. И отново се възобнови, веднага щом се отдръпнах. Озадачена, аз още веднъж долепих ухо до вратата и звукът веднага спря.

Няколко пъти се дръпвах и се доближавах и стържещият звук, сякаш зависеше от действията ми, или започваше, или спираше.

Решена да разбере кой се крие там — или още по-лошо, кой нарочно се опитва да ме сплаши — аз хванах дръжката. След като не успях да отворя вратата, аз си поиграх още малко с дръжката, докато накрая разбира, че вратата е заключена и че ключът е оставен в ключалката.

Мисълта, че в стаята може да е затворен опасен човек ме осени едва когато бях вече вътре. Потискащ полумрак беше полепнал по тежките дръпнати завеси като нещо живо, което примамваше сенките

от цялата къта към тази огромна стая. Светлината стана още по-мъжделива; сенките се състиха около това, което приличаше на захвърлени, изоставени мебели и странни на вид, малки и огромни фигури, направени от дърво и метал.

Същият стържещ звук, който ме беше довел в стаята, наруши тишината. Като диви котки сенките забродиха из стаята, сякаш търсеха плячка. Смразена от ужас, аз наблюдавах завесата; тя пулсираше и дишаше подобно чудовище от моите кошмари.

Изведнъж звукът и движението спряха; неподвижната тишина беше дори още по-страшна. Обърнах се да си тръгна и пулсиращият, стържещ звук започна отново. Решително, аз прекосих стаята и дръпнах завесата. Изсмях се на глас, като видях счупения прозорец на двойната врата. Вятърът бе духал завесата ту напред, ту назад през нацърбения отвор.

Слабата светлина на късния следобед, която проникна през полуоткрехнатата завеса, размести сенките в стаята и разкри овално огледало на стената, полузакрито от една от странните метални фигури. Аз се промъкнах между скулптурата и стената и жадно се загледах в старото венецианско огледало; то беше зацапано и замъглено от годините и изкривяваше образа ми така гротескно, че аз побягнах от стаята.

Излязох извън къщата през задната врата. Широкото сечище зад нея беше пусто. Небето беше все още светло, но високите плодни дървета, които ограждаха имота, вече бяха с цвета на здрача. Ято гарвани прелетях над главата ми; техните черни, пляскащи криле угасиха светлината в небето и нощта бързо се спусна в двора.

Обзета от чувство на пълно безсилие и отчаяние, аз седнах на земята и се разплаках. Колкото по-силно плачех, толкова повече ми олекваше, че се жалвам на висок глас.

Шум от гребло ме извади от състоянието ми на самосъжаление. Вдигнах поглед и видях дребна фигура на човек, който събираше листа на камарка в задната част на сечището.

— Есперанса! — извиках аз и се втурнах към нея, но внезапно спрях, като разбрах, че това не е тя, а някакъв мъж. — Извинете — измънках аз. — Припознах се.

Протегнах ръка и се представих. Опитвах се да не го зяпам в лицето, но не можех; не бях съвсем сигурна, че това не е Есперанса,

преоблечена като мъж.

Той пое ръката ми, като я стисна леко, и рече:

— Аз съм пазачът.

Не ми каза името си.

Ръката му беше крехка като крило на птица. Беше слаб и имаше вид на старец. Лицето му също имаше птичи черти — с орлов нос и пронизателни очи. Бялата му коса беше мека и пухкава. Не само крехката фигура и птичите черти ми напомняха на Есперанса, но също и набръчканото безизразно лице, очите — пронизателни и ясни като на дете, и зъбите — малки, квадратни и много бели.

— Знаете ли къде е Флоринда? — попитах аз. Той поклати глава и аз добавих:

— А да знаете останалите къде са?

Той дълго мълча, а после, сякаш нищо не бях го питала, повтори, че е пазачът.

— Аз се грижа за всичко — рече той.

— Нима? — попитах аз недоверчиво.

Беше толкова дребен и крехък, че едва ли можеше да се грижи дори за себе си.

— Аз се грижа за всичко — повтори той, като се усмихна мило, сякаш така можеше да разсее съмненията ми.

Понечи да каже още нещо, но вместо това замислено прехапа долната си устна за миг, а после се обърна и продължи да събира листа на малка купчинка с точни, сръчни и бързи движения.

— Къде са всички? — попитах аз.

Като обгърна с ръце дръжката на греблото и подпря брадичка върху тях, той ме погледна разсеяно. После, усмихвайки се глупаво, се огледа около себе си, сякаш всеки момент някой можеше да се появи иззад плодните дървета.

Като въздъхнах шумно и с раздражение, аз се обърнах да си вървя.

Той се прокашля и с треперещ, дрезгав от възрастта глас, каза:

— Старият нагуал отведе Изидоро Балтазар в планините. Не гледаше към мен; очите му бяха фокусирани някъде в далечината.

— Ще се върнат след няколко дни.

— Дни ли?! — изпищях аз възмутено. — Сигурен ли си, че си ги чул правилно?

Потресена, че най-лошите ми опасения се бяха сбъднали, аз успях само да измърморя:

— Как е могъл да ме изостави тук съвсем сама?

— Тръгнаха снощи — рече старецът, като прибра едно листо, което вятърът беше отнесъл от камарката пред него.

— Не е възможно — възразих му енергично аз. — Та ние пристигнахме снощи. Късно снощи — подчертах аз.

Безразличен към грубия ми тон и въобще към присъствието ми, старецът запали купчинката листа пред себе си.

— Изидоро Балтазар не остави ли някакво съобщение за мен? — попитах аз, като клекнах до него. — Не ми ли остави някаква бележка или нещо такова?

Идеше ми да крещя, но не знам защо не смеех. Някаква загадъчна черта от външността на стареца ме възпираше. Мисълта, че той е предрешената Есперанса, продължаваше да ме гложди.

— Есперанса замина ли с тях в планините? — попитах аз. Гласът ми трепереше, защото изведнъж бях обхваната от непреодолимото желание да се разсмея. Освен да си смъкне панталоните и да ми покаже члена си, нямаше друг начин да ме убеди, че действително е мъж.

— Есперанса е в къщата — измънка той, като цялото му внимание беше насочено към купчинката горящи листа. — Тя е в къщата, заедно с останалите.

— Не ставай смешен; тя не е в къщата — възразих му грубо аз. — Никой няма в къщата. Търсих ги цял следобяд. Проверих всички стаи.

— Тя е в малката къща — повтори старецът упорито, като ме гледаше така напрегнато, както беше гледал и горящите листа.

От подигравателно-злобното огънче в очите му ми идеше да го ударя.

— Каква малка...

Гласът ми замря, като си спомних другата къща — тази, която бях видяла на идване. Мисълта за това място ми костваше силна физическа болка.

— Можеше веднага да ми кажеш, че Есперанса е в малката къща — укорих го сърдито аз.

Огледах се изпод вежди наоколо, но не видях къщата. Високите дървета и стената я скриваха от поглед.

— Отивам да видя дали Есперанса е там, където твърдиш — казах аз като станах.

Старецът също се изправи и като се обърна към най-близкото дърво взе газената лампа и зебловия чувал, които висяха окачени на един нисък клон.

— Опасявам се, че не мога да те оставя да отидеш там сама — рече той.

— Защо пък не? — наежих се аз. — Може би не знаеш, но аз съм гостенка на Флоринда. И снощи вече ме водиха в малката къща.

Спрях за миг, после добавих за по-голяма убедителност:

— Бях там със сигурност.

Той ме слушаше внимателно, но по лицето му се четеше съмнение.

— До там не се стига лесно — предупреди ме накрая. — Трябва да подготвя пътеката за теб. Трябва...

Изглежда се хвана, че ще изкаже мисъл, която не искаше. Сви рамене, после повтори, че трябвало да подготви пътеката за мен.

— Какво толкова има да се подготвя? — попитах раздразнено аз. — Трябва да проправяш път през храстите ли?

— Аз съм пазачът. Аз подготвям пътеката — повтори упорито той и седна на земята да запали газената лампа.

Пламъчето ѝ първо трепна колебливо, след което загоря стабилно. Чертите му изглеждаха почти безплътни, гладки, като че ли светлината беше заличила следите на времето.

— Веднага щом свърша да горя тези листа, лично ще те заведа там — рече той.

— Ще ти помогна — предложих аз.

Очевидно човечецът беше изкуфял и трябваше да му се угажда. Вървях след него из сечището и му помагах да трупа листата на камарки, които той незабавно гореше. А след като пепелта изстинеше, веднага я пъхаше в зебловия чувал. Той беше подплатен отвътре с найлон. И именно тази подробност — найлоновата подплата — извика у мен един полузабравен Детски спомен.

Докато събирахме купчинките пепел в чувала, аз му разказах как като дете живеехме в едно село близо до Каракас и често се будех от

шума на гребло. Измъквах се от леглото, минавах на пръсти по коридора, покрай спалните на родителите и братята ми, и отивах до салона, който гледаше към пазарния площад. Като внимавах пантите да не изскърцат, аз отварях дървените капаци на прозорците и се промушвах през железните решетки. Старецът, който се грижеше за чистотата на площада, винаги биваше там и ми се усмихваше с беззъбата си уста, след което двамата заедно събирахме падналите през нощта листа на малки купчинки — всички други отпадъци се изхвърляха в контейнери за смет. Изгаряхме купчинките и след като пепелта изстинеше, я събирахме в зеблов чувал с копринена подплата. Старецът твърдеше, че водните феи, които живеели в един свещен поток в близките планини, превръщали пепелта в златен прах.

— И ти ли знаеш за феите, които превръщат пепелта в златен прах? — попитах аз, като видях колко е доволен пазачът от моя разказ.

Той не отговори, а се разсмя така искрено и весело, че не ми оставаше нищо друго освен и аз да се разсмея.

Преди да се усетя, той вече беше стигнал до последната камарка пепел, намираща се непосредствено до една ниша със сводест вход, вградена в стената; тясната, дървена врата беше широко отворена.

Отвъд храстите, почти скрита в сенки, беше другата къща. Нямаше светлина в прозорците ѝ и като че ли се отдалечаваше от мен. Като се чудех дали пък не е плод на въображението ми, спомен от някакъв сън, аз преминах няколко пъти и разтърках очи. „Нещо не е наред“, реших аз като си спомних как бяхме дошли с Изидоро Балтазар до къщата на магьосниците предната вечер. Малката къща бе от дясната страна на голямата. Как тогава, питах се аз, бих могла да виждам сега мястото от задния двор на къщата на магьосниците? В стремежа си да се ориентирам, аз се засуетих насам-натам, но не можех да определя местоположението си. Блъснах се в стареца, който беше клекнал пред купчинката пепел, и паднах върху него.

С изумителна пъргави на, той стана и ми помогна да се изправя.

— Цялата си в пепел — рече той, като бършеше лицето ми с маншета на ризата си.

— Ето я! — извиках аз.

Ясно очертан на фона на небето силуетът на убягващата ми къща изглеждаше само на няколко крачки от мен.

— Ето я — повторих аз, като заскачах на място, като че ли по този начин можех да задържа къщата на място, да я спра във времето.

— Това е истинската къща на магьосниците — добавих аз, като заставах мирно пред стареца, така че да продължи да бърше лицето ми от пепелта. — Голямата къща е само фасата.

— Къщата на магьосниците — рече старецът бавно, като се наслаждаваше на думите.

После се подсмихна, очевидно доволен от нещо. Събра и последната пепел в зебловия си чувал и ми направи знак да го последвам през вратата.

От другата и страна, на разстояние от стената, растяха две портокалови дървета. Хладен ветрец премина през цъфналите клони, но цветовете не помръднаха; не падна нито едно листенце на земята. На фона на тъмния листак, те приличаха на издялани, сякаш бяха направени от млечнобял кварц. Подобно на часовои, двете дървета стояха на стража над тясната пътека. Тя беше бяла и много права, като начертана върху пейзажа с линия.

Старецът ми подаде газената лампа, след което загреба една шепа пепел от чувала, прехвърли я в другата си ръка, сякаш я претегляше и после я разпръсна по земята.

— Не задавай въпроси и прави каквото ти казвам — рече той.

Гласът му вече не беше дрезгав; имаше нещо младежко в него, беше енергичен и звучеше убедително. Той се наведе леко и, вървейки заднешком, разсипа останалата пепел по тясната пътечка направо от чувала.

— Стъпвай само по линията от пепел — предупреди ме той. — Иначе никога няма да стигнеш до къщата.

Закашлях се, за да прикрия нервния си смях, и като разперих ръце, тръгнах внимателно по линията от пепел, сякаш беше опнато въже. Всеки път, когато спирахме старецът да си поеме дъх, аз се извързвах назад към къщата, която току-що бяхме напуснали; тя сякаш се оттегляше в далечината. А тази пред нас сякаш изобщо не приближаваше. Опитвах да се самоубедея, че това е просто оптическа измама и все пак изпитвах смътната сигурност, че сама няма да стигна до нито една от двете къщи.

Като че ли усещайки притесненията ми, старецът ме потупа успокоително по ръката.

— Ето затова подготвям пътеката — рече той. После погледна в зебловия си чувал и добави:

— Още малко и ще пристигнем. Само не забравяй да стъпваш по линията от пепел. Ако изпълняваш това условие, винаги ще можеш да се придвижваш безопасно и в двете посоки.

Разумът ми казваше, че човекът е луд. Тялото ми, обаче, знаеше, че съм загубена без него и неговата пепел. Бях така погълната от заниманието да стъпвам върху тънката линия, че се изненадах, когато най-сетне се озовахме пред вратата.

Старецът взе лампата от ръката ми, прокашля се и почука леко по гравираната дървена порта. Без да чака отговор, той натисна вратата и влезе вътре.

— Не бързай толкова! — извиках аз, страхувайки се да не ме изостави.

Последвах го и се озовах в тесен вестибюл. Той остави газената лампа на ниска масичка. После, без да каже нито дума или да погледне назад, отвори една врата в другия край и потъна в мрака.

Водена от някакъв смътен спомен, аз пристъпих в полумрачната стая и отидох направо до рогозката на пода. В съзнанието ми вече нямаше никакво съмнение, че съм била тук предната нощ и че съм спала на същата тази рогозка. Това, за което не бях толкова сигурна обаче, беше как съм стигнала до тази стая. Че Мариано Аурелиано ме беше носил на гръб през храстите, ясно си спомнях. Бях сигурна също и за това, че се бях събудила в тази стая — преди старият нагуал да ме носи на гръб — и Клара седеше до мен на рогозката.

Убедена, че съвсем скоро всичко ще ми бъде обяснено, аз седнах на рогозката. Пламъчето в газената лампа трепка няколко пъти и угасна. По-скоро усетих, отколкото видях, неща и хора да се движат около мен. Чух шепот от гласове, някакви неясни звуци, идващи отвсякъде. От всички тях успях да различа познато шумолене на поли и тих кикот.

— Есперанса? — прошепнах аз. — О, господи! Толкова се радвам да те видя.

Макар че именно нея очаквах да видя, се изненадах, когато тя седна до мен на рогозката. Плахо я докоснах по ръката.

— Аз съм — увери ме тя.

Едва след като чух гласа ѝ се уверих, че това действително е Есперанса, а не пазачът, който е сменил ризата и панталоните с шумоляща фуста и бяла рокля. А когато усетих и успокояващото докосване на ръката ѝ по лицето ми, напълно забравих за пазача. • — Как се озовах тук? — попитах аз.

— Пазачът те доведе — разсмя се тя. — Забрави ли?

Тя се обърна към ниската масичка и отново запали газената лампа.

— Имах предвид миналата нощ — поясних аз. — Знам, че съм била Тук. Събудих се на тази рогозка. Клара беше при мен. А после дойде Флоринда и другите жени...

Гласът ми замря, като си спомних, че след това се бях събудила във всекидневната на другата къща, а след това и в легло. Поклатих глава, като че ли това би могло да въведе някакъв ред в спомените ми. Отчаяно погледнах Есперанса с надеждата, че ще попълни празнотите. Казах ѝ колко ми е трудно да си спомня събитията, от нощта в тяхната последователност.

— Не би трябвало да имаш никакви проблеми — рече тя. — Влез в пистата на сънищата; сега ти сънуваш будна.

— Искаш да кажеш, че сега, в този момент, съм заспала? — попитах подигравателно аз.

Наведох се към нея и добавих:

— И ти ли си заспала?

— Не сме заспали — повтори тя, като изговаряше внимателно всяка дума. — Ние с теб сънуваме будни.

Разпери безпомощно ръце и добави:

— Миналата година ти казах какво да правиш. Помниш ли?

Внезапно ми хрумна спасителна мисъл, като че ли някой току-що я беше прошепнал в ухото ми: когато се съмняваш дали сънуваш или не, трябва да разделиш двете писти — пистата за ежедневните дела и пистата за сънищата, тъй като всяка от тях борава с различно състояние на съзнанието. Почувствах се въодушевена, защото знаех, че първо трябва да проверя пистата на сънищата; ако ситуацията не пасва на тази писта, значи не сънувам.

Въодушевлението ми бързо изчезна, когато се опитах да проверя пистата за сънища. Нямах ни най-малко понятие как да започна, нито

пък какво представлява тази писта изобщо. А най-лошото — не можех да си спомня кой ми беше казал за нея.

— Аз ти казах — рече Есперанса точно зад гърба ми. — Ти доста попътува в царството на сънищата. Почти си спомни какво ти казах миналата година, в деня след пикника. Тогава ти казах, че когато се съмняваш дали сънуваш или си будна, трябва да провериш пистата, където се движат сънищата, — в смисъл съзнанието, което ползваме в сънищата, — като опипаш това, с което си в контакт. Ако сънуваш, усещането се връща при теб като ехо. Ако не се върне, значи не сънуваш.

С усмивка на уста, тя ме оципа по бедрото и рече:

— Опитай върху рогозката, на която лежиш. Опипай я с дупето си; ако усещането се върне, значи сънуваш.

Никакво усещане не се върна в схванатите ми задни части. Всъщност, цялата бях така схваната, че въобще не усещах рогозката. Струваше ми се, че лежа направо на грубите плочки на пода.

Обзе ме силното желание да ѝ изтъкна, че би трябвало да бъде обратното: ако усещането се върне, значи си буден; но навреме се спрях, защото знаех, без никакво съмнение, че това, което тя имаше предвид под „усещането се връща при нас“ нямаше нищо общо с популярното, общоприето разбиране за това какво е усещане. Разликата между състоянието да си буден и да сънуваш буден все още ми убягваше, но въпреки това бях сигурна, че значението ѝ нямаше нищо общо с нашия обичаен начин на разбиране на съзнанието.

Точно тогава обаче думите излязоха от устата ми без никакъв контрол от моя страна. Казах:

— Знам, че сънувам будна и толкова.

Усещах, че съм близо до ново, по-дълбоко ниво на разбиране, но въпреки това не ми беше съвсем понятно.

— Това, което бих искала да знам, е кога съм заспала? — попитах аз.

— Вече ти казах, не си заспала. Ти сънуваш будна — отвърна ми тя.

Неволно се разсмях с тих, безкрайно нервен смях. Тя, изглежда, не го забеляза или пък нехаеше за това.

— Кога е станал преходът? — попитах аз.

— Когато пазачът те накара да прекосиш храсталака и трябваше да се концентрираш върху това да стъпваш върху линията от пепел.

— Той сигурно ме е хипнотизирал! — възкликнах аз с не много приятен тон.

Започнах да говоря несвързано, като се оплетох в думи без особено значение, докато накрая се разплаках и отрекох всичко казано.

Есперанса ме наблюдаваше безмълвно с вдигнати вежди и широко отворени от изненада очи.

Веднага се засрамах от избухването си, но и се зарадвах от това, че бях заговорила, защото ме обля едно моментно облекчение като тези, които настъпват след конфронтация.

— Твоето объркване — продължи тя — се дължи на факта, че много лесно можеш да преминаваш от едното състояние на съзнанието в другото. Ако се беше борила, както всички останали, да постигнеш плавния преход, тогава щеше да знаеш, че будното сънуване не е просто хипноза.

Спря за миг, после тихо довърши:

— Будното сънуване е най-изтънченото състояние, което хората могат да постигнат.

Тя се загледа в пространството, като че ли някой, скрит в сенките, изведнъж можеше да ѝ даде по-ясно обяснение. После се обърна към мен и попита:

— Изяде ли си храната?

Рязката смяна на темата ме изненада и аз се запънах. Като се съвзех, ѝ казах, че да, бях изяла сладките питки.

— Бях толкова гладна, че дори не ги стоплих; бяха много вкусни.

Като си играеше небрежно с шалчето, Есперанса ме помоли да ѝ разкажа какво съм правила от момента когато се събудих в стаята на Флоринда.

Като че ли ми бяха дали някаква билка за казване на истината, аз разкрих много повече, отколкото възнамерявах. Но Есперанса, изглежда, не се подразни от това, че съм надничала в стаите. Не се впечатли и от знанието ми коя стая на кого е.

Това, което много я интересуваше обаче, беше срещата ми с пазача. С неподправена радост по лицето тя изслуша разказа ми как съм взела мъжа за нея самата. Когато споменах, че в един момент

почти щях да го помоля да си смъкне панталоните, за да ми докаже, че е мъж, тя се запревива на рогозката от смях.

После се наведе към мен и многозначително ми прошепна в ухото:

— Аз ще те освободя от притесненията ти. Дяволито огънче проблясна в очите ѝ, като добави:

— Аз ще ти докажа, че съм жена.

— Няма нужда, Есперанса — опитах се да я разубедея аз. — Не се съмнявам, че си жена.

— Човек никога не може да е твърде сигурен какво е — небрежно отхвърли думите ми тя.

И като пренебрегна моето притеснение, дължащо се не толкова на факта, че ще я видя гола, колкото на това, че ще трябва да гледам старото ѝ, сбръчкано тяло, тя легна на рогозката и с невероятен финес бавно повдигна полите си.

Любопитството надделя над притеснението ми. Гледах я втрещено със зяпнала уста. Не носеше бельо. Срамните ѝ части не бяха окосмени. Тялото ѝ беше невероятно младо, плътта — стегната, а мускулите — фино очертани. Кожата ѝ беше с еднакъв тен навсякъде, гладка, меденорозова. Нямаше подкожни тлъстини, нямаше разширени вени: нищо не нарушаваше гладкостта на корема и краката ѝ.

Протегнах ръка да я докосна, сякаш ми беше необходимо да се уверя, че нежната ѝ, гладка кожа е истинска, а тя разтвори с пръсти срамните си устни. Извърнах лице, не толкова от срам, колкото от противоречиви чувства. Голотата, без значение мъжка или женска, не беше проблемът. В къщи ме бяха възпитавали доста свободно на тази тема; никой не полагаше особени усилия да не бъде видян гол. Докато ходех на училище в Англия, едно лято ме поканиха да прекарам при приятелка няколко седмици в Швеция, в къщата им край морето. Цялото семейство бяха нудисти и се наслаждаваха на слънцето с всеки сантиметър от голите си тела.

Но да видя Есперанса гола пред мен беше различно.

Бях възбудена по много странен начин. Никога не бях съсредоточавала вниманието си върху женските полови органи. Разбира се, бях се разглеждала щателно срещу огледалото и от всеки възможен ъгъл. Бях гледала също и порнографски филми, които намирах не само отвратителни, но и обидни. Да видя Есперанса така

интимно беше разтърсващо преживяване, защото винаги бях приемала сексуалните си реакции за даденост. Смятах, че като жена мога да бъда възбудена само от мъж. Непреодолимото ми желание да скоча отгоре ѝ ме свари напълно неподготвена и беше неутрализирано от факта, че нямам пенис.

Когато Есперанса внезапно стана от рогозката и си свали блузата, аз ахнах на глас, след което забих поглед в земята, докато възбудата по лицето и врата ми се уталожих. — Погледни ме! — настоя припряно тя. Очите ѝ бяха ясни; бузите ѝ пламтяха. Беше чисто гола. Тялото ѝ беше крехко и въпреки това изглеждаше по-едро и по-силно, отколкото с дрехи. Гърдите ѝ бяха налети и стегнати.

— Пипни ги! — нареди тя с тих, подканващ тон.

Думите ѝ отекнаха из стаята като безплътен звук, като хипнотизиращ ритъм, който се разрасна до едно туптене във въздуха, едно пулсиране, което по-скоро се усещаше, отколкото чуваше и което малко по малко се сви и учести, докато започна да бие бързо и силно като ритъма на собственото ми сърце.

После единственото, което чувах и усещах, беше смехът на Есперанса.

— Случайно пазачът да се крие някъде тук? — попитах аз, когато си възвърнах способността да говоря.

Изведнъж ме обзеха подозрения и чувство на вина, че бях толкова дръзка.

— Надявам се, не! — извика тя така смутено, че аз се разсмях.

— Къде е той? — попитах аз.

Тя широко разтвори очи, след което се ухили, сякаш щеше да се разсмее. Но изтри радостта от лицето си и със сериозен тон каза, че пазачът бил някъде из имота и че се грижел и за двете къщи, но не ходел да шпионира никого.

— Той наистина ли е пазач? — попитах аз, като се опитах да прозвучи скептично. — Не искам да го подценявам, но ми изглежда като човек, неспособен да се грижи за каквото и да било.

Есперанса се подсмихна и каза, че крехкостта му била измамна.

— Много е способен — увери ме тя. — Трябва да внимаваш с него, той харесва млади момичета, особено блондинки.

После се наведе по — близо, като че ли се опасяваше да не я чуят, и прошепна в ухото ми:

— Пусна ли ти ръка?

— За бога, не! — защитих го аз. — Той беше изключително любезен и отзивчив.

Гласът ми заглъхна в шепот и вниманието ми започна странно да блуждае по мебелите в стаята, които не можех да видя, защото ниският пламък на лампата хвърляше повече сенки, отколкото светлина.

Когато най-накрая успях отново да съсредоточа вниманието си върху Есперанса, вече не ме интересуваше пазачът. С настоятелност, от която не можех да се отърся, мислех единствено за това защо Изидоро Балтазар е тръгнал за планините без да ми се обади, без да ми остави бележка.

— Защо ще ме изостави така? — попитах аз, като се обърнах към Есперанса. — Все трябва да е казал на някого кога ще се върне.

И като видях многозначителната ѝ усмивка, добавих войнствено:

— Сигурна съм, че ти знаеш какво става тук.

— Не знам — настоя тя, явно неспособна да ми влезе в положението. — Не се занимавам с такива неща. А и ти не би трябвало. Изидоро Балтазар го няма и това е всичко. Ще се върне след няколко дни, а може би след няколко седмици. Кой знае? Всичко зависи от това какво ще се случи в планините.

— Зависи ли?! — изпищях аз.

Липсата на съчувствие и разбиране от нейна страна ми се стори чудовищна.

— Ами аз? — позаинтересувах се аз. — Аз не мога да остана тук седмици.

— Защо не? — попита Есперанса невинно.

Изгледах я, като че ли е малоумна, след което на един дъх занареждах, че нямам какво да нося, нямам какво да правя там. Оплакванията ми нямаха край; те бълваха от мен докато се изтощих.

— Просто трябва да си отида вкъщи, да бъда в нормалната си среда — завърших аз.

Усетих неминуемите сълзи и направих всичко възможно да ги спра.

— Нормална ли? — повтори Есперанса, като изговори думата бавно, сякаш я вкусваше. — Можеш да си тръгнеш когато пожелаеш. Никой не те задържа на сила. Лесно ще се уреди някой да те отведе до границата, откъдето можеш да хванеш автобус за Лос Анджелис.

Кимнах, тъй като не смеех да проговоря. И това не исках. Всъщност, не знаех какво искам, но мисълта да си тръгна беше непоносима. Някакси знаех, че ако си отида, никога вече нямаше да открия тези хора отново, нито дори Изидоро Балтазар в Лос Анджелис. Разплаках се неудържимо. Не можех да го изразя с думи, но мисълта за един пуст живот, за едно пусто бъдеще без тези хора, беше непоносима за мен.

Не съм забелязала кога Есперанса е излязла от стаята и кога пак се е върнала. Въобще, не бих забелязвала нищо, ако не беше ароматът на горещо какао, който се разнасяше под носа ми.

— Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш малко — увери ме тя и постави един поднос в скута ми.

След което, усмихвайки се бавно и мило, тя седна до мен и ми довери, че какаото разсейва тъгата по-добре от всичко друго.

Бях напълно съгласна с нея. Отпих колебливо няколко глътки и изядох две-три от намазаните с масло, завити на руло царевични питки. Казах ѝ, че макар да не познавам нея и приятелите ѝ, не можех да си представя да не ги видя отново. Признах ѝ, че когато съм с нея и групата ѝ, изпитвам някаква свобода и благоразположение на духа, които не съм чувствала никъде преди. Това е странно усещане, обясних ѝ аз, отчасти физическо, отчасти психологическо и абсолютно неподдаващо се на анализ. Можех да го опиша единствено като усещане за блаженство или пък увереност, че най-после съм си намерила мястото под слънцето.

Есперанса знаеше точно какво се опитвам да изразя.

Тя каза, че човек и за кратко време да влезе в света на магьосниците, се пристрастява. От значение била не продължителността на престоя, подчерта тя, а интензивността на срещите.

— А твоите срещи бяха много интензивни — завърши тя.

— Така ли? — попитах аз.

Есперанса повдигна вежди искрено изненадана, след което потри брадичка театрално, сякаш размишляваше върху неразрешим проблем. След дълго мълчание най-сетне рече:

— Ще ти олекне, когато напълно осъзнаеш, че няма връщане към стария ти начин на живот.

Гласът ѝ, макар тих, беше изключително властен. Очите ѝ задържаха погледа ми за миг и в този момент разбрах какво значеха думите ѝ.

— За мен вече нищо няма да е същото — казах тихо аз. Есперанса кимна.

— Ти ще се върнеш към света, но не към твоя свят, не към стария си живот — рече тя, като стана рязко от рогозката с характерната за дребните хора величественост.

Запъти се бързо към вратата, но внезапно спря.

— Невероятно вълнуващо е да вършиш нещо без да знаеш защо го правиш — рече тя, като се извърна към мен. — А още по-вълнуващо е да се захванеш с нещо без да знаеш какъв ще е крайният резултат.

Въобще не бях съгласна с нея.

— Аз трябва да знам какво върша — заявих аз. — И трябва да знам с какво се захващам.

Тя въздъхна, разпервайки ръце в комично неодобрение и рече:

— Свободата плаши.

Каза го остро и преди да успее да отвърна, меко добави:

— Свободата изисква спонтанни действия. Представа си нямаш какво е да се самозабравиш и да се оставиш на спонтанността...

— Всичко, което върша, е спонтанно — прекъснах я аз. — Защо, мислиш, съм тук? Смяташ ли, че съм се замислила кой знае колко дали да дойда или не?

Тя се върна до рогозката и дълго ме гледа, застанала права до мен, преди да каже:

— Разбира се, че не си се замислила. Но твоите спонтанни действия се дължат по-скоро на безразсъдство, отколкото на самозабравяне.

Тропна с крак, за да ми покаже, че не е необходимо да я прекъсвам.

— Истинското спонтанно действие е действие, при което се самозабравяш напълно, но само след дълбок размисъл — продължи тя. — Действие, при което са взети под внимание всички плюсове и минуси и съответно отхвърлени, тъй като не очакваш нищо, не съжаляваш за нищо. С такива действия магьосниците повикват свободата.

— Аз не съм магьосница — измънках под носа си аз, като я хванах за полата, за да не си тръгне.

Но тя ясно ми даде да разбере, че не възнамерява да продължим разговора.

Последвах я навън, през сечището до пътеката, която водеше към другата къща.

Както пазачът, тя също ме предупреди да не се отклонявам от линията пепел.

— В противен случай — рече тя — ще паднеш в пропастта.

— Пропаст ли? — повторих несигурно аз, като огледах гъстите тъмни храсти, които се простираха от двете ни страни.

Появи се лек ветрец. Гласове и шепот се надигнаха откъм тъмните сенки. Инстинктивно се хванах за полата на Есперанса.

— Чуваш ли ги? — попита тя, като се извърна с лице към мен.

— Кого трябва да чуя? — измърморих дрезгаво аз. Есперанса се приближи до мен и сякаш страхувайки се да не ни чуят, ми прошепна в ухото:

— Surem от другото време; те използват вятъра, за да се скитат из пустинята, вечно будни.

— Искаш да кажеш духове ли? — попитах аз.

— Духове няма — рече тя категорично и отново тръгна. Внимателно стъпвах върху линията от пепел и пуснах полата ѝ едва когато тя внезапно спря наред вътрешния двор на голямата къща. Поколеба се за миг, сякаш се двоумеше в коя част на къщата да ме отведе. После тръгна нагоре-надолу по различните коридори, докато накрая влязохме в огромна стая, която ми беше убягнала при огледа на къщата. Край стените бяха наредени книги чак до тавана. В единия край на стаята имаше стабилна, дълга, дървена маса, а в другия висеше бял, ръчно тъкан хамак.

— Каква прекрасна стая! — възкликнах аз. — Чия е?

— Твоя — предложи великодушно Есперанса.

Тя отиде до дървения скрин до вратата и го отвори.

— Нощем е студено — предупреди ме тя, като ми подаде три дебели вълнени одеала.

— Искаш да кажеш, че мога да спя тук? — попитах развълнувано аз.

Цялото ми тяло потръпна от удоволствие, като застлах хамака с одеалото и се отпуснах в него. Като дете често спях в хамак. Въздишайки от задоволство, аз се залюлях напред-назад, после прибрах крака и блажено се протегнах.

— Умението да спиш в хамак е като умението да караш колело; никога не се забравя — казах й аз.

Но нямаше кой да ме чуе. Тя беше излязла от стаята без да забележа.

ИЗГАСИХ СВЕТЛИНАТА и се отпуснах в хамака. Лежах съвсем неподвижно, унесена от шумовете в къщата: дочувах някакво приглушено посърцване и капенето на водата от глинения филтър пред вратата ми.

Изведнъж се изправих, тъй като по коридора отекнаха несъмнено човешки стъпки.

„Кой ли може да е в този късен час?“, помислих си аз.

Пресякох на пръсти стаята и долепих ухо до вратата. Стъпките бяха тежки. Сърцето ми заби учестено, когато стъпките се приближиха. Спряха пред моята врата. Почукването беше настоятелно и макар да го очаквах, то ме стресна. Отскочих назад и съборих един стол.

— Кошмар ли сънува? — попита Флоринда, влизайки в стаята.

Тя остави вратата откритата и светлината от коридора се процеждаше в стаята.

— Сметнах, че ще е по-добре да чуеш стъпките ми — рече тя, като ми се усмихваше. — Не исках да те стряскам.

Тя изправи стола и метна върху облегалката чифт панталони и риза.

— Поздрави от пазача. Каза, че можеш да ги задържиш — рече тя.

— Да ги задържа ли? — повторих аз, като гледах дрехите с подозрение. Изглеждаха чисти и изгладени. — Какво им е на моите дънки?

— Ще ти е по-удобно в тези панталони по време на дългото пътуване до Лос Анджелис — рече Флоринда.

— Но аз не искам да си тръгвам! — извиках разтревожена аз. — Ще остана тук, докато се върне Изидоро Балтазар.

Флоринда се разсмя, но после, като видя, че ще се разплача, рече:

— Изидоро Балтазар се върна, но ти можеш да останеш още, ако искаш.

— О, не, благодаря — изтърсих аз.

Нямаше и следа от копнежа ми да остана, който ме беше изпълвал през последните два дни, нито пък от всичките въпроси, които исках да задам на Флоринда. Мислех единствено за това, че Изидоро Балтазар се е върнал.

— Мога ли да го видя сега? — попитах аз.

— Опасявам се, че не — рече Флоринда и ми препречи пътя да не изляза от стаята.

За момент думите ѝ ми изглеждаха безсмислени. Вторачих се в нея с недоумение и тя повтори, че е невъзможно да видя новия нагуал тази вечер.

— Защо? — попитах аз озадачена. — Сигурна съм, че той ще иска да ме види.

— Разбира се, че ще иска да те види — съгласи се тя с готовност. — Но е дълбоко заспал и ти не бива да го будиш.

Това беше такъв категоричен отказ, че аз само се втренчих в нея, занемаяла от изумление.

Флоринда дълго гледа пода, след което вдигна поглед към мен. Лицето ѝ беше тъжно. За миг вярвах, че ще омекне и ще ме отведе при Изидоро Балтазар. Но вместо това тя повтори остро и категорично:

— Опасявам се, че не можеш да го видиш тази вечер.

Припряно, като че ли се страхуваше, че все още може да промени решението си, тя ме прегърна и ме целуна, а после излезе от стаята. Угаси светлината отвън, след което се извърна към мен от сянката на коридора и каза:

— А сега върви да спиш.

Въртях се в леглото и лежах будна с часове. Малко преди да се съмне най-сетне станах и облякох дрехите, които Флоринда ми беше донесла. Ризата ми беше по размер, но панталоните ми бяха големи и трябваше да ги вържа в кръста с парче шнур, тъй като няхах колан в себе си.

Хванала обувките си в ръка, аз се промъкнах крадешком по коридора, минах покрай стаята на пазача и излязох на задния вход. Внимателно откряхнах вратата, като внимавах пантите да не изскърцат. Навън беше все още тъмно, но на изток небето вече светлееше в меко, лазурно синьо. Изтичах до вградения в стената сводест вход, като спрях за миг до двете дървета, които стояха на стража до пътеката.

Въздухът беше наситен с уханието на портокалов цвят. Всичките ми колебания дали да пресека храсталака или не, се разсеяха, когато видях, че по пътеката е насипана прясна пепел. Без да се замислям повече, аз се втурнах към другата къща.

Вратата беше откряната. Не влязох веднага вътре. Свих се под един прозорец и зачаках да чуя някакъв шум. Не след дълго дочух силно хъркане. Слушах го известно време и после влязох. Водена от отчетливото хъркане, аз отидох направо в стаята в задната част на къщата. В тъмнината едва различих спящата фигура на рогозката, но въпреки това нямах никакви съмнения, че това е Изидоро Балтазар. Страхувайки се, че може да се стресне, ако го събудя изведнъж, аз се върнах в предната стая и седнах на кушетката. Бях толкова развълнувана, че не ме свърташе на едно място. Не бях на себе си от радост, като си представях как всеки момент ще се събуди. Два пъти ходих на пръсти до стаята и го поглеждах. Беше се обърнал в съня си и вече не хъркаше.

Сигурно съм задрямала на кушетката. В просъница усетих, че има някой в стаята. Понадигнах се да измънкам: „Чакам Изидоро Балтазар да се събуди“, но знаех, че не съм издала никакъв звук. Положих съзнателно усилие да се изправа. Олюлях се замаяно, докато погледът ми се фокусира върху мъжа, който седеше до мен. Беше Мариано Аурелиано.

— Изидоро Балтазар спи ли още? — попитах го аз.

Старият нагуал дълго ме гледа. Чудейки се дали сънувам, аз се протегнах и хванах ръката му, но веднага я пуснах. Пареше, сякаш беше запалена.

Той вдигна вежди, привидно изненадан от действията ми.

— Няма да можеш да видиш Изидоро Балтазар преди да се съмне — рече той.

Говореше бавно, като че ли му представляваше голяма трудност да изговаря думите.

Преди да успея да кажа, че вече почти се е съмнало и че ще изчакам Изидоро Балтазар на кушетката, аз усетих по гърба си горещата ръка на Мариано Аурелиано, която ме буташе през прага.

— Върни се в хамака си — рече той.

Изведнъж задуха вятър. Обърнах се да възразя, но Мариано Аурелиано вече не беше там. Вятърът кънтеше в главата ми като силен

гонг. Постепенно звукът стана все по-приглушен и по-приглушен, докато накрая се превърна в едно леко трептене. Отворих уста, за да удължа последните слаби отзвуци.

Беше късно сутринта, когато се събудих в хамака, облечена с дрехите, които Флоринда ми беше донесла. Машинално, почти без да мисля, аз излязох навън и, като прекосих сечището, отидох до малката къща. Вратата беше заключена. Почуках няколко пъти. После извиках, но никой не ми отговори. Опитах се да отворя прозорците от външната страна, но и те бяха залостени. Бях така потресена, че ми идеше да се разплача. Изтичах надолу по хълма до малкото разчистено място, където единствено можеше да се паркира кола. Пикапът на Изидоро Балтазар не беше там. Тръгнах по черния път с надеждата да открия пресни следи от гуми. Нямаше такива.

По-объркана от всякога, аз се върнах в къщата. И тъй като знаех, че няма смисъл да търся жените по стаите им, аз застанах в средата на вътрешния двор и с все сила извиках Флоринда по име. Наоколо цареше мъртва тишина с изключение на ехото от собствения ми глас.

Независимо колко пъти си преповтарях казаното от Флоринда, аз не можех да намеря задоволителен отговор. Бях сигурна единствено за това, че Флоринда беше дошла в стаята ми посред нощ, за да ми донесе дрехите, с които бях облечена. Нейното посещение и думите ѝ, че Изидоро Балтазар се е върнал, вероятно бяха предизвикали у мен този така ясен сън.

За да престана да размишлявам защо съм сама в къщата — дори пазачът не се виждаше никакъв — аз започнах да бърша подовете. Чистенето винаги ми действаше успокояващо. Бях приключила с всички стаи, включително кухнята, когато чух далечен шум от двигател на Фолксваген. Изтичах надолу по хълма и ре хвърлих на врата на Изидоро Балтазар още преди да успее да слезе от колата, като едва не го повалих на земята.

— Още не мога да се съвзема — разсмя се той, като силно ме прегърна. — Ти си била тази, за която нагуалът ми е говорил толкова много. Знаеш ли, че едва не припаднах, когато те те поздравиха?

Той не изчака да отговоря, а отново ме прегърна, след което, смеейки се, ме повдигна от земята. После, сякаш нещо се беше отприщило у него, ме заля с поток от думи. Каза, че знаел за мен от около година; нагуалът му бил казал, че ще му повери едно странно

момиче. Нагуалът описал това момиче метафорично като „дванайсет часа по обяд на ясен ден, който е нито ветровит, нито спокоен, нито студен, нито горещ, но се люшка между тези крайности, карайки човек да полудее“.

Изидоро Балтазар призна, че какъвто си бил надут, веднага сметнал, че нагуалът намеква за приятелката му.

— Коя е приятелката ти? — прекъснах го аз.

Той направи рязко движение с ръка, положително недоволен от думите ми.

— Не става въпрос за факти — сръза ме той. — Става въпрос за идеи. Така че ще видиш какъв съм глупак.

Раздразнението му бързо премина в лъчезарна усмивка.

— Аз действително вярвах, че мога сам да открия кое е това момиче — рече той.

Спря за миг и после меко добави:

— В търсенията си въвлякох дори една омъжена жена с деца.

Дълбоко въздъхна, усмихна се и рече:

— Поуката от цялата тази история е, че в света на магьосниците човек трябва да се освободи от своето его, защото в противен случай то е като завеса за нас, тъй като в този свят не е възможно обикновени хора като нас да предугадят каквото и да е.

И като видя, че хлипам, той ме отдалечи от себе си на една ръка разстояние и тревожно ме погледна:

— Какво има, нибелунга?

— Нищо — усмихнах се аз, докато бършех сълзите си. — Не разполагам с абстрактен ум, който да се притеснява за света на абстрактните истории — добавих аз цинично и с възможно най-твърд тон. — Мен ме интересува „тук“ и „сега“. Представа си нямаш какво преживях в тази къща.

— Разбира се, че имам — троснато отвърна той с преднамерена грубост. — Аз съм изложен на същото от години.

Изглежда ме проникателно и попита:

— Това, което искам да знам, е защо не ми каза, че вече си била с тях?

— Щях да ти кажа, но после реших, че не е толкова важно — смутолех аз объркано.

След което гласът ми придоби някаква твърдост и стабилност, докато думите неволно излизаха от мен:

— Оказва се, че срещата ми с тях е единственото важно нещо, което съм направила в живота си.

За да прикрия своята изненада, аз веднага започнах да се оплаквам, че са ме изоставили сама в къщата.

— Нямах възможност да ти се обадя, че тръгвам с нагуала за планините — прошепна той с внезапна, завладяваща усмивка.

— Това вече го забравих — уверих го аз. — Имах предвид днес. Когато се събудих тази сутрин, очаквах да си тук. Бях сигурна, че си прекарал нощта в малката къща, заспал върху рогозката. Когато не те намерих, се паникьосах.

Като видях озадачената му физиономия, аз му разказах за среднощното посещение на Флоринда, за моя сън след него и за това как съм се оказала сама в къщата, като съм се събудила тази сутрин. Разказът ми беше несвързан. Мислите и думите ми бяха съвсем объркани. Въпреки това обаче не можех да спра да говоря.

— Има толкова неща, които не мога да приема — казах аз, завършвайки най-сетне своята филипика. — Но не мога и да ги опровергая.

Изидоро Балтазар не каза нищо. Само вдигна въпросително-насмешливо вежди и продължи да ме гледа, като че ли очакваше да продължа. Лицето му беше слабо и изпито, с цвят на дим. От кожата му лъхаше странен хлад и слабо ухание на пръст, сякаш беше прекарал дните см под земята, в пещера.

Всякаква мисъл за душевния ми смут изчезна, като се вгледах в зловещото му ляво око, с неговия ужасен, безмилостен поглед. В този момент вече нямаше значение кое е истината и кое илюзията, сън в съня. Разсмях се на глас, чувствайки се лека като вятъра. Усещах как от плещите ми се смъква непоносим товар, докато стоях втречена в магьосническото му око. Познах го. Флоринда, Мариано Аурелиано, Есперанса и пазачът — те всичките имаха такова око. Предопределено за вечни времена да е без чувство, без емоция, това око отразяваше безкрая. И като че ли беше разкрило достатъчно, някакъв вътрешен клепащ — като при гущерите — се спусна над лявата зеница.

Преди да успее да кажа нещо за магьосническото му око, Изидоро Балтазар затвори за миг и двете си очи. Когато отново ги

отвори те бяха абсолютно еднакви — тъмни и весело искрящи, — като нямаше и помен от магьосническото око. Той ме прегърна през раменете и тръгна с мен нагоре по хълма.

— Събери си нещата — рече той, тъкмо преди да стигнем къщата. — Ще те чакам в колата.

Стори ми се странно, че не иска да влезе с мен, но в момента не го попитах защо. Едва когато започнах да си събирам оскъдния багаж, ми хрумна, че може би се страхуваше от жените. Това предположение ме накара да се разсмея с глас, защото изведнъж знаех, с учудваща за самата мен увереност, че единственото нещо, от което Изидоро Балтазар не се страхуваше, бяха жените.

Все още се смеех, когато стигнах до пикапа в подножието на хълма. Отворих уста да обясня на Изидоро Балтазар причината за моята веселост, когато ме обзе едно странно, мощно усещане. То ме проряза така силно, че онемях. Това, което изпитвах, не беше сексуална страст. Нито пък платоническа привързаност. Не беше чувството, което изпитвах към родителите, братята или приятелите си. Аз просто го обичах с една любов, която не беше опетнена от никакви очаквания, съмнения или страх.

Като че ли бях изказала всичко това на глас, Изидоро Балтазар ме прегърна така силно, че едва дишах.

Потеглихме много бавно. Подадох глава през прозореца с надеждата да зърна пазача сред овошките.

— Странно усещане е да си тръгнеш така — прошепнах замислено аз, отпусайки се назад в седалката. — В известен смисъл Флоринда се сбогува с мен снощи. Но ми се искаше да благодаря още на Есперанса и на пазача.

Черният път обхождаше хълма и като стигнахме един остър завой можахме да видим гърба на малката къща. Изидоро Балтазар спря колата и изключи двигателя. Посочи крехкия старец, седнал на една щайга до къщата. Искях да слеза от колата и да се затичам нагоре по хълма, но той ме спря.

— Просто му махни — прошепна той.

Пазачът стана от щайгата. От вятъра широките му дрехи плющяха около тялото му като крила. Той се разсмя с глас, наведе се назад и, сякаш с инерцията на вятъра, два пъти се преметна през глава.

За миг изглеждаше увиснал високо във въздуха. Той така и не се приземи, а просто изчезна, като че ли вятърът го беше всмукал.

— Къде отиде? — прошепнах поразена аз.

— От другата страна. — изкиска се по детски Изидоро Балтазар.
— По този начин ти каза „довиждане“.

Той отново запали колата. От време на време насмешливо ме поглеждаше.

— Какво има, нибелунга? — най-сетне попита той.

— Ти знаеш кой е той, нали? — казах с укор аз. — Той не е пазач, нали?

Изидоро Балтазар леко се намръщи, после, след дълго мълчание, ми напомни, че за мен нагуалът Хуан Матус е Мариано Аурелиано. Увери ме, че имало основателна причина да го познавам под това име.

— Сигурен съм, че има също толкова основателна причина и старецът да не ти разкрие името си — завърши той.

Възразих му, че тъй като знам кой е Мариано Аурелиано, не виждам смисъл от преструвките на стареца.

— Освен това — подчертах самодоволно аз — аз знам кой е лазачът.

Погледнах косо Изидоро Балтазар да видя реакцията му. Лицето му не издаваше нищо.

— Както всички хора в света на магьосниците, пазачът е магьосник — рече той. — Но ти не знаеш кой е той.

Изглежда ме бързо, после отново насочи вниманието си към пътя.

— След всички тези години аз още не знам никой от тях кой е всъщност, включително нагуалът Хуан Матус. Докато съм с него, ми се струва, че знам кой е. Но в момента, в който си обърне гърба, се обърквам. Почти замечтано Изидоро Балтазар продължи, като каза, че в света на ежедневния живот нашите субективни състояния са едни и същи с тези на събратята ни. Поради тази причина ние винаги знаем как ще реагират събратята ни при дадени обстоятелства.

— Не си прав — извиках аз. — Изобщо не си прав. Именно в това, че не знаеш как ще реагират събратята ти при дадени обстоятелства, е тръпката на живота. Това е едно от малкото вълнуващи неща, които са ни останали. Не ми казвай, че искаш да го премахнеш.

— Добре, не знаем как точно ще постъпят събратята ни — обясни търпеливо той, — но можем да направим един списък с възможности, които ще се окажат верни. Доста дълъг списък, признавам, но все пак с краен брой точки. За да изготвим този списък, не е необходимо да питаме събратята си за техните предпочитания. Трябва просто да се поставим на тяхно място и да изброим възможностите, които се отнасят до нас. Те ще са валидни и за всеки друг, защото субективните ни състояния са едни и същи.

Той каза още, че нашето субективно познание за света ни е известно като „здрав разум“. То можело да се различава малко в отделните групи или култури, но въпреки тези различия здравият разум е достатъчно хомогенен, за да можем да твърдим, че светът на ежедневиия живот е интерсубективен свят.

— При магьосниците обаче здравият разум, с който сме свикнали, не действа — подчерта той. — Те боравят с друг вид здрав разум, защото имат друг вид субективни състояния.

— Искаш да кажеш, че са като същества от друга планета. Така ли? — попитах аз.

Изидоро Балтазар се разсмя.

— Да. Те са като същества от друга планета — рече той.

— Затова ли са толкова потайни?

— Не смятам, че „потайни“ е най-точната дума — отбеляза замислено той. — Те боравят по различен начин със света на ежедневиия живот. Тяхното поведение ни се струва потайно, защото не гледаме еднакво на нещата и тъй като не разполагаме със система за измерване на това, което според тях е здрав разум, ние решаваме да смятаме, че тяхното поведение е потайно.

— Те правят това, което и ние: спят, готвят, четат — прекъснах го аз. — Но въпреки това, никога не успях да ги заваря в действие. Повярвай ми, потайни са.

Като се усмихваше, той поклати глава.

— Ти си видяла това, което те са искали да видиш — подчерта той. — Но същевременно нищо не са крили. Ти просто не можеш да виждаш. Това е.

Понечих да му възразя, но не исках да го настройвам срещу себе си. Не че беше кой знае колко прав, защото всъщност аз не разбирах за какво говори, а по-скоро усещах, че въпреки обстояния ми оглед на

стаите, не бях успяла да разбера нито какви са всъщност тези хора, нито пък с какво се занимават. Въздъхнах, затворих очи и се отпуснах на седалката.

Докато пътувахме, аз отново му разказах за моя сън. Колко реално ми се беше сторило да го видя заспал, хъркайки върху рогозката. Разказах му за разговора ми с Мариано Аурелиано, за горещата му ръка. Колкото повече говорех, толкова повече се убеждавах, че въобще не е било сън. Накрая така се бях развълнувала, че се разплаках.

— Не знам какво са ми направили — казах аз. — Дори в момента не съм сигурна дали съм будна или сънувам. Флоринда непрестанно ми повтаряше, че сънувам будна.

Изидоро Балтазар кимна, после меко рече:

— Нагуалът Хуан Матус го нарича „състояние на повишено съзнание“.

— Повишено съзнание — повторих аз.

Думите лесно се търкулнаха от езика ми, макар да ми звучаха точно противоположно на „будно сънуване“. Смътно си спомнях, че съм ги чувала и преди. Или Флоринда, или Есперанса беше използвала този термин, но не си спомнях в каква връзка. Малко оставаше да доловя смисъла на тези думи, макар и смътно, но умът ми беше вече твърде изтощен от неуспешните ми опити да си спомня какво съм правила през деня в къщата на магьосниците.

Независимо колко се мъчех, имаше някои епизоди, които не можех да си спомня. Търсех думи, които някакси избледняваха и изчезваха току пред очите ми, като някакво видение — полувидяно, полуспомнено. Не че бях забравила нещо, а по-скоро образите изплуваха в съзнанието ми, разпокъсани като части от мозайка, които не си пасваха съвсем точно. Тази забрава беше физическо усещане, като че ли някаква мъгла беше обвила определени части от мозъка ми.

— Значи будното сънуване и повишеното съзнание са едно и също? — казах аз.

Това беше не толкова въпрос, колкото твърдение, чието значение ми убягваше. Размърдах се на седалката и като свих крака под себе си се извърнах с лице към Изидоро Балтазар. Профилът му се очертаваше на слънцето. Черната къдрава коса, падаща над високото му чело, ясно

очертаните му скули, величественият нос и брадичка и изрязаните устни му придаваха вид на римлянин.

— Сигурно все още съм в повишено съзнание — казах аз. — Досега не бях забелязала колко си хубав.

Колата се занесе по пътя, когато той отметна глава назад и се разсмя.

— Ти определено си в състояние на будно сънуване — заяви той, като се плесна по бедрото. — Не си ли спомняш, че съм нисък, мургав и грозен?

Аз се изкисках. Не защото бях съгласна с описанието Му, а защото това беше единственото, което си спомнях, че беше казал в лекцията в деня, когато официално се запознах с него. Веселостта ми бързо беше заменена от странно безпокойство. Струваше ми се, че бяха минали месеци, а не само два дни, откакто бяхме дошли в къщата на магьосниците.

— Времето тече различно в света на магьосниците — рече Изидоро Балтазар, като че ли бях изказала мислите си на глас. — И човек го изживява различно.

После продължи, като каза, че един от най-трудните аспекти на чирачеството му бил да подрежда събитията последователно във времето. Често те били разбъркани в съзнанието му, оплетени образи, които потъвали още по-дълбоко, щом понечел да се концентрира върху тях.

— Едва сега, с помощта на нагуала, аз си спомням аспекти и събития, които са се случили преди години — рече той.

— Как ти помага той? — попитах аз. — Хипнотизира ли те?

— Помага ми да променя нивото на съзнанието си — отвърна той. — И когато го направи, не само си спомням минали събития, но и ги преживявам отново.

— И как го прави? — настоях аз. — Имам предвид, как ти помага да смениш нивото?

— До съвсем неотдавна смятах, че става, като ме удари силно по гърба, между лопатките — рече той. — Но сега вече съм напълно убеден, че самото му присъствие предизвиква у мен промяна в нивото на съзнание.

— Значи все пак те хипнотизира — настоях аз. Той поклати глава и рече:

— Магьосниците са майстори в променянето на нивото на съзнание. А някои са толкова добри, че могат да променят нивото на съзнание на другите.

Кимнах. Вече бях готова да задам безброй въпроси, но той ми направи знак да бъда търпелива.

— Магьосниците — продължи той — помагат на човек да разбере, че реалността е различна от това, което смятаме, че е; тоест, от това, което сме научени да приемаме за реалност. Интелектуално ние с готовност дразним самолюбието си с идеята, че културата предопределя какви сме, как се държим, какво искаме да знаем, какво сме способни да чувстваме. Нямаме желание обаче да изпълтим тази идея, да я приемем като конкретна практическа задача. А това е така, защото не желаем да приемем, че културата определя също и какво сме способни да възприемаме.

— Магьосничеството ни разкрива различни реалности — продължи той, — различни възможности не само за света, но и за самите нас до такава степен, че вече не можем да вярваме и в най-стабилните убеждения за себе си и заобикалящия ни свят.

Бях изненадана, че така лесно попивам думите му, без всъщност да ги разбирам.

— Магьосникът не само съзнава различните реалности — продължи той, — но и използва тези знания на практика. Магьосниците знаят — не само интелектуално, но и практически, — че реалността, или светът, който познаваме, се състои просто от едно споразумение, извлечено от всеки един от нас. Може да се направи така, че това споразумение да рухне, тъй като то е само едно социално явление. А рухне ли то, с него рухва и целия свят.

Като видя, че не успявам да схвана доводите му, той се опита да представи нещата от друг ъгъл. Каза, че социалният свят определя възприятието по отношение на неговата полезност за нас да ни води през сложните изживявания на ежедневиия живот. Социалният свят поставя граници на това, което възприемаме, поставя граници на това, което сме способни да възприемем.

— За магьосника възприятието може да надхвърли тези общоприети параметри — подчерта той. — Тези параметри се създават и укрепват от думите, от езика, от мислите. Тоест, от споразумението.

— А магьосниците не се съгласяват, така ли? — попитах колебливо аз в опит да разбера тезата му.

— Съгласяват се — отвърна той с пленителна усмивка, — но тяхното споразумение е различно. Магьосниците разчупват, нарушават обичайното споразумение не само интелектуално, но също и физически, или практически, или въобще както искаш го наречи. Магьосниците нарушават параметрите на социално определеното възприятие, а за да разбере човек какъв смисъл влагат те в това, трябва да стане практик, т.е. трябва да се посвети на магьосничеството; да отдаде душата и тялото си. И това трябва да бъде съзнателна, доброволна постъпка.

— Тялото ли? — запитах подозрително аз, като веднага се зачудих какъв ли ритуал се изпълнява. — Какво искат да правят с тялото ми?

— Нищо, нибелунга — разсмя се той.

А после със сериозен и все пак мил тон добави, че все още нито тялото ми, нито духът ми са готови да тръгнат по трудния път на магьосниците. Но като видя, че се каня да възразя, бързо призна, че ми няма нищо нито на тялото, нито на духа.

— Чакай малко! — прекъснах го енергично аз. Изидоро Балтазар не обърна внимание на протеста ми, а продължи да говори, като каза, че светът на магьосниците е един сложен и изтънчен свят и че не е достатъчно само да долавяш принципите му интуитивно. Необходимо е също човек да ги асимилира и интелектуално.

— Противно на общоприетото мнение — обясни той — магьосниците не са хора, практикуващи някакви странни, екзотични ритуали, а просто са хора, изпреварили ни във времето. Характеристиката на нашето време е разумът. Ние сме разумни същества като цяло. Докато магьосниците са хора на разума, което е нещо съвсем различно. Магьосниците флиртуват с идеите; те са развили разума до краен предел, защото смятат, че само чрез пълното разбиране на интелекта могат да въплътят принципите на магьосничеството, без да изгубят своята трезвост и цялост. Именно в това те се различават драстично от нас. Ние имаме много малко трезвост и още по-малко цялостност.

Той ми хвърли бърз поглед и се усмихна. Имах неприятното усещане, че знае точно какво си мисля или по-точно, че изобщо не

можех да мисля. Бях разбрала думите му, но смисълът им ми беше убягнал. Не знаех какво да кажа. Не знаех дори какво да попитам. За пръв път в живота си се чувствах абсолютно глупаво. Но не и неадекватно, защото знаех, че е прав. Интересът ми към интелектуалните въпроси винаги е бил плитък и повърхностен. Да флиртуваш с идеите беше напълно чуждо понятие за мен. След няколко часа стигнахме до американската граница в Аризона, а пътуването се оказа неоправдано изтощително. Искях да говоря, но не знаех какво да кажа или по-точно, не Можех да намеря думите, за да се изразя. Бях някак уплашена от всичко случило се досега. А това беше ново чувство за мен!

Усещайки моята неувереност и дискомфорт, Изидоро Балтазар заговори. Откровено призна, че и до ден днешен той също продължава да се чуди и обърква от света на магьосниците, макар и след толкова много години изследване и взаимодействие с тях.

— И като казвам „изследване“ наистина имам предвид изследване.

Той се разсмя и се плесна по бедрото да подсили твърдението си.

— Тази сутрин например светът на магьосниците ми зашлеви такъв шамар, че е невъзможно да се опише — рече той.

Говореше с тон, който беше полутвърдение, полуоплакване, но въпреки това в гласа му се усещаше такава приятна и мощна вътрешна сила, че се почувствах въодушевена. Имах усещането, че може да направи всичко, да понесе всичко, да надделее над всичко. Усещах някаква воля у него, способност да преодолее всякакви пречки.

— Представи си, аз наистина смятах, че съм бил с нагуала в планините само два дни — рече той.

Смеейки се, той се извърна към мен и ме разтърси със свободната си ръка.

Бях така погълната от звука, от жизнеността на гласа му, че не бях разбрала за какво говори! Помолих го да повтори каквото беше казал. Той удовлетвори молбата ми, но аз все още не успях да схвана смисъла.

— Не разбирам какво толкова те вълнува това — казах накрая аз, раздразнена от факта, че не мога да схвана какво се опитва да ми каже. — Нямаше те два дни. И какво от това?

Силното му възклицание ме накара да подскоча на седалката, при което си ударих главата в тавана.

Той ме погледна пронизително право в очите, но нищо не каза. Знаех, че не ме обвинява в нищо, но все пак усещах, че се подиграва на моята мрачност, емоционална нестабилност и разсеяност. Отби в страни от пътя, спря, изключи двигателя и се извърна с лице към мен.

— А сега искам да ми разкажеш всичко, което си преживяла — рече той.

Имаше някакво нервно вълнение в гласа му, напрегнатост, безпокойство. Увери ме, че последователността на събитията не е от значение.

Властната му покоряваща усмивка беше така предразполагаща, че аз му разказах надълго и широко всичко, което си спомнях.

Той ме слушаше внимателно, подсмиввайки се от време на време и подканяйки ме с движение на брадичката всеки път, когато се поколебавах дали да продължа.

— Така, значи всичко това ти се е случило за... — направи малка пауза, като ме гледаше с блеснали очи, после небрежно добави: — два дни?

— Да — казах твърдо аз.

Той скръсти многозначително ръце.

— В такъв случай, имам новина за теб — рече той. Веселата искра в очите му противоречеше на сериозния му тон, на стиснатите му устни.

— Нямало ме е дванайсет дни — рече той. — Но мислех, че са само два. Смятах, че ще оцениш иронията, защото по-правилно си отмерила времето. Но всъщност не си. Ти си също като мен. Губят ни се десет дни.

— Десет дни — измънках объркано аз, после се извърнах да погледна през прозореца.

През остатъка от пътуването не казах нито дума. Не че не му вярвах. Не че не исках да говоря. Просто нямах какво да кажа, дори след като си купих „Лос Анджелис Таймс“ от първата будка, на която го имаше, и се уверих, че действително ми се губят десет дни. Но бяха ли действително изгубени? Задавах си този въпрос, но всъщност не исках отговор.

ОФИС-СТУДИОТО на Изидоро Балтазар се състоеше от една правоъгълна стая с изглед към тесен паркинг, малка кухня и облицована с розови плочки баня. Той ме заведе в него в нощта, когато се върнахме от Сонора. Твърде изтощена, за да обръщам внимание на каквото и да е, аз го последвах по стълбите до втория етаж и по застлания с тъмна пътека коридор до апартамент № 8. В мига, в който главата ми докосна възглавницата, вече бях дълбоко заспала и сънувах, че сме още на пътя. Бяхме пътували нонстоп от Сонора, като се сменяхме на волана и спирахме само, за да похапнем или пък да напълним резервоара.

Апартаментът беше оскъдно обзаведен. Освен двойното легло, в него имаше една дълга сгъваема туристическа масичка, която му служеше за бюро, сгъваем стол и две метални кутии за папки, в които държеше записките си. В двете широки гардеробчета, вградени в стената в коридора, висяха няколко костюма и половин дузина ризи. Останалото място беше заето от книги. Те бяха подредени една върху друга. Нямаше етажерки. Книгите изглеждаха недокосвани, да не говорим за четени. Шкафовете в кухнята също бяха натъпкани с книги, с изключение на една лавица, където бяха поставени чиния, чаша, нож, вилица и лъжица. Върху газовата печка имаше чайник и тиган.

За две-три седмици аз си намерих нов апартамент на около километър от сградите на университета, съвсем близо до неговото офис-студио. Но продължавах да прекарвам по-голямата част от времето си при него. Той беше поставил второ легло за мен, масичка и сгъваем стол — също като неговия — в другия край на стаята.

През следващите шест месеца Сонора се превърна в митологично място за мен. Тъй като вече няха никакво желание да отхвърлям преживяванията си, аз съпоставих спомените си от двете ми посещения там. Но колкото и да се мъчех, не можех да си спомня нищо за единайсетте дни, които ми се губеха: един при първото ми пътуване и десет при второто.

Изидоро Балтазар категорично отказваше дори да спомене идеята за загубването на тези дни. Понякога бях напълно съгласна с него; абсурдността да смятам тези дни за изгубени, просто защото не си ги спомням, ми ставаше толкова ясна, че се изпълвах с благодарност към него, задето не придава никакво значение на случилото се. Очевидно ме предпазваше. Друг път обаче съвсем безпричинно изпитвах най-дълбоко възмущение. „Негов дълг е да ми помогне, да ми изясни мистерията“, повтарях си аз, докато накрая се убедях, че нарочно крие някои неща от мен.

— Ще полудееш, ако продължаваш така — рече той един ден. — И целият ти тормоз ще е отишъл на вятъра, защото няма да е разрешил нищо.

Поколеба се за миг, като че ли не искаше да изкаже на глас следващата си мисъл, после сви рамене и добави предизвикателно:

— Защо не използваш същата енергия по-практично, примерно за да подредиш и изследваш лошите си навици.

Вместо да се замисля върху предложението му, аз веднага контраатакувах с другото оплакване, което се въртеше в съзнанието ми. Все още не бях се запознала с другите млади жени, които старият нагуал му е поверил.

Той толкова ми беше разказвал за тях, че имах чувството, че вече ги познавам. Всеки път, когато го запитвах за тях, той ми беше отговарял обстойно. Говореше въодушевено за тях. С дълбок и очевидно искрен възторг той беше казал, че един външен човек би ги описал като привлекателни, интелигентни, изискани — те всички били висшистки, — самоуверени и абсолютно независими. За него обаче те били много повече от това; те били магични същества, които споделяли съдбата му. Те били свързани с него посредством връзки на обич и отдаване, които нямали нищо общо със социалния ред. Обединявало ги тяхното общо търсене на свободата.

Веднъж дори му бях дала ултиматум:

— Или ме заведи при тях, или... Изидоро Балтазар весело се разсмя.

— Мога да ти кажа само, че нищо не е такова, каквото си го представяш — рече той. — И няма начин да се узнае кога ще се запознаеш с тях. Просто трябва да изчакаш.

— Чаках достатъчно дълго! — извиках аз.

И като видях, че лицето му остана безизразно, добавих иронично:

— Заблуждаваш се, ако си мислиш, че ще намеря някаква група жени в Лос Анджелис. Не знам дори откъде да започна да ги търся.

— Ще ги намериш, както намери мен — заяви той. — Както намери Мариано Аурелиано.

Изглеждах го недоверчиво. Не можех да разсея подозрението си, че има някаква скрита злоба в него.

— Аз не съм те търсила — подчертах доказана. — Нито пък съм търсила Мариано Аурелиано. Повярвай ми, срещата ми с теб и с него беше абсолютна случайност.

— В света на магьосниците няма случайни срещи — отбеляза небрежно той.

И тъкмо се канех да му кажа, че не ми е необходимо неговото мнение, когато той добави със сериозен тон:

— Ще се запознаеш с тях, когато му дойде времето. Не е необходимо да ги търсиш.

С лице към стената, аз преброих до десет, след което се обърнах към него с усмивка и мило казах:

— Твоят проблем е, че си типичен латиноамериканец. Все отлагаш нещата за утре. Нямах нагласата да ги завършваш навреме и докрай.

Повиших тон, за да не му дам възможност да ме прекъсне:

— Настоявам да се срещна с приятелите ти, за да ускоря нещата.

— Да ускориш нещата ли? — повтори с недоумение той. — Какво има за ускоряване?

— Почти всеки ден ми казваш, че е останало съвсем малко време — припомних му аз. — Ти самият непрекъснато ми повтаряш колко е важно да се запозная с тях, а всъщното време се държиш, сякаш имаш цяла вечност пред себе си.

— Повтарям ти го, защото искам да побързаш и да пречистиш съществото си, а не защото искам безсмислени постъпки, извършени възможно най-бързо — рече припряно той. — Не зависи от мен да ти ги представя. Ако зависеше, нямаше да седя тук и да слушам глупостите ти.

Той затвори очи и театрално въздъхна с мнимо примирение. Усмихна се, после измърмори меко:

— Твърде си тъпа, за да видиш какво става.

— Нищо не става — отвърнах му грубо аз, засегната от обидата.

— Не съм толкова глупава, колкото си мислиш. Забелязах тази двойнственост в отношението ти към мен. Понякога имам ясното усещане, че не знаеш какво да ме правиш.

— Знам точно какво да правя — възрази ми той.

— Тогава защо все не можеш да вземеш решение, когато предложи нещо?

Думите сами излязоха от устата ми.

Изидоро Балтазар ме изгледа остро. За миг очаквах, че ще ме атакува с онези бързи, груби думи, които така добре използваше; че ще ме унищожи с безпощадна критика. Но гласът му беше изненадващо мек, като каза, че съм абсолютно права в преценката си.

— Аз винаги изчакам, докато събитията направят избора вместо мен — потвърди той. — Но тогава пък действам бързо и енергично. И ще те изоставя, ако не внимаваш.

— Аз и без това вече доста съм изостанала — казах аз с тон на самосъжаление. — И понеже ти не искаш да ми помогнеш да намеря тези жени, аз съм обречена да си остана назад.

— Но не това е истинският належащ проблем — рече той. — Ти все още не си направила своя избор, това е бедата.

Той вдигна вежди, като че ли в очакване на моето неминуемо избухване.

— Не разбирам какво имаш предвид — казах аз. — Какъв избор трябва да направя?

— Още не си решила дали да се присъединиш към света на магьосниците. Ти стоиш на прага, надничайки вътре, в очакване да видиш какво ще стане. Очакваш да видиш някаква практическа полза, заради която си заслужава да го направиш.

Думи на протест се надигнаха в гърлото ми. Но преди да успея да дам воля на дълбокото си възмущение, той каза, че погрешно съм смятала преместването в друг апартамент и загърбването на стария ми начин на живот за промяна.

— Какво е тогава? — попитах аз саркастично.

— Нищо не си оставила зад гърба си, освен вещите — рече той, без да обръща внимание на тона ми. — За някои хора това е гигантска

стъпка. Но не и за теб. За теб това е нищо. Теб вещите не те интересуват.

— Вярно е, не ме интересуват — съгласих се аз, след което изтъкнах, че независимо какво си мисли той, аз отдавна съм взела решението да се присъединя към света на магьосниците.

— Защо, мислиш, съм тук, ако не съм го направила?

— Без съмнение ти си влязла в света на магьосниците тялом — заяви той, — но не и духом. И сега очакваш да видиш нещо като карта, някакъв надежден план — проект, преди да вземеш крайното си решение. А междувременно се нагаждаш към него. Основният ти проблем е, че искаш да се убедиш, че светът на магьосниците има какво да предложи.

— А няма ли? — изтърсих аз.

Изидоро Балтазар се извърна към мен със светнало от радост лице.

— Има — рече той. — Този свят предлага нещо много специално. Нарича се „свобода“. Няма обаче гаранция, че ще успееш да я постигнеш. Че който и да е от нас ще успее.

Кимнах замислено, след което го попитах какво да направя, за да го убедя, че действително съм се присъединила към света на магьосниците.

— Не е необходимо да убеждаваш мен — отвърна той. — Трябва да убедиш духа. Трябва да затвориш вратата след себе си.

— Каква врата? — попитах аз.

— Тази, която все още държиш отворена. Вратата, която ще ти даде възможност да избягаш, ако нещата не се окажат по твой вкус или пък не оправдаят очакванията ти.

— Намекваш, че ще си тръгна ли? — попитах аз.

Той ме изгледа със загадъчно изражение на лицето, после сви рамене и едва доловимо изрече:

— Това е между теб и духа.

— Но, ако ти самият смяташ, че ...

— Аз нищо не смятам — прекъсна ме той. — Ти дойде в този свят, както са дошли и всички останали. Не беше човешко дело. И няма да е човешко дело, ако ти или който и да е от останалите реши да си тръгне.

Гледах го объркана.

— Но ти положително ще се опиташ да ... убедиш, ако аз... — запелтечих аз.

Той поклати глава преди да съм свършила да говоря.

— Аз няма да убеждавам нито теб, нито който и да е друг — рече той. — Решението ти няма да има никаква сила, ако се нуждаеш от подкрепа всеки път, когато се колебаеш или съмняваш.

— Но кой ще ми помогне? — попитах аз поразена.

— Аз. Аз съм твой слуга.

Той се усмихна, но не цинично, а плахо и мило.

— Но първо служи на духа — допълни той. — Воинът не е роб, а слуга на духа. Робите нямат избор, слугите имат. Техният избор е да служат безупречно.

— Помощта ми не е пресметната — продължи той. — Аз не мога да инвестирам в теб, както и ти, разбира се, не можеш да инвестираш нито в мен, нито в света на магьосниците. Това е основната характеристика на този свят: в него не се прави нищо, което може да бъде изтълкувано като полезно; позволени са само стратегически действия. На това ме научи нагуалът Хуан Матус и аз така живея: магьосникът прави това, което проповядва. Но същевременно нищо не се върши с практическа насоченост. Когато разбереш това и започнеш да го прилагаш, тогава ще си затворила вратата след себе си.

Настъпи дълго, бездиханно мълчание. Смених позата си върху леглото, на което седях. Мислите се рояха в съзнанието ми. Може би никой от магьосниците нямаше да ми повярва, но у мен действително беше настъпила промяна; промяна, която отначало беше почти недоловима. Аз я забелязах, защото тя беше свързана с най-трудното нещо, с което някои от нас, жените, се сблъскваме, а именно — ревността и необходимостта да знаеш.

Моите пристъпи на ревност бяха до голяма степен преструвка, не задължително съзнателна, но все пак имаше някаква доза позъорство в тях. Нещо в мен искаше да ревнува Изидоро Балтазар от всички други жени в живота му. В същото време обаче друга част от мен напълно съзнаваше, че животът на новия нагуал не е живот на обикновен човек, дори и на такъв с много жени. Нашата връзка, ако можеше да се нарече така, не се вместваше в никой от стандартните, познати модели на поведение между мъж и жена, независимо колко се мъчех да я вкарам в такъв модел. За да надделеят ревността и чувството на собственост, е

необходимо огледало, не само собственото, но и това на партньора. А Изидоро Балтазар вече не отразяваше поривите, желанията и чувствата на мъж и човек.

Желанието ми да опозная живота на Изидоро Балтазар беше една непреодолима необходимост; просто се задушавах от мисълта, че той никога не ме допускаше до личния си свят. Но въпреки това не правех нищо по въпроса. Съвсем просто би било да го проследя или пък да се разровя из документите му, за да разбера кой е той всъщност, напомнях си честичко аз. Но не можех да го направя. Нещо в мен знаеше, че с него не мога да процедирам, както бих постъпила с всеки друг. Това, което ме възпираше, повече от каквото и да е чувство на благоразумие, беше доверието, което той ми бе оказал. Беше ми предоставил пълен достъп до всичките си вещи и това го бе направило, не само на практика, но и в мислите ми, неприкосновен.

Разсмях се на глас. Бях разбрала какво е „стратегическа постъпка на воин“. Изидоро Балтазар грешеше. Той взимаше дългогодишния ми навик да се отдавам на настроенията си и немската ми придирчивост за неспособност да се посветя изцяло. Но това нямаше значение. Знаех, че най-малкото започвам да разбирам и да прилагам военската стратегия или поне в негово присъствие — не задължително присъствието му в студиото, но присъствието му в Лос Анджелис. Когато го нямаше обаче, аз често започвах да се колебая и когато това се случеше, обикновено отивах да спя в студиото му.

Една нощ, докато пъхах ключа в ключалката, усетих как някаква ръка ме хвана и ме дръпна вътре. Изпищях от ужас.

— Какво ... какво ... — заекнах аз, когато ръката, която ме държеше, ме пусна.

Опитвайки се да си възстановя равновесието, аз се облегнах на стената. Сърцето ми лудо биеше.

— Флоринда! — втрещих се в нея аз, изумена.

Беше облечена в дълга роба, пристегната с колан в кръста. Косата ѝ се спускаше свободно по гърба и раменете. Чудех се дали е истинска или просто видение на фона на слабата светлина зад гърба ѝ. Приблжих се до нея и плахо я докоснах по ръкава.

— Това ти ли си, Флоринда? Или сънувам.

— Аз съм, мила — рече тя. — Съвсем истинска.

— Как влезе? Сама ли си? — попитах аз. Напълно съзнавах колко безсмислен е въпросът ми.

— Ако знаех, че ще идваш, щях да поразтребя малко — казах аз, като се опитвах да се усмихна. Устните ми бяха залепнали за зъбите. — Обичам да разтребвам студиото на Изидоро Балтазар нощем. Винаги разтребвам нощем.

Вместо да каже нещо, Флоринда се извърна настрани, така че светлината озари лицето ѝ. Злобна усмивка на задоволство се появи в очите ѝ.

— Казах ти никога да не ни следиш и да не идваш неканена — рече тя. — Имаш късмет, че не те придърпа някой друг тази вечер.

— Кой друг би могъл да ме придърпа? — попитах аз с напереност, която съвсем не изпитвах.

Флоринда ме гледа още миг, после се обърна и каза през рамо:

— Някой, на който нямаше да му пука, ако беше умряла от страх.

Тя леко изви глава, така че профилът ѝ се очерта на слабата светлина. Изсмя се тихо и като размаха ръка във въздуха, сякаш за да прокуди думите, прекоси стаята и отиде в кухнята. Не стъпваше, а се плъзгаше по пода, като че ли неволно танцуваше. От това движение дългата ѝ бяла коса, разпусната свободно по гърба, проблясваше като сребриста завеса на слабата светлина.

Опитвайки се да имитирам грациозната ѝ походка, аз я последвах в кухнята.

— Имам ключ от апартамента — казах аз. — Откакто се върнахме от Сонора, идвам тук всеки ден, когато поискам. На практика, почти живея тук.

— Изидоро Балтазар не ти ли каза да не идваш тук, докато той е в Мексико? — попита Флоринда с равен, почти небрежен тон.

Не прозвуча укорително, но усещах, че е така.

— Може и да е споменал нещо — отбелязах аз с преднамерено безразличие.

Като видях, че се намръщи, почувствах необходимост да се защита. Казах ѝ, че често съм оставала тук сама и че не виждам разликата дали Изидоро Балтазар е на пет километра разстояние или на петстотин. Окуражена от неколкократното ѝ кимване, аз ѝ доверих, че не само си подготвям материалите за училище тук, но и прекарвам

часове наред в подреждане на книгите по шкафовете. Нареждах ги по автор и тематика.

— Някои от книгите са толкова нови, че са още с неразрязани страници — обясних аз. — Тях ги отделям. Всъщност, тази вечер дойдох с намерението да върша точно това.

— В три сутринта? — възкликна тя. Изчервявайки се, аз кимнах.

— Имам още хиляди страници за разрязване — казах аз. — Отнема много време/ле, защото човек трябва да внимава да не ги повреди. Но заниманието успокоява. По-лесно заспивам след това.

— Забележително — рече Флоринда тихо. Окуражена от очевидното ѝ одобрение, аз продължих да говоря.

— Сигурна съм, че разбираш какво означава за мен да съм тук — казах аз. — В този апартамент аз се чувствам отделена от стария си живот, от всичко и от всеки, с изключение на Изидоро Балтазар и неговия магически свят. Самият въздух тук ме изпълва с усещането за абсолютна усамотеност.

Въздъгнах, дълбоко и продължително.

— Тук никога не се чувствам самотна, макар че през повечето време стоя сама. Нещо в атмосферата на този апартамент ми напомня за къщата на магьосниците. Същият хлад и липса на чувство, които ми се сториха отначало толкова потискащи, лъха от стените. И точно тази липса на топлина, тази отдалеченост е това, което търся ден и нощ. Намирам го странно успокояващо. То ми дава сила.

— Невероятно — прошепна Флоринда, като че ли с недоверие, и сложи чайника в мивката.

Каза нещо, което не успях да чуя поради шума от течащата вода, след което сложи пълния чайник на печката.

— Много се радвам, че тук се чувстваш като у дома си — рече тя и въздъхна театрално. — Усещането за сигурност, което това гнезденце ти дава, знаейки, че не си сама.

След което шеговито добави, че трябва да сторя всичко по силите ми, за да направя Изидоро Балтазар щастлив, включително да вляза в сексуални отношения с него, които тя описа с ужасяваща прямота.

Шокирана от тези ѝ изявления, аз стоях и я гледах втренчено със зяпнала уста. С увереността и пъргавината на човек, познаващ подредбата на кухнята, тя извади двете чаши, моята специална каничка

за чай и пакетчето шоколадови бисквити, които държах скрити в шкафа зад дебелиите немски и френски речници.

Като се усмихваше, Флоринда се обърна към мен и рязко попита:

— Кого очакваше да завариш тук тази вечер?

— Във всеки случай не теб! — изръсих аз, осъзнавайки твърде късно, че отговорът ми ме е издал.

Впуснах се да ѝ обяснявам надълго и нашироко защо смятах, че мога да заваря тук, ако не всички, то поне една от останалите млади жени, поверени на Изидоро Балтазар.

— Те ще пресекат пътя ти, когато му дойде времето — рече Флоринда. — Не си ти тази, която ще реши кога да ги срещнеш.

Преди да се опомня какво казвам, аз се чух да я обвинявам, че заедно с Мариано Аурелиано и Изидоро Балтазар ме принуждават да се държа по този начин. Казах ѝ, че най-малкото е непрактично, да не говорим за невъзможно, да искат от мен да чакам, докато някакви непознати за мен жени пресекат пътя ми и да смятат, че ще ги позная по нещо толкова непонятно като вътрешното сияние. Както винаги, колкото повече се оплаквах, толкова по-добре се чувствах.

Флоринда не ми обърна никакво внимание.

— Една, две лъжички и една за каничката — напевно изрече тя с пресилен британски акцент, докато премерваше чая.

После най-небрежно отбеляза, че е своенравно и непрактично от моя страна да приемам Изидоро Балтазар за мъж и да се отнасям с него като с такъв.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — рекох отбранително аз.

Тя втренчи поглед в мен, докато се изчервих.

— Напълно разбираш какво искам да кажа — заяви тя, след което наля чая в чашите.

С отривисто движение на брадичката ми посочи коя от двете да взема. С пакетчето бисквити в ръка, тя седна върху леглото на Изидоро Балтазар — това, което беше по — близо до кухнята. Бавно започна да отпива от чая си. Аз седнах до нея и направих същото.

— Въобще не си се променила — рече тя съвсем неочаквано.

— Това ми каза и Изидоро Балтазар преди няколко дни — отвърнах грубо аз. — Аз обаче знам, че съм се променил и то много.

Казах ѝ, че откакто се върнахме от Сонора, моят свят се бе обърнал наопаки. Обясних ѝ в най-големи подробности как съм си

намерила нов апартамент, как съм се преместила и съм оставила всичко, което притежавам, зад гърба си. Тя дори не кимаше, а стоеше там безмълвна и неподвижна като камък.

— Всъщност, не е моя заслугата, че промених навиците си или пък че станах по-въздържана — признах аз и нервно се изсмях, не знаейки как да тълкувам мълчанието ѝ. — Всеки, влязъл в близък контакт с Изидоро Балтазар, ще забрави кога е ден и кога нощ, дали е празник или делник.

Погледнах я изкосо, доволна от думите си.

— Времето просто тече и отстъпва място на...

Не можах да довърша изречението. Осени ме странна мисъл. Никой, доколкото си спомнях, не ми беше споменавал за промяна на навиците или пък за по-голяма въздържаност. Изгледах Флоринда напрегнато, после погледът ми неволно се отмести.

„Тя ли го направи?“, питах се аз. Откъде ми дойдоха тези идеи? А което беше още по-странно, аз знаех точно какво означават те.

— Това е знак, че нещо е на път да се пръкне от теб — рече Флоринда, като че ли беше проследила мислите ми.

После каза, че каквото и да съм направила досега в сънищата си, то не е заредило будните ми часове с необходимата стабилност, със самодисциплината, която е нужна, за да се подвизава човек успешно в света на магьосниците.

— Никога не съм правила подобно нещо в живота си — казах аз. — Дайте ми време. Това е съвсем ново за мен.

— Разбира се — съгласи се с готовност тя.

После отпусна глава на възглавниците и затвори очи. Мълча толкова дълго, че помислих, че е заспала и затова се стреснах, когато каза:

— Истинската промяна не е промяна на настроението, становището или пък възгледите. Истинската промяна предполага пълно преобразуване на цялото същество.

Като видя, че се каня да я прекъсна, тя допря пръст до устните ми и добави:

— Промяната, за която говоря, не може да се постигне за три месеца, три години или пък десет години. Необходим е цял човешки живот.

Тя каза, че е изключително трудно да станеш нещо различно от това, което си възпитан да бъдеш.

— Светът на магьосниците е един сън, един миг, но същевременно е толкова реален, колкото и светът на ежедневния живот — продължи Флоринда. — За да можем да възприемаме и да функционираме в света на магьосниците, ние трябва да свалим маската на ежедневието, която носим на лицето си от деня, в който се родим, и да сложим втората маска — тази, която ни позволява да видим себе си и света около нас такива, каквито сме в действителност: спиращи дъха явления, които разцъфтяват веднъж за едно кратко съществуване и никога повече не се повтарят.

— Сама ще трябва да изработиш тази маска — рече тя, като се намести по-удобно на леглото.

После обви с ръце чашата, която бях напълнила отново, и шумно отпи чай на малки глътки.

— Как да я изработя? — попитах аз.

— Като сънуваш другото си „аз“ — измърмори тя. — Във всеки случай не просто като си смениш адреса, дрехите и книгите.

Тя ме погледна косо и се усмихна с насмешка.

— И определено не като си мислиш, че си сменила и мъжа.

Преди да успея да отрека бруталното ѝ обвинение, тя каза, че външно съм била много гъвкав човек, способен да се движи с голяма скорост. Но вътре съм била твърда и скована. Както Изидоро Балтазар вече бил отбелязал, тя също била на мнение, че е погрешно да смятам преместването в нов апартамент и изоставянето по необходимост на всичко, което притежавам, за промяна.

Наведох глава, приемайки критиката ѝ. Винаги съм чувствала някакъв вътрешен импулс, да се освобождавам от разни неща. И, както правилно беше отбелязала, това беше основно натрапчива необходимост. За огорчение на родителите ми, още от най-ранно детство аз периодично се освобождавах от дрехите и играчките си. Радостта ми като виждах стаята си и шкафчетата изрядно подредени и почти празни, надминаваше радостта от това да притежавам разни неща.

Понякога тази натрапчива необходимост биваше толкова силна, че разреждах съдържанието на гардеробите на родителите и братята ми. Липсващите неща почти винаги оставаха незабелязани, защото аз

се стараех да изхвърлям такива дрехи, които не са били носени от доста време. Понякога обаче се случваше цялата къща да се вдигне на крак в пълно недоумение, докато баща ми ходи от стая в стая, отваря и затваря гардероби и крещи, търсейки точно определена риза или пък чифт панталони.

Флоринда се разсмя, после стана и отиде до прозореца с изглед към тясната уличка. Взря се в тъмната завеса отвън, като че ли виждаше през нея. Като хвърли поглед назад през рамо, тя каза, че за една жена е много по-лесно да скъса връзките със семейството и миналото си.

— Жените — заяви тя — не са отговорни. Тази липса на отговорност им придава голяма гъвкавост. За жалост, жените рядко, да не кажа никога, са възползват от това предимство.

Тя тръгна да се разхожда из стаята, като прокара пръсти първо по металната кутия за папки, а след това и по съгваемата маса.

— Най-трудното по отношение света на магьосниците е да се схване идеята, че той дава тотална свобода — рече тя.

После се извърна с лице към мен и меко добави:

— Но свободата не се получава даром.

— Какво струва свободата? — попитах аз.

— Свободата ще ти струва маската, която носиш — отвърна тя. — Маската, с която се чувстваш толкова удобно и с която е така трудно да се разделиш, не защото ти пасва кой знае колко добре, а защото си я носила толкова дълго. Тя престана да крачи из стаята и застана пред масата.

— Знаеш ли какво е свободата? — попита реторично тя.

— Свободата е пълно отсъствие на загриженост за самия себе си — рече тя, като седна на леглото до мен. — А най-добрия начин да престанеш да мислиш за себе си е да се загрижиш за останалите.

— Но аз го правя — уверих я аз. — Непрекъснато мисля за Изидоро Балтазар и неговите жени.

— Не се и съмнявам — съгласи се с готовност Флоринда.

Тя поклати глава и се прозя.

— Време е да започнеш да оформяш новата си маска — рече тя. — Маската, която не може да носи ничий друг отпечатък, освен твоя собствен. Тя трябва да се изработи в уединение. В противен случай няма да ти пасне както трябва. Все ще има моменти, когато ще ти бъде

твърде стегната или твърде хлабава, твърде гореща или твърде студена...

Гласът ѝ постепенно заглъхна, докато изброяваше най-невероятните неудобства.

Последва дълго мълчание, след което със същия сънливо-замечтан глас тя каза:

— Да избереш света на магьосниците не означава само да кажеш, че си го избрал. Трябва и да действаш в този свят. В твоя случай, например, ти трябва да сънуваш. Сънувала ли си будна, откакто се върна?

В абсолютно мрачно настроение, аз признах, че не съм.

— Значи все още не си направила своя избор — отбеляза строго тя. — Не работиш по новата си маска. Не сънуваш другото си „аз“.

— Магьосниците са привързани към своя свят единствено чрез своята безупречност — рече тя.

Очите ѝ определено блестяха, когато добави:

— Магьосниците нямат за цел да приобщават когото и да е към своите възгледи. Сред тях няма проповедници или мъдреци, има само нагуали. Те са водачите не защото знаят повече или пък са по-добри магьосници, а просто защото имат повече енергия. Нямам предвид задължително физическа сила — поясни тя, — а определена конфигурация на съществото им, която им позволява да помагат на всеки друг да разчупи параметрите на възприятието.

— Ако магьосниците нямат за Цел да приобщават други хора към своите възгледи, защо тогава Изидоро Балтазар е чирак на стария нагуал? — прекъснах я аз.

— Изидоро Балтазар се появи в света на магьосниците по същия начин, както и ти — рече тя. — Каквото и да го е довело, Мариано Аурелиано не би могъл да го пренебрегне. Негов дълг е било да научи Изидоро Балтазар на всичко, което знае за света на магьосниците.

Тя обясни, че никой не е търсил нито Изидоро Балтазар, нито мен. Каквото и да ни е довело в техния свят, то нямало нищо общо с чиито и да било действия или желания.

— Никой от нас не ще направи нищо, за да те задържи против волята ти в този магически свят — рече тя с усмивка. — Но същевременно ще направим всичко възможно и невъзможното дори, за да ти помогнем да останеш в него.

Флоринда се извърна настрана, като че ли да скрие лицето си от мен. Миг по-късно хвърли поглед през рамо. Имаше нещо студено и чуждо в очите ѝ, а изражението на лицето ѝ беше така променено, че се уплаших. Инстинктивно се дръпнах назад.

— Единственото нещо, което не мога и няма да направя, нито пък Изидоро Балтазар ще направи, е да ти помогна да останеш същото грозно, лакомо, себелюбиво същество, каквото беше. Би било пародия.

Сякаш да смекчи обидата, тя обви ръце около раменете ми и ме прегърна.

— Ще ти кажа от какво имаш нужда — прошепна тя, след което толкова дълго мълча, че помислих, че е забравила какво щеше да каже.

— Имаш нужда хубаво да се наспиш — най-сетне измърмори тя.

— Въобще не съм уморена — сопнах се аз.

Отговорът ми беше машинален и аз осъзнах, че повечето от отговорите ми бяха машинално отричане на казаното. За мен беше въпрос на принцип да съм права.

Флоринда тихо се изсмя и пак ме прегърна.

— Забрави малко немската си кръв — измърмори тя. — И не очаквай всичко да ти се обяснява ясно и точно.

След което добави, че нищо в света на магьосниците не е ясно и точно; вместо това, нещата се разкриват бавно и смътно.

— Изидоро Балтазар ще ти помогне — увери ме тя. — Помни обаче, че той няма да ти помогне по начина, по който очакваш да ти се помага.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз, освобождавайки се от прегръдката ѝ, така че да мога да я погледна.

— Няма да ти каже това, което искаш да чуеш — отвърна тя. — Няма да ти каже как да се държиш, защото както вече знаеш, в света на магьосниците няма нито правила, нито закони.

Изхихика се весело, привидно наслаждавайки се на моето нарастващо безпокойство.

— Винаги помни, че има само импровизации — добави тя, след което широко се прозя, изтегна се на леглото и придърпа едно от одеалата, прилежно сгънати и сложени едно върху друго на пода. Преди да се завие, тя се подпря на лакът и внимателно ме изгледа. Имаше нещо хипнотично в сънливия ѝ глас, докато ми казваше, че не

трябва да забравям, че вървя по същата воинска пътека като Изидоро Балтазар. Тя затвори очи и с едва доловим глас рече:

— Никога не го изпускай от очи. Неговите действия ще те водят така ловко, че дори няма да забележиш как става това. Той е безупречен и несравним воин.

Настоятелно я разтърсих за ръката. Опасявах се, че ще заспи преди да е свършила да говори.

Без да отваря очи Флоринда рече:

— Ако го наблюдаваш внимателно, ще видиш, че Изидоро Балтазар не търси любов или одобрение. Ще видиш, че остава безстрастен при всякакви обстоятелства. Нищо не иска, но е готов да даде всичко от себе си. Жадно търси сигнал от духа под формата на мила дума, подходящ жест и когато го получи, изразява своята благодарност, като удвоява усилията си.

— Изидоро Балтазар не съди — продължи тя. — Той безмилостно свежда себе си до нищото, за да слуша, да наблюдава, така че да победи и да се смири от победата си или пък да бъде победен и да укрепне от поражението си.

— Ако наблюдаваш внимателно, ще видиш, че Изидоро Балтазар не се предава. Може да е победен, но никога не се предава. А преди всичко Изидоро Балтазар е свободен.

Изгарях от желание да я прекъсна, да извикам, че всичко това вече ми го е казвала, но преди да успея да я попитам каквото и да било друго, Флоринда беше дълбоко заспала.

Страхувайки се, че мога да я изпусна сутринта, ако се върна в моя апартамент, аз седнах на другото легло.

Странни мисли нахлуха в съзнанието ми. Успокоих се. Отпуснах се напълно, като осъзнах, че те са отделени от останалите ми, нормални мисли. Видях ги като лъчи светлина, като изблици на интуиция.

Следвайки един от тези изблици, аз реших да опипам със задните си части леглото, на което бях седнала. И за моя най-голяма изненада, дупето ми сякаш беше потънало в леглото. За миг аз бях леглото, а леглото се протягаше да докосне дупето ми. Наслаждавах се на това усещане доста дълго време. Тогава узнах, че сънувам и разбрах с абсолютна яснота, че току-що бях изпитала онова, което Есперанса бе

описала като „връщане на чувството“. После цялото ми същество се разтопи, или по-точно експлодира.

Искаше ми се да се разсмея на глас просто за удоволствие, но се опасявах да не събудя Флоринда.

Сега вече съвсем не ми беше трудно да си спомня какво бях правила в къщата на магьосниците през онези изгубени десет дни. Бях сънувала! Под наблюдението на Есперанса аз бях сънувала в продължение на десет дни, че се събуждам в къщата на магьосниците или при Есперанса, или пък на други места, които в момента не можех да видя ясно.

Клара ми беше казала, че за да може дадено нещо, което съм видяла в сънищата си, да остане трайно в паметта ми, трябва да го видя два пъти. Бях видяла всички жени повече от два пъти; те бяха трайно запечатани в паметта ми.

Докато си седях на леглото и наблюдавах Флоринда как спи, аз си спомних останалите жени от магьосническата група, с които бях общувала в сънно състояние през онези забравени дни. Видях ги ясно, сякаш се материализираха пред мен, или по-точно, сякаш аз се бях прехвърлила физически отново в онези събития.

Най-поразителна ми изглеждаше Нелида, която толкова приличаше на Флоринда, че отначало я помислих за нейна близначка. Не само, че беше висока и слаба като Флоринда, но имаше и същия цвят очи, коса и тен на кожата; дори изражението на лицето им беше еднакво. По темперамент също си приличаха с тази разлика, че Нелида беше някак по-кротка, не така властна. Като че ли ѝ липсваше мъдростта и енергията на Флоринда. Но все пак у нея имаше една търпелива, тиха сила, която действаше много успокояващо.

Хермелинда лесно можеше да мине за по-малка сестра на Кармела. Беше висока около метър и петдесет и седем и имаше слабо, деликатно закръглено тяло и изтънчени обноски. Изглеждаше по-малко самоуверена от Кармела. Говореше меко и се движеше с бързи, ситни стъпки, които напомняха грациозно танцуване. Жените ми казаха, че нейната свитост и кроткост предизвиквали проявата на най-доброто у хората и че тя не можела да се справи дори с двама човека едновременно, да не говорим за група хора.

Клара и Делия представляваха изумителна двойка шегаджийки. Те не бяха всъщност толкова едри, колкото изглеждаха на пръв поглед.

Но от тяхната живост, сила и енергия човек оставаше с впечатлението, че са огромни, непоклатими жени. Те разиграваха помежду си най-различни забавни състезания. Използваха и най-малката възможност, за да демонстрират своите странни, ексцентрични одежди. И двете свиреха много добре на китара и имаха хубави гласове; те се надпяваха не само на испански, но също така и на английски, немски, френски и италиански език. Репертоарът им включваше балади, фолклор и всевъзможни популярни песни, включително от най-съвременната поп-музика. Достатъчно беше само да затананикам някоя песен и Клара или Делия веднага я изпяваха цялата. Правеха си също и поетически конкурси, като за целта пишеха стихове.

Често ми пишеха стихове, които ми пяха под вратата, неподписани. Аз трябваше да отгатна кой е авторът. Всяка от двете твърдеше, че ако я обичам истински, както тя мен, интуитивно ще познае автора.

Това, което правеше съревнованията им приятни, беше, че в тях нямаше вражда и съперничество. Целта им бе да забавляват, а не да излъчват победител. От самосебе си се разбира, че Клара и Делия се забавляваха не по-малко от своята публика.

Ако някой им допаднеше, какъвто изглежда беше случаят с мен, обичта и лоялността им нямаха граници. И двете ме защитаваха с изумителна настойчивост, дори и когато не бях права. В техните очи аз бях идеална и не можеше да греша. От тях научих, че е двойна отговорност да оправдаеш такова доверие. Не че се опасявах да не ги разочаровам и се опитвах да оправдая очакванията им, а по-скоро за мен беше най-естественото нещо да повярвам, че съм идеална и да се държа заедно с тях по безупречен начин.

Най-странната сред жените — магьосници беше моята учителка по сънуване — Зулейка, която изобщо нищо не ме бе учила. Дори не беше разговаряла с мен или пък навярно не беше забелязала, че съществувам.

Зулейка, също както Флоринда, беше много хубава; може би не чак така поразително хубава, но привлекателна по един ефирен начин. Беше дребничка; тъмните ѝ очи — с извити вежди и малки, изваяни нос и уста, бяха обрамчени от чуплива тъмна коса, която тук-там вече беше започнала да посивява. Тя засилваше още повече впечатлението, че е от друг свят.

Това не беше обикновена, а възвишена красота, смекчена от нейния неумолим самоконтрол. Тя ясно съзнаваше комичността в това да си красива и привлекателна в очите на другите. Беше се научила да я разпознава и използва, като че ли е награда, която е спечелила. И следователно беше абсолютно безразлична към всичко и към всеки.

Зулейка бе овладяла до съвършенство изкуството на вентрилоквазма. Според нея думите, изказани чрез мърдане на устните, стават по-объркващи, отколкото са в действителност.

Бях очарована от навика на Зулейка, като вентрилоквист, да говори на стените, масите, порцелановите съдове или който и да е предмет, оказал се пред нея, и затова я следвах по петите, винаги когато се появеше. Тя ходеше из къщата, сякаш не докосваше пода, сякаш не раздвижваше въздуха. Когато попитах останалите магьосници дали това е илюзия, те ми обясниха, че Зулейка не обичала да оставя отпечатъци от стъпки след себе си.

След като се бях запознала и общувала с всички жени, те ми обясниха разликата между сънувачите и прикривачите. Наричаха се „двете планети“. Флоринда, Кармела, Зойла и Делия били прикривачи: властни същества с огромен запас физическа енергия; напористи, неизтощими работници-специалисти в онова особено състояние на съзнанието, което те наричаха „будно сънуване“.

Другата планета — сънувачите — се състоеше от другите четири жени: Зулейка, Нелида, Хермелинда и Клара. Те имаха повече ефирност. Не че бяха по-малко властни или енергични; просто тяхната енергия не беше така очевидна. Те излъчваха някаква чуждоземност, дори когато вършеха най-дребни, ежедневни неща. Те бяха специалисти в друго особено състояние на съзнанието, което наричаха „сънуване в светове, различни от нашия“. Казаха ми, че това е най-сложното състояние на съзнанието, което жените могат да постигнат.

Когато сънувачите и прикривачите работят заедно, прикривачите били като твърда, защитна, външна обвивка, в която се криела дълбока сърцевина, а именно — сънувачите. Те били като нежна тъкан, която омекотявала твърдата, външна обвивка.

През онези дни в къщата на магьосниците за мен се грижеха, като че ли бях най-важното нещо в живота им; глезеха ме и се суетяха около мен, сякаш бях бебе. Готвеха ми моите любими ястия, направиха ми най-елегантните и удобни дрехи, които някога съм имала.

Обсипваха ме с подаръци — както съвсем глупави дреболии, така и скъпоценности, които оставяха настрана, за да изчакат деня, в който ще се събудя, твърдяха те.

Имаше още две жени в света на магьосниците. Две пълни момичета — Марта и Тереза. Те и двете бяха прикривачи. И двете бяха хубавки на вид и имаха огромен апетит. Не че успяваха да заблудят някого, но си кътаха сладкиши и шоколади на едно тайно място в килера. За мое най-голямо удоволствие, те ме посветиха в местонахождението на тайника още от самото начало и ме насърчиха да си вземам без притеснение, което аз, разбира се, правех.

Марта беше по-голямата от двете. Беше към двайсет и пет годишна, екзотична смесица от немска и индианска кръв. Кожата ѝ, да не кажа съвсем бяла, беше бледа. Разкошната ѝ черна коса беше мека и чуплива и обрамчваше широко лице с високи скули. Леко дръпнатите ѝ очи имаха цвят на зелено-син изумруд, а устните ѝ бяха малки и фини като на котка, нежнорозови и едва ли не прозрачни.

Марта често въздишаше продължително и тъжно — от германската ѝ кръв, както твърдеше — и се отдаваше на мрачно мълчание, което се дължало пък на индианската ѝ душа. Наскоро беше започнала да взема уроци по цигулка и имаше навика да се упражнява по всяко време на денонощието. Но вместо да я упрекват или да се сърдят, всички единодушно я насърчаваха и признаваха, че Марта има много добър музикален слух.

Тереза беше едва метър и петдесет, но поради едрото си тяло изглеждаше много по-висока. Тя приличаше повече на индийка, отколкото на мексиканка. Гладката ѝ, пухкава кожа имаше светлокафеникав цвят. Бадемовидните ѝ очи, тъмни и влажни, се криеха под дълги, извити ресници, толкова тежки, че клепачите ѝ бяха винаги полузатворени, което придаваше на лицето ѝ замечтан и отнесен вид. Тя беше толкова мила и нежна, че човек мигновено изпитваше желание да я пази и защитава.

Освен това имаше и художествена дарба. Рисуваше с водни бои в късните следобеди. С триножника пред себе си и палитрата с бои и четки, тя с часове стоеше на двора в очакване светлините и сенките да станат най-подходящи. И тогава, с будистко спокойствие и лекота, изпълваше листа с четките си.

По-голямата част от скритите ми спомени беше изплувала на повърхността. Чувствах се изтощена. Равномерното похъркване на Флоринда, което се долавяше в стаята като далечно ехо, оказваше върху мен хипнотично въздействие.

Когато отворих очи, първата ми работа беше да я извикам по име. Тя не отговори. Леглото беше празно. Жълтият чаршаф, пъхнат плътно под дюшека, с нищо не издаваше, че някой е седял, камо ли спал, там. Двете възглавници бяха отново на мястото си — подпрени на стената, — а одеалото, което беше ползвала Флоринда, бе сгънато върху останалите на пода.

Неистово претърсих апартамента с надеждата да намеря някакво доказателство, че тя наистина е била тук. Не открих нищо, нито дори един сив косъм в банята.

КОГАТО БИВАХ НАПЪЛНО БУДНА, не можех съвсем да си спомня онези изгубени дни; знаех само, и то с абсолютна сигурност, че не са изгубени. Нещо се беше случило с мен през това време, нещо със съществено значение, което ми убягваше. Не полагах съзнателни усилия да си възвърна тези смътни спомени; просто знаех, че ги има полускрити, подобно на хора, които човек познава бегло, но чиито имена не може да си спомни.

Никога не съм имала здрав сън, но след онази нощ, когато Флоринда се появи в апартамента на Изидоро Балтазар, аз си лягах по всяко време на денонощието, само за да сънувам. Просто губех съзнание всеки път, когато легнех, и спях необичайно дълго време. Дори напълнях, но за жалост не там, където трябваше. Въпреки това обаче никога не сънувах с магьосниците.

Един следобед внезапно се събудих от някакво силно издрънчаване. Изидоро Балтазар беше изпуснал чайника в мивката. Главата ме болеше, погледът ми се мътеше. Осени ме споменът за някакъв ужасен сън, който изчезна така бързо, както се беше появил. Потях се обилно.

— Ти си виновен — изкрещях му аз. — Само ако ми помогнеш малко, нямаше да си проспивам живота така.

Исках да викам, да се отдам на безсилието и нетърпението си. Но изведнъж ми хрумна, че не можех да го направя, защото вече не ми олекваше като се оплаквам, както беше едно време.

Лицето му светеше от удоволствие, като че ли бях изказала мислите си на глас. Завъртя единия стол, възседна го и рече:

— Знаеш, че не мога да ти помогна. Жените сънуват по различен начин. Не мога и да си представя дори какво правите, за да сънувате.

— Не е възможно да не знаеш, с толкова жени около теб — изтърсих грубо аз.

Той се разсмя; изглежда нищо не можеше да развали доброто му настроение.

— Не мога дори да започна да си представям какво правят жените, за да сънуват — продължи той. — Мъжете водят непрестанна борба, за да нагласят своето внимание в сънищата; жените не се борят, но те пък трябва да постигнат вътрешна дисциплина.

Широко се усмихна и добави:

— Има нещо, което може да ти помогне. Не подхождай към сънуването по своя обичаен начин — водена от натрапчива необходимост. Оставяй го то да идва при теб.

Отворих и затворих уста, след което учудването ми бързо премина в ярост. Забравила неотдавнашното си прозрение, аз нахлух обувките си и демонстративно излязох от стаята, като се постарях да блъсна вратата след себе си възможно най-силно. Чувах смеха му чак до колата, която бях оставила на паркинга.

В мрачно настроение, обзета от чувство на безнадеждност и самота, а най-вече на самосъжаление, аз отидох с колата на плажа. Там валеше и плажът беше пуст. Нямаше никакъв вятър и дъждът падаше много меко и съвсем отвесно.

Имаше нещо успокояващо в тихия плисък на вълните и ромоленето на дъждовните капки по водата. Събух си обувките, навих крачолиите на панталона и нагазих във водата. Разхождах се така, докато се отми унилото ми настроение.

Знаех, че съм се отървала от него, защото сред шепнещите, плискащи се вълни, чух думите на Флоринда: „Това е самотна битка“. Не се уплаших; просто приех, че съм наистина сама. И именно това ми донесе убеждението какво трябва да направя. И тъй като не съм склонна да изчаквам, действах незабавно.

След като оставих бележка под вратата на Изидоро Балтазар — не исках да му дам възможност да ме разубеди, — аз потеглих към къщата на магьосниците. Карах цяла нощ, чак до Тусон. Настаних се в един мотел, спях почти през целия ден и късно следобед отново потеглих, като следвах същия маршрут, който Изидоро Балтазар бе използвал при връщането ни.

Нямам много добро чувство за ориентация, но този маршрут е дълбоко запечатан в съзнанието ми. С учудваща увереност, аз знаех точно по кой път да поема, къде да завия. Стигнах до къщата на магьосниците за нула време. Не си направих труда да погледна часовника си, защото не исках да се простя с усещането, че от

качването ми в колата в Тусон до пристигането ми в къщата на магьосниците са минали само няколко секунди.

Това, че в къщата нямаше никой, съвсем не ме обезпокои. Съзнавах, че не бях официално поканена. Ясно си спомнях, обаче, какво ми беше казала Нелида, докато прибираще в един шкаф кошничката с подаръци, които те всички ми бяха дали, а именно, че мога да се върна винаги, когато пожелая.

— Ден или нощ, тази кошница винаги ще те придърпа безопасно тук — отекваха думите ѝ в ушите ми.

С увереност, която обикновено се добива само чрез практика, аз отидох направо в стаята, дадена ми от Есперанса. Хамакът беше приготвен, като че ли ме очакваше. Най-сетне ме обзе смътно безпокойство, но не бях всъщност така изплашена, както би трябвало да съм. Не съвсем отпусната, аз легнах върху хамака, като оставих единия си крак отвън, за да се люлея напред-назад.

— Да вървят по дяволите страховете ми — извиках аз, като прибрах крака си и се изтегнах като котка, докато всичките ми стави изпукаха.

— А, върнала си се по живо по здраво — рече ми някакъв глас от коридора.

Не я видях, не ми беше необходимо и да позная гласа ѝ, но въпреки това знаех, че е Нелида. Зачаках да влезе, но тя не го направи.

— Храната ти е в кухнята — чух я да казва.

Стъпките ѝ се отдалечиха от моята врата, надолу по коридора.

Скочих и се втурнах след нея.

— Чакай, чакай, Нелида! — извиках аз.

Нямаше никой нито в коридора, нито в стаите, покрай които минах на път за кухнята. Всъщност в цялата къща нямаше никой. И въпреки това бях сигурна, че са там. Чувах гласовете им, смеха им, потракването на чинии, тенджери и тигани.

Следващите няколко дни прекарах в непрекъснато очакване да се случи нещо важно. И представа си няхах какво ще е то, но знаех, че трябва да е свързано с жените.

По необяснима за мен причина жените не желаеха да се покажат. Тяхната невероятна потайност ме принуждаваше постоянно да обикалям из коридорите, безшумна като сянка. Прилагах какви ли не трикове да ги изненадам, но въпреки това не успявах дори да ги зърна.

Те влизаха и излизаха от стаите си, от къщата, като полъх, сякаш шареха между световите и оставяха след себе си единствено звука от своите гласове и смях.

Понякога се питах дали жените наистина са там, или стъпките, гласовете и смеха са просто плод на въображението ми. Всеки път когато си казвах, че се въображаеми, чувах някоя от тях да снове по двора. И тогава, с подновен трепет и очакване, аз се втурвах към задната част на къщата, само за да видя, че пак са ме надхитрили. В такива случаи се убеждавах, че, бидейки истински магьосници, жените имаха някаква вътрешна система за ехо-локация като при прилепите, която променяше местонахождението им според моите движения.

Разочарованието ми, че не можех да ги заловя пред печката, винаги се изпаряваше при вида на вкусните, екзотични ястия, които оставяха за мен; невероятният им вкус щедро компенсираше нищожността на порциите. С огромно удоволствие изяждах тази прекрасна храна. И въпреки това оставах гладна.

Един ден, малко преди здрачаване, чух мъжки глас откъм задната част на къщата да ме вика тихо по име. Скочих от хамака и се втурнах по коридора. Толкова се зарадвах да видя пазача, че едва ли не скочих върху него, както правят кучетата. Неспособна да сдържам радостта си, аз го целунах по бузите.

— Внимавай, нибелунга — рече той с гласа и маниера на Изидоро Балтазар.

Отскочих назад с разширени от изненада очи. Той ми намигна и добави:

— Не се увличай много, че току виж си ме изнасилила, докато се усетя.

За миг не знаех как да разбирам думите му. Но после той се разсмя и свойски ме потупа по гърба, от което напълно се успокоих.

— Радвам се да те видя — рече меко той.

— Прекрасно е, че те виждам! — смутено се усмихнах аз, след което го попитах къде са всички останали.

— А, тук са — рече той неопределено. — В момента са загадъчно недостъпни, но иначе са тук.

И като видя разочарованието ми, добави:

— Имай търпение.

— Знам, че са тук — измънках аз. — Оставят ми храна.

И като хвърлих поглед през рамо, за да подсиля думите си, добавих:

— Но винаги оставам гладна. Порциите са твърде малки. По думите на пазача, това било естествено за храната на силата — на човек никога не му стигала. После каза, че той сам си готвел — боб и ориз със свинско, говеждо или пиле — и ядял само веднъж на ден, но никога по едно и също време.

След това ме заведе да видя стаята, в която живее. Тя беше онази голяма, разхвърляна стая зад кухнята, със странните дървени и железни скулптури, където въздухът, наситен с аромата на жасмин и евкалипт, висеше тежък и неподвижен по дръпнатите завеси. Той спеше на походно легло, което държеше сгънато в гардероба, когато не го използваше, и се хранеше на стара английска маса от XVIII век с тънки кръгли крака.

Довери ми, че и той като жените не обичал рутината. Било му все едно дали е ден или нощ, дали е сутрин или следобед. Метял двора и събирал листата на сечището, когато имал желание да го прави; дали по земята имало цветчета или листа не било от значение.

През следващите няколко дни преживях доста трудни мигове, опитвайки се да се приспособя към този на вид дезорганизиран начин на живот. По-скоро от натрапчива необходимост, отколкото от някакво желание да съм полезна, аз помагах на пазача в неговите ежедневни задължения. Също така неизменно приемах поканите му да се храня с него. Храната му беше така приятна, както и компанията му.

Убедена, че той не е просто пазач, аз правех всичко възможно да го накарам чрез моите въпроси да се издаде; безполезен похват, защото никога не получавах какъвто и да е задоволителен отговор.

— Откъде си? — попитах го аз направо един ден, докато се хранехме.

Той вдигна поглед от чинията си и, като че ли беше очаквал безцеремонен разпит, чинно посочи планините на изток, които се виждаха от прозореца като картина.

— Планините Бакатете ли? — попитах аз. Гласът ми издаваше моето недоверие.

— Но ти не си индианец — измънках аз смутено. — Според мен само нагуалът Мариано Аурелиано, Делия Флорес и Хенаро Флорес са индианци.

Окуражена от изненадата и очакването, изписани по лицето му, аз добавих, че, по мое мнение, Есперанса не се вписва в никакви расови класификации. Наведох се към него през масата и заговорнически му доверих това, което вече бях казала на Флоринда:

— Есперанса не е родена като човешко същество. Тя се е пръкнала от някаква магия. Тя е самият дявол.

Като се облегна назад в стола си, пазачът гръмко се разсмя.

— А какво ще кажеш за Флоринда? — рече той. — Знаеш ли, че тя е францужойка? Или по-точно, родителите ѝ са французи. Те били от онези семейства, които дошли в Мексико с Максимилиан и Карлота.

— Тя е много хубава — измънках аз, докато се опитвах да си спомня хиляда осемстотин и коя година точно Наполеон изпраща австрийския принц в Мексико.

— Ти не си я виждала натруфена — рече пазачът. — Тогава е нещо съвсем различно. Възрастта не е от значение при нея.

— Кармела ми каза, че аз съм като Флоринда — плахо промълвих аз в пристъп на суетност.

Изстрелян от напирания у него смях, пазачът скочи от стола си.

— Как ли пък не — рече той без каквото и да е чувство, като че ли въобще не го интересуваше как ще бъдат приети думите му.

Подразнена от тази негова забележка, от липсата на чувство, аз го изгледах кръвнишки със зле прикрита неприязън. После, подтиквана от желание да сменя темата, аз го попитах за нагуала Мариано Аурелиано.

— Откъде точно е той?

— Кой знае откъде произхождат нагуалите? — измънка той, отивайки до прозореца.

Дълго гледа планините в далечината, след което отново се обърна към мен и рече:

— Някои твърдят, че нагуалите произхождат от самия ад. И аз мисля така. А някои казват, че нагуалите дори не са хора.

Той отново направи пауза и аз се запитах дали пак ще последва дълго мълчание. Като че ли долавяйки нетърпението ми, той седна до мен и добави:

— Ако питаш мен, аз бих казал, че нагуалите са свръхчовеци. Затова знаят всичко за човешката природа. Не можеш да излъжеш един

нагуал. Те виждат в теб. Те виждат във всичко. Те виждат дори в пространството до други светове в този свят и светове извън този свят.

Размърдах се неспокойно в стола си, като се молех да спре да говори. Съжалих, че го въвлякох в този разговор. Не се съмнявах, че човечецът е мръднал.

— Не, не съм мръднал — увери ме той и аз изпищях. — Просто казвам неща, които досега не си чувала, това е.

Премигнах няколко пъти, готова да се защитавам. Безпокойството ми ме изпълни с кураж и аз го попитах направо:

— Защо се крият от мен?

— Очевидно е — бързо ми отвърна той, но като видя, че за мен съвсем не беше очевидно, добави: — Би трябвало да знаеш. Ти и тези като теб сте екипажа, не аз. Аз не съм един от тях. Аз съм просто пазача. Аз смазвам машината...

— Объркваш ме още повече — измърморих аз раздражено.

После ме озари някакво мигновено прозрение.

— За какъв екипаж говориш? — попитах.

— За жените, с които се срещна последния път, когато беше тук — отвърна той. — Сънувачите и прикривачите. Те ми казаха, че ти си като прикривачите. И си една от тях.

Той си наля чаша вода и отиде до прозореца. Отпи няколко глътки и ми каза, че нагуалът Мариано Аурелиано е изпитал прикриваческите ми способности в Тусон, щата Аризона, когато ме изпратил в кафенето със задачата да сложа хлебарка в храната си. Пазачът се обърна с гръб към прозореца, погледна ме право в лицето и добави:

— И ти се провали.

— Не искам да слушам повече за тази глупост — прекъснах го аз.

Нямах никакво желание да чуя остатъка от историята. Лицето му се набръчка от злорадство.

— Но после, след провала, ти се реабилитира, като най-безотговорно и нехайно започна да удряш нагуала Мариано Аурелиано и да му крещиш. Прикривачите — подчерта той — имат дарбата и уменията да боравят с хората, имат подход към хората.

Отворих уста да кажа, че не разбирам и дума от това, което ми говори, но бързо я затворих отново.

— Учудващото е — продължи той, — че ти си великолепен сънувач. Ако не беше това, щеше да си като Флоринда — като махнеш височината и външния вид, разбира се.

Усмивайки се злъчно, аз проклех наум това смахнато, злобно старче.

— Помниш ли колко жени имаше на пикника? — попита той съвсем неочаквано.

Затворих очи да си спомня по-добре пикника. Ясно видях шест жени, седнали на покривката, постлана под евкалиптовите дървета. Есперанса я нямаше, но Кармела, Зойла, Делия и Флоринда бяха там.

— Кои са другите две? — попитах аз, по-озадачена от всякога.

— А — измънка той одобрително, докато лъчезарна усмивка озаряваше лицето му. — Тези двете бяха сънувачи от друг свят. Ти ги видя ясно, след което те изчезнаха, но твоето съзнание не регистрира това, просто защото беше твърде странно.

Кимнах разсеяно, като се питах как е възможно да съм видяла само четири жени, когато знаех, че са шест.

Мисълта ми сигурно беше стигнала до него, защото той каза, че било съвсем естествено да съсредоточа вниманието си върху четирите жени.

— Другите две са твоят източник на енергия. Те са безтелесни и не са от този свят.

Изумена и объркана, аз само стоях и го гледах; нямаш повече въпроси.

— Тъй като не си в планетата на сънувачите — поясни той, — твоите сънища са кошмари, а твоите преминавания от сънищата в реалността и обратно са много нестабилни и опасни, както за теб така и за останалите сънувачи. Затова Флоринда се е заела да изпълнява ролята на буфер и да те пази.

Станах така рязко, че столът ми падна на земята.

— Не искам да зная нищо повече! — извиках аз. Понечих да изтърся, че предпочитам да не знам за налудничавите им навици и обяснения, но се спрях навреме.

Пазачът ме хвана за ръка и ме изведе навън, след което минахме през сечището, през храсталака и излязохме на гърба на малката къща.

— Искам да ми помогнеш за генератора — рече той. — Трябва да се поправи.

Разсмях се на глас и му казах, че не разбирам от генератори. Едва когато отвори люка на един бетонен блок, разбрах, че електричеството за светлината в къщата се произвеждаше там. Абсолютно бях приела за даденост, че електрическите крушки и уреди в провинциално Мексико са като тези, с които съм свикнала.

От този ден нататък аз се опитвах да не му задавам твърде много въпроси. Чувствах, че не съм готова за неговите отговори. Среците ни се превърнаха в нещо като ритуал, при който аз правех всичко възможно да не отстъпвам на изтънчения испански, който старецът използваше. Прекарвах часове над речниците в стаята си в търсене на нови, а често и архаични думи, с които да го впечатля.

Един следобед, докато чаках пазача да донесе храната — за пръв път, откакто бях открила стаята му, бях сама в нея, — си спомних овехтялото, странно огледало. Внимателно заразглеждах помътнялата му, напетнена повърхност.

— Ще се уловиш в капана на огледалото, ако се гледаш твърде дълго — рече един глас зад мен.

Очаквайки да видя пазача, аз се обърнах, но в стаята нямаше никой. В желанието си да стигна вратата, аз едва не съборих дървено-желязната скулптура, която беше зад мен. Машинално се протегнах да я хвана, за да не падне, но преди още да съм я докоснала, статуята сякаш се изви от мен със странно спираловидно движение, след което се върна в първоначалното си положение с поразително човешка въздишка.

— Какво има? — попита пазачът, влизайки в стаята.

Той постави огромен поднос върху нестабилната маса и, поглеждайки към пребледнялото ми лице, отново ме попита какво ми има.

— Понякога имам чувството, че тези чудовищни фигури са живи и ме наблюдават — казах аз, като посочих с брадичка най-близката статуя.

Но като забелязах мрачното му, посърнало лице, побързах да го уверя, че нямах предвид „чудовищни“ в смисъл на „грозни“, а само, че са много големи. Поех няколко пъти дълбоко въздух и повторих, че скулптурите създават у мен впечатлението, че са живи.

Като се огледа крадешком и сниши гласа си до едва доловим шепот, той рече:

— Живи са.

Почувствах се така неловко, че от нервност започнах да бърбуркам за онзи следобед, когато за пръв път видях стаята му и как бях примамена да вляза в нея от свръхестествен шепот, който впоследствие се оказва вятърът, духащ завесата навън-навътре през счупения прозорец.

— Тогава обаче смятах, че е някакво чудовище — доверих му аз, като нервно се изхихиках. — Някакво чуждо присъствие, което се храни от сенките на здрача.

Прехапал долната си устна, пазачът ме наблюдаваше внимателно. После погледът му зашари безцелно из стаята.

— Хайде да седнем да се нахраним — рече най-сетне той. — Ще изстине храната ни.

Той ми издърпа стола и веднага след като се настаних удобно добави с треперещ глас:

— Права си като ги наричаш „присъствия“, защото те не са скулптури. Те са „изобретения“.

После ми довери заговорнически:

— Изобретени са от велик нагуал, който е държал моделите в един друг свят.

— Мариано Аурелиано ли? — попитах аз. Той поклати глава и рече:

— От много по-стар нагуал на име Елйас.

— Защо тези изобретения са в твоята стая? — попитах аз. — Този велик нагуал за теб ли ги е направил?

— Не — отвърна той. — Аз само се грижа за тях.

След което стана, извади от джоба си прилежно сгъната бяла носна кърпа и започна да бърше с нея най-близкото изобретение.

— Тъй като аз съм пазача, на мен се пада задължението да се грижа за тях — рече той. — Един ден, с помощта на всички тези магьосници, които вече познаваш, аз ще отнеса тези изобретения там, където им е мястото.

— И къде е това?

— Безкрая, космоса, вакуума.

— И как смяташ да ги отнесеш?

— Чрез същата сила, която ги е донесла тук: силата на будното сънуване.

— Щом сънуваш, както сънуват тези магьосници — започнах аз предпазливо, като се опитвах да скрия тържеството в гласа си, — тогава и ти самият трябва да си магьосник.

— Магьосник съм, но не съм като тях — рече той.

Откровеното му признание ме обърка.

— И каква е разликата? — попитах аз.

— А! — възкликна той многозначително. — Голяма. Но не мога да я обясня сега. Ако го направя, ще станеш още по-мрачна и сърдита. Един ден обаче сама ще разбереш всичко, без да е необходимо някой да ти го обяснява.

Усещах как мозъкът ми щрака в отчаян опит да измисля какво друго да кажа, какво още да попитам.

— Можеш ли да ми кажеш как нагуалът Елйас се е сдобил с изобретенията? — казах накрая аз.

— Видял ги е в съня си и ги е уловил — отвърна пазача. — Някои от тях са копия, направени от него, на изобретения, които не е могъл да отнесе. Други са истински. Изобретения, транспортирани от този велик нагуал чак до тук.

Не вярвах и на дума от това, което казваше, но все пак не се въздържах да добавя:

— Защо ги е донесъл нагуалът Елйас?

— Защото самите изобретения са го помолили за това — отвърна той.

— Защо?

Пазачът отхвърли въпроса ми с махване на ръката и ме подкани да си изям храната. Неговото нежелание да задоволи моето любопитство само възбуди още повече интереса ми. Не можех да си представя защо не искаше да говори за тези измишльотини, когато така добре му се удаваха уклончивите отговори; можеше да ми каже всичко.

Веднага след като се нахранихме, той ме помоли да извадя походното легло от гардероба. Като знаех предпочитанията му, аз го разпънах до двойната френска врата. Въздишайки доволно, той си легна, като отпусна глава на малката правоъгълна възглавница, прикачена на единия край на леглото. Тя беше пълна със сушени царевични и други зърна. Тази възглавница осигурявала сладки сънища, твърдеше той.

— Готов съм да подремна — рече той, като разхлабваше колана си.

Това беше неговият учтив начин да ми каже да напусна стаята.

Подразнена от нежеланието му да говори за изобретенията, аз натрупах чиниите върху подноса и демонстративно излязох от стаята. Чак до кухнята чувах похъркването му.

Същата нощ се събудих от подрънкването на китара. Машинално се пресегнах за фенерчето, което държах до ниско спуснатия хамак, и погледнах часовника си. Беше малко след полунощ. Загърнах се плътно в одеалото и на пръсти излязох в коридора, който водеше до вътрешния двор.

Там, седнал на един плетен стол, някакъв мъж свиреше на китара. Не можех да видя лицето му, но знаех, че е същият мъж, когото бяхме видели и чули с Изидоро Балтазар, когато дойдох тук за пръв път. Както и тогава, мъжът престана да свири в мига, в който ме видя; стана от стола си и влезе в къщата.

Аз се прибрах в стаята си и свиренето веднага се поднови. Тъкмо се унасях, когато го чух да пее с ясен, плътен глас. Пееше на вятъра, като го приканваше да дойде през километрите мълчание и пустота.

Като че ли в отговор на настоящия му призив, вятърът се усили. Засвири в храстите. Откъсваше сухите листа от дърветата и ги завихряше на шумолящи купчинки до стените на къщата.

Импулсивно, аз отворих вратата към вътрешния двор. Вятърът изпълни стаята с неизразима тъга; на тъгата на сълзите, а меланхоличната самота на пустинята, на праха и древните сенки. Вятърът се виеше из стаята като дим. Аз го поемах с всяко вдишване. Той натежаваше в дробовете ми и въпреки това, колкото по-дълбоко вдишвах, толкова по-лека се чувствах.

Излязох навън и, провирайки се между високите храсти, отидох до задната част на къщата. Белосаните стени улавяха лунната светлина и я отразяваха ярко върху пометеното от вятъра широко сечище. Опасявайки се, че може да ме видят, аз прибягвах от едно плодно дърво до друго, като се криех в тъмните сенки, хвърляни от лунната светлина, докато стигнах до двете цъфнали портокалови дървета, които пазеха пътеката към малката къща.

Вятърът донесе звука от приглушен смях и неясен шепот откъм храсталака. Аз се втурнах смело по пътеката, но самообладанието ми

се изчерпа, докато стигна до входната врата на малката, тъмна къща. Трепереща от вълнение, аз се приближих плахо до един отворен прозорец. Разпознах гласовете на Делия и Флоринда, но прозорецът беше твърде висок, за да видя какво правят жените.

Заслушах се с надеждата да чуя нещо важно, нещо потресаващо, което да ми помогне да разреши проблема, заради който бях дошла, а именно — неспособността ми да сънувам. Но чувах само клюки. Бях така погълната от злъчните им инсинуации, че на няколко пъти се изсмях на глас, забравяйки, че ги подслушвам.

Отначало помислих, че одумват някакви външни хора, — но после разбрах, че говореха всъщност за жените-сънувачи, като най-злъчните им забележки бяха насочени към Нелида.

Казаха, че и след толкова много години тя все още не можела да се откъсне от хватката на света. Била не само суетна — стояла по цял ден пред огледалото, както твърдяха те, — но и похотлива. Правела всичко по силите си, за да е сексуално привлекателна с цел да съблазни нагуала Мариано Аурелиано. Едната изтъкна ехидно, че в крайна сметка тя била единствената, която можела да поеме неговия огромен, мощен член.

После заговориха за Клара. Нареккоха я „надута слоница“, която си мислела, че неин дълг е да сипе благословии върху всеки. В момента обект на вниманието ѝ бил нагуалът Изидоро Балтазар, а насладата за него била голото ѝ тяло. Но не за да го използва, а само да го гледа. Веднъж сутрин и още веднъж вечер, тя го забавлявала със своята голота. Била убедена, че по този начин ще осигури сексуалната мощ на младия нагуал.

Третата жена, за която заговориха, беше Зулейка. За нея казаха, че се мислела за светица или пък Дева Мария. Нейната така наречена „духовност“ не била нищо друго, освен лудост. Периодично се смахвала. И когато това се случело, тя започвала да чисти къщата повсеместно, включително камъните по двора или около имота.

Следващият обект на одумки беше Хермелинда. Описаха я като много трезвомислеца, много уравновесена, въобще — въплъщение на ценностите на средната класа. Също като Нелида и тя не можела, макар и след толкова много години, да престане да се стреми да бъде идеалната жена, идеалната домакиня. Макар че не можела да готви, нито да шие, нито да бродира, нито да свири на пиано, за да забавлява

гостите си, Хермелинда искала да я познават, казаха хихикайки се те, като образец на добрата женственост, също както Нелида искала да я познават като образец на порочната женственост.

Ако можеше от тях двете да стане една жена, отбеляза един глас, щеше да се получи идеалната жена за господаря: перфектна домакиня в кухнята, дама в обществото и страстна любовница в леглото, винаги когато господарят пожелае.

След това те млъкнаха, а аз се върнах тичешком в къщата, отидох в стаята си и се хвърлих в хамака. Но колкото и да се мъчех, вече не можах да заспя. Чувствах, че защитното балонче, което сякаш ме беше обграждало досега, се бе пръснало, заличавайки усещането ми за наслада, за очарование от пребиваването ми в къщата на магьосниците. Единственото, за което можех да мисля, беше, че този път по своя воля се бях „накиснала“ в Сонора с една шайка смахнати старици, които не правеха нищо друго, освен да клюкарстват, когато можех да си бъда в Лос Анджелис и да се забавлявам.

Бях дошла тук за съвет. А вместо това, те ме бяха пренебрегнали и ме бяха оставили в компанията на един изкуфял старец, за който дори смятах, че е жена.

Докато дойде време да закузвам с пазача същата сутрин, аз се бях докарала до такова състояние на справедливо възмущение, че не можех да преглътна нито залък.

— Какво има? — попита старецът, като ме гледаше напрегнато. Обикновено избягваше да гледа право в очите. — Не си ли гладна?

Изглеждах го кръвнишки. И като се отказах от всякакви опити за самоконтрол, аз му разкрих всичко, което ми тежеше. Докато се оплаквах, ме осени мигновена трезвост: казах си, че вместо да обвинявам стария човек, би трябвало да съм му благодарна, защото се държеше изключително мило с мен. Но беше твърде късно да спра. Дребните ми несгоди бяха заживели свой собствен живот. Гласът ми ставаше все по-писклив, докато преувеличавах и изопачавах случилото се през последните няколко дни. Със злобно задоволство му казах, че съм подслушала жените.

— Те въобще не искат да ми помогнат — заявих аз авторитетно. — Не правят нищо друго, освен да клюкарстват. Казаха ужасни неща за жените-сънувачи.

— И какво ги чу да казват? — попита той.

С най-голяма охота му разказах всичко. Учудих се на себе си колко ясно си спомням и най-малките подробности от злъчните им коментари.

— Очевидно, те са говорили за теб — заяви той в момента, в който свърших разказа си. — Символично, разбира се.

Той изчака да попия думите и преди да успея да възразя попита невинно:

— Не си ли ти по малко от всичко това?

— Разбира се, че съм! — избухнах аз. — И не се опитвай да ми пробутваш разни психологически глупости; не бих ги приела дори от образован човек, да не говорим за някакъв неграмотник като тебе, селянин такъв.

Очите на пазача се разшириха от изумление, а крехките му рамене се отпуснаха. Не изпитвах никакво съчувствие към него, само съжаление към себе си. Загуба на време беше да му разказвам какво съм чула.

Тъкмо щях да кажа каква грешка съм направила да пропътувам цялото това разстояние и то за нищо, когато пазачът ме погледна с такова презрение, че се засрамах, задето избухнах.

— Ако се сдържаш малко и се огледаш, ще разбереш, че нищо, което тези магьосници правят, не е за да се забавляват, да впечатлят някого или пък да си избиват комплексите — рече той с абсолютно хладнокръвие. — Всичко, което казват или вършат, има причина, има цел.

Гледаше ме така напрегнато, че исках да се отместя, но не можех.

— Не си мисли, че си тук на почивка — подчерта той. — За магьосниците, на които си станала плячка, няма ваканции, няма почивки.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попитах сърдито аз. — Недей да шикалкавиш, просто го кажи.

— Как да се изразя по-ясно от това? — рече той. Гласът му беше измамно мек и зареден с повече значение, отколкото можех да възприема.

— Снощи магьосниците са ти казали каква си — рече той. — Те са използвали четирите жени от планетата на сънувачите като параван, за да ти опишат на теб, подслушвачката, каква си всъщност: една повлекана, която си въобразява, че е нещо грандиозно.

Бях така шокирана, че се вцепених. После по цялото ми тяло се разтече гняв, горещ като лава.

— Ах, ти, гадно малко нищожество — изкрещях аз и го ритнах в слабините.

Преди кракът ми да го удари, обаче, аз вече бях видяла за миг старецът да се гърчи от болка на земята, с тази разлика, че кракът ми не удари нищо, освен въздуха. Със скоростта на професионален боксьор, той беше отскочил настрана.

Устата му се усмихна, но очите му останаха безизразни и студени, докато ме наблюдаваше как пуфтя и пъшкам.

— Ти прилагаш на нагуала Изидоро Балтазар всички онези дребни хитрини, които са споменали магьосниците. Така си научена. Помисли си, вместо просто да се ядосваш.

Отворих уста да кажа нещо, но не излезе никакъв звук. Бях онемяла не толкова от думите му, колкото от опустошително безразличния му, леден тон. Предпочитах да беше ми изкрещял, защото тогава щях да знам как да реагирам: щях да изкрещя по-високо.

Нямаше смисъл да се боря с него. Той не беше прав, уверявах се аз. Беше просто един изкуфял старец с остър език. Не, нямаше да му се ядосвам, но нямаше и да го приемам на сериозно.

— Надявам се, че няма да се разцивриш — предупреди ме той преди още да съм се съвзела от шока.

Въпреки решението ми да не се ядосвам на изкуфялото старче, лицето ми почервения от гняв.

— Разбира се, че няма — озъбих се аз.

Преди да се опитам да го ритна отново, аз му изкрещях, че тъй като е само един дребен прислужник, заслужава бой за своята наглост, но твърдят, безмилостен поглед в очите му ме накара да загубя инерция. Някакси успя да ме убеди, без ни най-малка промяна в своя вежлив и въпреки това безизразен тон, че трябва да му се извиня.

— Съжалявам — най-сетне казах аз и бях искрена. — Моята избухливост и невъздържаност винаги вземат връх у мен.

— Знам; те всички ме предупреждаваха за теб — рече той сериозно, след което добави с усмивка: — Изяж си храната.

Чувствах се неловко през цялото време, докато ядях. Дъвчейки бавно, аз го наблюдавах изпод вежди. Макар че не полагаше ни най-малко усилие да е дружелюбен с мен, аз знаех, че не ми е сърдит.

Опитвах се да се успокоя с тази мисъл, но не ми се стори кой знае колко успокоителна. Усещах, че липсата на загриженост у него не е нарочна или преднамерена. Той не ме наказваше. Нищо от това, което бях казала или направила, не беше имало каквото и да е въздействие върху него.

Преглътнах последната хапка и казах първото нещо, което ми дойде наум, и то с учудваща за самата мен увереност:

— Ти не си пазач.

Той ме погледна и попита:

— А кой, смяташ, че съм?

Лицето му се разтегна в доволна усмивка.

Тя ме накара да забравя всякаква предпазливост. Заля ме мощна вълна от невероятна дързост. Изтърсих — като обида, естествено, — че е жена и че е Есперанса.

Облекчена, че най-после свалих този камък от душата си, аз въздъхнах шумно и добавих:

— Затова единствено при теб има огледало; ти трябва да изглеждаш еднакво убедително както като мъж, така и като жена.

— Сонорският въздух, изглежда, ти се е отразил — рече замислено той. — Общеизвестен факт е, че редкият пустинен въздух влияе на хората по много странен начин.

Той ме хвана за китката и силно я стисна, като добави:

— Или може би е от нрава ти да се държиш гадно и неуравновесено и да изтърсваш с абсолютна авторитетност първото нещо, което ти дойде наум?

Хихикайки си, пазачът се наведе към мен и предложи да подремна с него.

— Ще ни се отрази добре — рече той. — И двамата имаме нужда от почивка.

— Така, значи! — възкликнах аз, не знаейки дали да се обидя, или да се изсмея на предложението му. — Искаш да спя с теб, а?

Добавих, че Есперанса вече ме беше предупредила за неговата похотливост.

— Защо отказваш да подремнеш с мен, ако си убедена, че съм Есперанса? — попита той, като разтриваше врата ми.

Ръката му беше топла и успокояваща.

— Не отказвам — защитих се неуверено аз. — Просто не обичам дремките. Никога не подремвам. Казвали са ми, че дори и като бебе не съм ги обичала.

Говорех бързо и нервно, препъвах се в думите си, повтарях се. Искях да стана и да изляза, но лекият натиск на ръката му върху врата ми ме държеше прикована за стола.

— Знам, че си Есперанса — настоях аз. — Познавам докосването й; то има същото успокояващо въздействие като твоето.

Усещах как главата ми се замайва и очите ми се затварят против волята ми.

— Така е — меко се съгласи той. — Ще ти се отрази добре да полегнеш, дори и само за миг.

Приемайки мълчанието ми за съгласие, той отиде до гардероба и извади походното легло и две одеала. Даде ми едното.

Предстоеше ми да изживея безкрайни изненади. Без да знам защо, аз легнах без да протестирам. През полуотворените си клепачи го наблюдавах как се протегна, докато всичките му стави изпукаха. Изу си ботушите, разкопча си колана и легна до мен на леглото. Под прикритието на тънкото памучно одеало той се измъкна от панталоните си и небрежно ги пусна на земята до ботушите.

Повдигна одеалото и ми се показа. Изчервявайки се, аз го гледах втренчено с огромно любопитство и удивление. Голото му тяло, също като това на Есперанса, беше пълна противоположност на това, което смятах, че е. Тялото му беше гъвкаво, гладко и неокосмено. Беше слаб като тръстика, но жилав. И определено беше мъж, при това млад!

Дори не се и замислих, а притаявайки дъх, плахо надигнах моето одеало.

Звукът от едва доловим женски смях ме накара да затворя очи и да се престоря на заспала. Но като знаех, че тя няма да влезе в стаята, се отпуснах. Пъхайки ръце под главата си, аз потънах в едно тайнствено усещане, че пазачът и едва доловимият смях, идващ откъм коридора, бяха възстановили някакъв баланс, бяха подновили магическото балонче около мен. Не знаех какво точно имах предвид под това; знаех само, че колкото повече се отпускахе тялото ми, толкова повече се приближавах до отговора.

КАТО СЕ ВЪРНАХ от къщата на магьосниците, вече нямах нужда от увещания или насърчаване. Жените магьосници бяха успели да ми дадат някаква странна сплотеност, един вид емоционална стабилност, която не бях изпитвала досега. Не че изведнъж бях станала друг човек, а по-скоро съществуването ми имаше ясна цел. Съдбата ми беше предначертана: трябваше да се боря, за да освободя своята енергия. И толкова. Самата простота.

Но не си спомнях, нито ясно, нито дори смътно, случилото се през трите месеца, докато бях в къщата на магьосниците. Задачата да си го спомня ми отне години — задача, в която се впуснах с всичките си сили и решителност.

Нагуалът Изидоро Балтазар обаче ме предупреди за погрешността на ясните цели и емоционално заредените прозрения. Каза, че те били безполезни, защото истинската арена на магьосника била ежедневието, а там повърхностните обяснения не издържат на натиска.

Жените магьосници бяха казали долу-горе същото, но по един по-хармоничен начин. Те обясниха, че тъй като жените са свикнали да бъдат манипулирани, те се съгласяват лесно, но това съгласяване е просто безсъдържателно адаптиране към натиска. Ако действително успееш да ги убедиш обаче в необходимостта да променят начина си на живот, тогава битката е наполовина спечелена; дори и да не се съгласят, тяхното прозрение е много по-трайно от това на мъжете.

Имах да претеглям две мнения. Смятах, че и двете са верни. От време на време всичките ми магьоснически обяснения се срутваха под натиска на ежедневието, но първоначалното ми решение да се отдам на света на магьосниците винаги оставаше непоклонимо.

Малко по малко аз започнах да набирам достатъчно енергия, за да сънувам. Това означаваше, че най-сетне съм разбрала какво ми бяха казали жените: Изидоро Балтазар беше новият нагуал. И вече не беше

човек. Това прозрение ми даваше също и достатъчно енергия да се връщам периодично в къщата на магьосниците.

Това място, известно като „къщата на магьосниците“, принадлежеше на всички магьосници от групата на нагуала Мариано Аурелиано. Голяма и масивна на външен вид къща, тя не се отличаваше от останалите къщи в околността и беше едва забележима, въпреки цъфналите орнаментални тропически храсти, които висяха по стените, ограждащи имота. Магьосниците твърдяха, че хората минавали покрай къщата без да я забележат, защото тя била постоянно обвита в прозирна, тънка като воал мъгла; видима за окото, но незабележима за съзнанието.

Влезеше ли вътре в къщата обаче, човек веднага усещаше ясно и неизменно, че е навлязъл в друг свят. Трите вътрешни двора, засенчени от плодни дървета, придаваха някаква приказност на полутъмните коридори и на многобройните стаи, които излизаха на тези коридори. Това, което най-много приковаваше вниманието в цялата къща, бяха кахлените подове, чиито плочки бяха подредени в най-причудливи фигури.

Къщата на магьосниците не беше топло място и въпреки това беше приветливо. В никакъв случай не беше дом, защото имаше нещо смазващо в неговата безличност, в безпощадната му аскетичност. Това беше мястото, където старият нагуал Мариано Аурелиано и неговите магьосници замисляха своите сънища и реализираха целите си. И тъй като интересите на тези магьосници нямаха нищо общо с ежедневието живот, къщата им отразяваше другосветските им занимания; тяхната къща беше истинският критерий за тяхната индивидуалност, но не като личности, а като магьосници.

В къщата на магьосниците аз общувах с всички магьосници от групата на нагуала Мариано Аурелиано. Те не ме учеха на магьосничество, нито дори на сънуване. Нямащо какво да се учи, твърдяха те. Казаха, че моята задача била да си спомня всичко, което се е случило между всички тях и мен през онези първи наши срещи, когато сме били заедно. И по-специално, трябвало да си спомня всичко, което Зулейка или Флоринда са ми направили или казали — но Зулейка никога не ми беше проговаряла.

Всеки път, когато помолех някоя от тях за помощ, те директно ми отказваха да се занимават с мен. Всичките твърдяха, че без

необходимата енергия от моя страна, само ще се повторят, а нямали време за това.

Отначало отказът им ми се струваше егоистичен и несправедлив. След известно време обаче прекратих всякакви опити да ги моля за каквото и да е, и просто се наслаждавах на тяхното присъствие и компания. И осъзнах, че те бяха, разбира се, абсолютно прави, като не искаха да играем нашата любима интелектуална игра — тази, в която се преструваш на заинтересован, като задаваш т.нар. „въпроси за равене в душата“, които обикновено нямат никакво значение за нас. А нямат значение за нас, защото ние не разполагаме с необходимата енергия да направим с отговора, който евентуално бихме получили, нещо повече от това да се съгласим с него или да го отхвърлим.

При все това обаче чрез нашето ежедневно общуване аз разбрах множество неща за техния свят. Сънувачите и прикривачите въплъщаваха два модела на поведение сред жените — толкова различни, колкото въобще могат да бъдат.

Отначало се чудех дали групата, представена ми като „сънувачите“ — Нелида, Хермелинда и Клара — не бяха всъщност прикривачите. Защото според моите констатации отношенията ми с тях бяха на строго ежедневно, светско, земно ниво. Едва по-късно напълно осъзнах, че самото им присъствие предизвиква — без дори ни най-малък намек за това — съвършено нов начин на поведение от моя страна. Тоест, с тях не чувствах никаква необходимост да се утвърждавам. Нямах никакви съмнения, никакви въпроси, когато бивах с тях. Те имаха способността да ме карат да виждам — при това без да е необходимо да го изказват вербално — абсурдността на моето съществуване. И въпреки това не чувствах никаква необходимост да се защитавам.

Може би именно тази липса на властност, на прямота, ме караше да се съгласявам, да ги приемам без да им противостоя. Не ми беше необходимо дълго време, за да разбера, че жените-сънувачи, общувайки с мен на едно светско ниво, ми даваха необходимия модел, за да пренасоча енергиите си. Те искаха от мен да променя начина, по който се концентрирам върху рутинни, ежедневни действия, като например готвене, чистене, пране, ходене на училище или пък изкарване на прехраната. Тези неща трябвало да се правят, казаха ми

те, с друга нагласа; трябвало да бъдат не ежедневна рутина, а творческо усилие, всяко едно толкова важно, колкото и останалите.

Преди всичко, взаимоотношенията помежду им и с жените-прикривачи беше това, което ме караше да осъзная колко особени са те. Във взаимоотношенията си като хора, в своята обикновеност те бяха лишени от обикновените човешки чувства. Тяхното общо съзнание лесно съществуваше съвместно с техните индивидуални характеристики, били те избухливост, мрачност, властност, лудост или пък свенливост.

В присъствието и компанията на коя да е от тези магьосници, аз имах странното усещане, че съм в постоянна ваканция. Но това беше само една илюзия. Те бяха в постоянна война, а врагът беше идеята за собственото им „аз“.

В къщата на магьосниците аз се запознах още и с Висенте и Силвио Мануел — другите двама магьосника от групата на нагуала Мариано Аурелиано.

Висенте беше очевидно от испански произход. Научих, че родителите му били от Каталония. Той беше слаб мъж с аристократичен външен вид и привидно крехки ръце и нозе. Ходеше из къщата по чехли и предпочиташе да носи над панталоните си горнище на пижама вместо риза. Имаше розови бузи, но иначе беше блед. Грижливо поддържаната му козя брадичка придаваше малко тежест на иначе разсеяното му поведение.

Той не само приличаше на учен, но и беше такъв. Книгите в стаята, където спях, бяха негови или по-точно, той ги събираше, четеше и се грижеше за тях. Това, което правеше начетеността му така приятна — нямаше нещо, което да не знае, — беше фактът, че винаги се държеше, сякаш той е ученикът. Бях сигурна, че това рядко е така, защото очевидно той знаеше повече от всички останали. Но щедрият му дух го караше да раздава познанията си леко и естествено, без при това да унизява някого, че знае по-малко.

Запознах се и със Силвио Мануел. Той беше среден на ръст, як, с мургава кожа и без брада. Загадъчен, злокобен на вид индианец, той беше за мен олицетворението на зъл магьосник. Очевидната му мрачност ме плашеше, а лаконичните му, редки отговори издаваха, според мен, избухлив характер.

Едва след като го опознах по-добре, разбрах какво удоволствие му доставя да поддържа и усъвършенства този имидж. Той беше най-открития и за мен най-приятен от всички магьосници. Тайните и ключките бяха неговата страст; дали бяха истина или лъжа, за него нямаше значение. Безценното за мен, а и за всички останали, беше, когато излизаха от неговите уста. Той разполагаше още и с неизчерпаем запас от вицове, повечето от които бяха безцеремонно мръсни. Той беше единственият, който обичаше да гледа телевизия и следователно винаги биваше в крак със световните новини. Той ги разказваше на останалите — злостно подсолени и с голяма доза преувеличение.

Силвио Мануел беше великолепен танцьор. Неговият опит в различни туземни, свещени танци беше легендарен. Той танцуваше с екстазна забрава и често ме канеше да му партнирам. Дали беше венецуелски народен танц, самба, танго, туист, рок или болеро — той ги знаеше всичките.

Имах взаимоотношения също и с Джон — индианецът, с когото нагуалът Мариано Аурелиано ме беше запознал в Тусон, щата Аризона. Неговото овално, открито и весело лице беше само една фасада. Той беше най-непристъпния от всички магьосници. Ходеше насам-натам с пикапа да изпълнява поръчки на останалите. Освен това и ремонтираше каквото имаше нужда от поправка вътре или извън къщата.

Ако не му додявах с въпроси или коментари и си мълчах, той ме взимаше с пикапа, докато изпълнява поръчките, и ми показваше как поправя разните неща. От него се научих да сменям шайби, да поправам течащи кранове на чешми или тоалетни казанчета; да поправам ютия или електрически ключ; да сменям маслото и свещите на колата. Под негово ръководство овладях използването на чук, отверка, трион, бормашина.

Единственото нещо, което никой от тях не правеше, беше да отговаря на въпросите и намеците ми за техния свят. Всеки път, когато се опитвах да ги въвека в подобен разговор, те ми казваха да се обърна към нагуала Изидоро Балтазар. Стандартният им отговор беше: „Той е новият нагуал. Негово задължение е да се занимава с теб. Ние сме само твоите лели и чичовци.“

В началото нагуалът Изидоро Балтазар беше повече от загадка за мен. Къде всъщност живееше, не ми беше много ясно. Противно на всякаква програма или режим, той се появяваше в студиото или изчезваше по всяко време. Дали е ден или нощ, за него нямаше значение. Спеше, когато беше уморен, т.е. почти никога, и ядеше, когато беше гладен, т.е. почти винаги. Между тези френетични появявания и изчезвания той работеше с удивителна концентрация. Неговата способност да разтяга или компресира времето за мен беше непонятна. Много често ми се случваше да съм сигурна, че съм прекарала с него часове, дори цели дни, когато всъщност са били само няколко мига, откраднати оттук-оттам през деня или нощта от нещо друго, което е правел, каквото и да е било то.

Винаги съм се смятала за енергичен човек. С него обаче не можех да се меря. Не издържах на темпото му. Той беше непрестанно в движение, или поне така изглеждаше, бърз и активен, винаги готов да се заеме с някакъв нов проект. Жизнеността му беше просто невероятна.

Трябваше да мине доста време, докато разбера, че безграничната енергия на Изидоро Балтазар се дължеше на липсата на загриженост у него за самия себе си. Неговата непоколебима подкрепа, неговите неосезаеми, но въпреки това майсторски извършени машинации, бяха това, което ми помогна да не се отклоня от вярната посока. Имаше в него някаква лекота, някаква чиста наслада в недоловимото му, но въпреки това властно влияние, които спомогнаха да се променя, без дори да забележа, че ме водят по една нова пътека; пътека, по която вече не ми беше необходимо да играя номера или да се преструвам, или да прилагам женските си трикове, за да постигна своето.

Това, което правеше водачеството му така невероятно властно, беше фактът, че той нямаше задни мисли; въобще не се държеше собственически и водачеството му не беше опетнено от обещания или сантименталност.

Той не ме тласкаше в някаква определена посока. Тоест, не ме съветваше кои курсове да посещавам или кои книги да прочета; тези решения бяха предоставени изцяло на мен.

Имаше обаче едно условие, на което той държеше, а именно — аз трябваше да работя не с някаква друга цел, а заради поучителния и приятен процес на мислене. Потресаващо предложение! Никога не бях

гледала на мисленето по този начин, нито пък по какъвто и да е друг. Не мога да кажа, че мразех да ходя на училище, но положително никога не съм смятала училищната работа за особено приятна. Това просто беше нещо, което трябваше да свърша, обикновено набързо и с възможно най-малко усилия.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се съглася с това, което Флоринда и съратничките ѝ така прямо бяха изтъкнали, когато ги срещнах за пръв път, а именно, че ходя на училище не за да се обогатявам със знания, а за да се забавлявам. Това, че имах добри оценки, било повече въпрос на късмет и словоохотливост, отколкото на прилежание и ученолюбивост. Имала съм доста добра памет. Знаела съм как да говоря. И как да убеждавам, твърдяха те.

Веднъж преодоляла първоначалната си неловкост от необходимостта да призная и да приема факта, че интелектуалните ми претенции не са нищо друго, освен една поза, и че не умея да мисля, освен най-повърхностно, аз се почувствах облекчена. Бях готова да се поставя под опекунството на магьосниците и да следвам учебния план на Изидоро Балтазар. За мое най-голямо разочарование, той нямаше такъв. Единственото, което направи, беше, че настоя да спра да чета и уча навън. Той смяташе, че мисленето е личен, едва ли не свят процес, който не би могъл да протича навън, пред хорските очи. Той сравни мисленето със заквасено тесто — може да се надигне само вътре, в стая.

— Най-добрият начин да разбереш каквото и да било е, разбира се, в леглото — рече ми той веднъж.

После се изтегна в леглото си, подпря глава на няколко възглавници, сви левия си крак нагоре и подпря глезена на десния върху коляното на левия.

Не ми се струваше много удачна тази поза за четене, но въпреки това я практикувах всеки път, когато бях сама. С книга на гърдите, аз изпадах в най-дълбок сън. И тъй като страдах от безсъние, по-голямо удоволствие ми доставяше сънят, отколкото обогатяването със знания.

Понякога обаче, тъкмо преди да се унеса, сякаш усещах как някакви ръце обвиват главата ми и леко ме натискат по слепоочията. Очите ми машинално сканираха отворената страница, без дори да го осъзнавам, и повдигаха цели абзаци от листа. Думите танцуваха пред очите ми, докато в ума ми избухнат рой значения като прозрения.

Изгаряща от желание да експлоатирам тази нова възможност, разкриваща се пред мен, аз повтарях процедурата отново и отново, като че ли подтиквана от някакъв безмилостен учител. Понякога обаче това усъвършенстване на метода ме изтощаваше както физически, така и умствено. В такива случаи разпитвах Изидоро Балтазар за интуитивното познание, за внезапното прозрение и разбиране, което магьосниците трябва да развият преди всичко останало.

Тогава той винаги ми казваше, че да знаеш нещо само интуитивно е безсмислено. Прозренията трябва да се приведат в някаква свързана мисъл, иначе не служат за нищо. Той сравни прозренията с наблюдаването на необяснимо явление. И двете отминават така бързо, както са се появили. Ако не се затвърждават постоянно, съмненията и забравата ще ги погълнат, защото съзнанието е устроено да е практично и да приема само това, което е измеримо и чиято истинност може да се провери.

Той обясни, че магьосниците са по-скоро хора на познанието, отколкото хора на разума. Като такива, те са една стъпка пред западните интелектуалци, които приемат, че реалността, която често се отъждествява с истината, може да се опознае чрез разума. Докато магьосниците твърдят, че чрез разума може да се опознаят единствено нашите мисловни процеси, а само чрез разбиране на нашето цялостно същество на неговото най-развито и изтънчено ниво, можем в крайна сметка да заличим границите, с които разумът определя действителността.

Изидоро Балтазар ми обясни, че магьосниците усъвършенстват целостта на своето същество. Тоест, те не правят задължително разлика между рационалната и интуитивната страна у човека. Използват ги и двете, за да достигнат областта на съзнание, която те наричат „безмълвно познание“, която се намира отвъд езика, отвъд мислите.

Неведнъж Изидоро Балтазар подчертаваше, че за да може човек да заглуши своята рационална страна, той трябва първо да разбере своя мисловен процес на неговото най-развито и изтънчено ниво. Той смяташе, че философията, като се започне още от класическата гръцка мисъл, предоставя най-добрия начин за осветляване на този мисловен процес. Той непрекъснато повтаряше, че независимо дали сме учени или лаици, ние всички сме членове и наследници на нашата западна

интелектуална традиция. А това означавало, че независимо от нашето ниво на образование и интелигентност, ние сме пленници на тази интелектуална традиция и на нейната интерпретация на действителността.

Изидоро Балтазар твърдеше, че само на думи сме готови да приемем факта, че това, което наричаме „действителност“ е само една културнообусловена конструкция. А това, което трябва да приемем на възможно най-дълбоко ниво, е, че културата е продукт на един дълъг, съвместен, изключително селективен, изключително развит, и не на последно място, изключително насилнически процес, чийто краен резултат е едно споразумение, което ни предпазва от останалите алтернативи. Магьосниците активно се стремят да свалят маската от факта, че реалността се диктува и се поддържа от нашия разум; че идеите и мислите, произтичащи от разума, стават режим на познание, който постановява какво виждаме и как действваме в света; и че върху всички нас се упражнява невероятен натиск, за да направим определени идеологии приемливи за себе си.

Той подчерта, че магьосниците ги интересува да възприемат света по начини, различни от културнообусловените. А културната обусловеност е, че личните ни преживявания плюс общото социално споразумение за това какво могат да възприемат сетивата ни, диктуват нашите възприятия. Всичко извън тази сетивна обусловеност се отхвърля от рационалното съзнание. По този начин крехката обвивка от общоприети човешки схващания се запазва цялостна.

Магьосниците проповядват, че възприятието се извършва извън сетивната област. Те знаят, че съществува нещо много по-обширно от това, за което сме приели, че сетивата ни могат да възприемат. Възприятието се осъществява в една точка извън тялото, извън сетивата, твърдят те. Но не е достатъчно човек просто да вярва в това. Не е въпрос само да го прочетеш някъде или да го чуеш от някого. За да го възплъти човек, той трябва да го преживее.

Изидоро Балтазар каза, че магьосниците цял живот активно се стремят да разкъсат тази крехка обвивка от общоприети човешки схващания. Това не означава, обаче, че сляпо се хвърлят в мрака. Те се подготвят. Те знаят, че всеки път, когато се впускат в непознатото, трябва да имат добре развита рационална страна. Само тогава ще са

способни да разберат и обяснят донесеното от техните пътувания в непознатото.

Той допълни, че няма да разбере магьосничеството, като чета философски трудове. По-скоро, трябвало да видя, че и философията, и магьосничеството са изключително усъвършенствани форми на абстрактно познание. И за философа, и за магьосника истината за нашето пребиваване в света е обект на размисъл. Магьосникът обаче отива малко по-далеч. Той действа съобразно своите открития, които по дефиниция са вече извън нашите културно приети възможности.

Изидоро Балтазар смяташе, че философите са интелектуални магьосници. Техните търсения обаче винаги остават само мисловни усилия. Философите не могат да действат в света, който така добре разбират и обясняват, другояче освен по културнообусловения и общоприет начин. Философите добавят към вече съществуващата маса от знания. Те разглеждат и преразглеждат съществуващи философски текстове. Новите мисли и идеи, произтичащи от тези напрегнати научни занимания, не ги променят, освен може би в психологически смисъл. Може да станат подобри, по-отзивчиви хора, или пък обратното. Нищо обаче от това, което правят философски, не променя тяхното сетивно възприятие на света, защото философите работят в рамките на социалния ред. Те поддържат социалния ред, дори ако интелектуално го отхвърлят. Философите са потенциални магьосници.

Магьосниците също градят върху съществуваща маса от знания. Но те не го правят, като приемат това, което вече е установено и доказано от други магьосници. Магьосниците трябва да докажат наново за себе си, че това, което е прието, действително съществува, действително се поддава на възприемане. За да осъществят тази грандиозна задача, магьосниците се нуждаят от изключително количество енергия, което си осигуряват, като се дистанцират от социалния ред, без при това да се оттеглят от света. Магьосниците разрушават споразумението, което определя реалността, без самите те да се разрушат в този процес.

Малко СЛЕД КАТО ПРЕСЯКОХМЕ границата при Мексикали, ме обзе несигурност. Оправданието ми да отида в Мексико с Изидоро Балтазар, което ми бе изглеждало блестящо, сега ми се струваше само долнопробно извинение да го накарам да ме вземе със себе си. Съмнявах се, че ще мога да чета по Теория на социологията в къщата на магьосниците, както бях казала, че ще правя.

Знаех, че всъщност ще върша точно това, което бях вършила и при предишните си посещения: ще спя много, ще сънувам странни сънища и отчаяно ще се опитвам да разбера какво искаха от мен хората в света на магьосниците.

— Съжаляваш ли? — стресна ме гласът на Изидоро Балтазар.

Гледаше ме косо и сигурно ме бе наблюдавал така от известно време.

— Разбира се, че не — побързах да го уверя аз и се чудех дали имаше предвид общото ми състояние, или това, че мълчах.

Измънках някакви глупости за жегата, след което се извърнах да погледна през прозореца.

Повече не проговорих, главно защото бях уплашена и в мрачно настроение. Усещах как безпокойството лази по кожата ми като рояк мравки.

Изидоро Балтазар пък, за разлика от мен, изпадна в най-пламенно състояние. Беше въодушевен. Пееше и ми разказваше разни тъпи вицове. Рецитираше стихове на английски, испански и португалски. Дори и пикантните клюки за наши общи познати от университета не можеха да разсеят мрачното ми настроение. Това, че не бях отзивчива публика, съвсем не го притесняваше. Дори когато му изкрещях да ме остави на мира, той не се обезсърчи.

— Ако някой ни наблюдаваше сега — вметна той през смях, — положително ще си помисли, че сме женени от години.

Ако магьосниците ни наблюдаваха, помислих си унило аз, определено щяха да разберат, че нещо не е наред. Щяха да разберат, че

Изидоро Балтазар и аз не сме равни. Аз съм твърда и категорична в действията и решенията си. За него действията и решенията са гъвкави, независимо от крайния им резултат, а категоричността им се състои в това, че той поема пълна отговорност за тях, независимо колко са тривиални или значими.

Карахме право на юг. Не криволичехме, както обикновено правехме, за да стигнем до къщата на магьосниците. Когато излязохме от Гуаймос — никога досега не бяхме стигали толкова на юг на път за къщата на магьосниците, — аз го попитах:

— Къде ме водиш?

— Ще минем по обиколния път — небрежно отвърна той. — Не се тревожи.

Същият отговор ми даде и когато го попитах, докато вечеряхме в Навохоа.

Оставихме Навохоа зад гърба си и продължихме на юг, към Масатлан. Не бях на себе си от безпокойство. Около полунощ Изидоро Балтазар излезе от магистралата и пое по тесен черен път. Пикапът се олюляваше и тракаше, докато минавахме през дупки и камъни. Зад нас магистралата се виждаше известно време, маркирана от стоповете на профучаващите коли, после напълно изчезна, погълната от храстите, които ограждаха пътя. След мъчително дълго пътуване ние изведнъж спряхме и той изгаси фаровете.

— Къде сме? — попитах аз, като се оглеждах наоколо. Отначало не виждах нищо. После, когато очите ми привикнаха с тъмнината, видях малки, бели точки недалеч пред нас. Дребни звездички, които сякаш бяха паднали от небето. Наситеният аромат на жасминовите храсти, пълзящи нагоре по покрива и спускащи се от навеса от клони, беше така напълно заличен от съзнанието ми, че когато изведнъж го разпознах, се почувствах, сякаш съм вдишвала този уханен въздух само на сън.

Разхихиках се. Всичко това ми създаваше почти детско усещане за приказност и наслада. Бяхме пред къщата на Есперанса.

— Точно тук дойдох първия път с Делия Флорес — измърморих на себе си аз, след което хванах Изидоро Балтазар за ръката и го попитах: — Но как е възможно това?

В един момент направо се задушавах от безпокойство.

— Кое? — попита учудено той.

Беше възбуден и неспокоен; винаги топлата му ръка сега беше леденостудена.

— Тази къща беше в предградията на Сиудад Обрегон, повече от 100 километра на север оттук — извиках аз. — Аз лично карах до там. И все по павирания път.

Огледах се наоколо в мрака и си спомних още, че от тази къща бях отишла в Тусон и че никога през живота си не съм била във Навохоа или околностите му.

Изидоро Балтазар мълча няколко минути; изглеждаше угрижен, сякаш търсеше в съзнанието си някакъв отговор. Знаех, че нямаше такъв, който да ме задоволи. Той сви рамене и се обърна с лице към мен. Имаше някаква властност, някаква острота у него — долу-горе същата като у нагуала Мариано Аурелиано, — когато каза, че за него нямало съмнение, че аз съм била в състояние на будно сънуване, когато, заедно с Делия, съм тръгнала от Хермосийо за къщата на лечителката.

— Предлагам ти да не мислиш повече за това — посъветва ме той. — Отличен опит знам как съзнанието започва да се върти в един омагьосан кръг, опитвайки се да подреди неподредимото.

Тъкмо щях да възразя, когато той ме спря и посочи светлината, идваща към нас. Усмихваше се в очакване, като че ли знаеше точно чия е тази огромна, полюшваща се сянка на земята.

— Пазачът — измърморих учудено аз, когато той застана пред нас.

Импулсивно, аз го прегърнах през врата и го целунах по двете бузи.

— Никога не съм очаквала да те видя тук — смутолевих аз.

Той свенливо се усмихна, но не ми проговори. Прегърна Изидоро Балтазар, като го потупа няколко пъти по гърба, както имат навика да правят латиноамериканците, когато се поздравяват един друг, после му прошепна нещо. Макар че се напрегнах да чуя какво му казва, не разбрах нито дума. Той ни поведе към къщата.

Имаше нещо отблъскващо в масивната входна врата. Беше затворена. Също както и решетъчните прозорци. От дебелите стени не излизаше никаква светлина, някакъв звук. Заобиколихме къщата и отидохме до задния двор, ограден с висока ограда, до вратата, която водеше направо в една квадратна стая. Почувствах се по-уверена, като

разпознах четирите врати. Това беше същата стая, в която ме бе довела Делия Флорес. Беше оскъдно обзаведена, каквато си я спомнях: тясно легло, маса, няколко стола.

Пазачът постави газената лампа на масата и ме подкани да седна. После се обърна към Изидоро Балтазар, прегърна го с една ръка през раменете и го поведе по тъмния коридор. Това тръгване беше толкова внезапно, че се смаях. Преди напълно да се опомня от изненадата си и да реша дали да ги последвам или не, пазачът се върна. Подаде ми одеало, възглавница, фенерче и цукало.

— Предпочитам да ползвам външната тоалетна — казах надутото аз.

Пазачът сви рамене и пъкна цукалото под леглото.

— Просто в случай, че ти се доходи посред нощ — рече той.

Очите му дяволито блестяха, като ми каза, че Есперанса имала на двора едно голямо, черно куче-пазач.

— То не обича много непознати да се разхождат из двора нощем — добави той.

Като че ли по даден знак, чух силен лай.

— Аз не съм непозната — отбелязах небрежно аз, като се опитвах да не обръщам внимание на злобната отсянка в лая на животното. — Идвала съм тук. Познавам кучето.

Пазачът повдигна учудено вежди и попита:

— А то дали те познава?

Изгледах го свирепо. Той въздъхна и като взе газената лампа от масата се запъти към вратата.

— Остави ми лампата — казах аз, като заставах пред него, за да му преградя пътя.

Опитах се да се усмихна, но устните ми бяха сковани.

— Къде са останалите? — най-последно успях да попитам аз. — Къде са Есперанса и Флоринда?

— В момента само аз съм тук — рече той.

— А къде е Изидоро Балтазар? — попитах аз, обзета от паника. — Той обеща да ме заведе в къщата на магьосниците. Трябва да работя върху курсовия си проект.

Мислите и думите ми бяха преплетени и объркани, докато говорех за причините, накарали ме да придружа Изидоро Балтазар до

Мексико. Едва не се разплаках, когато казах на пазача колко важно е за мен да си довърша проекта.

Той ме потупа успокояващо по гърба и започна да ме утешава, сякаш говореше на дете.

— Изидоро Балтазар спи. Знаеш го какъв е. Докосне ли главата му възглавницата и той вече не е в този свят.

Той се усмихна неопределено и добави:

— Ще оставя моята врата отворена в случай, че ти потрябвам. Просто ме извикай, ако сънуваш кошмар или нещо такова, и аз веднага ще дойда.

Преди да успея да му кажа, че не съм сънувала кошмари, откакто за последен път бях в Сонора, пазачът изчезна в тъмния коридор.

Газената лампа на масата започна да мъждука и не след дълго угасна. Беше тъмно като в рог. Легнах с дрехите и затворих очи. Навсякъде цареше тишина, с изключение на едно леко, хрипливо дишане, идващо отдалеч. Притеснена от това дишане, от твърдото и тясно легло, аз скоро се отказах да полагам повече усилия да заспя.

С фенерчето в ръка, аз тръгнах на пръсти по коридора, като се надявах да намеря Изидоро Балтазар или пазача. Тихичко почуквах на вратите една след друга. Отникъде не получих отговор. От никоя стая не дойде какъвто и да било звук. Странна, почти потискаща тишина, бе обгърнала цялата къща. Дори шумоленето на храстите и цвъртенето на птиците отвън бе престанало. Както и подозирах, бяха ме оставили сама в къщата.

Вместо да се тревожа за това, аз реших да разгледам стаите. Те бяха осем на брой, всичките спални с едни и същи размери и разположение: доста малки, абсолютно квадратни и обзаведени само с легло и нощна лампичка. Стените и двата прозореца във всяка стая бяха боядисани в бяло, а кахлените подове представляваха сложни и заплетени фигури. Отварях плъзгащите се врати на килерите, като леко ги бутвах с крак в долния ляв ъгъл. Знаех, неизвестно как, че леко побутване или ритване на това място задейства механизъм, който отваря вратите.

Разместих сгънатите и натрупани на пода одеала в един от килерите и се озовах пред тайна врата. Освободих скритото резе, замаскирано като контакт в стената. Тъй като не можах да се

изненадам, аз приех, че знам за съществуването на люковете — знание, което беше, разбира се, недопустимо за разсъдка ми.

Отворих малката тайна вратичка, пропълзях през тесния отвор и се озовах в килера на съседната стая. Без особена изненада — тъй като вече го знаех — аз открих, че стайте са свързани посредством тези люкове и, преминавайки през тях, аз можех да ходя от стая в стая.

Фенерчето угасна и аз изругах под носа си. Като се надявах да съживя батериите, аз ги извадих и ги обърнах обратно. Напразно; бяха свършили. В стайте беше толкова тъмно, че не виждах собствените си ръце. Като внимавах да не се блъсна в някоя врата или стена, аз бавно и пипнешком тръгнах към коридора.

Това ми струваше такива неимоверни усилия, че когато се изправих да се подпра на стената, цялата треперех и едва си поемах дъх. Останах в коридора дълго време, докато се чудех в коя посока да тръгна, за да намеря стаята си.

В далечината се чуха откъслечни гласове. Не можех да кажа дали звукът идваше от къщата или отвън. Последвах го. Той ме отведе до вътрешния двор. Ясно си спомнях този потънал в зеленина, почти тропически двор зад каменния сводест вход, с неговата папрат и гъста зеленина, с уханието на портокалов цвят и орлови нокти.

Не бях направила и няколко крачки, когато видях на стената огромната сянка на куче. Животното изръмжа; от блесналите му очи ме полазиха тръпки по гърба.

Вместо да се поддам на страха си, или може би именно поради него, аз усетих как се случи нещо невероятно странно. Сякаш цял живот съм била свита и сгъната като японско ветрило. Изведнъж се разгънах. Физическото усещане беше почти болезнено.

Кучето ме наблюдаваше объркано. Започна да скимти като паленце. Замаха с уши и се сви на кълбо на земята. А аз стоях там, замръзнала на място. Не че се страхувах, просто не можех да мръдна. После, сякаш това беше най-естественото нещо на света, аз отново се нагънах, обърнах се и тръгнах. Този път нямах никакви проблеми да намеря стаята си.

Събудих се с главоболие и с онази илюзия, че въобще не съм спала, която, като страдаща от безсъние, познавах толкова добре. Чувствах тялото си разглобено. Изстенах на глас, като чух да се отваря

врата и светлина озари лицето ми. Немощно се опитах да се обърна на другата страна, като внимавах да не падна от тясното легло.

— Добро утро! — поздрави ме бодро Есперанса, като влезе в стаята с леко завъртане, така че да се раздиплят всичките ѝ поли и фусты.

— Всъщност, добър ден — поправи се тя, като посочи слънцето през отворената врата.

Имаше нещо празнично у нея, една приятна сила в гласа ѝ, когато ми каза, че именно тя е свалила книгите и листите ми от колата преди Изидоро Балтазар да замине със стария нагуал.

Рязко се изправих в леглото. Бях напълно будна.

— Защо нагуалът Мариано Аурелиано не дойде да ме поздрави за добре дошла? Защо Изидоро Балтазар не ми е казал, че заминава? — изтърсих аз на един дъх.

Казах ѝ, че сега вече няма да успея да завърша курсовия си проект и да започна дипломна работа.

Есперанса ме изглежда любопитно и отвърна, че ако курсовата ми работа имала такава користна цел, никога нямало да мога да я донеса тук.

Преди да успея да ѝ кажа, че мен лично въобще не ме интересува дали ще се дипломирам или не, тя добави:

— Не трябва да си пишеш курсовата работа с цел да се добереш до диплома. Трябва да я пишеш, защото ти доставя удоволствие да го правиш. И защото в момента това е единственото нещо, което би искала да правиш.

— Има много други неща, които бих искала да правя — казах аз.

— Като например? — предизвика ме тя.

Замислих се за миг, но не можах да се сетя за нищо конкретно. Трябваше да призная, дори и само пред себе си, че никога не бях изпитвала такова удоволствие от работата върху някой курсов проект, както при този. Като никога, бях започнала да чета и да търся материали по темата още в началото на семестъра, вместо да чакам, както обикновено, докато останат няколко дни до крайния срок за предаване на работите. Удоволствието ми се разваляше единствено от факта, че този курсов проект беше моят билет към дипломната работа.

Есперанса, сякаш за пореден път наясно с мислите ми, каза, че трябва да забравя напълно за дипломата и да се концентрирам само

върху това да напиша добра курсова работа.

— Станеш ли веднъж част от света на магьосниците и започнеш ли да схващаш естеството на сънищата, ти си на път да разбереш що за чудо е това магьосничеството — рече тя. — А това разбиране те освобождава.

Погледнах я озадачена. Не можех да си обясня какво се опитваше да ми каже.

— Освобождава те от всякакви желания — рече Есперанса, като произнесе думите много внимателно, сякаш бях глуха.

Погледна ме многозначително и добави:

— Лакомията е отличителната ти черта и въпреки това ти не се нуждаеш от нищо и не искаш нищо...

Гласът ѝ постепенно заглъхна, докато подреждаше книгите ми, листите и справочниците на масата. Лицето ѝ сияеше, когато се обърна към мен. В ръцете си държеше няколко молива.

— Подострих ти ги с ножче — рече тя. — Ще ти ги остря всеки път, когато се изтъпят.

Тя остави моливите до бележника ми за писане и разтвори ръце, като че ли да обхване цялата стая.

— Това е прекрасно място за работа — рече тя. — Тук никой няма да те безпокои.

— Сигурна съм — казах аз и като видях, че се кани да тръгва, я попитах къде е спал Изидоро Балтазар снощи.

— Върху рогозката си. Къде другаде?

Като се подхилкваше тихичко, тя си хвана фустите и излезе на двора. Наблюдавах я, докато се скри зад каменния свод. Очите ме заболяха от ярката светлина.

Няколко мига по-късно се чу силно почукване на една от вратите, водеща към коридора.

— Държа ли се прилично? — попита пазачът, като отвори вратата преди да успее да кажа „Да“.

— Малко подсилка за мозъка ти — рече той, като постави на масата бамбуков поднос.

Наля ми една купичка чист бульон и ме подкани да изям machasa Sonorense.

— Аз съм го приготвил — осведоми ме той.

Ястието от бъркани яйца, парченца месо, лук и чили беше много вкусно.

— Като свършиш, ще те заведе на кино — рече той.

— Като свърша да ям ли? — поритах развълнувано аз, като натъпках цяла питка в устата си.

— Като свършиш курсовата си работа — поясни той. Веднага след като приключих с храната, той каза, че трябвало да се запозная с кучето.

— Иначе няма да можеш да излизаш навън — рече той. — Дори и до тоалетната.

Тъкмо щях да му кажа, че всъщност вече съм се запознала с кучето и съм ходила до тоалетната миналата нощ, когато с отривисто движение на брадичката той ми даде знак да го последвам на двора. Огромното черно куче лежеше свито на кълбо в сянката на високата ограда от преплетена тръстика. Пазачът клекна до животното и започна да го гали зад ушите. После се наведе още по-ниско и му прошепна нещо.

Пазачът рязко се изправи; сепната, аз отстъпих назад и паднах по дупе. Кучето залая, а пазачът с един невероятен скок прескочи оградата. С лазене, успях да се изправя на крака и щях бързо да побягна, когато кучето протегна предните си лапи и ме хвана за ходилата. Усещах натиска на лапите му през обувките см. Кучето вдигна поглед към мен и бавно и широко се прозя. Езикът и венците му бяха синьо-черни.

— Това е белег, че животното е абсолютно породисто. Така се изненадах от думите на пазача зад мен, че се обърнах рязко. Отново изгубих равновесие и паднах върху кучето. Отначало не смеех да мръдна, после бавно извих глава. Кехлибарените очи на кучето бяха фиксирани върху мен. То оголи зъби, но не злобно, а в най-дружелюбна, куча усмивка.

— Вече сте приятели ~ провъзгласи пазачът, като ми помогна да се изправя. — И е време да се заловиш с курсовата си работа.

Следващите три дни бяха подчинени изцяло на желанието ми да си изпълня задачата. Работех продължително без почивка, но някакси не усещах как минава времето. Не че бях така погълната в работата си, та да изгубя представа за часовете, а по-скоро времето сякаш се беше

трансформирало в пространство. Тоест, започнах да отмервам времето на интервали — интервалите между срещите ми с Есперанса.

Всеки ден към осем сутринта, докато закусвах с това, което ми е оставила в кухнята, тя изведнъж се появяваше. Безшумно, тя сякаш се материализираше от постоянния синкав дим, който витаеше из кухнята като облак. Неизменно, тя сресваше косата ми с груб, дървен гребен, но никога не казваше нито дума. Аз също.

Виждах я отново следобедите. Също така безшумно, както се появяваше и в кухнята, тя изведнъж изникваше на двора и седаше в своя правен по поръчка люлеещ се стол под каменния свод. Часове наред тя седеше така и се взираше в пространството, като че ли виждаше отвъд границите на човешкото зрение. С изключение на някое кратко кимване или мимолетна усмивка, нямаше никакво друго общуване помежду ни през тези часове. И въпреки това знаех, че съм защитена в нейното мълчание.

Кучето, сякаш направлявано от пазача, никога не се отделяше от мен. Следваше ме навсякъде ден и нощ, дори и когато отивах до тоалетната. С нетърпение очаквах разходките ни в късния следобед, когато се надпреварвахме с него в полето до редиците дървета, които маркираха отделните парцели земя. Там сядахме в сянката им и се взирахме в пространството като Есперанса. Понякога ми се струваше, че мога да се протегна и да докосна далечните планини. Седях така и слушах как вятърът шумоли в клоните на дърветата, докато залязващото слънце превърне листата в златиста хармония. Изчаквах, докато станат сини и накрая черни. Тогава с кучето препускахме обратно към къщата, за да избягаме от едва доловимия глас, с който вятърът ни разказваше за самотата на тази суха земя.

На четвъртия ден се събудих сепната. Някъде отвъд вратата, която водеше към двора, един глас извика:

— Време е за ставане, мързеливци!

Гласът на пазача беше приспивно монотонен.

— Защо не влезеш? — попитах аз. — Къде беше всичките тези дни?

Не последва отговор.

Изправих се в леглото, загърната в одеалото, и зачаках да се появи, тъй като бях твърде схваната и сънena, за да изляза и да видя защо не идва. След известно време станах и излязох навън. Дворът

беше пуст. За да се разсъня, аз излях върху главата си няколко кофи вода една след друга.

Тази сутрин закуската ми беше различна. Есперанса не се появи. Едва след като се настаних удобно, готова да започна работа, осъзнах, че и кучето го нямаше. Запрелиствах книгите си вяло и равнодушно. Имах много малко енергия и още по-малко желание да работя. Просто седях на масата часове наред, втрещена в далечните планини, които се виждаха през отворената врата.

От време на време прозрачната тишина на следобед се нарушаваше от далечното кудкудякане на кокошки, ровещи земята за семена, или от пронизителния крясък на цикади, който вибрираше в синята безоблачна светлина, сякаш беше все още обяд.

Тъкмо задрямвах, когато чух някакъв шум на двора. Бързо вдигнах глава. Пазачът и кучето лежаха един до друг върху сламена рогозка в сянката на оградата. Имаше нещо странно в начина, по който лежаха, проснати върху рогозката. Бяха така неподвижни, сякаш мъртви.

С една смесица от безпокойство и любопитство, аз отидох при тях на пръсти. Пазачът забеляза присъствието ми преди кучето. Той отвори широко очи като цирков смешник, после с едно бързо движение седна с кръстосани крака и попита:

— Липсвах ли ти?

— Разбира се! — възкликнах аз и нервно се разсмях.

Въпросът прозвуча странно в неговата уста. — Защо сутринта не влезе в стаята?

И като видях безизразното му лице, добавих:

— Къде беше последните три дни? Вместо отговор, той ме попита грубо:

— Как върви работата ти?

Този рязък въпрос ме свари така неподготвена, че не знаех как да реагирам. Не знаех дали да му кажа, че това не е негова работа, или да му призная, че бях стигнала до задънена улица.

— Не се мъчи да измисляш обяснения — рече той. — Просто ми кажи истината. Кажи ми, че ти е необходимо моето компетентно мнение за курсовата ти работа.

За да не избухна в смях, аз клекнах до кучето и започнах да го галя по главата.

— Е? — настоя пазачът. — Не можеш ли да признаеш, че без мен си загубена?

Несигурна за състоянието на разсъдъка му, аз реших, че е по-добре да не му противореча. Затова казах, че да, наистина, цял ден не бях написала нито ред. Бях го чакала, знаейки, че той единствен може да ми помогне. Уверих го, че не от професорите ми в университета, а от него зависи дали ще бъда дипломантка или не.

Пазачът ме дари с лъчезарна усмивка, след което ми каза да му донеса курсовата си работа да я прегледа.

— На английски е — отбелязах аз. — Няма да можеш да я прочетеш.

За малко да добавя, че и на испански да беше, пак нямаше да може да я разбере, но ме спря увереността, че не бях чак толкова невъзпитана все пак.

Той настоя да му донеса труда си и аз изпълних желанието му. Той разстла листите около себе си, някои върху рогозката, други върху прашната земя, след което извади от джоба на ризата си чифт очила с метални рамки и си ги сложи.

— Важно е да имаш вид на учен човек — прошепна той, като се наведе към кучето.

Животното повдигна едното си ухо, после тихо изръмжа, сякаш за да изрази съгласието си с него. То промени позата си и пазачът ми направи знак да седна между него и животното.

Приличаше ми на бухал, ерудиран и строг, докато се ровеше из хартиите по земята. Цъкаше неодобрително с език. Почесваше се по главата. Разместваше и пренареждаше листите, като че ли се опитваше да намери някаква последователност, която му убягваше.

Врата и раменете ме заболяха от седенето в тази поза. Въздишайки отегчено, аз се отпуснах на оградата и затворих очи. Въпреки нарастващото ми раздразнение, сигурно съм задрямала, защото изведнъж ме сепна тихо, но настоятелно бучене. Отворих очи. Обърната с лице към мен, съвсем наблизко, седеше висока, красива жена с разкошни дрехи. Тя ми каза нещо, но аз не можах да я чуя. Бученето в ушите ми нарастна.

Жената се наведе напред към мен и с висок, ясен глас попита:

— Няма ли да ме поздравяваш?

— Нелида! — възкликнах аз. — Кога дойде? Опитвах се да се освободя от шума в ушите си — обясних.

Тя кимна, после сви дългите си красиви крака под полата и ги обви с ръце.

— Радвам се да те видя — рече замечтано тя.

Със смръщени вежди пазачът си мърмореше нещо, докато изучаваше страниците пред себе си.

— Тези твои драсканици не само трудно се четат — заяви той след малко, — ами и нямат кой знае какъв смисъл.

Нелида ме гледаше втренчено с присвити, критични очи, сякаш ме предизвикваше да му възразя.

Аз нервно се размърдах на мястото си, обзета от желание да се махна, да избягам от проникателния ѝ, настойчив поглед. Тя се наведе към мен и ме сграбчи здраво за ръката.

Пазачът започна да чете от листите изнервящо бавно.

Това, което четеше, ми звучеше познато, но не можех да кажа дали действително следеше текста, защото не можех да се концентрирам. Бях твърде раздразнена от своенравния начин, по който нахъсваше изреченията, фразите, а понякога дори и думите.

— Общо взето — заяви той, като свърши с последната страница — това е един лошо написан труд.

Той събра листите на камара и се облегна на оградата. Много бавно и внимателно той сви колене и зае позата, на която ме беше учил Изидоро Балтазар — десния глезен, подпрян върху вдигнатото ляво коляно, — и затвори очи. Мълча толкова дълго, че помислих, че е заспал, и затова се стреснах, когато с бавен, премерен глас той започна да говори за антропология, история и философия. Мислите му, изглежда, се раждаха в процеса на говорене и думите му излизаха ясни и точни с една простота, която беше лесно да следиш и разбереш.

Слушах го внимателно. Същевременно обаче мира не ми даваха въпросите „Как е възможно той да знае толкова много за западните интелектуални течения?“, „Какво ли образование има?“, „Кой е той всъщност?“.

— Можеш ли да ми повториш всичко още веднъж? — попитах го аз веднага щом свърши да говори. — Бих искала да си запиша някои неща.

— Всичко, което казах, е в курсовата ти работа — увери ме пазачът. — Само че е погребано под твърде много бележки под линия, цитати и недоразвити идеи.

Наведе се още повече над мен, докато главата му почти докосна моята.

— Не е достатъчно само да цитираш чужди трудове, в опит да придадеш на своя истинността, която му липсва — рече той.

Онемяла, аз само стоях и го гледах втрещено.

— Ще ми помогнеш ли да си напиша работата? — попитах го аз.

— Не, не мога да го направя — отвърна той мрачно. — Това е нещо, което трябва да направиш сама.

— Но аз не мога — възразих аз. — Ти току-що изтъкна колко лошо е написана работата. Повярвай ми, това е най-доброто, на което съм способна.

— Не, не е! — възрази ми той уверено, после ме погледна с някаква смесица от учудване и дружелюбна топлина. — Сигурен съм, че твоите професори ще приемат работата ти, стига само да я напечаташ начисто. Аз обаче не бих я приел. Няма нищо оригинално в нея.

Бях твърде слисана, за да се почувствам огорчена или разстроена.

— Ти само парафразираш това, което си прочела — продължи пазачът. — А аз искам да се осланяш повече на собственото си мнение, дори и ако то е в противоречие с онова, което се очаква от теб.

— Но това е само една курсова работа — казах аз в своя защита. — Знам, че трябва да е по-задълбочена, но трябва също и да се хареса на професорите ми. Дали съм съгласна с изразените идеи, не е от значение. Важното е, че трябва да ме допуснат да пиша дипломна работа, а за това отчасти е необходимо и моите професори да са доволни от мен.

— Ако искаш да черпиш сила от света на магьосниците — рече той, — повече не може да работиш с такава нагласа. Задните мисли са недопустими в този наш магически свят. Ако искаш да се дипломираш, тогава трябва да се държиш като воин, а не като жена, научена да се харесва на околните. Знаеш ли, че дори когато се държиш най-отвратително, ти пак се опитваш да се харесаш на хората около теб. И сега, винаги когато пишеш, тъй като не си обучавана в писане,

положително можеш да приемаш едно ново настроение: настроението на воините.

— Какво искаш да кажеш с това „настроението на воините“? — попитах аз. — Нима искаш да се боря с професорите си?

— Не с професорите си — отвърна той. — Трябва да се бориш със себе си. На всеки сантиметър от пътя. И трябва да го правиш толкова умно и изкусно, че никой да не забележи твоята борба.

Не бях много сигурна какво имаше предвид, а и не исках да разбера. Преди да успее да каже нещо друго, аз го попитах как така знае толкова много за антропологията, историята и философията.

Той се усмихна и поклати глава.

— Не забеляза ли как го направих? — попита и продължи, като сам си отговори на въпроса. — Взех мислите от въздуха. Просто разтегнах енергийните си фибри и улових тези мисли, както се лови риба с въдица, от огромния океан от мисли и идеи, който ни заобикаля.

Той разтвори широко ръце, като че ли да обхване самия въздух около себе си.

— Изидоро Балтазар ми каза, че за да лови мисли, човек трябва да знае кои от тях биха му свършили работа — изтъкнах аз. — Така че, ти сигурно си учил история, философия и антропология.

— Може и да съм учил някога — каза той неопределено, като се почесваше по главата в недоумение. — Трябва да съм учил.

— Трябва, разбира се! — заявих нравоучително аз, като че ли съм направила голямо откритие.

Той въздъхна гласно, облегна се на оградата и затвори очи.

— Защо държиш все ти да си права? — попита Нелида. Изненадана, че я чувам да говори, аз се втренчих в нея със зяпнала уста. Ъгълчетата на устните ѝ се изкривиха в дяволита, едва доловима усмивка. После ми направи знак да си затворя устата. Бях така погълната да слушам какво имаше да ми каже пазачът за моята курсова работа, че нея съвсем я бях забравила, макар да седеше точно пред мен. А седеше ли наистина? Мисълта, че може да е ходила някъде и да се е върнала без да забележа, ме изпълни с безпокойство.

— Това да не те притеснява — рече Нелида меко, сякаш бях изказала страховете си на глас. — Ние имаме навика да идваме и да си отиваме без хората въобще да ни забелязват.

Тонът ѝ заличи смразяващото въздействие на изказването ѝ. Като гледах напрегнато ту единия, ту другия, аз се питах дали наистина ще изчезнат ей така, незабелязано, пред собствените ми очи. Постарах се да не го направят. Протягайки се като котка, аз легнах по гръб на рогозката и леко затиснах с единия си крак крайчеца на роклята на Нелида, разстлана по земята; с ръката си хванах якето на пазача. Той сигурно усети подръпването на ръкава си, защото рязко се изправи и ме погледна. Аз затворих очи, но продължих да ги наблюдавам през мигли. Не помръдвах. Изправените им стойки не издаваха и следа от умора, докато аз с мъка държах очите си отворени.

Появи се лек вятрец, наситен с аромата на евкалипти. По небето се плъзнаха перести многоцветни облаци и дълбокото прозрачно синьо постепенно се разми. Стопи се толкова бавно и плавно, че не личеше кое е облак и кое небе, кое е ден и кое нощ.

С крак върху роклята на Нелида и ръка, здраво стиснала якето на пазача, като че ли от това ми зависеше живота, аз заспах. Сякаш бяха минали само няколко мига, когато ме събуди нежно докосване по лицето.

— Флоринда? — прошепнах аз, знаейки инстинктивно, че жената до мен е някоя друга.

Тя мърмореше нещо. Имах чувството, че мърмори така от доста време и аз съм се събудила, за да чуя какво казва.

Понечих да се изправа. С нежно, но твърдо докосване по рамото, жената ме спря. Някъде в мрака проблясна малко, нестабилно пламъче. То хвърли върху лицето ѝ бледа, трепкаща светлина, която ѝ придаде някаква призрачност. Сякаш нарастваше с приближаването си. Очите ѝ също ставаха по-големи, докато се вглеждаха в моите. Веждите ѝ бяха смръщени.

— Нелида! — въздъхнах аз с облекчение. Усмивайки се неопределено, тя кимна.

Исках да я попитам за пазача и за курсовата си работа, но тя сложи пръст на устните ми и продължи да мърмори. Звукът ставаше все по-слаб и по-слаб. Сякаш идваше от все по-далеко, докато накрая съвсем заглъхна.

Нелида стана и ми даде знак да направя същото. Аз я послушах и забелязах, че не бяхме навън, на двора, а в една от празните спални по коридора.

— Къде е курсовата ми работа? — попитах аз с тревогата, че вятърът може да е разпилял листите.

Мисълта да започна всичко отначало ме хвърли в треска.

Нелида направи властен жест с брадичка да я последвам. Тя беше много по-висока от мен и изглеждаше точно като Флоринда. Ако не беше толкова нежна, нямаше да мога да ги различавам. В този момент тя изглеждаше като недоразвита версия на Флоринда — такава, каквато Флоринда сигурно е изглеждала като по-млада. У Нелида имаше нещо много ефирно и крехко, но същевременно и много приятно. Често се шегувах с Изидоро Балтазар, че ако бях мъж, щях да хлътна по нея и да я ухажвам. Той грубо ми отвърщаше — надявах се на шега, — че може би затова Нелида почти не ми говори.

Отправихме се към моята стая. Чувах стъпки навсякъде около себе си. Не можеше да е Нелида, реших аз, защото тя ходеше толкова тихо, че сякаш не докосваше земята. Абсурдната идея, че чувам собствените си стъпки, ме накара да завървя на пръсти, безшумно като котка. Въпреки това, обаче, продължавах да чувам стъпките. Някой се движеше точно в същия ритъм като мен, който леко отекуваше по кахления под. На няколко пъти се обръцах, но, разбира се, зад мен нямаше никой. С надеждата да разсея страха си, аз се разсмях на глас.

Нелида рязко се обърна. Помислих, че ще ми се скара, но вместо това тя също се разсмя. Прегърна ме през раменете. Докосването ѝ не беше особено топло или нежно. Но на мен ми беше все едно. Аз я харесвах и докосването ѝ ми вдъхваше увереност. Все още смеейки се, заобиколена отвсякъде от звука на стъпки, ние влязохме в моята стая.

Около стените се кълбеше странен блясък, сякаш в стаята се беше процедила мъгла през четирите врати, които в момента не можех да видя. Мъглата беше променила вида на стаята, като ѝ придаваше странни очертания и я правеше почти кръгла. Независимо колко мигах и присвивах очи, единственото, което можах да видя, беше масата, на която бях работила през последните три дни. Пристъпих по — близо. За мое облекчение, видях курсовата си работа, прилежно подредена на куп. До нея бяха всичките ми моливи, подострени.

— Нелида! — извиках аз развълнувано и се обърнах.

Вече не я виждах. Мъглата се беше сгъстила. Тя ме обгръщаше все по-плътено с всеки поет дъх. Процеждаше се в мен, изпълвайки ме с едно дълбоко, възбудено усещане за лекота и прозирност. Водена от

някаква невидима сила, аз седнах на масата и разстлах листите около себе си. И там, пред напрегнатия ми поглед, се появи цялата структура на курсовата ми работа, като се насложи върху първоначалната ми чернова подобно двойно експониране на филм.

Захласнах се да се възхищавам на майсторски развитите теми. Сякаш движени от някаква невидима ръка, която мислеше и пишеше, абзаците сами се пренареждаха, налагайки нов ред. Той беше така прекрасно ясен и прост, че от радост се разсмях на глас.

— Напиши го.

Думите меко отекнаха в стаята. Любопитно се огледах около себе си, но не видях никого. Знаейки, че каквото и да изживявах, то беше повече от сън, аз грабнах бележника и молива и започнах да пиша с бясна скорост. Идеите ми идваха с невероятна лекота и яснота. Те пулсираха в главата и тялото ми като звукови вълни. Едновременно чувах и виждах думите. Не бяха обаче нито очите, нито ушите това, което възприемаше каквото имаше пред мен. По-скоро бяха някакви нишки в мен, които се протягаха, и подобно на безшумна прахосмукачка всмукваха думите, които блестяха пред мен като пращинки.

След известно време редът, насложен върху курсовата ми работа, започна да се размива. Една по една линиите избледняха. Отчаяно се опитвах да задържа тази великолепна структура, тъй като знаех, че цялата ще изчезне без да остави дори и следа. Остана ми единствено споменът за съзнаването на тази яснота. След малко обаче и той изчезна, като че ли някой беше духнал свещта. Тънка като нишка мъгла се разстла из стаята. После, се оттегли на малки вълнички, отстъпвайки място на потискащ мрак, който ме обгърна цялата. Бях така изтощена, че знаех, че ще припадна.

— Легни!

Дори не си направих труда да погледна кой говори, тъй като знаех, че няма да видя никого. С огромно усилие аз се надигнах от стола и се затътрих към леглото.

Известно време просто лежах в леглото, смътно съзнаваща своя удивителен, прекрасен сън, толкова различен от всеки друг. За пръв път в живота си съзнавах всичко, което бях направила.

— Нелида? — прошепнах аз, когато тихо, дрезгаво мърморене, идващо откъм другия ъгъл на стаята, прекъсна мислите ми.

Изправих се в леглото, но веднага легнах пак, защото ми се зави свят. Изчаках малко и отново опитах. Станах и направих няколко несигурни крачки. Строполих се на пода и си ударих главата в стената.

— По дяволите! — изругах аз, тъй като стаята продължаваше да се върти около мен. — Ще припадна.

— Не драматизирай толкова — рече Флоринда и се засмя, като видя шашардисаното ми лице.

Тя ме докосна първо по челото, после по врата, сякаш се опасяваше да нямам температура.

— Няма да припаднеш — обяви тя. — Трябва да подновиш запасите си от енергия.

— Къде е Нелида? — попитах аз.

— Не се ли радваш да видиш мен?

Тя ме хвана за ръката и ми помогна да се върна на леглото.

— Изнемощяла си от глад — рече тя.

— Не съм — възразих ѝ аз, повече по навик, отколкото по убеждение.

Макар че не изпитвах глад, бях сигурна, че главата ми се мае поради липсата на храна. От закуската, не бях яла нищо цял ден.

— Чудехме се защо — рече Флоринда, отговаряйки на мислите ми. — Ние ти приготвихме такава вкусна яхния.

— Кога дойде? — попитах аз. — Виках ви наум дни наред. Като затвори очи, Флоринда затананика със затворена уста, като че ли звукът щеше да ѝ помогне да си спомни.

— Тук сме от няколко дни, мисля — рече накрая тя.

— Мислиш ли? — бях абсолютно сащисана и избухли-востта ми вземаше връх. — Защо не ми казахте, че сте тук?

Не бях толкова обидена, колкото озадачена, че не съм забелязала присъствието им.

— Как е възможно да съм била толкова ненаблюдателна? — прошепнах аз по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Флоринда ме изгледа с любопитство в очите. Изглеждаше изненадана от моето объркване.

— Ако ти бяхме казали, че сме тук, нямаше да можеш да се концентрираш върху работата си — отбеляза тя мъдро. — Както много добре знаеш, вместо да си пишеш курсовата работа, ти щеше да си ангажираш времето и силите с нашето присъствие или отсъствие. Щеше да похабиш цялата си енергия в опити да разбереш какво правим, не ели така?

Гласът ѝ беше нисък и дрезгав, а някаква странна, възбудена светлина караше очите ѝ да блестят повече от обикновено.

— Нарочно те оставихме да работиш без да се разсейваш — увери ме тя.

После ми обясни, че пазачът ми бил помогнал едва след като бил останал доволен от това, което съм била направила. Чрез сънуване, твърдеше тя, той открил вътрешния ред в бележките ми.

— Аз също видях вътрешния ред в бележките си — казах аз самодоволно. — И също го видях на сън.

— Разбира се, че си го видяла — съгласи се с готовност Флоринда. — Ние те придърпахме в състояние на сънуване, за да можеш да работиш върху курсовия си проект.

— Придърпали сте ме в състояние на сънуване ли? — повторих аз.

Имаше нещо потресаващо нормално в изявлението ѝ. Но и нещо обезпокоително. Имах странното усещане, че най-после ми остава съвсем малко да разбере какво всъщност е будното сънуване, но някакси не можех съвсем да го схвана.

В опит да си изясня нещата, аз разказах на Флоринда всичко, което се беше случило от момента, когато видях пазача и кучето на двора.

Разказът ми не беше много свързан, тъй като сама не знаех кога съм била будна и кога съм сънувала. За мое най-голямо изумление,

можах да си спомня точната структура на курсовата си работа, както я бях видяла, насложена върху първоначалния ми ръкопис.

— Бях прекалено съсредоточена, за да съм сънувала — изтъкнах аз.

— Именно това е будното сънуване — прекъсна ме Флоринда. — Затова го помниш така добре.

Каза го с тон на нетърпелив учител, който обяснява прост, но основен факт на изоставащ ученик.

— Вече ти казах, че будното сънуване няма нищо общо с това да заспиш и да сънуваш — рече тя.

— Записах си някои неща — изтъкнах аз, като че ли това би могло да омаловажи думите ѝ.

Тя кимна и аз я попитах дали ще намеря видяното от мен в състояние на будно сънуване записано със собствения ми почерк в бележника ми.

— Ще го намериш — увери ме тя. — Но преди това ще трябва да хапнеш нещо.

Тя стана и като ми подаде ръка ми помогна да се изправя. После, за да ми придаде някакъв приличен външен вид, тя втъкна ризата в дънките ми и отупа сламките от пуловера ми. Отдалечи се на една ръка разстояние от мен и ме огледа критично. Недоволна от резултата, тя започна да се занимава с косата ми, обръщайки буйните кичури насам-натам.

— Изглеждаш доста страшна с тази коса, щръкнала на всички страни — рече тя.

— Свикнала съм да си вземам горещ душ като се събудя — отвърнах аз и я последвах по коридора.

Като видях, че се отправя към кухнята, аз ѝ казах, че първо имам нужда да отида до тоалетната.

— Ще дойда с теб — рече тя.

При вида на недоволното ми лице, тя добави, че искала само да се увери, че няма да ми се завие свят и да падна в дупката.

Беше ми приятно всъщност да се опирам на ръката ѝ, докато вървахме към двора. Когато излязохме навън, едва не паднах; не толкова от слабост, колкото от шока, че беше почти надвечер.

— Какво има? — попита Флоринда. — Да не ти е лошо? Посочих небето. Слаба белезникава ивица беше единственият остатък

от слънчевата светлина.

— Не е възможно да съм изгубила цял ден — промълвих аз.

Гласът ми заглъхна още преди да съм завършила изречението. Опитвах се да асимилирам идеята, че действително са минали цяла нощ и целият следващ ден, но умът ми отказваше да го приеме. Неспособността да отмервам времето по обичайния начин ме изваждаше от равновесие.

— Магьосниците прекъсват потока на времето — отвърна Флоринда на мислите ми. — Времето, както ние го измерваме, не съществува, когато човек сънува, както сънуват магьосниците. Магьосниците разтягат или свиват времето по желание. За тях времето не е въпрос на минути, часове или дни, а нещо съвсем различно.

— В състояние на будно сънуване нашите способности за възприятие са увеличени — продължи тя с търпелив, отмерен тон. — Когато се стигне до възприемане на времето обаче, става нещо съвсем различно. Възприемането на времето не се усилва, а се заличава напълно.

После допълни, че времето винаги е фактор на съзнанието; тоест, да съзнаваш времето е психологическо състояние, което ние автоматично трансформираме във физически измерения. Това е така вкоренено в нас, че дори когато не го съзнаваме, ние чуваме един часовник да тиктака вътре в нас, подсъзнателно отмервайки времето.

— При будното сънуване тази способност липсва — подчерта тя. — На нейно място идва една абсолютно нова, непозната структура, която някакси не се поддава на разбирането или интерпретацията, с която обикновено боравим при времето.

— При това положение единственото, което съзнателно ще знам за будното сънуване, е, че времето е било или разтегнато, или свито — казах аз, опитвайки се да схвана нейното обяснение.

— Ще разбереш много повече от това — увери ме енергично тя. — Когато усвоиш до съвършенство навлизането в състояние на повишено съзнание, както го нарича Мариано Аурелиано, ще съзнаваш каквото си пожелаеш, защото магьосниците не се занимават с измерване на времето. Те се занимават с неговото използване, с неговото разтягане или свиване по желание.

— Спомена преди малко, че вие всички сте ми помогнали да навляза в състояние на сънуване — казах аз. — Тогава някои от вас

трябва да знаят колко дълго е продължило това състояние.

Флоринда обясни, че тя и съратниците ѝ са в постоянно състояние на будно сънуване и че точно обединените им усилия са ме притеглили в будното сънуване, но че не са го измервали времево.

— Да не би да намекваш, че може да съм в състояние на будно сънуване и сега? — попитах аз, знаейки отговора преди тя да отговори. — Ако е така, какво съм направила, за да достигна това състояние? Какви стъпки съм предприела?

— Възможно най-простите — рече Флоринда. — Не позволи на себе си да бъдеш своята обичайна същност. Това е ключът, който отваря всички врати. Казвали сме ти много пъти и по много начини, че магьосничеството не е това, което си мислиш. Ако кажа, че да спреш себе си да бъдеш своята обичайна същност е най-сложната тайна на магьосничеството, ще прозвучи като пълна глупост, но не е. Това е ключът към силата и следователно най-трудното нещо, което върши един магьосник. При все това обаче, то не е нещо сложно или невъзможно за разбиране. То не плаши разума и поради тази причина никой дори не подозира неговата важност и съответно не го взема на сериозно.

— Като съдя по резултатите от твоето последно будно сънуване, мога да кажа, че си натрупала достатъчно енергия, спирайки себе си да бъдеш своята обичайна същност.

Тя ме потупа по рамото и се извърна.

— Ще се видим в кухнята — прошепна.

Вратата на кухнята беше откритата, но отвътре не се чуваше никакъв шум.

— Флоринда? — прошепнах аз.

Тих смях отвърна на моето повикване, но не можах да видя никого. Когато очите ми свикнаха с полумрака, аз видях Флоринда и Нелида, седнали около масата. Лицата им се открояваха неестествено ясно на фона на дрезгавината в стаята. Еднаквите им коси, еднаквите им очи, еднаквите им носове и усти сияеха, сякаш озарени от някаква вътрешна светлина. Беше невероятно странно и призрачно да видиш две толкова еднакви същества.

— Вие двете сте толкова хубави, та чак е страшно — казах аз и се приближих още малко до тях.

Двете жени се спогледаха, сякаш за да се уверят в думите ми, след което избухнаха в крайно обезпокоителен смях. Странни тръпки ме полазиха по гърба. Преди да успея да кажа нещо относно странния звук, те спряха. Нелида ми направи знак с глава да седна на празния стол до нея.

Поех дълбоко въздух. „Трябва да съм спокойна“, казвах си аз, докато сядах. Имаше някаква напрегнатост и отривистост у Нелида, които ме притесняваха. Тя ми сипа чиния гъста супа от супника, поставен в средата на масата.

— Искам да си изядеш всичко — рече тя, като побутна към мен маслото и кошничка с топли царевични питки.

Умирах от глад. Нахвърлих се върху храната, сякаш не съм яла с дни. Беше много вкусна. Изядох всичко от супника и изпих три чаши горещ шоколад с царевичните питки.

След като се заситих, аз се отпуснах на стола. Вратата към двора беше широко отворена и хладен ветрец пренареждаше сенките в стаята. Здравчът като че ли нямаше край. Небето все още беше нашарено с цветни резки: алено, тъмносино, виолетово и златно. А въздухът беше така прозрачен, че далечните хълмове изглеждаха по — близо. Сякаш движена от някаква вътрешна сила, нощта се изстреля изпод земята. Движещите се от вятъра сенки на плодните дървета, ритмични и изиящни, поеха мрака и го отнесоха към небето.

В този момент Есперанса нахлу в стаята и постави върху масата запалена газена лампа. После ме изгледа с немигащи очи, като че ли й беше трудно да фокусира погледа си. Изглеждаше така, сякаш все още е в плен на някаква другосветска тайна, сякаш все още не беше съвсем тук. Постепенно очите й се затоплиха и тя се усмихна, сякаш знаеше, че вече се е върнала от дълъг път.

— Курсовата ми работа! — извиках аз, като видях листите и бележника си, които тя беше хванала под мишница.

Усмихвайки се широко, Есперанса ми подаде записките.

Аз припряно запрелиствах хартиите и се изсмях на глас, като видях множеството страници, изпълнени с точни и подробни напътствия — написани къде на испански, къде на английски — за това как да процедирам с курсовата си работа. Почеркът беше несъмнено мой.

— Всичко е тук — казах развълнувано аз. — Точно както го видях в съня си.

Мисълта, че пак така светкавично мога да напиша и дипломната си работа, без да си давам много зор, ме накара да забравя неотдавнашните си притеснения.

— Няма лесни начини за написване на добра курсова работа — рече Есперанса. — Дори и с помощта на магьос-ничесвото. Трябва да знаеш, че без предварителното четене, воденето на записки, писането и преписването, никога нямаше да можеш да разпознаеш структурата и реда на курсовата си работа в своето сънуване.

Кимнах безмълвно. Беше изрекла всичко това с такава неоспорима авторитетност, че не знаех какво да кажа.

— Ами пазачът? — най-после успях да попитам аз. — Професор ли е бил на младини?

Нелида и Флоринда се обърнаха към Есперанса, като че ли трябваше тя да отговори.

— Не бих могла да знам — отвърна тя уклончиво. — Той не ти ли каза, че е магьосник, влюбен в идеите?

Замълча за миг, после меко добави:

— Когато не се грижи за нашия магически свят, както подобава на един пазач, той чете.

— Освен, че чете книги — поясни Нелида, — той чете още и огромен брой научни списания. Говори няколко езика, така че разполага с най-съвременна информация за всичко. Делия и Клара са неговите помощнички. Той ги научи да говорят английски и немски.

— Библиотеката в къщата ви негова ли е? — попитах аз.

— Тя е на всички нас — рече Нелида. — Сигурна съм обаче, че освен Висенте, той е единственият, който е прочел всяка книга по лавиците.

Като забеляза израза на недоверие по лицето ми, тя ме посъветва да не се оставям да бъда заблудена от външния вид на хората в света на магьосниците.

— За да достигнат някаква степен на познание, магьосниците работят двама по-усърдно от обикновените хора — увери ме тя. — Магьосниците трябва да разбират както обикновения свят, така и магическия. За да постигнат това, те трябва да притежават качества и умения от най-високо ниво — както духовни, така и физически.

Тя ме изглежда с присвити, критични очи, след което тихо се изкиска.

— В продължение на три дни ти работи върху курсовия си проект — обясни тя. — Работи много усилено, нали?

Тя изчака да се съглася, след което добави, че в състояние на будно сънуване аз съм работила върху курсовия си проект дори още по-усилено, отколкото в будно състояние.

— Съвсем не — побързах да ѝ възразя аз. — Всичко стана много бързо и лесно.

Обясних, че просто видях нов вариант на курсовата си работа, насложен върху моя ръкопис, след което преписах това, което видях.

— За да извършиш това, ти е била необходима всичката ти налична сила — заяви Нелида. — Докато си в състояние на будно сънуване, ти си насочила цялата си енергия към една единствена цел. Всичкото ти внимание и усилия са били съсредоточени в това да си завършиш писмената работа. В онзи момент нищо друго не е имало значение за теб. Не си имала никакви други мисли, които да пречат на начинанието ти.

— Когато преглеждаше работата ми, пазачът в състояние на будно сънуване ли е бил? — попитах аз. — Това, което видях аз, същото ли е, което е видял и той?

Нелида се изправи и бавно отиде до вратата. Остана там дълго, взирайки се в мрака, след което се върна на масата. Прошепна нещо на Есперанса, което не можах да чуя, после отново седна.

Есперанса се изсмя тихо, след което каза, че видяното от пазача е различно от това, което аз съм видяла и написала.

— Но не може и да бъде другояче, защото неговите познания са много по-обширни от твоите — рече тя.

Есперанса ме погледна със своите живи, тъмни очи, които някакси караха останалата част от лицето ѝ да изглежда безжизнена.

— Водена от неговите напътствия и съобразно собствените ти способности, ти си видяла как трябва да изглежда курсовата ти работа. Това и си написала.

— В състояние на будно сънуване ние имаме достъп до скрити ресурси, които никога не използваме в нормално състояние — рече Нелида и продължи с обяснението, че в мига, в който съм видяла

своята курсова работа, аз съм си спомнила напътствията, дадени ми от пазача.

Като забеляза скептичния израз на лицето ми, тя ми припомни какво беше казал пазачът за моите писания: „Твърде много бележки под линия, цитати и недоразвити идеи“. Очите ѝ излъчваха съчувствие и радост, когато каза, че тъй като съм сънувала и не съм толкова глупава, колкото се правя, аз веднага съм видяла всички връзки и взаимосвързани елементи, които не съм била забелязала дотогава в материала си. Нелида се наведе към мен с палава полуусмивка на устните, в очакване на моята реакция.

— Време е да научиш какво те накара да видиш новия вариант на първоначалния си труд — рече Есперанса, като се изправи на стола и ми намигна, сякаш за да подчертае, че се кани да разкрие основна тайна. — В състояние на будно сънуване ние имаме достъп до прякото познание.

Видях разочарованието в очите ѝ, докато ме изгледа за един дълъг, дълъг миг.

— Не бъди толкова задръстена! — намеси се припряно Нелида. — От будното сънуване досега би трябвало да разбереш, че имаш, както и всички жени, уникалната способност да приемаш познанието пряко.

Есперанса ми даде знак с ръка да мълча и рече:

— Знаеш ли, че една от основните разлики между мъжете и жените е начинът, по който подхождат към познанието.

Нямах ни най-малка представа какво имаше предвид. Бавно и целенасочено, тя откъсна един лист от бележника ми и нарисува две човешки фигури. На едната глава сложи конус и каза, че това е мъж. На другата глава нарисува същия конус, само че обърнат обратно, и каза, че това е жена.

— Мъжете трупат познанието стъпка по стъпка — обясни тя, като посочи с молива фигурата с конус на главата. — Те го достигат, те се катерят към познанието. Магьосниците казват, че мъжете „конусират“ към духа; стремят се като конус към познанието. Този конусовиден процес поставя граници на мъжете докъде могат да стигнат.

Тя повтори очертанията на конуса върху главата на първата фигура.

— Както виждаш — рече тя, — мъжете могат да достигнат само до определена височина. Техният път към познанието свършва в една малка точица — върха на конуса.

Тя остро ме изглежда.

— Сега внимавай — рече тя и посочи с молива си втората фигура, тази с обърнатия конус на главата. — Както виждаш, конусът е обърнат надолу, като фуния. Жените са способни да се отварят директно към извора, или по-точно — изворът ги достига директно чрез широката основа на конуса. Магьосниците казват, че връзката на жените с познанието е обширна. Докато връзката на мъжете е доста ограничена.

— Мъжете са близо до конкретното — продължи тя — и се стремят към абстрактното. Жените са близо до абстрактното и въпреки това се опитват да задоволяват прищевките си с конкретното.

— А защо тогава жените, след като са толкова отворени към познанието или абстрактното, са считани за по-нисшестоящи? — прекъснах я аз.

Есперанса ме погледна с възторжено удивление. Тя бързо стана, протегна се като котка, докато всичките ѝ стави изпукаха, и отново седна.

— Това, че жените са считани за по-нисшестоящи или, в най-добрия случай, че женските черти се разглеждат като допълващи мъжките, е свързано с начина, по който мъжете и жените подхождат към познанието — обясни тя. — Най-общо казано, жените се интересуват повече от това да имат власт над самите себе си, отколкото над другите; власт, която е повече от ясно, че мъжете искат. — Дори сред магьосниците — намеси се Нелида и трите жени се разсмяха.

Есперанса продължи, като обясни, че тя смятала, че първоначално жените не са изпитвали потребност да експлоатират своята способност да се свързват обширно и пряко с духа. Не виждали никаква необходимост да говорят или да умуват над тази естествена тяхна способност, защото за тях било достатъчно да я пускат в действие и да знаят, че я имат.

— Неспособността на мъжете да се свързват пряко с духа е това, което ги е подтикнало да говорят за процеса на достигане на познанието — подчерта тя. — И досега не са спрели да говорят за това. Именно тази настоятелност да опознаят процеса на своя стремеж към

духа, тази настоятелност да го анализират е това, което им е дало увереността, че да разсъждаваш е типично мъжко качество.

Есперанса обясни, че концептуализирането на разума е дело изцяло на мъжете, което им е позволило да омаловажат дарбите и постиженията на жените. А още по-лошо, то им позволило да изключат женските черти от формулировката на идеалите на разума.

— И, разбира се, до този момент вече, жените вярват в това, което им е определено — подчерта тя. — Жените са научени да вярват, че само мъжете могат да разсъждават трезво и свързано. Все още мъжете носят със себе си товар от незаслужени привилегии, който автоматично ги прави по-висши, независимо от тяхната подготовка или способности.

— Как са изгубили жените своята пряка връзка с познанието? — попитах аз.

— Не са я изгубили — поправи ме Есперанса. — Жените все още имат пряка връзка с духа. Само са забравили как да я използват, или по-точно — са копирали мъжкото състояние, при което тя въобще липсва. В продължение на хилядолетия мъжете са полагали неимоверни усилия жените да я забравят. Вземи Светата Инквизиция например.

Това е било едно систематично прочистване с цел да се изкорени убеждението, че жените имат пряка връзка с духа. Всяка организирана религия не е нищо друго освен една успешна машинация да се поставят жените на по-ниско стъпало. Религиите се позовават на божествен закон, според който жените са по-нисшестоящи.

Гледах я изумена и се чудех как е възможно да е толкова ерудирана.

— От присъщата на мъжете необходимост да властват над останалите и от липсата на интерес у жените да изразят или формулират това, което знаят и начина, по който са го узнали, се е получил най-престъпният съюз — продължи Есперанса. — Благодарение на него от самото си раждане жените биват принуждавани да вярват, че реализацията в живота се изразява в това да имат дом, семейство, деца и да се самоотрекат. Жените биват изключвани от доминиращите форми на абстрактната мисъл и биват обучавани в подчинение. Те така добре са тренирани да вярват, че

мъжете трябва да мислят вместо тях, че накрая са се отказали да мислят.

— Жените са напълно способни да мислят — прекъснах я аз.

— Жените са способни да формулират това, което са научили — поправи ме Есперанса. — А то е определено от мъжете. Мъжете определят самата същност на познанието, а от нея са изключили това, което има връзка с женското начало. Или пък, ако е включено, то винаги е в негативна светлина. И жените са приели това.

— Изостанала си десетилетия от съвременността — намесих се аз. — Днес жените могат да вършат всичко, което пожелаят. Те имат достъп до всички центрове на познание и до почти всички професии, упражнявани от мъже.

— Но това е безсмислено, докато нямат опорна система, опорна база — отвърна Есперанса. — Каква полза от това, че имат достъп като мъжете, когато все още са считани за по-нисши същества, които трябва да възприемат мъжко отношение и поведение, за да успеят? Истински успелите са тези, които са се обърнали точно на 180 градуса. Но те също гледат с презрение на жените.

— Според мъжете — продължи тя — утробата ограничава жената както физически, така и умствено. Поради тази причина, макар да имат достъп до познанието, на жените не им е позволено да помагат при определяне на това познание.

— Вземи философията, например — предложи Есперанса. — Чистите мислители. Някои от тях са категорично против жените. Други са по-тактични и признават, че би било възможно жените да са толкова способни, колкото и мъжете, ако не е факта, че жените не се интересуват от интелектуални търсения. А ако го правят, не би трябвало. Защото на жената повече ѝ прилича да е вярна на природата си, а именно: подвластна компаньонка на мъжа, която да се грижи за него и децата му.

Есперанса изказа всичко това с неоспорима убедителност. След няколко мига обаче ме обзеха съмнения.

— Ако познанието не е нищо друго, освен една мъжка конструкция, тогава защо толкова настоявате да ходя на училище? — попитах аз.

— Защото си магьосница и като такава трябва да знаеш какво попада върху теб и как попада то върху теб — отвърна тя. — Преди да

отречеш или отхвърлиш нещо, трябва да разбереш защо го отхвърляш.

— Разбираш ли, проблемът е, че в наши дни познанието се черпи единствено от разумното обяснение на нещата — продължи тя. — Но жените имат друга писта, друг път за достигане до познанието, който никога, ама никога не е бил взиман под внимание. Този път може да допринесе към познанието, но това ще е един принос, който няма да има нищо общо с разумното обяснение на нещата.

— А с какво ще се занимава тогава? — попитах аз.

— Това ти ще го решиш, след като овладееш напълно инструментите на разума и разбирането — отвърна тя.

Бях много объркана.

— Предложението на магьосниците — продължи тя — е, че мъжете не могат да имат изключителното право да разсъждават. Сега изглежда, че го имат, защото там, където прилагат разсъжденията, преобладава мъжкото начало. Нека да приложим разсъжденията някъде, където преобладава женското начало. А това място е, естествено, обърнатия конус, който ти описах. Връзката на жените със самия дух.

Тя леко килна глава на една страна, обмисляйки какво да каже.

— Тази връзка трябва да се разглежда чрез един друг аспект на разсъждаването. Аспект, който никога досега не е използван, а именно — женската страна на разсъждаването — рече тя.

— Какво представлява женската страна на разсъждаването, Есперанса? — попитах аз.

— Много неща. Едно от тях определено е сънуването — отвърна тя и ме изгледа въпросително, но аз нямах какво да кажа.

Гърленият ѝ смях ме свари неподготвена.

— Знам какво очакваш от магьосниците — рече тя. — Искаш да има ритуали, заклинания. Странни, загадъчни култове. Искаш да пееш. Искаш да се слееш с природата. Искаш да общуваш с водни духове. Искаш езичество. Някакъв романтичен изглед на това, което вършат магьосниците. Съвсем по немски маниер.

— За да скочиш в непознатото — продължи тя, — ти трябва кураж и ум. Само с тях ще можеш да обясниш на себе си и на останалите съкровищата, които евентуално ще откриеш.

Тя се наведе към мен, като че ли искаше да ми повери нещо. Почеса се по главата и кихна пет последователни пъти, както беше

направил и пазачът.

— Трябва да действаш чрез своята магическа страна — рече тя.

— А коя е тя?

— Утробата.

Тя изрече думата така равнодушно и спокойно, сякаш не я интересуваше как ще реагирам, че за малко да пропусна да я чуя. После, изведнъж осъзнавайки нелепостта на изказването ѝ, аз се изправих на стола и погледнах другите.

— Утробата! — повтори Есперанса. — Утробата е най-съвършения женски орган. Именно утробата дава на жените тази допълнителна изостреност, тази допълнителна сила да насочват своята енергия.

Тя обясни, че мъжете, в стремежа си към превъзходство, са успели да сведат тайнствената сила на жената — нейната утроба — до строго биологичен орган, чиято единствена функция е да възпроизвежда, да носи мъжкото семе.

Като че ли по даден знак Нелида стана, обиколи масата и застана до мен.

— Знаеш ли историята на Благовещението? — прошепна тя в ухото ми.

Подсмихвайки се, аз се обърнах с лице към нея и казах:

— Не, не я знам.

Със същия поверителен шепот тя започна да ми разказва, че в Юдео-Християнската традиция само мъжете чували гласа Божи. Жените нямали тази привилегия, с изключение на Дева Мария.

Нелида каза, че било естествено ангелче да шепти нещо на Мария. Не било естествено обаче, че единственото, което ангелът имал да ѝ казва, било, че тя ще носи синът Божи. Утробата не получила знание, а обещание за Божието семе. Мъжки Бог, който на свой ред дал началото на друг мъжки бог.

Исках да мисля, да размишлявам върху всичко, което бях чула, но умът ми представляваше един объркан вихър.

— Ами мъжете магьосници? — попитах аз. — Те нямат утроба, но въпреки това са ясно свързани с духа.

Есперанса ме погледна с нескрито задоволство, после хвърли поглед през рамо, сякаш се опасяваше някой да не я чуе и прошепна:

— Магьосниците са способни да се свързват с намерението, с духа, защото са се отказали от онова, което недвусмислено определя тяхната мъжественост. И те вече не са мъже.

ИЗИДОРО БАЛТАЗАР КРЪСТОСВАШЕ стаята по начин, различен от този, по който обикновено покриваше дължината на правоъгълното си студио. Досега това постоянно крачене винаги ме беше успокоявало. Този път обаче стъпките му отекваха с един обезпокояващ, странно заплашителен звук. Приличаше на тигър, дебнещ в храстите, който не е готов да скочи върху жертвата си, но усеща, че нещо не е съвсем наред.

Оставих настрана курсовата си работа и тъкмо щях да го попитам какво има, когато той каза:

— Тръгваме за Мексико!

Начинът, по който го каза, ме разсмя. Неговият груб и сериозен тон провокира моя въпрос:

— Там ли ще се ожениш за мен?

Като ме изгледа кръвнишки, той рязко спря.

— Това не е шега — рече гневно. — Съвсем сериозно е. Едва изговорил тези думи, той се усмихна и поклати глава.

— Какво правя аз? — рече той със смешен жест на безпомощност. — Ядосвам ти се, сякаш имам време за това. Срамота! Нагуалът Хуан Матус ме предупреждаваше, че си оставаме жалки нищожества до самия край.

Той силно ме прегърна, сякаш ме е нямало дълго време и току-що съм се върнала.

— Не смятам, че е много добра идея да ходя в Мексико точно сега — казах аз.

— Зарежи всичко — рече той. — Нямаме повече време. Приличаше на военен, който дава заповеди. А аз бях въодушевена и не се стърпях да не изстрелям: „Jawohl, mein Gruppenfuerer!“

Той се поотпусна малко и се разсмя.

Докато пътувахме през Аризона, изведнъж ме обзе странно чувство. Усетих го с тялото си — нещо като хладина, която тръгна от утробата ми и се разля по цялото ми тяло, като накара кожата ми да

настръхне: знанието, че нещо не беше наред. Имаше в това усещане един нов елемент, с който не бях се сблъсквала досега, а именно — абсолютната сигурност, без дори и сянка на съмнение, дали си прав или грешиш.

— Имам интуитивно усещане. Нещо не е наред! — казах аз, повишавайки глас против волята си.

Изидоро Балтазар кимна, после рече информативно:

— Магьосниците си заминават.

— Кога? — извиках съвсем неволно аз.

— Може би утре или вдруги ден — отвърна той. — Или може би след месец, но във всеки случай скоро.

Въздишайки облекчено, аз се облегнах на седалката и съзнателно се отпуснах.

— Откакто ги срещнах, те все повтарят, че ще си тръгнат, а това беше преди повече от три години — измърморих аз, но май не биваше да го казвам.

Изидоро Балтазар се извърна да ме погледне, а по лицето му беше изписано най-чисто презрение. Усещах усилията, които полага, за да заличи недоволството си. Той се усмихна, погали ме по коляното и рече меко:

— В света на магьосниците не можем да бъдем толкова фактологични. Ако магьосниците ти повтарят нещо, докато ти втръсне, то е защото искат да те подготвят за него.

Той ме прикова за миг с твърдите си, сериозни очи и добави:

— Не смесвай техните магически похвати с твоите тъпи похвати.

Кимнах безмълвно. Изявлението му не ме ядоса; бях твърде уплашена за това. Мълчах.

Пътуването ни беше много кратко или поне така ми се стори. Редувахме се на волана и по обед на следващия ден бяхме в къщата на магьосниците. В мига, в който двигателят на колата угасна, и двамата скочихме от нея, тръснахме вратите и се втурнахме към къщата на магьосниците.

— Какво ви става на вас двамата? — рече пазачът, който стоеше на входната врата и изглеждаше озадачен от внезапното ни и шумно пристигане. — Биете ли се, гоните ли се?

Той погледна Изидоро Балтазар, после мен и рече:

— Бога ми! Такова бягане.

— Кога тръгвате? Кога тръгвате? — повтарях машинално аз, неспособна да потискам повече нарастващото ми безпокойство и страх.

Смеейки се, пазачът ме потупа свойски по гърба и каза:

— Аз не възнамерявам да ходя никъде. Няма да се отървете така лесно от мен.

Думите му прозвучаха достатъчно искрено, но не успяха да ме успокоят.

Напрегнато заразглеждах лицето, очите му — да видя дали няма да открия някъде лъжа. Но видях само доброта и искреност. Като осъзнах, че Изидоро Балтазар вече не е до мен, аз отново се стегнах. Беше изчезнал бързо и безшумно като сянка.

Усещайки вълнението ми, пазачът посочи с брадичка към къщата. Чух гласа на Изидоро Балтазар, който нарастваше, сякаш протестираше за нещо, след което чух смеха му.

— Всички тук ли са? — попитах аз, като се опитах да мина покрай пазача.

— Вътре са — рече той, като ми препречи пътя с разтворени ръце. — Но не могат да се срещнат с теб в момента.

Като видя, че се каня да протестирам, той добави:

— Не те очаквах. Затова искаха преди тях първо аз да поговоря с теб.

Той ме хвана за ръката и ме отведе настрани от вратата.

— Хайде до отидем отзад и да съберем малко листа — предложи той. — Ще ги изгорим и ще оставим пепелта на водните феи. Може би ще я превърнат в злато.

Докато събирахме листата на купчинки въобще не разговаряхме, но физическата дейност и дращенето на греблото по земята ми действаха успокояващо.

Сякаш бяхме събирали и горили листа с часове, когато внезапно узнах, че имаше и още някой на двора. Бързо извърнах глава и видях Флоринда. Облечена в бели панталони и яке, седнала на пейката под лавровото дърво, тя приличаше на привидение. Лицето ѝ беше засенчено от широкопола сламена шапка, а в ръката си държеше дантелено ветрило. Не изглеждаше съвсем като човек и ми се струваше така далечна и отнесена, че аз просто стоях неподвижна, безкрайно изумена.

Чудейки се дали ще ме познае, аз направих няколко колебливи стъпки към нея. Като забелязах, че тя по Никакъв начин не регистрира присъствието ми, аз спрях и зачаках, тъй като не знаех какво да предприема. Не че се опитвах да се предпазя от евентуално отхвърляне или обида от нейна страна. По-скоро някакво неформулирано, но подсъзнателно ясно правило ме възпираше да изисквам от нея да ми обърне внимание.

Когато обаче пазачът седна при Флоринда на пейката, аз взех греблото, подпряно на едно дърво, и бавно тръгнах към тях. Усмивайки се разсеяно, пазачът вдигна поглед към мен, но вниманието му беше насочено към това, което казваше Флоринда. Те разговаряха на непознат за мен език. Въпреки това обаче ги слушах захласната. Дали от езика или от привързаността ѝ към стареца, не знам, но дрезгавият глас на Флоринда беше необичайно мек и странен и обсебващо нежен.

Изведнъж тя стана от пейката. Като че ли движена от някаква скрита пружина, тя тръгна на зиг-заг през сечището, подобно на колибри, като спираше за миг до всяко дърво и докосваше къде листо, къде някой цвят.

Вдигнах ръка да привлека вниманието ѝ, но се захласнах по една яркосиня пеперуда, която кръжеше из въздуха. Тя полетя към мен и кацна на ръката ми. Разтвори широките си, трепкащи криле и сянката им покри пръстите ми. После потри глава с крачетата си, разтвори и прибра криле няколко пъти и отново литна, като остави върху средния ми пръст пръстен с формата на триъгълна пеперуда.

Сигурна, че това е просто оптическа измама, аз тръснах ръката си няколко пъти.

— Това е номер, нали? — попитах аз пазача с треперещ глас. — Това е оптическа измама?

Пазачът поклати глава, а лицето му се озари от най-лъчезарна усмивка.

— Хубав пръстен — рече той, като взе ръката ми в своята. — Великолепен подарък.

— Подарък! — повторих аз.

Осени ме мигновено прозрение, но веднага изчезна, като ме остави озадачена и объркана.

— Кой сложи пръстена на ръката ми? — попитах аз, вглеждайки се в украшението.

Мустачките и слабото, издължено тяло, разделящо триъгълника, представляваха филигран от бяло злато, обсипан с миниатюрни диаманти.

— Не беше ли забелязала пръстена досега? — попита пазачът.

— Досега ли? — повторих аз озадачена.

— Ти носиш този пръстен, откакто Флоринда ти го даде — рече той.

— А тя кога ми го е дала? — попитах аз и притиснах ръка до устата си, да задуша своя шок. — Не си спомням Флоринда да ми е давала този пръстен — промълвих аз повече на себе си, отколкото на него. — И защо не съм го забелязала досега?

Пазачът сви рамене, неспособен да обясни моя пропуск, след което изказа предположението, че може би не съм забелязала пръстена, защото приляга идеално на пръста ми. Стори ми се, че щеше да каже още нещо, но се спря и вместо това предложи да съберем още малко листа.

— Не мога — казах аз. — Трябва да говоря с Флоринда.

— Така ли? — рече дълбокомислено той като човек, който чува нелепа и вероятно налудничава идея, но не се опита да ме разубеждава.

— Тя отиде на разходка — обясни той, като посочи с брадичка пътеката, водеща към хълмовете.

— Ще я настигна — заявих аз.

Виждах бялата ѝ фигура, която ту се показваше, ту се скриваше във високите храсти в далечината.

— Тя ходи надалеч — предупреди ме пазачът.

— Това не е проблем — уверих го аз.

Втурнах се след Флоринда, после забавих малко ход преди да я настигна.

Имаше много хубава походка; вървеше енергично, с атлетични движения, без каквито и да е усилия и с изправен гръб.

Усетила присъствието ми, тя рязко спря, обърна се и протегна ръце като за поздрав.

— Как си, скъпа? — рече тя, като се взираше в мен. Дрезгавият ѝ глас беше лек, ясен и много мил.

В желанието си да узная за пръстена аз дори не я поздравих както подобава. Препъвайки се в собствените си думи, аз я попитах дали тя е сложила пръстена на ръката ми.

— Мой ли е сега? — завърших аз.

— Да — отвърна тя. — Твой е по право.

Имаше нещо в тона ѝ, някаква увереност, която едновременно ме развълнува и уплаши. Въпреки това обаче и през ум не ми мина да върна без съмнение скъпия подарък.

— Пръстенът има ли магическа сила? — попитах аз, като протегнах ръка на светлината така, че всеки камък заблестя с ослепителен блясък.

— Не — разсмя се тя. — Няма никаква сила. Но все пак е особен пръстен. Не защото е ценен или защото беше мой, а защото човекът, който го е направил, беше изключителен нагуал.

— Бижутер ли е бил? — позаинтересувах се аз. — Да не би да е същият човек, който е сътворил странните фигури в стаята на пазача?

— Да, същият е — отвърна тя. — Но не беше бижутер, нито пък скулптор. Дори самата мисъл, че може да го смятат за творец, го разсмиваше. Всеки обаче, който е видял негово произведение, е убеден, че само един творец може да създаде изключителните неща, които той е направил.

Флоринда отстъпи няколко крачки встрани от мен и зашари с очи по хълмовете, като че ли търсеше спомени в далечината. После отново се обърна към мен и с едва доловим шепот каза, че каквото и да направел този нагуал — било то пръстен, тухлена стена, плочки за пода, загадъчните изобретения или просто една картонена кутия, — то неизменно се превръщало в изящно творение, не само поради майсторската изработка, но и защото бивало наситено с нещо неизразимо.

— Ако такава забележителна личност е направила този пръстен, тогава той трябва да има все пак някаква сила — настоях аз.

— Пръстенът сам по себе си няма никаква сила, без значение кой го е направил — увери ме Флоринда. — Силата е била в направата му. Нагуалът, който е измайсторил този пръстен, беше така плътно свързан с това, което магьосниците наричат „намерение“, че е могъл да направи това прекрасно бижу, без да бъде бижутер. Пръстенът е резултат на чистото намерение.

За да не прозвучи глупаво, аз не посмях да призная, че нямам ни най-малка представа какво има тя предвид под „намерение“. Затова я попитах какво я е накарало да ми направи такъв великолепен подарък.

— Не смятам, че го заслужавам — добавих аз.

— Ще използваш пръстена, за да се свържеш с намерението — рече тя.

Палава усмивка се плъзна по устните ѝ, като добави:

— Но, разбира се, ти вече знаеш какво означава да се свържеш с намерението.

— Не знам нищо подобно — смутолевих в своя защита аз, след което признах, че не знам дори какво всъщност е намерението.

— Може и да не знаеш какво означава думата — рече тя безцеремонно, — но нещо в теб ти подсказва как да използваш тази сила.

Тя сведе глава до моята и ми прошепна, че винаги съм използвала намерението, за да се прехвърлям от съня в реалността или пък да прехвърлям съня си — какъвто и да е той — в реалността. Погледна ме, очаквайки без съмнение да си направя очевидните заключения. Но като видя недоумението, изписано по лицето ми, добави:

— И изобретенията в стаята на пазача и пръстенът са направени в сънища.

— Все още не разбирам — оплаках се аз.

— Изобретенията те плашат — рече тя спокойно, — а пръстенът те радва. Тъй като и двете са сънища, лесно би могло да бъде обратното...

— Плашиш ме, Флоринда. Какво искаш да кажеш?

— Това тук, мила моя, е свят на сънища. Ние те учим как да ги предизвикваш съвсем сама.

Тъмните ѝ, блестящи очи задържаха моите за миг, след което тя добави:

— Понастоящем всички магьосници от групата на нагуала Мариано Аурелиано ти помагат да влизаш в този свят и точно в момента ти помагат да останеш в него.

— Това различен свят ли е? Или аз съм различна?

— Ти си същата, но в различен свят.

Тя замълча за миг, после призна, че сега имам повече енергия от преди.

— Енергия, която идва от твоите спестявания и от заема, който всички ние сме ти направили — рече тя.

Банковата ѝ метафора ми беше много ясна. Това, което все още не разбирах обаче, беше какво имаше предвид под „различен свят“.

— Огледай се! — възкликна тя, разпервайки широко ръце. — Това не е светът на ежедневиия живот.

Тя дълго мълча, после с тих и нежен глас добави:

— Пеперудите превръщат ли се в пръстени в света на ежедневиите дела? В света, който е сигурно и непоклонимо структуриран от ролите, определени на всички нас?

Не знаех какво да отговоря. Огледах се наоколо — дърветата, храстите, далечните планини. Каквото и да имаше предвид под „различен свят“, то все още ми убягваше. „Разликата трябва да е изцяло субективна“, беше мисълта, която ме осени накрая.

— Не е! — настоя Флоринда, четейки мислите ми. — Това е сън на магьосник. Ти влезе в него, защото имаше необходимата енергия.

Тя ме огледа доста отчаяно и рече:

— Наистина няма начин да научиш жената да сънува. Единственото, което можеш да направиш, е да я подтикнеш така, че тя да осъзнае огромния потенциал, който носи в разположението на своите органи.

— Тъй като при жените сънуването е въпрос на енергия — продължи тя, — важното е да убедиш жената, че е необходимо да модифицира своята дълбока социализация, за да се сдобие с тази енергия. След това вече използването ѝ е автоматично; жените започват да сънуват магически сънища в мига, в който имат необходимата енергия.

Тя ми довери, че имало един сериозен проблем при магьосническите сънища, който тя познавала от собствен опит, а именно, че било много трудно да се вдъхне на жената кураж да тръгне по нови пътища. Повечето жени, между които и тя самата, предпочитали своите сигурни окови пред ужаса от новото.

— Сънуването е само за смели жени — прошепна ми тя в ухото.

После силно се разсмя и добави:

— Или пък за онези жени, които нямат друг избор, защото положението им е непоносимо: една категория, към която спадат повечето жени, без дори да го знаят.

Звукът от дрезгавия ѝ смях имаше странно въздействие върху мен. Чувствах се, сякаш изведнъж съм се събудила от дълбок сън и съм си спомнила нещо напълно забравено, докато съм спяла.

— Изидоро Балтазар ми каза за предстоящото ви заминаване. Кога тръгвате? — попитах аз.

— Аз все още няма да ходя никъде — отвърна тя. Гласът ѝ беше твърд, но отекуваше със съкрушителна тъга.

— Твоята учителка по сънуване и аз ще останем. Другите заминават.

Не разбрах много добре какво имаше предвид и за да скрия объркването си, весело отбелязах:

— Моята учителка по сънуване, Зулейка, за три години не ми е казала нито дума. Никога не ми е проговаряла дори. Ти и Есперанса сте единствените, които действително ме напътствахте и учехте.

Флоринда се разтресе от смях, чийто весел, вибриращ звук ми донесе невероятно облекчение, но въпреки това се чувствах озадачена.

— Обясни ми нещо, Флоринда — започнах аз. — Кога си ми дала този пръстен? Как стана така, че в един момент събирах листа с пазача, а в следващия вече бях с този пръстен на ръката?

Лицето на Флоринда беше озарено от радост, докато ми обясняваше, че можело да се каже, че събирането на листа е една от вратите към магьосническия сън, стига човек да има достатъчно енергия да премине този праг. Тя взе ръката ми в своята и добави:

— Дадох ти пръстена, докато преминаваше; следователно, съзнанието ти не е регистрирало това действие. И изведнъж, когато вече беше в съня, ти видя пръстена на ръката си.

Погледнах я с любопитство. Имаше нещо в обяснението ѝ, което не можех да схвана; нещо твърде смътно, твърде неуловимо.

— Хайде да се върнем в къщата — предложи тя — и отново да преминем този праг. Може би този път ще го осъзнаеш.

Без да бързаме, ние поехме обратно по същия път, приближавайки къщата откъм гърба. Аз вървах няколко крачки пред Флоринда, така че да мога напълно да съзнавам всичко. Взирах се в дърветата, после в плочките на пода, в стените, с надеждата да открия

разликата или въобще нещо, което би могло да ми даде ключ към прехода.

Не забелязах обаче нищо особено, освен че пазачът вече не беше там. Обърнах се да кажа на Флоринда, че явно съм пропуснала прехода, но тя не беше зад мен. Никъде не се виждаше. Беше изчезнала и ме беше оставила сама.

Влязох в къщата. Както се беше случвало и друг път, тя беше пуста. Това усещане за самотност вече не ме плашеше, вече не пораждаше у мен чувството, че съм изоставена. Машинално, аз отидох в кухнята и изядох питките с пилешко месо, оставени в една кошница. След това си легнах в хамака и се опитах да подредя мислите си.

Събудих се върху някакво походно легло в малка тъмна стая. Отчаяно се огледах наоколо, търсейки нещо да ми подсказе какво става. Изправих се рязко в леглото, когато видях големи, мърдащи се сенки да се спотайват до вратата. В желанието си да разбере дали вратата е отворена и дали сенките са вътре в стаята, аз се пресегнах за цукалото под леглото, който някакси знаех, че е там, и го хвърлих към сенките. Цукалото падна отвън, вдигайки неимоверно голям шум.

Сенките изчезнаха. Като се чудех дали пък просто не съм си ги въобразила, аз излязох отвън. Не знаейки какво да предприема, аз стоях и се вирах във високата мескитова ограда, обграждаща сечището. Изведнъж, чрез моментно просветление, аз узнах къде се намирам: стоях на гърба на малката къща.

Всичко това ми мина през ума, докато търсех цукалото, който се беше търкулнал чак до оградата. Когато се наведох да го взема, видях един който да се промъква през мескистовата ограда. Машинално, аз хвърлих цукалото към животното, но вместо него, то удари една скала. Безразличен към силния звук от удара и моето присъствие, койтоът прекоси сечището. Няколко пъти си извърна главата да ме погледне. Козината му проблясваше като сребро. Рунтавата му опашка бързо преминаваше по разхвърляните камъни като магическа пръчка. Всеки докоснат от нея камък оживяваше. Камъните подскачаха насам-натам с блеснали очи и мърдаха устни, задавайки странни въпроси с едва доловими гласове.

Изпищях; камъните се движеха ужасяващо бързо към мен.

В този момент вече знаех, че сънувам.

— Това е един от обичайните ми кошмари — промърморих на себе си аз. — С чудовищата и страха, и всичко останало.

Убедена, че след като съм разпознала и изказала на глас проблема, аз съм неутрализирала въздействието му върху мен, аз реших да се предам и да се подготвя да изживея ужаса на кошмара, когато чух един глас да казва:

— Провери пистата на сънищата.

Обърнах се. Есперанса стоеше под навеса от клони и разпалваше огън на една издигната площадка, направена от тръстика и дебело покрита с кал. Изглеждаше странна и далечна на трепкащата светлина на огъня, сякаш от мен я отделяше разстояние, което нямаше нищо общо с пространството.

— Не се плаши — нареди тя.

После сниши гласа си до шепот и рече:

— Ние всички навлизаме в сънищата си един на друг, но сега ти не сънуваш.

Сигурно по цялото ми лице е било изписано съмнение.

— Повярвай ми, в момента ти не сънуваш — увери ме тя.

Приближих се още малко към нея. Не само гласът ѝ звучеше непознато, ами и тя самата изглеждаше различна. От мястото, където стоях, тя беше Есперанса; въпреки това обаче приличаше на Зулейка. Съвсем се приближих до нея. Беше Зулейка! Млада и силна, и много красива. Едва ли беше над четирийсетгодишна. Овалното ѝ лице беше обрамчено от къдрава черна коса, започнала тук-там да посивява. Лицето ѝ беше гладко и бледо, а очите — влажни и тъмни. Погледът ѝ беше дълбок, загадъчен и много чист. Малката ѝ, тънка горна устна подсказваше строгост, а пълната ѝ, почти сладострастна, долна устна говореше за благодет, а така също и за страст.

Удивена от промяната в нея, аз просто стоях и я гледах захласната. „Определено сънувам“, помислих си аз.

Звънкият ѝ смях ме накара да разбера, че е прочела мислите ми. Тя взе ръката ми в своята и меко каза:

— Не сънуваш, мила моя. Това съм истинската аз. Аз съм твоята учителка по сънуване. Аз съм Зулейка. Есперанса е другото ми „аз“. Магьосниците го наричат „сънуваното тяло“.

Сърцето ми биеше бясно в гърдите. Почти се задушавах от безпокойство и вълнение. Опитах се да издърпам ръката си, но тя ме

беше хванала здраво. Стиснах очи. Повече от всичко на света исках, когато ги отворя, нея да я няма. Но тя беше там, разбира се, с лъчезарна усмивка на устата. Аз отново затворих очи и заподскачах на място, като че ли бях полудяла. Със свободната си ръка си зашлевих няколко шамара по лицето, докато то пламна от болка, но всичко беше напразно; не можех да се събудя. Всеки път, когато отворех очи, тя беше там.

— Мисля, че ти стига толкова — разсмя се тя и аз ѝ наредих да ме удари.

Тя с готовност се подчини и силно ме удари два пъти в горната част на ръцете с дълъг, твърд бастун.

— Няма смисъл, мила — рече тя.

Каза го бавно, сякаш беше много уморена. После пое дълбоко въздух и пусна ръката ми. След това отново заговори.

— В момента не сънуваш — рече. — И аз съм Зулейка. Но когато сънувам, аз съм Есперанса, а и още нещо. Но за това няма да говоря сега.

Исках да кажа нещо, каквото и да е, но не можех да говоря. Езикът ми беше парализиран и от устата ми излизаха само някакви хриптящи звуци. Опитах се да се отпусна чрез серия от упражнения за дишане, които бях научила в едни курсове по йога.

Тя тихичко се изсмя, привидно впечатлена от усилията ми. Звукът от смеха ѝ оказа успокоително въздействие върху мен; той излъчваше такава топлина, такава дълбоко доверие, че тялото ми мигновено се отпусна.

— Ти си прикривач — продължи тя. — И принадлежиш по право на Флоринда.

Тонът ѝ не позволяваше никакъв спор или възражение.

— Но си също и сомнамбул, и прекрасен естествен сънувач и поради тази твоя способност ти принадлежиш също и на мен.

Една част от мен искаше да се изсмее на глас и да ѝ каже, че не е с всичкия си. Друга част обаче беше напълно съгласна с нейното изказване.

— С кое име искаш да те наричам? — попитах аз колебливо.

— С кое име ли? — повтори тя, като ме гледаше, сякаш се разбира от самосебе си. — Аз съм Зулейка. Какво си мислиш, че е това? Игра? Ние тук не си играем на разни играчки.

Стресната от изблика ѝ, аз можах само да измънкам:

— Не, не мисля, че това е игра.

— Когато сънувам, аз съм Есперанса — продължи тя с глас, изострен от напрежение.

Лицето ѝ беше строго, но лъчезарно.

— Когато не сънувам, аз съм Зулейка. Но дали съм Зулейка или Есперанса, или нещо друго, не трябва да има значение за теб. Аз съм все твоята учителка по сънуване.

Единственото, което можах да направя, беше да кимна глупаво. Дори и да имах какво да кажа, нямаше да мога да го сторя. Студена, лепкава пот се стичаше по тялото ми. Червата ми се отпуснаха и пикочният ми мехур щеше да се пръсне. Искях да отида до тоалетната, да се облекча и да повърна.

Накрая вече не издържах. Ставаше въпрос или да се изложи там, пред нея, или да изтичам до външната тоалетна. Имах достатъчно енергия, за да избира второто.

Зулейка се разсмя с младежкия смях на момиче; чувах го чак до тоалетната.

Когато се върнах на сечището, тя ме подкани да седна до нея на близката пейка: Аз машинално се подчиних и седнах тежко на края, като нервно пъхнах ръце под свитите си колене.

В очите ѝ безспорно проблясваше както твърдост, така и доброта. Мигновено ме осени мисълта, сякаш съм го знаела и преди, че нейната безмилостност е, повече от всичко друго, вътрешна дисциплина. Безпощадният ѝ самоконтрол бе придал на цялото ѝ същество една безкрайно приятна неуловимост и потайност, но не потайността на подмолното и лукаво поведение, а потайността на загадъчното, на непознатото. Затова я следвах като кученце навсякъде, винаги когато я видех.

— Днес преживя два прехода — обясни Зулейка. — Единият от нормално будно състояние към будно сънуване, а другият — от будно сънуване към нормално будно състояние. Първият беше плавен и незабележим; вторият беше като кошмар. Това е нормалното положение на нещата. Всички ние изживяваме тези преходи точно по този начин. Насилих се да се усмихна.

— Но аз все още не знам какво съм направила — казах аз. — Не си спомням да съм предприела никакви стъпки. Нещата просто се

случват с мен и аз се оказвам в даден сън, без да знам как съм се озовала в него.

Весело пламъче проблясна в очите ѝ.

— Това, което обикновено се прави — рече тя, — е да започнеш да сънуваш, като спиш в хамак или в каквато и да е измишльотина, провесена от гредата на покрива или от дърво. Висейки по този начин ние нямаме никакъв контакт със земята. Земята ни приземява, не забравяй това. В това висящо положение начинаещият сънувач научава как се прехвърля енергията от будното състояние към сънуването и от сънуването към будното сънуване.

— Всичко това, както Флоринда вече ти е казвала, е въпрос на енергия. В мига, в който я имаш, заминаваш — рече тя.

— Проблемът при теб сега ще бъде — продължи тя — дали ще можеш сама да събереш достатъчно енергия, тъй като магьосниците няма да могат да ти я заемат повече.

Зулейка повдигна вежди в комичен жест и добави:

— Ще видим. Аз ще се опитам да ти напомня следващия път, когато навлезем в сънищата си една на друга.

Като видя изписаното по лицето ми учудване, тя се разсмя весело като дете.

— Как навлизаме в сънищата си една на друга? — попитах аз, вгледана в изумителните ѝ очи.

Те бяха тъмни и блестящи, с лъчи светлина, струяща от зениците.

Вместо отговор, Зулейка хвърли още няколко съчки в огъня. Лумна пламък, разхвърчаха се искри и светлината стана по-ярка. Тя остана неподвижна за миг, с очи, приковани върху пламъците, сякаш събираше светлината в себе си. После рязко се обърна и ми хвърли бегъл поглед, след което клекна и обви своите силни, мускулести ръце около пиццалите си. Загледана в мрака, заслушана в прациящия огън, тя се полюшваше наляво-надясно.

— Как навлизаме в сънищата си една на друга? — повторих въпроса си аз.

Зулейка спря да се люлее. Тръсна глава, вдигна поглед към мен, сепната, сякаш току-що се беше събудила.

— Не мога да ти го обясня сега — заяви тя. — Сънуването не се поддава на разбиране. Човек трябва да го чувства, не да го обсъжда.

Както и в ежедневния свят, преди да обясниш и анализираш нещо, първо трябва да го изпиташ.

Говореше бавно и обмислено. Призна, че в процеса на действие трябва да има и обяснения.

— Понякога обаче е твърде рано за обяснения. Както в случая — рече тя. — Един ден всичко това ще ти се изясни — обеща Зулейка, като видя разочарованието, изписано по лицето ми.

С едно бързо леко движение тя се изправи на крака и продължи да се взира в пламъците, като че ли очите ѝ имаха нужда да се хранят от светлината. Сянката ѝ, която огънят хвърляше върху стената и тавана на навеса, стана огромна. Без дори да кимне, тя се извъртя, помитайки земята с дългата си пола и изчезна в къщата.

Неспособна да помръдна, аз стоях закована на място. Едва дишах, докато потропването на сандалите ѝ заглъхваше все повече и повече.

— Не ме оставяй тук! — извиках аз с панически глас. — Има неща, които трябва да знам.

Зулейка мигновено се появи на вратата.

— Какво искаш да знаеш? — попита тя с безразличен, почти чужд глас.

— Съжалявам — измънках бързо аз при вида на блестящите ѝ очи. Разглеждах я едва ли не като хипнотизирана.

— Не исках да крещя — добавих извинително. — Помислих, че си отишла в някоя от стаите.

Гледах я умолително с надеждата да ми обясни нещо. Но тя не го направи. Само ме попита отново какво искам да знам.

— Ще ми говориш ли и следващия път, когато те видя? — изтърсих аз първото нещо, което ми мина през ума, опасявайки се, че тя ще ме остави, ако спра да говоря.

— Следващият път, когато се видим с теб, няма да сме в същия свят — рече тя. — Кой може да каже какво ще правим там?

— Но преди известно време — настоях аз — ти самата ми каза, че си моята учителка по сънуване. Не ме оставяй да тъна в мрак. Обясни ми някои неща. Мъчението, което изпитвам, е повече, отколкото мога да понеса. Раздвоена съм.

— Така е — призна небрежно тя. — Със сигурност си раздвоена. Тя ме погледна с препълнени от доброта очи.

— Но това е само защото не се отказваш от старите си навици — рече. — Ти си добър сънувач. При сомнамбулите мозъкът има огромен потенциал. При положение, че култивираш характера си, обаче.

Едва чувах какво казва. Опитвах се да подредя мислите си, но не можех. Последователността от образи на събития, които не си спомнях съвсем, преминаваше през съзнанието ми с невероятна скорост. Волята ми не упражняваше никакъв контрол върху тяхната подредба или естество. Тези образи се трансформираха в усещания, които макар и много точни, не се поддаваха на описание, не можеха да се формулират с думи, нито дори с мисли.

Очевидно наясно със състоянието ми, Зулейка лъчезарно се усмихна.

— През цялото това време ние всички помагахме на нагуала Мариано Аурелиано да те вкарва във второто внимание — рече тя бавно и меко. — В него ние откриваме плавност и последователност, както в света на ежедневиия живот. И в двете състояния практическото доминира. Функционираме ефикасно и в двете състояния. Това, което не можем да направим във второто внимание, обаче, е да накъсаме своето преживяване на части, така че да боравим с него, да се чувстваме сигурни, да го разберем.

Докато говореше, аз си мислех: „Само си губи времето, като ми разказва всичко това. Нима не знае, че съм твърде глупава, за да разбера обясненията й?“

Но тя продължаваше да говори и да се усмихва широко, очевидно знаейки, че да призная, че не съм особено умна вече означава, че у мен е настъпила някаква промяна; иначе аз никога не бих признала подобна идея, дори пред себе си.

— Във второто внимание — продължаваше тя — или, както аз предпочитам да го наричам, в състоянието на будно сънуване, човек трябва да повярва, че сънят е толкова реален, колкото и ежедневиият свят. С други думи, човек трябва да се съгласи. За магьосниците, всички светски или другосветски търсения се управляват от безукорни действия, а в дъното на всички безукорни действия лежи съгласието. Съгласието обаче не означава приемане. Съгласието включва в себе си един динамичен елемент; включва действие.

Гласът ѝ беше много мек, а очите ѝ трескаво горяха като завърши:

— В мига, в който човек започне да практикува състоянието на будно сънуване, пред него се разкрива един свят на примамливи, неизследвани възможности. Свят, в който висшата дързост става реалност. Където неочакваното се очаква. Това е времето, когато започва окончателното приключение на човека. Светът става безграничен, изпълнен с възможности и чудеса.

След това Зулейка дълго мълча; изглежда обмисляше какво още да каже.

— С помощта на нагуала Мариано Аурелиано ти веднъж дори видя сиянието на surem — започна тя и мекият ѝ глас, изпълващ се с тъга, стана още по-мек. — Магически създания, които съществуват само в индианските легенди, surem са същества, които магьосниците могат да видят само когато са в най-дълбокото ниво на будното сънуване. Те са същества от друг свят; те светят като фосфоресциращи човешки същества.

Тя ми пожела лека нощ, обърна се и изчезна в къщата. За секунда останах като вцепенена, след което се втурнах след нея. Преди да стигна прага чух Флоринда зад мен да казва:

— Не отивай след нея!

Появата на Флоринда беше така неочаквана, че трябваше да се облегна на стената и да изчакам сърцето ми да се успокои.

— Ела да ми правиш компания — рече Флоринда.

Тя седеше на пейката и подклаждаше огъня. Неуловимата светлина в очите ѝ, призрачната белота на косата ѝ, бяха повече като спомен, отколкото видение. Аз се изтегнах на пейката до нея и, сякаш това беше най-естественото нещо, което можех да направя, сложих главата си в скута ѝ.

— Никога не следвай Зулейка, а и който и да е от нас, освен ако изрично не са ти казали — рече Флоринда, като решеше с пръсти косата ми. — Както вече знаеш, Зулейка не е това, което изглежда. Тя е винаги повече, много повече. Никога не се опитвай да я разгадаеш, защото точно когато си мислиш, че си изчерпала всички възможности, тя ще те шокира, като бъде повече от това, което можеш да си представиш и в най-развихрените си фантазии.

— Знам — въздъхнах аз със задоволство.

Усещах как напрежението се стича от лицето ми. Усещах как напуска тялото ми.

— Зулейка е Бигет от планините Бакатете — казах аз с абсолютна убеденост. — Знам за тези същества от самото начало.

Като видях изумлението, изписано по лицето на Флоринда, аз дръзко продължих:

— Зулейка не е родена като всяко човешко същество. Тя е била създадена. Тя е самото магьосничество.

— Не — възрази ми Флоринда енергично. — Зулейка е родена. Есперанса не е.

Тя ми се усмихна и добави:

— Това ще е достойна загадка за теб.

— Мисля, че разбирам — измърморих аз, — но съм твърде нечувствителна и не мога да формулирам това, което разбирам.

— Справяш се чудесно — засмя се тя тихичко. — Ако беше толкова нечувствителна, колкото си обикновено, трябваше да чакаш докато си наистина, ама наистина 100 процента будна, за да разбереш. Сега си само 50 процента будна. Номерът е да останеш в повишено съзнание. Когато сме в повишено съзнание, за нас няма нищо, което да е невъзможно да разберем.

Усещайки, че се каня да я прекъсна, тя покри устните ми с ръка и добави:

— Не мисли за това сега. Само запомни, че си импулсивна натура, дори в повишено съзнание, и мисленето ти не е стабилно и обхватно.

Чух някой да се движи в сенките зад храстите.

— Кой е там? — попитах аз, като се изправих. Огледах се, но не видях никого.

Откъм двора отекна женски смях.

— Не можеш да ги видиш — рече Флоринда сънено.

— А защо се крият от мен? — попитах аз. Флоринда се усмихна.

— Не се крият — обясни тя. — Просто ти не можеш да ги видиш без помощта на нагуала Мариано Аурелиано.

Не знаех какво да отговоря на това. На определено ниво ми прозвуча абсолютно смислено; въпреки това обаче усетих как поклащам глава.

— Ти можеш ли да ми помогнеш да ги видя? — попитах аз. Флоринда кимна.

— Но очите ти са изморени — рече тя. — Изморени са от твърде много гледане. Трябва да поспиш.

Целенасочено държах очите си широко отворени, за да не изпусна който и да щеше да излезе от храстите в мига, в който вниманието ми отслабне. Взирах се в листата и сенките вече без да знам кое какво е, докато накрая заспах дълбок сън без сънища.

ПАЗАЧЪТ ДРЕМЕШЕ на любимата си пейка в сянката на лавровото дърво. Това беше единствената му дейност за последните два дни. Вече не метеше двора, нито пък събираше листа, а седеше с часове на тази пейка, като или дремеше, или се взираше в далечината, сякаш имаше тайно споразумение с нещо, което само той можеше да види.

В къщата всичко се беше променило. „Сгреших ли, че дойдох да ги видя?“, питах се непрестанно аз. Както обикновено, чувствах се виновна и готова да се защитавам. И единственото, което правех, беше да спя необезпокоявана часове наред. Когато бивах будна обаче, с тревога съзнавах, че нищо не е същото. Обикалях безцелно из къщата, но напразно. Нещо сякаш бе излетяло от нея.

Продължителната и шумна въздишка на пазача прекъсна мислите ми. Неспособна да потискам повече своята тревога, аз оставих книгата настрана, станах и отидох при него.

— Няма ли да събираш и да гориш листа днес? — попитах аз.

Сепнат, той вдигна поглед към мен, но не отговори. Носеше слънчеви очила. Не можех да видя израза в очите му през тъмните стъкла. Не знаех какво да направя — да остана, да си тръгна или да изчакам отговора му. Опасявайки се, че може пак да задреме, аз го попитах с висок, нетърпелив тон:

— Има ли някаква причина, поради която вече не събираш и не гориш листа?

Той парира въпроса ми с въпрос:

— Да си видяла или чула да пада листо през последните два дни?

Очите му сякаш ме пронизваха, когато махна очилата си.

— Не съм — казах аз.

Не толкова самото му изказване, колкото сериозността на тона и поведението му беше това, което ми се стори нелепо; това, което ме накара да отговоря.

Той ми направи знак да седна до него на пейката. После се наведе към мен и ми прошепна в ухото:

— Тези дървета знаят точно кога да пуснат листата си.

Огледа се навсякъде около себе си, сякаш се опасяваше някой да не го чуе, след което добави със същия поверителен шепот:

— А сега дърветата знаят, че не е необходимо листата им да падат.

— Листата увяхват и падат независимо от всичко — провъзгласих аз самоуверено. — Това е природен закон.

— Тези дървета са безкрайно своенравни — заяви той упорито. — Те си имат свое съзнание. Те не следват законите на природата.

— И какво кара дърветата да не пускат листата си? — попитах аз, като се опитвах да изглеждам сериозна.

— Хубав въпрос — рече той, като замислено потри брадичката си. — Опасявам се, че все още не знам отговора. Дърветата не са ми казали.

Той ми се усмихна глуповато и добави:

— Вече ти казах — тези дървета са темпераментни. Преди да успея да възразя, той попита ни в клин, ни в ръкав:

— Пригответе ли си обяд?

Внезапната смяна на темата ме изненада.

— Да — признах аз, след което се поколебах за миг. Обзе ме някакво предизвикателно настроение.

— Храната не ме вълнува особено — добавих аз. — Свикнала съм да ям едно и също дни наред. И ако не се изривах, щях да живея само на шоколад и ядки.

Забравяйки всякаква предпазливост, аз започнах да се оплаквам. Казах на пазача, че бих искала жените да разговарят с мен.

— Ще съм благодарна да ми кажат какво става. Безпокойството от тази неизвестност вече ми се отразява.

След като казах всичко, което исках да кажа, аз се почувствах много по-добре, облекчена.

— Вярно ли е, че заминават завинаги? — попитах аз.

— Те вече са заминали завинаги — рече пазачът.

И като видя недоумението, изписано по лицето ми, добави:

— Но ти го знаеше, нали? Ти просто поддържах разговора, нали така?

Преди да успее да се съвзема от шока, той ме попита с неподправено озадачен тон:

— Защо това е толкова шокиращо за теб?

Направи малка пауза, като че ли да ми даде време да помисля, след което сам си отговори:

— А, сетих се! Ти си бясна, защото те взеха Изидоро Балтазар със себе си.

Той ме потупа няколко пъти по гърба, сякаш за да подчертае всяка дума. Погледът му ми казваше, че не го интересува дали ще избухна в гняв или сълзи.

Като разбрах, че нямам публика, моментално се заредих с хладнокръвие.

— Не знаех това — измънках аз. — Кълна се, не го знаех.

Гледах го с безмълвно отчаяние. Усещах как кръвта напуска лицето ми. Коленете ме боляха. Гърдите ми бяха така стегнати, че не можех да дишам. Знаейки, че съм на път да припадна, аз се хванах с две ръце за пейката.

Чух гласа на пазача, сякаш идваше от далеч:

— Никой не знае дали някога ще се върне. Дори и аз не знам.

После се наведе към мен и добави:

— Личното ми мнение е, че той замина с тях временно и ще се върне; ако не веднага, то някой ден. Поне така смятам.

Вгледах се напрегнато в очите му, като се питах дали си играе с мен. Веселото му лице излъчваше само добронамереност и прямота. А очите му бяха искрени като на дете.

— Когато се върне обаче, той няма да е вече Изидоро Балтазар — предупреди ме пазачът. — Този Изидоро Балтазар, когото познаваш, вече го няма, смятам аз. И знаеш ли кое е най-тъжното?

Той направи кратка пауза, след което сам си отговори на въпроса:

— Ти така беше свикнала с неговото присъствие, че вече го приемаше за даденост и дори не му благодари за грижите и помощта, които ти оказва.

— Нашата най-голяма трагедия е, че сме палячовци, слепи и глухи за всичко останало, освен нашата палячовщина — завърши той.

Бях твърде опустошена, за да кажа каквото и да е.

Пазачът рязко стана. Без да каже повече нито дума, сякаш се притесняваше да остане повече с мен, той тръгна към пътеката, която

водеше към другата къща.

— Не можеш просто така да ме оставиш тук съвсем сама — извиках аз след него.

Той се обърна, махна ми и се разсмя. Това беше силен, радостен звук, който отекна през храстите. Махна ми още веднъж, след което изчезна, сякаш храстите го бяха погълнали.

Неспособна да го последвам, аз зачаках да се върне или изведнъж да се появи пред мен и да ме изплаши до смърт. Дори се подготвих за уплахата, която интуитивно усещах с тялото си повече, отколкото я очаквах със съзнанието си.

Както се беше случвало и преди, не видях, нито чух Есперанса да идва, но усетих нейното присъствие. Обърнах се и тя беше там, седнала на пейката под лавровото дърво. Изпълни ме въодушевление само като я наблюдавах.

— Мислех, че повече никога няма да те видя — въздъхнах аз. — Почти се бях примирила с тази мисъл. Смятах, че си заминала.

— О, Боже! — укори ме тя, уж смаяна.

— Ти наистина ли си Зулейка? — изтърсих аз.

— Ни най-малко — троснато отвърна тя. — Аз съм Есперанса. Ти какво? Искаш да полудееш, като си задаваш въпроси, на които никой не може да отговори ли?

Никога в живота си не съм бивала толкова близо до тотален психически срыв, както в този момент. Усещах как мозъкът ми няма да понесе всичкото това напрежение. Бях на път да се разкъсам от мъка и душевен смут.

— Я се стегни, момиче — рече грубо Есперанса. — Най-лошото още предстои. Но не можем да ти го спестим. Да спрем напрежението сега, защото ще се разпаднеш, е немислимо за магьосниците. Предизвикателството към теб е да те изпитаме днес. Или ще оживееш, или ще умреш. Имам предвид буквално.

— И никога вече няма да видя Изидоро Балтазар? — попитах аз, като едва говорех през сълзите си.

— Не мога да те излъжа, за да пощадя чувствата ти — рече тя. — Не, той никога няма да се върне. Изидоро Балтазар беше само един миг магьосничество. Един сън, отминал, след като е бил изсънуван. Изидоро Балтазар, като този сън, вече го няма.

Лека, почти тъжна усмивка се плъзна по устните ѝ.

— Това, което все още не знам — продължи тя, — е дали човекът, новият нагуал, също е заминал завинаги. Ти, естествено, разбираш, че дори и да се върне, той няма да бъде Изидоро Балтазар. Ще бъде някой друг, с когото ще трябва да се запознаеш наново.

— Някой непознат ли ще бъде? — попитах аз не много сигурна дали наистина искам да знам.

— Не знам, дете мое — отвърна тя бавно и като че ли несигурно. — Просто не знам. Аз самата съм един сън. Какъвто е и новият нагуал. Сънища като нас са временни, защото именно нашата временност ни позволява да съществуваме. Нищо не ни задържа, освен съня.

Със замъглени от сълзите очи, аз едва я виждах.

— За да облекчиш своята болка, потопи се още по-надълбоко в себе си — рече тя меко. — Седни със свити колене и хвани глезените си с кръстосани ръце, т.е. десния глезен с лявата ръка. Отпусни глава върху коленете си и остави тъгата да отмине.

— Остави земята да успокои болката ти — добави тя. — Остави лечебната сила на земята да навлезе в теб.

Седнах на земята точно по начина, който беше описала. За няколко мига тъгата ми изчезна. Дълбоко телесно усещане за блаженство замени мъката ми. Не се виждах в никакъв друг контекст, освен в контекста на настоящия момент. Без моята субективна памет, аз не изпитвах болка.

Есперанса потупа мястото до нея на пейката. Веднага щом седнах, тя взе ръката ми в своята и я разтърка, като че ли я масажираше, след което каза, че имам доста месеста ръка за такова мършаво тяло. Тя обърна ръката ми с дланта нагоре и внимателно я заразглежда. Не каза нищо, само леко сви ръката ми в юмрук.

Седяхме мълчаливо дълго време. Беше късен следобед; не се чуваше нищо друго, освен ритмичното шумолене на листата, движени от вятъра.

Докато я гледах втренчено, ме обзе една странна сигурност: знаех, че аз и Есперанса вече сме говорили надълго и нашироко за моето идване в къщата на магьосниците и за тяхното заминаване.

— Какво става с мен, Есперанса? — попитах аз. — Сънувам ли?

— Ами... — започна тя бавно.

Очите ѝ блестяха, когато предложи да проверя съня.

— Седни на земята и го провери — рече тя.

Така и сторих. Единственото, което почувствах, беше студенината на камъка, върху който бях седнала. Никакво усещане не се върна към мен.

— Не сънувам — заявих аз. — Тогава защо чувствам, че вече сме разговаряли?

Напрегнато затърсих по лицето ѝ отговор на моята дилема.

— От пристигането си сега те виждам за пръв път, но въпреки това чувствам, че сме били заедно всеки ден — измърморих аз, повече на себе си, отколкото за да бъда чула. — Това са вече седем дни.

— Много повече са — рече Есперанса. — Но трябва да решиш тази загадка сама, с минимална помощ.

Кимнах в знак на съгласие. Имаше толкова неща, за които исках да питам, но знаех и приех, че ще е безполезно да говорим. Знаех, без да знам как съм го узнала, че вече бяхме разисквали всичките ми въпроси. Бях пропита от отговори.

Есперанса ме огледа замислено, сякаш се съмняваше в прозрението ми. После, много бавно, произнасяйки внимателно всяка дума, тя каза:

— Искам да знаеш, че осъзнаването, което получи тук, независимо колко дълбоко и постоянно ти изглежда, е само временно. Съвсем скоро ще се върнеш пак към своите глупости. Това е нашата женска съдба, да сме особено трудни.

— Мисля, че грешиш — възпротивих се аз. — Ти въобще не ме познаваш.

— Точно, защото те познавам, казвам това — рече тя. Направи кратка пауза и когато отново заговори гласът ѝ беше остър и сериозен.

— Жените са много предпазливи — каза тя. — Не забравяй, че когато те отглеждат да бъдеш слуга, това те прави изключително хитър и находчив.

Мощният ѝ звучен смях заличи у мен всякакво желание за протест, даже и да съм го имала.

— Най-доброто, което можеш да направиш, е да не казваш нищо — заяви тя.

После ме хвана за ръката, помогна ми да стана и предложи да отидем в малката къща за един дълъг, крайно необходим разговор.

Не влязохме вътре в къщата, а седнахме на пейката до входната врата. Седяхме там мълчаливо близо час. После Есперанса се извърна

към мен; тя сякаш не ме виждаше. Дори се питах дали не е забравила, че бях дошла с нея и седях до нея. Без да отбележи по какъвто и да е начин моето присъствие, тя стана, отдалечи се на няколко крачки от мен и се загледа в другата къща, сгушена сред група дървета. Измина доста време преди да каже:

— Отиваме надалеч.

Не можех да кажа дали беше надежда, вълнение или мрачно предчувствие това, което породил странно гадене в стомаха ми. Знаех, че няма предвид разстоянието като километри, а като други светове.

— Не ме интересува колко далеч отиваме — казах аз с увереност, която съвсем не изпитвах.

Страшно исках да знам, но не смеех да попитам какво ни чака в края на пътуването.

Есперанса се усмихна и разтвори ръце, като че ли да обхване залязващото слънце. На запад небето беше огненочервено, а далечните планини обагрени в сенчест пурпур. Лек ветреца премина през дърветата; листата заблещукаха и зашумоляха.

Още един час премина в мълчание и после всичко застина. Магията на здрача обездвижи всичко около нас. Спряха всякакви звуци и движения; очертанията на храсти, дървета и хълмове бяха толкова ясни, че изглеждаха като гравирани върху небето.

Преместих се по — близо до Есперанса, когато сенките запълзяха по нас и затъмниха небето. При вида на другата тиха къща, чиито светлини блещукаха като светулки в мрака, у мен се надигна едно дълбоко погребано чувство.

То не беше свързано с някакво определено усещане в момента, а с един неясно тъжен, носталгичен спомен, останал забравен в детството ми.

Сигурно съм била напълно погълната от спомените си; изведнъж се усетих, че вървя до Есперанса. Умората ми, доскорошната ми тревога, бяха напълно изчезнали. Изпълнена със завладяващо усещане за жизненост, аз вървах в нещо като екстаз, в някакво безмълвно щастие, а краката ми се движеха не само от собствената ми воля.

Пътеката, по която вървахме, изведнъж свърши. Озовахме се пред малко възвишение с високи дървета. Тук-там имаше разхвърляни огромни молози. Някъде в далечината се чуваше звук от течаща вода като тих, успокоителен напев. Въздишайки от внезапно обзелата ме

умора, аз се облекнах на един от молозите, като се молех това да е края на нашето пътуване.

— Не сме пристигнали още! — извика Есперанса.

Тя вече беше изкачила някакви скали, като се движеше с пъргавината на дива коза. Не ме изчака. Дори не се обърна да види дали я следвам. Кратката ми почивка ми беше отнела и последните сили. Едва дишайки, аз се плъзгах многократно по камъните, докато плъзях нагоре след нея.

Някъде по средата пътеката завиваше покрай огромен молоз. Сухата и остра растителност отстъпи място на сочни растения, тъмни на фона на спускащия се здрач. Въздухът също се промени; беше влажен и аз дишах по-лесно. Есперанса следваше уверено една тясна пътека, пълна със сенки, с мълчание и шумове. Тя познаваше всеки от тайнствените звуци на нощта. Определяше безпогрешно всеки крясък, вик или изсъскване, които пулсираха в мрака около нас.

Пътеката свърши пред няколко стъпала, изсечени в скалата. Те водеха към скрита купчина камъни.

— Вземи един — нареди тя — и го сложи в джоба си. Изгладени отвсякъде като речни камъчета, отначало всички камъни ми изглеждаха еднакви. След като се вгледах по-внимателно обаче, установих, че те всички са различни. Някои бяха толкова гладки и лъскави, сякаш са били фабрично полирани.

Трябваше ми доста време, докато си харесам един камък. Беше тежък, но лесно се побираше в дланта ми. Имаше клиновидна форма, а на цвят беше светлокафяв, нашарен с почти прозрачни, млечнобели нишки.

Стресната от някакъв шум, аз едва не изпуснах камъка.

— Някой ни преследва — прошепнах аз.

— Някой не ни преследва — възкликна Есперанса полузабавно, полунедоверчиво.

А като видя, че се скривам зад едно дърво, тихо се изсмя и каза, че вероятно е някоя жаба, подскачаща в шубрака.

Исках да ѝ кажа, че жабите не скачат на тъмно, но не бях сигурна дали е истина. Изненада ме, че просто не ѝ го казах с абсолютна увереност, както имах навика да правя.

— Нещо с мен не е наред, Есперанса — казах аз разтревожено.
— Аз не съм себе си.

— Нищо ти няма, мила — увери ме тя разсеяно. — Всъщност, сега си себе си повече от всякога.

— Чувствам се странно...

Гласът ми заглъхна. Бях започнала да виждам някаква структура в това, което ми се случваше от първото ми пристигане в къщата на магьосниците.

— Много е трудно да се преподава нещо толкова нематериално като сънуването — рече Есперанса. — Особено на жените. Ние сме изключително сдържани и хитри. В края на краищата ние сме били роби цял живот; ние знаем как точно да манипулираме нещата, когато не искаме нещо да разстрои онова, за чието постигане сме работили така усилено, а именно — нашето статукво.

— Нима мъжете не го правят? — попитах аз.

— Правят го, но те са по-открити. Жените се борят подмолно. Тяхната предпочитана бойна техника е машинацията на роба: изключването на мозъка. Те чуват без да обръщат внимание и гледат без да виждат.

Тя добави, че да инструктираш жена е постижение, достойно за похвала.

— Ние харесваме откритостта на твоята борба — продължи тя. — При теб има голяма надежда. Това, от което най-много ни е страх, е лесно съгласяващата се жена, която с готовност приема новото и прави всичко, каквото ѝ кажеш, докато в един момент се обърне и те отрече, веднага щом се умори или отегчи от новото.

— Мисля, че започвам да разбирам — промълвих неуверено аз.

— Естествено, че си започнала да разбираш! — възкликна тя.

Твърдението ѝ беше така комично-триумфално, че се разсмях.

— Започнала си да разбираш дори какво е намерението — добави тя.

— Искаш да кажеш, че започвам да ставам магьосница ли? — попитах аз.

Цялото ми тяло се разтнесе, докато се опитвах да потисна напушващия ме смях.

— Откакто пристигна тук, ти много често си в състояние на будно сънуване — заяви Есперанса. — Затова заспиваш толкова често.

По усмихнатото ѝ лице нямаше и следа от подигравка или насмешка.

Повървахме известно време мълчаливо, след което тя каза, че разликата между магьосника и обикновения човек била тази, че първият можел да навлиза в състояние на будно сънуване по желание. Тя ме потупа няколко пъти по ръката, сякаш за да подчертае значението на думите си, след което добави с поверителен тон:

— А ти упражняваш будното сънуване, защото, за да наточваме твоята енергия, ние създадохме едно мехурче около теб още от първата нощ, когато пристигна.

После каза, че от мига, в който се запознали с мен, те ми сложили прякора Fosforito, кибритена клечица.

— Ти гориш твърде бързо и безполезно — рече тя. Направи ми знак да мълча и добави, че не знам как да си фокусирам енергията.

— Тя е разгърната, за да защитава и поддържа идеята за самата теб — завърши Есперанса.

Отново ми направи знак да мълча и каза, че това, което си мислим, че е нашето лично „аз“, е всъщност само една идея. По-голямата част от нашата енергия се изразходвала в защита на тази идея, заяви тя.

Есперанса леко повдигна вежди и въодушевена усмивка озари лицето ѝ.

— Да постигнеш едно ниво на дистанциране, където личното „аз“ е само една идея, която може да се променя по желание, е истинско магьосническо дело и най-трудното за осъществяване — обясни тя. — Когато идеята за личното „аз“ се оттегли, магьосниците имат енергията да се свържат с намерението и да бъдат повече от това, което смятаме за нормално.

— Жените, поради факта, че имат утроба, могат много лесно да фокусират своето внимание, докато сънуват, върху нещо извън сънищата си — обясни тя. — Именно това правеше ти през цялото време, без дори да го знаеш. Това нещо, предмет, служи като мост, който ги свързва с намерението.

— И какъв предмет използвам аз? — попитах.

Искра на нетърпение проблесна в очите ѝ, след което каза, че това обикновено бивало някой прозорец, светлина или дори леглото.

— Ти си толкова добра в това, че то е едва ли не втората ти природа — увери ме тя. — Затова сънуваш кошмари. Аз ти казах всичко това, когато беше в дълбоко състояние на будно сънуване, и ти

разбра, че като фокусираш вниманието си върху нещо преди да заспиш, сънуваш лоши сънища.

— Ти се излекува, нали? — попита тя.

Първоначалният ми порив беше, разбира се, да ѝ възразя. След моментно обмисляне обаче, не ми оставаше нищо друго, освен да се съглася с нея. След срещата ми с тях в Сонора, почти се бях освободила от кошмарите.

— Никога няма да се освободиш напълно от тях, докато продължаваш да бъдеш себе си — заяви тя. — Това, което трябва да направиш, разбира се, е да използваш своите дарби за сънуване целенасочено и умно. Затова си тук. А първият урок за жената е, че тя трябва, чрез своята утроба, да фокусира вниманието си върху някакъв предмет. Но не от самия сън, а външен предмет, от света преди съня.

— Не предметът е от значение обаче — побърза да изтъкне тя. — Важното е целенасоченото фокусиране на вниманието върху него — по желание, преди и по време на съня.

Тя ме предупреди, че макар да ми звучи доста просто, това било изключително мъчна задача, чието изпълнение можело да ми отнеме години.

— Това, което обикновено става, е, че човек се събужда в мига, в който фокусира вниманието си върху външния обект — рече тя.

— Какво означава да използваш утробата си? — прекъснах я аз. — И как се прави това?

— Ти си жена — рече Есперанса меко. — Знаеш как да чувстваш с утробата си.

Исках да ѝ възразя, да ѝ обясня, че не знаех нищо подобно. Но преди да успея да го направя, тя продължи мисълта си и каза, че при жената чувствата се зараждат в утробата.

— При мъжете — заяви тя — чувствата се зараждат в мозъка.

Тя ме смушка в корема и добави:

— Помисли малко. Жената е безсърдечна към всичко останало, освен към челядта си, защото чувствата ѝ идват от утробата.

— За да фокусираш вниманието си чрез своята утроба, вземи някакъв предмет и го сложи върху корема си или пък го потъркай в гениталиите си.

Тя гръмко се разсмя при изумения ми вид, след което, между отделните изблици на смях, меко ме сгълча:

— Хайде де, не съм чак толкова гадна. Можех да кажа, че трябва да намажеш предмета с мъзгата си, но не го направих.

— След като установиш дълбока близост с предмет, — продължи тя отново сериозна, — той винаги ще бъде на твое разположение да ти служи като мост.

Повървахме още малко в мълчание; тя изглеждаше потънала в мисли; езикът ме сърбеше да кажа нещо, но знаех, че нямам какво. Когато най-сетне заговори, гласът ѝ беше строг, настоятелен.

— Нямах повече време за губене — рече тя. — Естествено е, че в глупостта си ние оплитаме конците. Магьосниците знаят това по-добре от всеки друг. Но знаят още и че няма втори шанс. Трябва да се научиш на контрол и дисциплина, защото не разполагаш с повече време за грешки.

— Ти оплете конците, да ти кажа — продължи тя. — Дори не знаеше, че Изидоро Балтазар е заминал.

Невидимата дига, която задържаше лавината от чувства, рухна. Паметта ми се възвърна и отново ме обзе тъга. Тя стана толкова силна, че дори не съм забелязала кога съм седнала на земята и потъвам, сякаш беше сунгер. Накрая земята ме погълна. Това не беше задушавашо, клаустрофобично преживяване, защото усещането, че седя на повърхността съществуваше едновременно със съзнанието, че земята ме е погълнала — едно двойнствено усещане, което ме накара да изкрещя:

— Сега сънувам!

Това извикано на висок глас изречение задейства нещо в мен; заля ме нова лавина от спомени. Знаех какво не е наред с мен — бях оплела конците и сега нямах енергия да сънувам. Откакто пристигнах, всяка нощ бях сънувала един и същ сън, който бях забравила до самия този момент. Сънувах, че всички жени-магьосници идват в стаята ми и ме обучават на основните принципи на магьосничеството. Те ми казваха, отново и отново, че сънуването е втората функция на утробата, тъй като първата е възпроизвеждането и всичко свързано с него. Казваха ми, че при жените сънуването е естествена функция, изцяло въпрос на енергия. При положение, че има достатъчно енергия, тялото на жената само събужда вторичните функции на утробата и жената сънува невъобразими сънища.

Тази необходима енергия обаче е като помощ за развиваща се държава — никога не идва. Нещо в цялостната подредба на нашите социални структури пречи на тази енергия да се освободи, така че жените да сънуват.

Ако тази енергия била свободна, казваха ми жените — магьосници, тя щяла просто да отхвърли „цивилизованата“ подредба на нещата. Но голямата трагедия на жените е, че социалната им съвест напълно доминира над личната им съвест. Жените се страхуват да бъдат различни и не искат да се отделят твърде далеч от удобствата на познатото. Социалният натиск, оказван върху тях, да не се отклоняват, е просто твърде мощен и вместо да се променят, те се съгласяват с това, което им е предопределено, а именно — да бъдат в услуга на мъжете. Така те никога не могат да сънуват магическите сънища, макар да имат органичните предпоставки за това.

Положението на жената е унищожило шансовете ѝ. Дали ще е религиозно или научно обагрено, то поставя на жената един и същ печат — нейната основна функция е да възпроизвежда, а дали е постигнала някаква политическа, социална или икономическа равнопоставеност е абсолютно без значение.

Жените ми казваха всичко това всяка нощ. Колкото повече си спомнях и разбирах думите им, толкова повече се натъзвавах. Стана ми мъчно вече не само за мен, но и за всички нас — едно племе от шизофренични същества, уловено в капана на един социален ред, който ни е приковал към собствените ни неспособности. Ако някога въобще се освободим, то е само моментно, една краткотрайна яснота преди да се потопим, по желание или на сила, отново в мрака.

— Престани с тези сантиментални глупости — чух някой да казва.

Беше мъжки глас. Вдигнах очи и видях пазача, който се беше надвесил над мен и ме пронизваше с поглед.

— Как се озова тук? — попитах аз. Бях смутена и малко шашната.

— Ти си ни следил? — казах аз не толкова като въпрос, колкото като обвинение.

— Да, следих ви, особено теб — ухили ми се похотливо той.

Заразглеждах лицето му. Не му вярвах. Знаех, че си прави шега с мен, но въпреки това не бях нито раздразнена, нито уплашена от

наситения блясък в очите му.

— Къде е Есперанса? — попитах аз. Никъде не се виждаше.

— Къде е...? — заекнах притеснено аз, неспособна да довърша изречението.

— Тук е някъде — рече той, като се усмихна. — Не се тревожи. Аз също съм твой учител. В добри ръце си.

Той протегна ръка и аз колебливо му подадох моята. Без каквото и да е усилие той ме издърпа на един плосък молоз, който гледаше към широко, овално езеро. То се хранваше от ромолящ поток, чийто извор се губеше някъде в мрака.

— А сега си съблечи дрехите — рече той. — Време е за твоята космическа баня.

— Моята какво?

Сигурна, че се шегува, аз се разсмях.

Но той говореше сериозно. Потупа ме няколко пъти по ръката, също както бе направила и Есперанса, и ме подкани да си съблека дрехите. Преди да разбере какво прави, той вече беше развързал маратонките ми.

— Нямаме чак толкова много време — предупреди ме той и ме подкани да побързам.

Изглежда ме със студен, клиничен, безучастен поглед. Със същия успех можех да съм жабата, за която Есперанса каза, че подскачала наоколо.

Само мисълта да вляза в тази тъмна, студена вода, бъкаща, без съмнение, от всякакви лигави гадини, ме отвращаваше. За да сложа по-скоро край на тази нелепа ситуация, аз се свлякох от молоза и потопих пръстите на крака си във водата.

— Не чувствам нищо! — изпищях аз, отдръпвайки се ужасена. — Какво става? Това не е вода!

— Не се дръж като дете — скара ми се пазачът. — Разбира се, че е вода. Просто, не я усещаш, това е.

Отворих уста да изругая, но се овладях навреме. Ужасът ми беше изчезнал.

— Защо не усещам водата? — попитах аз, мъчейки се да печеля време, макар да знаех, че е безполезно, тъй като няха никакви съмнения, че накрая ще се окажа във водата, без значение дали я чувствам или не.

Нямаше обаче да се предам без бой.

— Да не би тази безводна вода да е някакъв вид пречистваща течност? — попитах аз.

След дълго мълчание, заредено със зловещи възможности, той каза, че ако искам, мога да я нарека и „пречистваща течност“.

— Трябва да те предупредя обаче, че не съществува ритуал, способен да пречисти когото и да било — подчерта той. — Пречистването трябва да дойде отвътре. Това е лична и самотна борба.

— Тогава защо искаш да вляза в тази вода, която е лигава, даже и да не я чувствам? — казах аз с цялата сила, на която бях способна.

Устните му се помръднаха, сякаш щеше да се разсмее, но, изглежда, не искаше да се предава, защото лицето му отново стана сериозно и той рече:

— Аз ще се гмурна в езерото заедно с теб.

И без повече протакане той си съблече дрехите.

Застана пред мен, на по-малко от метър разстояние, чисто гол. На тази странна светлина, която не беше нито ден, нито нощ, виждах съвсем ясно всеки сантиметър от тялото му. Той не правеше свенливи опити да прикрие голотата си. Тъкмо обратното: изглежда беше повече от горд с мъжествеността си и я размяташе пред мен с предизвикателна наглост.

— Хайде, побързай и се съблечи — подкани ме той. — Нямаме много време.

— Няма да го направя. Това е лудост! — възпротивих се аз.

— Ще го направиш. Това е решение, което ще вземеш съвсем сама — рече той.

Говореше без жар, без гняв, но въпреки това с тиха решителност.

— Тази вечер, в този странен свят, ти ще разбереш, че има само един начин на поведение — магьосническият начин.

Той ме гледаше със странна смесица от състрадание и задоволство.

С усмивка, която трябваше да ме успокои, но не успя, пазачът каза, че скачането в езерото ще ме разтърси. Ще премести нещо в мен.

— По-късно това преместване ще ти послужи да разбереш кои сме ние и какво правим — добави той.

Мимолетна усмивка озари лицето му, когато побърза да изтъкне, че скачането в езерото няма да ми даде необходимата енергия, за да

упражнявам будното сънуване сама. Предупреди ме, че със сигурност ще ми трябва много време да съхраня и наточа своята енергия и че може и никога да не успея.

— В света на магьосниците няма гаранции — рече той. После призна, че скачането в езерото може да отклони вниманието ми от ежедневните ми грижи; грижите, които една жена на моята възраст, в моето време, се предполага, че има.

— Това свещено езеро ли е? — попитах аз.

Той стрелна вежди нагоре, очевидно изненадан.

— Това е магьосническо езеро — обясни той, като ме гледаше напрегнато.

Сигурно беше видял, че решението ми е взето, защото разкопча часовника от ръката ми.

— Езерото не е нито свещено, нито прокълнато — рече той.

Сви мършавите си рамене и закопча часовника около своята ръка.

— Сега погледни часовника си — нареди ми той. — Той е твой от много години. Почувствай го върху моята китка.

Подсмихна се, като започна да казва нещо, но после се отказа.

— Е, хайде, съблечи си дрехите — подкани ме за пореден път той.

— Струва ми се по-удачно да нагазя във водата с дрехите — измънках аз.

Макар че не бях свенлива, нещо ме караше да се съпротивлявам на идеята да застана пред него гола.

Той изтъкна, че ще са ми нужни сухи дрехи, като изляза от водата.

— Не искам да наистинеш — рече той. Дяволита усмивка се прокрадна в очите му.

— Водата е съвсем истинска, макар да не я усещаш — добави той.

Неохотно, аз си свалих дънките и ризата.

— И бельото също — рече той.

Отидох зад обраслия с трева край на езерото, като се чудех дали просто да не се гмурна и да приключим с този цирк, или да навляза във водата малко по малко, като обливам с шепи краката, ръцете, корема и

накрая областта на сърцето си, както, спомням си, правеха възрастните жени във Венецуела преди да влязат в морето.

— Скачам! — извиках аз, но вместо да скоча във водата, аз се обърнах да видя пазача.

Неговата неподвижност ме изплаши. Сякаш се беше вкаменил, така застинал и като истукан седеше на молоза. Само в очите му сякаш имаше живот; те блестяха по странно властен начин, без наоколо да има някаква светлина, която да обясни този блясък. Повече се учудих, отколкото натъжих, когато видях сълзи да се стичат по бузите му. Без да знам защо, аз също се разплаках без глас. Сълзите му, мислех си аз, се стичат по моя часовник на ръката му. Усетих странната тежест на неговото убеждение и изведнъж страхът и нерешителността ми изчезнаха и аз се гмурнах в езерото.

Водата не беше лигава, а прозрачна като коприна и зелена на цвят. Не ми беше студено. Както беше казал пазачът, аз не усещах водата. Всъщност нищо не усещах, сякаш бях безплътното съзнание, плуващо в центъра на едно езеро от вода, което чувствах като течност, но не беше мокро. Забелязах, че от дълбините на езерото се излъчва светлина. Подскочих нагоре да набера инерция и се гмурнах да търся светлината.

Излязох на повърхността да си поема въздух.

— Колко е дълбоко това езеро? — попитах.

— Чак до центъра на земята.

Гласът на Есперанса беше ясен и висок; той прозвуча така уверено, че, просто за да не изневеря на себе си, исках да ѝ възразя. Но във въздуха имаше нещо странно, което ме спря, някаква неестествена застиналост, някаква напрегнатост, която внезапно бе нарушена от рязък, шумолящ звук, идващ отвсякъде около нас. Нещо като предупредителен шепот — бързо, зловещо предупреждение, че нещо не е наред.

На абсолютно същото място, където бе стоял пазачът, сега стоеше Есперанса. Беше чисто гола.

— Къде е пазачът? — извиках аз панически.

— Аз съм пазачът — рече тя.

Убедена, че тези двамата си правят някаква чудовищна шега с мен, аз с един замах стигнах до надвесения над водата молоз, върху който стоеше Есперанса.

— Какво става тук? — поисках да узная аз с глас, който беше по-скоро шепот, тъй като едва дишах.

Като ми направи знак да не мърдам, тя тръгна към мен с онези плавни, развиващи се движения, толкова характерни за нея. Проточи шия, за да ме погледне, после пристъпи по — близо към мен и ми показа моя часовник на ръката си.

— Аз съм пазачът — повтори тя.

Кимнах машинално. Но изведнъж, там пред очите ми, стоеше пазачът, гол както беше преди, и ми сочеше моя часовник на ръката си. Не гледах часовника; цялото ми внимание беше съсредоточено върху половите му органи. Протегнах ръка да го докосна, да видя да не би пък да е хермафродит. Не беше. Все още опипвайки го, аз повече почувствах, отколкото видях как тялото му се вгъна в себе си и аз докосвах женска вагина. Разтворих срамните устни, за да се уверя, че пенисът не е скрит вътре.

— Есперанса...

Гласът ми заглъхна, тъй като нещо като скоба ме стисна за врата. Усетих как водата се разтваря, докато нещо ме теглеше към дълбините на езерото. Беше ми студено. Но не усещах физически студ, а по-скоро съзнавах липсата на топлина, на светлина, на звук; липсата на всякакви човешки чувства в онзи свят, където съществуваше езерото.

Събуди ме тихо похъркване; Зулейка спеше до мен върху сламена рогозка, постлана на земята. Изглеждаше красива, както винаги, млада и силна и въпреки това уязвима — за разлика от другите жени-магьосници — въпреки хармонията и силата, която излъчваше.

Наблюдавах я известно време, после се изправих, тъй като всички случки от нощта нахлуха в съзнанието ми. Искях да я разтърся да се събуди и да настоя да ми каже какво се е случило, когато забелязах, че не сме до езерото в планините, а на абсолютно същото място, където бяхме седели по-рано — до входната врата на истинската къща на магьосниците.

Чудейки се дали всичко това не е било просто сън, аз леко я разтърсих за рамото.

— А, ти си се събудила най-после — измърмори тя сънено.

— Какво стана? — попитах аз. — Трябва да ми кажеш всичко.

— Всичко ли? — повтори тя, като шумно се прозя.

— Всичко, което стана при езерото — троснах се аз припряно.

Тя отново се прозя и се разсмя. Като гледаше часовника ми на ръката си, тя каза, че нещо в мен се било преместило повече, отколкото очаквала.

— В света на магьосниците има една естествена бариера, която разубеждава боязливите души — обясни тя. — Магьосниците се нуждаят от огромна сила, за да се справят с нея. Разбираш ли, тя е населена с чудовища, летящи дракони и демонични същества, които, разбира се, не са нищо друго освен безлична енергия. Ние, водени от нашите страхове, превръщаме тази безлична енергия в дяволски създания.

— Ами Есперанса и пазачът? — прекъснах я аз. — Сънувах, че и двамата бяха всъщност ти.

— Така е — рече тя, като че ли това беше най-естественото нещо на земята. — Току-що ти казах. Ти се премести по-надълбоко, отколкото очаквах, и навлезе в това, което магьосниците наричат „сънуване в светове, различни от този свят“.

— Ти и аз сънувахме в един друг свят. Затова не усещаше водата. Това е светът, където нагуалът Елйас е намерил всичките си изобретения. В този свят аз мога да бъда мъж или жена. И както нагуалът Елйас е донесъл изобретенията си в този свят, така и аз взимам със себе си или Есперанса, или пазача. Или по-точно, безличната ми енергия го прави.

Не можех да изразя мислите или чувствата си с думи. Обзе ме невероятното желание да побягна с писък оттам, но не можех да го превърна в действие. Двигателният ми контрол вече не беше въпрос на воля при мен. Опитвайки се да стана и да пицям, аз се строполих на земята.

Зулейка ни най-малко не се впечатли, нито се трогна от състоянието ми. Тя продължаваше да говори, сякаш не видя как ми се сгънаха коленете или как лежа просната на пода като парцалена кукла.

— Ти си добър сънувач — рече тя. — В края на краищата, ти цял живот сънуваш с чудовища. Но вече е време да се сдобиеш с енергията, необходима, за да сънуваш като магьосниците, да сънуваш за безличната енергия.

Исках да я прекъсна, да ѝ кажа, че нямаше нищо безлично в съня ми за Есперанса и пазача, че всъщност той беше по-лош и от чудовищата в моите кошмари, но не можех да говоря.

— Тази вечер твоят часовник те върна от най-дълбокият ти сън, който някога си сънувала — продължи Зулейка, безразлична към странните звуци, които излизаха от гърлото ми. — И дори имаш едно камъче за доказателство.

Тя дойде до мястото, където лежах със зяпнала уста и я гледах втренчено. Бръкна в джоба ми. Оказа се права. Там си беше — камъчето, което взех от купчината камъни.

СЪБУДИ МЕ СИЛЕН ТРЯСЪК. Изправих се в хамака, взирайки се в мрака, и видях, че дървените кепенци на прозорците бяха смъкнати. Студен, всмукващ вятър се завихри около мен. По двора до стаята ми шумоляха листа; шумоленето се усили, после изведнъж стихна до слабо шушнене. В стаята се процеждаше мъждива светлина; подобно на мъгла, тя висеше полепнала по голите стени.

— Нагуале! — извиках аз.

За момент, сякаш действително го бях повикала, Изидоро Балтазар застана в края на хамака. Изглеждаше истински, но въпреки това имаше в него нещо неопределено, както при образ, видян във вода. Прокашлях се, за да заговоря, но от устните ми се изплъзна само едно слабо грачене, докато образът постепенно се стопи в мъглата. После мъглата се раздвижи, рязка и неспокойна като вятъра отвън.

Твърде напрегната, за да спя, аз седях загърната в одеалото и мислех дали постъпих правилно, като дойдох в къщата на магьосниците да търся нагуала Изидоро Балтазар. Не знаех къде другаде да отида. Търпеливо бях чакала три месеца, докато накрая безпокойството ми стана толкова остро, че ме подтикна към действие.

Една сутрин — преди седем дни — тръгнах и карах без спиране до къщата на магьосниците. И през цялото време нито за миг не се усъмних дали постъпвам правилно — нито дори когато трябваше да прескоча в задната част на къщата и да вляза през един незаключен прозорец. След седем дни чакане обаче, увереността ми бе започнала да се разколебава.

Скочих от хамака върху кахления под, като тежко се приземих върху петите на босите си крака. Това разтърсване винаги ми помагаше да разсея съмненията си. Този път обаче не свърши работа и аз отново легнах в хамака.

Ако съм научила нещо през трите години, които прекарах в света на магьосниците, то е, че решенията на магьосниците са окончателни,

а моето решение беше да живея и умра в света на магьосниците. Сега беше дошло времето да го докажа.

Неземно звучащ смях ме изтръгна от размишленията ми. Той отекна из цялата къща, след което всичко отново потъна в тишина. Чаках напрегнато, но не се чуваше нищо друго, освен шума на сухи листа, гонени от вятъра по двора. Той приличаше на тих, дрезгав шепот.

Заслушана в него, аз не само се унесох, но и започнах да сънувам същия сън, който сънувах вече седем нощи подред.

Намирам се в Сонорската пустиня. Обяд е. Слънцето — един сребрист диск, толкова ярък, че е почти невидим — е спряло на сред небето. Всичко е застинало. Няма ни звук, ни движение. Гигантските кактуси със своите бодливи клони, отправени към неподвижното слънце, стоят като стражи на пост пред тишината и спокойствието.

Вятърът, сякаш следвал ме през съня, започва да духа с огромна сила. Той свисти в клоните на мескитовите дървета и ги разтърсва със систематична ярост. Навсякъде около мен се вият прашни вихрушки от червен пясък. Ято гарвани се пръсва по небето като точици, след което пада на земята малко по-нататък, леко, подобно късове черен воал.

Вятърът спира така внезапно, както и започна. Аз се отправям към хълмовете в далечината. Изглежда, сякаш вървя с часове, преди да видя огромна, тъмна сянка на земята. Вдигам поглед. Гигантска птица виси във въздуха с разперени криле, неподвижна, сякаш е прикована към небето. Едва след като отново се вгледам в тъмната ѝ сянка на земята, разбирам, че птицата мърда. Бавно, едва доловимо, сянката се плъзга пред мен.

Подтиквана от някакъв необясним импулс, аз се опитвам да я настигна. Но независимо колко бързо тичам, сянката се отдалечава все повече и повече от мен. Замаяна от изтощение, аз се спъвам в собствените си крака и се просвам на земята.

Когато ставам, за да отупам праха от дрехите си, виждам птицата, кацнала на един недалечен молоз. Главата ѝ е леко наклонена към мен, сякаш ми кима. Предпазливо, аз тръгвам към нея. Тя е огромна и светлокафява на цвят с пера, които блестят като

излъскана мед. Кехлибарените ѝ очи са твърди и неумолими, и категорични като самата смърт.

Отстъпвам назад, когато птицата разтваря криле и отлита. Издига се високо, високо, докато накрая остана само една точица в небето. Въпреки това сянката ѝ на земята е една права, тъмна линия, която се простира в безкрайността и свързва пустинята с небето.

Уверена, че ако повикам вятъра, ще настигна птицата, аз изричам едно заклинание. Но в напева ми няма сила, няма мощ. Гласът ми се разбива на хиляди шепоти, които бързо потъват в тишината. Пустинята възвръща странното си спокойствие. Започва да се разпада по краищата, след което бавно избледнява около мен...

Постепенно започнах да осъзнавам, че тялото ми лежи в хамака. Забелязах, през някаква трепкаща омара, стените на стаята, отрупани с книги. Тогава напълно се събудих и ме осени осъзнаването, както ме осеняваше всеки път през изминалата седмица, че това не е обикновен сън и че аз знам какво означава той.

Нагуалът Мариано Аурелиано веднъж ми бе казал, че помежду си магьосниците говорят за магьосничеството като за птица; наричат я „птицата на свободата“. Те твърдят, че птицата на свободата винаги лети в права линия и никога не идва втори път. Твърдят още, че нагуалът е този, който примамва птицата на свободата. Именно той прилъгва птицата да хвърли своята сянка върху пътеката на воина. Без тази сянка няма посока.

Моят сън означаваше, че съм изгубила птицата на свободата. Бях изгубила нагуала, а с него и всякаква надежда или цел. Ала най-много ми тежеше на сърцето това, че птицата на свободата отлетя така бързо, че не ми даде време да им благодаря както трябва, не ми даде време да изразя безкрайното си възхищение.

През цялото време бях уверявала магьосниците, че никога не съм приемала техния свят или хората в него за даденост, но всъщност ги приемах, особено света и хората на Изидоро Балтазар. „Той положително ще бъде с мен завинаги“, мислех си. „И изведнъж те изчезнаха, всичките, като кълба дим, като падащи звезди. И взеха Изидоро Балтазар със себе си.“

Седях седмици наред в стаята си, задавайки си един и същ въпрос: „Как е възможно да изчезнат така?“ Безсмислен и излишен

въпрос, като се има предвид какво бях видяла и преживяла в техния свят. Той само разкриваше истинската ми същност: слаба и изпълнена със съмнения. Защото магьосниците години наред ми говориха, че тяхната цел е да изгорят, да изчезнат, да бъдат погълнати от силата на съзнанието. Старият нагуал и неговата група магьосници бяха готови, но аз не го знаех. Те се бяха подготвяли почти цял живот за върховната дързост: да сънуват будни, че се промъкват край смъртта — такава, каквато обикновено я познаваме — и навлизат в непознатото, увеличавайки, без да се разпаднат, единството на своята тотална енергия.

Тъгата и съжалението ми ставаха най-силни, когато си спомнех как изпълненото ми със съмнения същество се проявяваше тогава, когато най-малко го очаквах. Не че вярвах на техните изумителни, другосветски и въпреки това толкова практически цели и задачи. По-скоро аз им намирах задоволителни обяснения, вмъквах ги, намествах ги в ежедневието на здравия разум — е, може би не съвсем, но положително им осигурявах съвместно съществуване с това, което беше нормално и познато за мен.

Магьосниците определено се опитаха да ме подготвят за своето окончателно пътуване; това, че един ден ще изчезнат, беше нещо, което почти осъзнавах. Но нищо не би могло да ме подготви за мъката и отчаянието, които последваха. Аз потънах в море от тъга, от което, знаех, че никога няма да изляза. С тази част трябваше сама да се справям.

Опасявайки се, че ако остана още малко в хамака, съвсем ще се отдам на отчаянието, аз станах и си направих закуска. Или по-точно, стоплих си останките от вечерта: царевични питки, ориз и боб — стандартната ми храна за последните седем дни с тази разлика, че на обяд прибавях и консерва от норвежка сардина. Открих ги в една бакалия в близкото градче и купих всичките им консерви. Бобът също беше от консерва.

Измих чиниите и забърсах пода. След това тръгнах от стая в стая с метла в ръката да търся новонападал прах или паяжини в някой забравен ъгъл. Откакто бях дошла, не вършех нищо друго, освен да бърша подове, да мия стени и прозорци, да мета дворове и коридори. Чистенето винаги ми е помагало да забравя проблемите си, винаги ми е действало успокоително. Не и този път, обаче. Независимо колко

усърдно вършех къщната работа, не можех да уталожа мъката, да притъпя остро то усещане за празнота, което изпитвах.

Бързо изшумоляване на листа прекъсна чистенето ми. Излязох навън да видя какво става. Духаше силен вятър, който ми се стори изненадващо напорист. Тъкмо щях да затварям прозорците, когато вятърът изведнъж спря. Дълбока меланхолия обгърна двора, храстите и дърветата, цветята и зеленчуковите лехи. Дори ярките пурпурни орнаментни храсти, висящи от стената, само увеличаваха тъгата.

Отидох до фонтана в испански колониален стил, построен на сред двора, и коленичих на широкия му каменен ръб. Разсеяно започнах да събирам листата и цветовете, нападали във водата. После се наведох и се огледах в гладката повърхност. До моето лице се появи красивото, строго и сухо лице на Флоринда.

Изумена, аз наблюдавах отражението ѝ, хипнотизирана от нейните огромни, тъмни, сияйни очи, които поразително контрастираха със сплетената ѝ бяла коса. Бавно, тя се усмихна. Аз също се усмихнах.

— Не съм те чула кога си дошла — прошепнах аз, опасявайки се, че образът ѝ може да изчезне, че тя може би е само сън.

Тя отпусна ръка на рамото ми, след което седна до мен на каменния ръб.

— Ще бъда с теб съвсем за малко — рече тя. — Но по-късно пак ще се върна.

Аз се обърнах към нея и излях всичката мъка и отчаяние, които се бяха натрупали в мен.

Флоринда ме гледаше втренчено. Лицето ѝ излъчваше неизразима тъга. Внезапно в очите ѝ се появиха сълзи — сълзи, които изчезнаха така бързо, както се бяха появили.

— Къде е Изидоро Балтазар? — попитах аз.

Извърнах лице и дадох воля на напиралите в очите ми сълзи. Не плачех от самосъжаление или дори тъга, а от едно дълбоко усещане за провал, за вина и загуба; то ме поглъщаше. Флоринда ме бе предупреждавала навремето за подобни чувства.

— Сълзите не означават нищо за магьосниците — рече тя със своя плътен, дрезгав глас. — Когато се присъедини към света на магьосниците, на теб ти бе дадено да разбереш, че планове на

съдбата, каквито и да са те, са просто предизвикателства, които магьосникът трябва да посрещне без възмущение или самосъжаление.

Тя направи кратка пауза, след което, по своя познат, безмилостен начин, повтори това, което ми бе казвала и друг път:

— Изидоро Балтазар вече не е човек, а нагуал. Може да е придружил стария нагуал, в който случай никога няма да се върне. От друга страна пък, може и да не го е придружил.

— Но защо той... — гласът ми замря преди да довърша въпроса.

— В момента наистина не знам — рече Флоринда, вдигайки ръка, за да спре възражението ми. — Твоето предизвикателство е да надмогнеш всичко това. А както знаеш, предизвикателствата не се обсъждат, нито се негодува срещу тях. Предизвикателствата се посрещат действено. Магьосниците или успяват да посрещнат своите предизвикателства, или се провалят. И всъщност няма значение кое от двете ще се случи, стига да владеят положението.

— Как очакваш да владея положението, когато се задушавам от тъга? — казах аз обидено, подразнена от прозаичността на нейното отношение и чувства. — Изидоро Балтазар си отиде завинаги.

— А защо не се вслушаш в предложението ми и не се държиш безупречно, независимо как се чувстваш? — отрязва ме строго тя.

Избухването ѝ беше така бързо, както и лъчезарната ѝ усмивка.

— Как въобще бих могла да го направя? — отвърнах аз. — Знам, че щом нагуалът го няма, играта е свършила.

— Нямах нужда от нагуала, за да бъдеш безупречна магьосница — отбеляза тя. — Твоята безупречност ще те отведе при него, дори и ако той вече не е в този свят. Да живееш безупречно в рамките на своите обстоятелства е твоето предизвикателство. Дали ще видиш Изидоро Балтазар утре, или след година, или в края на живота си, не бива да има никакво значение за теб.

Флоринда ми обърна гръб. Мълча дълго. Когато отново ме погледна, лицето ѝ беше спокойно и някак странно ласкаво, като маска, сякаш полагаше неимоверни усилия да владее емоциите си. Имаше нещо толкова тъжно в очите ѝ, че аз забравих собствената си мъка.

— Ще ти разкажа една история, млада жено — рече тя с необичайно груб глас, сякаш тонът ѝ трябваше да компенсира болката в очите ѝ. — Аз не заминах с нагуала Мариано Аурелиано и групата му. Нито пък Зулейка. И знаеш ли защо?

Вцепенена от очакване и страх, аз я гледах втренчено със зяпнала уста.

— Не, Флоринда, не знам — най-после успях да кажа аз.

— Ние сме тук, защото не принадлежим към тази група магьосници — рече тя, този път с тих и мек глас. — Всъщност принадлежим, но не съвсем. Нашите чувства са при един друг нагуал, нагуалът Хулиан, нашият учител. Нагуалът Мариано Аурелиано е наш съратник, а нагуалът Изидоро Балтазар — наш ученик.

— Също като теб, нас ни оставиха. Ти, защото още не си готова да тръгнеш с тях, а ние — защото имаме нужда от повече енергия, за да направим един по-голям скок и да се присъединим може би към друга, много по-стара група воители. Групата на нагуала Хулиан.

Усещах самотността и самотата на Флоринда като тънка мъгла, която ме обгръща отвсякъде. Едва дишах от страх да не спре да говори.

Надълго и нашироко тя ми разказа за своя учител — нагуалът Хулиан, знаменитата личност, както личеше по всичко. Тя го описваше стегнато, но така образно, че го виждах пред очите си: най-живото и енергично същество, което някога е живяло на земята. Забавен, остроумен и находчив; непоправим шегаджия. Сладкодумен разказвач, който боравел с възприятието, както майстор хлебар борави с тестото, придавайки му каквито пожелае вид и форма, без нито за миг да го изпуска от очи. Да бъдеш с нагуала Хулиан, увери ме Флоринда, било нещо незабравимо. Тя призна, че го обичала неизразимо, с нещо отвъд думите, отвъд чувствата. Така било и със Зулейка.

Флоринда дълго мълча, с поглед забит в далечните планини, сякаш черпеше сила от онези остри върхове. Когато отново заговори, гласът ѝ беше едва доловим шепот.

— Светът на магьосниците е свят на самотност, но въпреки това в него любовта е вечна. Както моята любов към нагуала Хулиан. В света на магьосниците ние се движим съвсем сами, отговаряйки единствено за собствените си действия, собствените си чувства, собствената си безупречност.

Тя кимна, сякаш за да подчертае думите си.

— Вече нямам никакви чувства — продължи тя. — Каквото и да съм имала, то си отиде с нагуала Хулиан. Остана ми единствено чувството за воля, дълг и цел.

— Може би ти и аз сме на едно дередже — каза тя толкова плавно, че фразата отмина, преди да осъзная какво е казала.

Гледах я втренчено и, както винаги, бях поразена от нейната великолепно красота и младост, които годините бяха оставили смайващо непокътнати.

— Не сме, Флоринда — казах най-после аз. — Ти си имала нагуала Изидоро Балтазар и мен и всички останали ученици, за които съм чувала. А аз нямам нищо. Нямам дори стария си свят.

Не изпитвах самосъжаление, само се раздирах от знанието, че животът ми, такъв какъвто го познавах досега, беше свършил.

— Нагуалът Изидоро Балтазар е мой по правото на моята сила — продължих аз. — Ще изчакам, както се полага, още малко, но ако той не е повече в този свят, тогава и мен няма да ме има. Знам какво да направя!

Гласът ми замря, като осъзнах, че Флоринда вече не ме слуша. Цялото ѝ внимание беше погълнато да наблюдава един гарван, който вървеше към нас по каменния ръб.

— Това е Дионисий — казах аз, бъркайки в джоба си за неговите трохи от царевичните питки.

Но нямах такива. Погледнах нагоре към удивително чистото небе. Така съм била погълната от тъгата си, че не съм забелязала кога е превалило пладне — времето, когато този малък гарван идваше за своите трохички.

— Този приятел е доста разстроен — разсмя се Флоринда на недоволното грачене на птицата, след което, поглеждайки ме в очите, каза:

— Ти и гарванът много си приличате. Лесно се разстройвате и вдигате много шум за това.

Едва се сдържах да не изтърся, че същото може да се каже и за нея. Флоринда се подсмихна, сякаш знаеше какви усилия ми коства да не се разплача.

Гарванът беше кацнал върху празната ми ръка и ме гледаше косо с блестящите си, подобни на камъчета, очи. Разтвори криле, но не отлетя; синьо-черните му пера пробляснаха на слънцето.

Спокойно казах на Флоринда, че напрежението в света на магьосниците е непоносимо.

— Глупости! — скара ми се тя, сякаш говореше на разглезено дете. — Виж, изплашихме Дионисий.

Тя захласнато проследи полета на гарвана над главите ни, след което отново насочи вниманието си към мен.

Аз извърнах лице без да знам защо. Нямаше нищо лошо в погледа на тези блестящи, тъмни очи. Те бяха спокойни и абсолютно безразлични, когато каза:

— Ако не можеш да настигнеш Изидоро Балтазар, това ще означава, че аз и останалите магьосници, които са те обучавали, не сме успели да те впечатлим. Не сме успели да те предизвикаме. Това няма да бъде окончателна загуба за нас, но положително ще бъде, окончателна загуба за теб.

Като видя, че ще се разплача, тя ме предизвика:

— Къде е безупречната ти цел? Какво стана с всичко, което научи при нас?

— А какво ще стане, ако никога не настигна Изидоро Балтазар? — попитах аз през сълзи.

— Можеш ли да продължаваш да живееш в света на магьосниците, ако не положиш усилия да разбереш? — попита тя остро.

— Сега имам нужда да се отнасят мило с мен — измънках аз, като затворих очи, за да не се търкулнат сълзите ми. — Имам нужда от мама. Само ако можех да отида при нея.

Изненадах се от собствените си думи, но въпреки това бях искрена. Неспособна да сдържам повече сълзите си, аз се разплаках.

Флоринда се разсмя, но не присмехулно, а с някаква нотка на благодет, на съчувствие.

— Толкова си далеч от майка си — рече тя меко, със замислен, отнесен поглед, — че повече никога няма да я намериш.

Гласът ѝ се сниши до шепот, когато продължи с думите, че магьосническият живот издига непреодолима преграда около нас. Магьосниците, припомни ми тя, не намират утеха в съчувствието на другите или в самосъжалението.

— Ти смяташ, че целият ми душевен смут е породен от самосъжаление, така ли, Флоринда? — попитах аз.

— Не. Не само от самосъжаление, но и от черногледство — отвърна тя.

Тя обгърна раменете ми с ръце и ме прегърна, сякаш бях малко дете.

— Повечето жени са страшно черногледни, да ти кажа — прошепна тя. — И ние с теб сме едни от тях.

Не бях съгласна с нея, но и нямах никакво желание да ѝ противореча. Бях твърде щастлива в прегръдката ѝ. Въпреки мрачното си настроение, неволно се усмихнах. Флоринда, както всички жени в света на магьосниците, нямаше способността да изразява майчински чувства. И макар че ми харесваше да целувам и прегръщам хората, които обичам, не издържах в нечия прегръдка повече от миг. Прегръдката на Флоринда не беше топла и успокояваща, както прегръдката на майка ми, но това беше всичко, на което можех да се надявам. После тя влезе в къщата.

Внезапно се събудих. Няколко мига просто останах да лежа там — на земята до фонтана, — опитвайки се да си спомня нещо, което Флоринда беше казала преди да заспя на шарената слънчева светлина. Очевидно бях спала с часове. Макар небето да беше все още светло, вечерните сенки вече се прокрадваха по двора.

Тъкмо се канех да потърся Флоринда из къщата, когато в двора отекна неземно звучащ смях; това беше същият смях, който бях чула през нощта.

Чаках и се заслушах. В отдалечения край на двора, почти скрита от цъфналите орнаментни храсти, видях някаква фигура да седи на дървената пейка. Тя беше с гръб към мен, но аз веднага я познах.

— Зулейка? — прошепнах колебливо аз, опасявайки се, че звукът от гласа ми може да я изплаши.

— Много се радвам да те видя отново — рече тя, като ми кимна да седна до нея.

Плътният ѝ, ясен глас, резониращ от свежестта на пустинния въздух, сякаш не идваше от тялото ѝ, а някъде отдалеч. Искях да я прегърна, но знаех, че е по-добре да не го правя. Зулейка не обичаше да я докосват. Затова само седнах до нея и ѝ казах, че аз също се радвам да я видя отново. Но за моя най-голяма изненада тя стисна ръката ми в своята малка, деликатна ръка. Бледото ѝ, меднорозово, красиво лице беше странно безизразно. Всичкият живец беше концентриран в невероятните ѝ очи: нито черни, нито кафяви, а нещо

странно по средата и изключително ясни. Тя ги прикова върху мен в един продължителен поглед.

— Кога дойде? — попитах аз.

— Току-що — отвърна тя с ангелска усмивка.

— А как дойде? Флоринда с теб ли е? — продължих да разпитвам аз.

— А, нали знаеш — рече уклончиво тя, — жените — магьосници идват и си отиват незабелязано. Никой не обръща внимание на една жена, особено ако е стара. Виж, ако е млада и хубава, тя привлича вниманието на всички. Затова жените магьосници винаги трябва да се дегизират, ако са хубави. Но ако са сравнително грознички, няма от какво да се притесняват.

Внезапното леко потупване на Зулейка по рамото ми ме разтърси. Тя отново хвана ръката ми, като че ли да разсее съмненията ми, след което ме погледна спокойно и настойчиво и рече:

— За да бъде в света на магьосниците, човек трябва да сънува превъзходно.

Отмести поглед. Над далечните планини висеше почти пълна луна.

— Повечето хора нямат разума, нито необходимия дух, за да сънуват. Виждат света единствено като обикновен и повтарящ се. И знаеш ли защо? — попита тя, приковавайки ме с пронизателния си поглед. — Защото, ако не се бориш да го избегнеш, светът наистина е обикновен и повтарящ се. Повечето хора са така обсебени от себе си, че са изглупели. А глупаците нямат желание да се борят да избегнат обикновеността и повторемостта.

Зулейка стана от пейката и obu сандалите си. Завърза шала си около кръста, така че дългата ѝ пола да не се влачи по земята, и отиде в средата на двора. И аз знаех какво ще направи още преди да е почнала. Щеше да се върти. Щеше да изпълни един танц, за да събере космическа енергия. Жените магьосници вярват, че чрез движението на телата си могат да получат силата, необходима за да сънуват.

С едва доловимо движение на брадичката тя ми даде знак да я последвам и да повтарям движенията ѝ. Тя се плъзна по тъмнокафявите мексикански кахли и кафяви тухли, които бяха подредени в древен толтекски мотив от самия Изидоро Балтазар — едни магически фигури, свързващи през вековете поколения

магьосници и сънувани в мрежи от тайни и подвизи на силата — фигури, в които той се бе вплел с цялата си сила, с цялото си намерение, превръщайки чрез своята воля мита и съня в реалност.

Зулейка се движеше с увереността и бързината на млада танцьорка. Движенията ѝ бяха прости, но въпреки това изискваха такава скорост, баланс и концентрация, че ме изтощаваха. С невероятна ловкост и бързина тя се въртеше като вретено, отдалечавайки се от мен. За миг се поколеба сред сенките на дърветата, сякаш искаше да се увери, че я следвам. После се отправи към сводестия вход в стената, ограждаща площта зад къщата. Спря за миг до двете цитрусови дървета — същите, които стояха като стражи от двете страни на пътеката, водеща през храсталака към малката къща.

Опасявайки се да не я изгубя от поглед, аз се втурнах по тясната тъмна пътека. После, изгаряща от любопитство и нетърпение, аз я последвах в къщата чак до задната стая. Вместо да светне, тя взе газената лампа, окачена на една гредка. Запали я; пламъчето хвърли мъждива светлина навсякъде около нас, но остави ъглите на стаята в сянка. Като коленичи пред единствената мебел в стаята — един дървен скрин под прозореца, — тя извади рогозка и одеало.

— Легни по корем — рече меко, като постла рогозката върху кахления под.

Въздъгнах дълбоко и се отдадох на приятното усещане за безпомощност, докато лягах по корем на рогозката. Чувство на спокойствие и блаженство се разля по цялото ми тяло. Усетих ръцете ѝ върху гърба си; не ме масажираше, а леко ме потупваше по гърба.

Макар че често бях идвала в малката къща, аз все още не знаех колко стаи има в нея или пък как са обзаведени. Флоринда ми беше казала веднъж, че тази къща е центъра на тяхното приключение. Именно в нея, твърдеше тя, старият нагуал и магьосниците му плетели своята магическа паяжина. Подобно на истинска паяжина — невидима, здрава и еластична — тя ги държала, когато се потапяли в непознатото, в мрака и светлината, което за магьосниците било рутина.

Тя бе казала още, че къщата е символ. Не било задължително магьосниците от групата да бъдат в нея или дори в околностите ѝ, когато се потапят чрез сънуване в непознатото. Където и да отидели, те носели чувството, настроението на къщата в сърцата си. А това

чувство и настроение, каквито и да били те за всеки един от тях, им давали силата да посрещат ежедневния свят с удивление и наслада.

Рязкото потупване на Зулейка по рамото ми ме сепна.

— Обърни се по гръб — нареди тя. Обърнах се.

Когато се надвеси над мен, лицето ѝ излъчваше енергия и целеустременост.

— Митовете са сънища на изключителни сънувачи — рече тя. — Необходими са голяма доза кураж и концентрация, за да ги поддържаш. А най-вече е необходима голяма доза въображение. Сега ти изживяваш един мит — мит, който ти е предаден за съхранение.

Тя говореше с едва ли не благоговееен тон.

— Не можеш да получиш този мит, освен ако не си безукорна — продължи тя. — Защото, ако не си безукорна, митът просто ще те отмине.

Отворих уста да заговоря, да ѝ кажа, че разбирам всичко това, но видях твърдостта в очите ѝ. Задачата ѝ не беше да разговаря с мен.

Непрекъснатият звук, идващ отвън, на триеци се в стената клони, замря и премина в туптене, някакво пулсиране, което повече усещах, отколкото чувах. Тъкмо се унасях да заспя, когато Зулейка каза, че трябва да изпълня нарежданията в моя постоянно повтарящ се сън.

— Откъде знаеш, че сънувам такъв сън? — попитах аз разтревожено, като се опитвах да се изправа.

— Забрави ли, че ние навлизаме в сънищата си една на друга? — прошепна ми тя, като ме бутна назад отново да легна. — Аз съм тази, която ти носи сънищата.

— Това беше само един сън, Зулейка — промълвих аз. Гласът ми трепереше, защото ме обзе непреодолимо желание да се разплача. Знаех, че не е просто сън, но исках да ме излъже. Тя поклати глава и ме погледна.

— Не. Не беше просто сън — рече тя тихо. — Беше магьоснически сън, видение.

— Какво трябва да направя? — попитах аз.

— Нима сънят не ти каза какво да направиш? — попита тя предизвикателно. — Нито пък Флоринда?

Тя ме наблюдаваше с неразгадаемо изражение на лицето. После се усмихна със свенлива, детска усмивка.

— Трябва да разбереш, че не можеш да гониш Изидоро Балтазар — рече тя. — Той вече не е в света. Няма повече какво да му дадеш или да направиш за него. Не можеш да бъдеш привързана към нагуала като към човек, а само като към митично същество.

Гласът ѝ беше тих, но властен, когато повтори, че изживявам един мит.

— Светът на магьосниците е един митичен свят — рече тя, — отделен от ежедневието посредством загадъчна бариера, направена от сънища и задължения.

— Само подкрепян и поддържан от своите събратя сънувачи, нагуалът може да ги води в други жизнеспособни светове, откъдето да примама птицата на свободата.

Думите ѝ потъваха в сенките на стаята. Подкрепата, от която Изидоро Балтазар имал нужда, добави тя, била енергия за сънуване, а не светски чувства и действия.

След дълго мълчание тя отново заговори:

— Ти многократно си наблюдавала как старият нагуал, а също и Изидоро Балтазар, чрез самото си присъствие влияят на хората около себе си, били те техни събратя магьосници или случайни зрители, като ги карат да осъзнаят, че светът е една загадка, където нищо не бива да се приема за даденост при каквито и да е обстоятелства.

Кимнах в знак на съгласие.

Дълго време не можех да си обясня как е възможно само чрез присъствието си нагуалите да оказват такова въздействие. След внимателни наблюдения, сравняване на мнения и безкрайни размишления, аз стигнах до извода, че тяхното влияние се дължи на факта, че са се отказали от светските грижи. В света на ежедневието живот също има примери на мъже и жени, загърбили светските грижи. Наричаме ги „мистици“, „светци“, „монаси“. Но нагуалите не са мистици, нито светци и положително не са монаси. Нагуалите са светски хора без следа от светски грижи.

На подсъзнателно ниво, това противоречие оказва огромно въздействие върху всеки, който е около тях. Умовете на хората около тях не могат да разберат какво им влияе, но усещат въздействието в телата си като странно безпокойство, някакъв импулс да се освободят или пък като усещане за неадекватност, сякаш нещо свръхестествено става някъде, а те не могат да се доберат до него.

Но присъщата на нагуалите способност да влияят на околните не зависи само от липсата на светски грижи или от силата на личността им, а най-вече от силата на тяхното безукорно поведение. Нагуалите са безукорни в своите действия и чувства, независимо от клопките — светски или другосветски, — поставени по техния безконецен път. Не че нагуалите следват никакви предписани правила или закони за безукорно поведение, защото такива няма. А по-скоро те използват въображението си, за да приемат или да се адаптират към необходимото, за да направят своите действия гъвкави.

За разлика от обикновения човек, нагуалите не търсят за своите дела одобрение, уважение или какъвто и да е вид признание от никого, нито дори от своите събратя магьосници. Единственото, което търсят, е своето собствено чувство за безпогрешност, невинност, цялостност.

Именно затова човек така силно се пристрастява към компанията на нагуала. Става зависим от неговата свобода като от наркотик. За нагуала светът е винаги чисто нов. В неговата компания, човек започва да гледа на света, като че ли го вижда за пръв път.

— Така е, защото нагуалите са счупили огледалото на себеотразяването — рече Зулейка, сякаш беше проследила мислите ми. — Нагуалите могат да се виждат в огледалото на мъглата, което отразява само непознатото. Това е огледало, което вече не отразява нашата обичайна човешка природа, изразена в повторението, а разкрива лицето на безкрая, на вечността.

— Магьосниците вярват — продължи тя, — че когато лицето на себеотразяването и лицето на безкрая се слейт, нагуалът е напълно готов да разчупи границите на реалността и да изчезне, сякаш не се е състоял от солидна материя. Изидоро Балтазар беше готов от дълго време.

— Той не може да ме остави! — извиках аз. — Ще е твърде нечестно!

— Абсолютно глупаво е да разсъждаваш от гледна точка на това, кое е честно и кое нечестно — рече Зулейка. — В света на магьосниците от значение е само силата. Не те ли учеше всеки от нас на това?

— Научих много неща — признах мрачно аз и след няколко мига смънках под носа си: — Но в момента не струват и пукната пара.

— Струват много — възрази ми тя. — И ако има едно нещо, което си научила, то е, че в най-трудните моменти воините събират силите си, за да продължат. Воинът не се поддава на отчаяние.

— Нищо от това, което съм научила или преживяла, не може да облекчи тъгата и отчаянието ми — казах аз меко. — Опитах дори със спиритуалните напеви на бавачката ми. Флоринда ми се изсмя. Тя смята, че съм глупачка.

— Флоринда е права — заяви Зулейка. — Нашият магически свят няма нищо общо с напеви и заклинания, с обреди и ритуали. Нашият магически свят, който е един сън, съществува чрез волята и концентрираното желание на тези, които участват в него. Всеки миг той се крепи цялостен от здравата и твърда воля на магьосниците. Също както ежедневието е скрепен от здравата и твърда воля на всички. Изведнъж млъкна. Сякаш се беше уловила, че казва мисъл, която не искаше да изрази. После се усмихна и с комичен жест на безпомощност добави:

— За да сънуваш нашия сън, трябва да си мъртва.

— Това означава ли, че трябва да умра тук и сега? — попитах аз с пресъхнало гърло. — Знаеш, че съм готова за това на часа.

Лицето на Зулейка светна и тя се разсмя, сякаш бях казала най-сполучливия виц. Но като видя, че съм напълно сериозна, побърза да поясни:

— Не, не. Да умреш, означава да прекъснеш всичките си връзки, да се откажеш от всичко, което имаш, от всичко, което си.

— Това не е нищо ново — казах аз. — Направих го още в мига, в който се присъединих към вашия свят.

— Очевидно не си — отвърна тя. — Иначе нямаше да си в такъв смут. Ако беше умряла, както изискват магьосниците, сега нямаше да изпитваш тази мъка.

— А какво щях да изпитвам? — попитах аз.

— Дълг! Цел!

— Моята мъка няма нищо общо с моята целенасоченост — извиках аз. — Тя е отделна, независима. Аз съм жива и изпитвам тъга и любов. Как да го избегна?

— Не е необходимо да го избягваш — поясни Зулейка, — а да го преодолееш. Ако воините нямат нищо, те не изпитват нищо.

— И що за празен свят е това? — попитах аз предизвикателно.

— Празен е светът на угаждането, защото той изключва всичко друго, освен угаждането — отвърна тя.

Тя напрегнато се вгледа в мен, сякаш очакваше да се съглася с изказването ѝ.

— Така че, това е един несиметричен свят — рече тя. — Скучен, повтарящ се. За магьосниците противоотровата за угаждането е умирането. И те не само мислят за него, а и го правят.

Ледена тръпка мина по гърба ми. Преглътнах и не казах нищо, загледана в прелестната луна през прозореца.

— Наистина не разбирам какво казваш, Зулейка — признах аз.

— Разбираш ме много добре — заяви тя. — Твоят сън започна, когато ме срещна. Сега е време за друг сън. Но този път сънувай мъртва. Грешката ти беше, че сънува жива.

— Какво означава това? — попитах аз неспокойно. — Не ме измъчвай със загадки. Ти самата ми каза, че загадките са само за мъжете-магьосници. Не постъпвай така с мен.

Смехът на Зулейка отекна из цялата стая. Прошумоля като сухи листа, гонени от вятъра.

— Да сънуваш жива, означава да имаш надежда — рече тя. — Означава, че със зъби и нокти се държиш за съня си. Да сънуваш мъртва, от друга страна, означава, че сънуваш без надежда. Сънуваш без да се държиш за съня си.

Не смеейки да проговоря, аз само кимнах.

Флоринда ми беше казала, че свободата е една пълна липса на загриженост за себе си — липса, която се постига, когато затвореното в нас огромно количество енергия се освободи. А то се освобождава, бе казала тя, само когато сме в състояние да обуздаем екзалтираната представа, която имаме за себе си и своята значимост — значимост, която чувстваме, че не бива да бъде омаловажавана или накърнявана.

Гласът на Зулейка беше ясен, но сякаш идваше отдалеч, когато добави:

— Цената на свободата е много висока. Свободата може да се постигне само когато сънуваш без надежда, когато си готов да загубиш всичко, дори съня.

— За някои от нас — завърши тя — да сънуваме без надежда, да се борим без определена цел, е единственият начин да летим с птицата на свободата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.